

"Biz *hiç biz olmadık* ki!"

BANA Aşkla Gel

NAZMİYE SÜMER

Parola yayınları

Genç bir kızın; annesinin hakkı olduğunu düşündüğü mirası alabilmesi uğruna, sahte bir evlilik yapması ile başlayan bir serüven...

Uyumsuz bir çift...
Saklanan gerçekler...
Karşılıksız bir aşk...

Biri; zengin, yakışıklı, ailenin yükünü omuzlamış tek erkek torunuyken... Diğeri; çocukluktan çıkmak istemeyen, ağabeylerinin uslanmaz kız kardeşiydi.

Karadeniz'in hırçın dalgaları arasında hayat bulan bir aşk... Karadeniz dağları gibi zirvelere uzanan bir tutku... Karadeniz'in denizi gibi hırçın... Ve Karadeniz toprağı gibi hoyrat...

Karadeniz'den Ege'ye uzanan... Bitti derken, başlayan... İmkansızken, çıkar yolu bulmaya çalışan bir aşk...

Gerçek aşkın önüne, hangi engel durabilirdi?

Aşk için sev, aşk ile sev...

Bana Aşkla Gel, Clz
9 786057 522023

THG 0904587 NBC
0904587 NBC

twitter.com/parolayayinlari
facebook.com/ParolaYayinevi
instagram.com/parolayayinlari

BANA Aşkla Gel

PAROLA YAYINLARI

PAROLA YAYINLARI: 434
***Roman:* 109**

Eser: Bana Aşkla Gel
Yazar: Nazmiye Sümer

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Celal Coşkun
Editör: Gonca Erkmen
Kapak Tasarım: Zelal Edin
İç Tasarım: Eylül Bahar

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa Topkapı/İstanbul
Mat. Sertifika No: 12107 Tel: 0212 482 83 96

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-605-7522-02-3

1. Basım: Ekim 2018

© Nazmiye Sümer 2018
© Parola Yayınları 2018

Bu kitabın her türlü basım hakları *Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti*'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları:
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/D
Örme İş Mrkz. Kat:1 Topkapı-Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolayayinlari.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

BANA Aşkla Gel

Nazmiye Sümer

Parola yayınları

Merhaba hayal ortağım,

Benimle yolculuğa hazır mısın?

Ama öncelikle senden ricam, kitabın iç kapağına adını ve kitabı okuduğun tarihi not alman.

İçimde imzan kalsın isterim.

Olur ya bir gün karşı karşıya gelirsek ki buna inancım çok yüksek,

işte o zaman, imzanın yanına benim naçizane karalamam yoldaşlık eder.

Keyifle oku!

Sevgiler...

GİRİŞ

Çıkmadan yakalamalıyım, diye düşünüyordum adımlarımın hızına eşlik eden zihnimle.

Dedem Suat Tur, çocukluk arkadaşı ve dostu Cemal Bey ile yaban avı için Ödemiş'e gidecekti. Yabancı yatırımcılarla ilgilenmek bana kalmıştı.

Yeni bir iş, yeni insanlar... Bu iş, diğerlerinden daha prestijliydi. Onur ve Cüneyt'le yoğun bir çalışmanın karşılığı olacaktı karşımızdaki insanları ikna etmek.

Japonya'dan gelen misafirlerle ortaklık sağlayabilirsek İzmir'in hatta Türkiye'nin en büyük futbol sahası olmak üzere pek çok sporun yapılabileceği kompleksi inşa edecektik. Son teknolojiyle, depreme dayanıklı kompleks için devlet, yüklü bir ödenek veriyordu.

Dedemin sekreteri masasında yoktu, önem de arz etmiyordu. Kararlı adımlarla aydınlık lobiyi geçip dedemin odasının kapısına yaklaştım. Kapı aralıktı ve içeride şirket avukatı, aynı zamanda dostu olan Tamer Bey vardı. Konuşmalarının içinde adımın geçmesiyle kapının koluna uzanan elim durdu.

"...olmasa da torunum o. Herkes gibi Mirsad da aynı anda öğrenecek, Tamer. Ama bu demek değil ki bu durumu görmezden geleceğim."

Bu ne demekti şimdi? Cümlenin başı neydi?

Avukat Tamer Bey "Mine Hanım ile Ömer Bey'in bilmesi gerekir diye düşünüyorum." diye fikrini söyledi. Benim de bilmem gerekmiyor muydu?

"Kimse bilmeyecek son ana kadar. Mirsad, o maddeyi yerine getirirse hakkı olanı alacak. Aksi hâlde, tüm kapılar kapalı!"

Tamer Bey "Mirsad Bey'i sevdiğinizi sanıyordum." dedi tereddütlü bir sesle.

İşte bunun cevabını gerçekten merak ettim.

"Sevgimden şüphe edenin alnını karışlarım!" diye homurdandı, Suat Tur. Beklediğim cevap tam da buydu. Memnuniyetle gülümsememek için derin bir soluk aldım. Avukar, telaşlı bir sesle devam etti, "Öyle bir niyetim yok, Suat Bey. Sadece bu kadar ağır yaptırımı hak edecek ne yaptı, merak ettim."

İstem dışı kaşlarım çatıldı. Neler oluyordu? Neyin yaptırımıydı böyle?

"Sen, yaptırım olduğunu sanıyorsun." Kısa bir an sustu. Sonra özlemle boğuklaşan bir sesle "Kızım... Tarafımdan yeterince cezalandırıldı. Artık huzur bulmak istiyorum." dedi.

"Bunun için de hayatlarında birbirlerini hiç görmemiş iki insanı birbirine bağlayacaksınız."

Kimi, kiminle bağlayacaktı sorusu anlamsızdı; beni biriyle bağlayacaktı. Soru 'kiminle' olmalıydı?

"Belki bencil olduğumu düşüneceksin, Tamer. Mirsad'dan başka birine güvenemem. O, torunumu da geleceğimi de koruyabilecek tek kişi. Onu ben yetiştirdim."

Adaleti dedemden öğrenmiştim. Gözü kapalı bana güvenebileceğini biliyordu. Şaşkınlıkla "Az önce söyledikleriniz..." dedi avukat.

Gerçekten az önce ne söylemişti? Keşke, biraz daha önce gelseydim, diye düşündüm.

"Onları unut. Tamamen unut! Hiç konuşmadık farz et. Mirsad'ın veya bir başkasının duymasına izin vermeyeceksin!" dedi sert sesle.

"Nasıl isterseniz, Suat Bey. Ne zaman harekete geçiyorum?"

"Merak etme, anlayacaksın." dedi buruk sesle dedem. "Senden bir şey daha isteyeceğim; Oradaki torunlarıma her konuda yardımcı ol."

Oradaki, Rize'deki torunları. Teyzemin çocukları. Hiç görmediğimiz, tanımadığımız kuzenler.

Onların da bizden haberleri var mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miray

Karadeniz kültürüyle büyümüştüm. Ortamına göre şaka yapmayı -bazen dozu kaçırabiliyordum- esprili konuşmayı, çok çalışıp az dinlenmeyi, erkek üstündür düşüncesini en çok da kadının dile getirdiği bir kültürle yoğrulmuştum. Her ne kadar erkeği üstün gösteriyor gibi görünsek de bu, onları rahatlatmak amaçlı bir pohpohlamaydı. Aslında bunu kendileri de iyi bilir ama kendine itiraf etmeyi istemez ve bunun aksini bizlerden duymayı yeğler.

Odun taşımayı, ineğe ot yapıp eve taşımayı, ineklerin altına serdiğimiz *çaça* denilen kuru yaprakları güz vakti ağıla taşımayı, avluda odun kesmeyi, çapa yapmayı ve ineğin memesinden sağılan sütten sofraya gelen tereyağı ve peynirin her aşamasının nasıl yapıldığını bilirdim. Bilmek zorundaydım.

Yemek yapmak en sevdiğim uğraşların başında gelir. Değişik tatları birbirine karıştırıp ortaya farklı yemek çıkarmak en sevdiğimdir. Hele o yemeği evdekiler de severse değmeyin keyfime.

Sıradan bir gün, sıradan bir iş düzeni...

Güneşli bir gündü ve bunu, günü değerlendirme adına Engin ağabeyimle Sezgin ağabeyim şikâyet etmeden çay toplarken -ki yağmurda çetrefilli bir iş- makas sesleri bana kadar geliyordu. İlk sürgü, mayıs çayıydı ve her yer, bütün çay bahçelerimiz aynı zamanda geldiği için toplamayı yetiştirmekte

BELONGS TO KAKTÜS TEA

zorlanıyorlardı. Onlara yardım etmem kimse tarafından beklenmiyordu. Fazla güç harcamadan benim iki katım iş yapabiliyorlardı. Tabii ki ben yanlarında olmadığım sürece...

Büyük avluda, kuzineye sığacak şekilde, önceden Engin ağabeyim tarafından büyük bir titizlikle kesilmiş odunları plastik kovaya yerleştirirken, bahçeden annemin ıhlamur budadığının sesini duyabiliyordum. Tabiatım gereği, biraz dikkatsiz ve aceleci olduğum için annem beni yanına istememişti. Bu iki özellik, beni ayaklı bomba yapıyordu. Bir vukuat yaşamazsam, günüm tamamlanamazdı.

Eve girdiğimde pişmekte olan ekmeğin kokusu genzimi doldurdu. Telaşla pilita fırının kapağını açtım, karanlığın içinde tepsideki ekmeği görmeye çalıştım. Oysa telaşım yine boşunaydı. Koku beni yanıltmış, bir an için ekmeğin yandığını düşünmüştüm. Tabii bu telaşımın bir sonucu olacaktı; sobanın kulpunu korunaksız tuttuğum için elimi yakmam kaçınılmazdı. Panik uçup giderken yerini acı almıştı. İstemsizce çığlık attım. Öfkeyle fırının kapağını geri kapatıp ateşe yeni odun attım. Ağabeylerim yanan parmağımı gördüklerinde yine alay konusu olacaktım.

Sadece mükemmeliyetçi annem nasihat edecekti. Her zamanki gibi!

Her insanın annesi kendine mükemmeldir mutlaka ama annem takdir edilmeyi fazlasıyla hak eden bir kadın. Böyle düşünen sadece ben değilim. Onu tanıyan herkes aynı fikirde. Öğretilerini her ne kadar gırgıra vuruyor olsam da öğretmeye çalıştıkları karşısında her defasında hayret ederim. Tabii ki bunun nedeni annemin -babaannemin deyimiyle- mektep medrese görmesinden.

Annemi burada herkes *'İzmirli Gelin'* diye bilir ve çağırır. İzmirli olmasına, İzmir'de yetişmesine rağmen sanki burada doğup büyümüş gibi her işten, her gelenekten anlar. Benden daha fazla buralıdır.

Avluda ayak sesini duyduğumda bulaşıkları bitirmek üzereydim. Beton zeminde adımlarına eşlik edercesine tıkırdayan bastonunun sesinden, babaannemin geldiğini anlayabiliyordum.

Babaannem, Kamil amcam ve ailesiyle yaşıyordu. Nedeni, Neşe halam yüzünden, babamla kavgalı olmaları. Halam, babamın hiç sevmediği, Bozoğlu ailesinin oğlu Yunus enişteyle evlenmişti. Babam için; eniştemin bankada müdür olması, tatlı mı tatlı ikiz kızlarının olması gibi durumlar hiçbir şey ifade etmiyordu.

Saçağın altındaki oturağa kendini bırakırken masmavi, gülen gözleriyle "Ne yapayisin, torun?" diye sordu neşeli bir sesle.

"Ne yapayım babaanne, ev işi! Elimi de yaktım."

"Uy! Yessi olsun babaanneng, bi bakayim hele." Yanına gidip hafif su toplamış elimi gösterdim. "Neyse, çok yanmamiş. Akil cirdi mi bare?"dedi dalga geçercesine.

"Aman babaanne! Bari sen öyle söyleme. Ekmek yandı sandım, unutup fırının kapağını tuttum."

"Senun başune ne celiyise telaşungden celiyi. Sabaha bi şeyun kalmaz. Anangi soracaktum... Celdi mi bahçeden?"

"Yok, daha değil." Neden sorduğunu tahmin etmek zor değildi. Mutlaka bir ricası olacaktı.

Babaanneme yanıt veriyor olsam da aklım ağabeylerimdeydi. Bilmem kaçıncı 'beni dışlama' adlı hamlelerinin kuyruk acısını nasıl dindiririm düşüncesi vardı kafamda. Sürekli, neredeyse alışkanlık hâline getirdikleri dışlamalarının ödülünü almaları gerektiğine inanıyordum. Dün gece, Engin ve Sezgin ağabeyim ile kuzenlerim Sedat ağabey ve Şenol, arkadaşlarımız çağırdı diye çıkıp gitmişlerdi. Ne kadar yalvarsam da hiç kız yok diye beni yanlarına almamışlardı. Geceden beri bileniyordum. Mutlaka bunun bir karşılığı olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aklıma bir muziplik geldi.

"Babaanne?"

"Ha kizum!" diye döndü bastonunu kenara koyduktan sonra.

"Sana bir şey soracaktım. Ama bana kızma!" diye ekledim çekinerek. Sanki soracağım soru ayıpmış gibi yüzümü kızarttım. Bu tür tiyatro sergilemek benim için çocuk oyuncağıydı.

Merakla baktı. "Soyle kizum, kizmayacağum." derken hevesle güldü. Benim muzipliklerimden en çok eğlenen oydu.

"Şey... Sezgin ve Engin ağabeyimi konuşurken duydum..." Devam etmem için teşvik edercesine gözlerime bakıyordu. Fazla bekletmemek adına, aceleyle "Onlara sorduğumda bana kızıp beni yanlarından kovdular. Kötü bir şey olduğunu düşündüğüm için annemlere soramadım." diye ekledim. Yaşlı kadın, daha bir ilgiyle yüzüme bakmaya başlamıştı. "Merak ettum şimdi. Neymiş konuştukleri?" ilginç bir şey duyacağını düşünen yaşlı kadın heyecanlıydı. Elbette ki soracağım şeyin ne demek olduğunu biliyordum. Amacım ağabeylerimin durumunu ifşa etmekti.

"Guri maçven[1] ne demek?" diye sordum. Sorumun ardından yüzüme aptal bir ifade oturtmayı ihmal etmemiştim.

Yaşlı kadın bir an için şaşırsa da hemen sonra tatlı tatlı gülmeye başladı. Sabırsızca, sakinleşip bana açıklama yapmasını beklemeye başladım. Ama ne mümkün! Kadın gülmekten katılıyordu.

"Babaanne!" dedim isyan edercesine. "Komik olan ne? Ben bir şey anlamadım." Kadın gülmekten dolayı gözünden süzülen yaşları silerken derin soluklarla sakinleşmeye çabalıyordu.

"Hangisi soyledi? Buyuği mi, kuçuği mi?"

Ne önemi var diye düşünürken "Sezgin ağabeyim." dedim.

1 Guri maçven: Yüreğim yanıyor.

"Şüçur! Soninde bi duğun yapacağiz. Şimdi kulağungi eyi aç da kiz çim imiş oğren."

"Babaanne! Söylediğinden bir şey anlamadım?"

"Ağabeyun bi kizden bahsedeyidi herhal." diye tane tane anlatmaya başladı. "Bundan sonra onları eyi kolla da kiz çimmiş oğren. Babani dert almişidi, bu oğlanlar otuzine yaklaşiyi, bi yuva kurmaya niyetli değiller deyi. Anlaşilen zamani şimdi celdi."

"Babaanne. Dinlememe gerek yok ki. Ben kim olduğunu biliyorum." dedim kendimden emin bir sesle.

Yaşlı kadın "Biliyi misin? Çim?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Yasemin!" dedim umursamazca.

Suratı ekşirken "Çiiim! Sidikli Yasemin mi?" diye huysuz sesle homurdandığında kıkırdadım. Çok geç tuvalet alışkanlığı edinmiş olmalıydı ki sidikli lakabını ona yaftalamışlardı. "Başka birini bulamadi mi?" derken yakasına uzandı ve silkeledi.

Babaannem de benim gibi memnun olmamıştı Yasemin'i duyduğuna. Yalnız değilim, diye düşündüm. "Ben de öyle düşündüm ama... Beni takan kim!" derken babaannemden daha çok destek almaya çalışıyordum.

Haklısın der gibi başını sallarken, başından kayan dikdörtgen beyaz başörtüsünü düzeltiyordu. "Anang biliyi mi?" diye sordu merakla. "Yok. Kimse bilmiyor." Sinsice güldüm. "Benim bildiğimi de bilmiyorlar."

Hayretle gözleri irileşti. Gözlerinde başka bir ışık daha vardı, muzip pırıltılar. "Oyle mi?" diye hayretini gösterirken "Aman, bi şey belli etma." diye tembihledi. "Bizum Neşe'nun eltisinun kizini duşunmişidum." derken yazık oldu der gibi bakıyor "Annenge bi firsatini bulup da deyemedum." diye hayıflanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne belli edeceğim, ne hâli varsa görsün." derken ister istemez beter olsun ifadesi yüzüme oturmuştu. Kıkırdadı. "Beni kızdırmalarının cezası olarak o kızla evlensin de görsün. Kız, gözünü kör etmiş, güzel olsa bari!" dedim küçümseyerek. Yasemin'i sevmememin esas nedeni okuldayken beni devamlı kızdırmasıydı. Gerçi güzel olmasına güzeldi ama okulda bana takılmasından dolayı güzelliğinin gözümde hiçbir değeri yoktu. Ona ölesiye öfkeliydim. Ağabeyimin sevdiği kız olması, benim için bir şey ifade etmiyordu. Üstüne üstlük, ağabeyimin ona değer vermesine dayanamıyordum.

Yasemin, komşu köydendi. Ablası bizim köye evli olduğu için her fırsatta gelirdi. Ki fırsatların birçoğunu kendisi yaratırdı.

Gıcık! Sevimsiz!

İçimden, bildiğim tüm kötü sıfatları sıralasam dahi rahatlayamıyordum.

Gözleri eğlenircesine irileşirken "Seni çim sevsun!" dedi.

Şakayla takıldığını anlayamadığım için şaşkınlıkla cıyaklarken "Ben güzel değil miyim, çirkin miyim?" diye ardı ardına sorularımı sıraladım. Ciddiye aldığıma inanamıyor gibi baktı. "Cuzelluğune bi sozum yok!" derken gönlümü almaya çalışıyordu. "Ama çok toysin be yavrum!"

"On yedi yaşımdayım, babaanne! Üstelik aralık ayında, on sekiz olacağım." dedim isyan edercesine. Benim nasıl büyümediğimi iddia ederdi?

"Ben senun yaşundeyçen dedeng ile evlenmiş, babangi da doğurmek içun cun sayayidum. On yedi yaşindesin ama olgunluğe celmen içun daha çoook furun ekmek yemen cerek."

Moralim bozulmuştu.

Bu hikâyeyi defalarca dinlemiştim. Babaannemin kayınvalidesinin oğlunu erkenden evlendirmesinin arkasında tek neden vardı; ocaklarında tek erkeğin dedem olması. Bana

göre, tarlada çalışacak kimse olmadığı için bu evlilik katliamı yapılmıştı. Babaannemin ailesi, bu kadar küçük bir kızı nasıl evlendirmişti, işte burayı anlayamıyordum. Kendimi onun yerine koyuyor, nasıl bir mücadeleye göğüs gerdiğini idrak ettikçe hayretler içinde kalıyordum.

Buralarda kadın olmak zordu. Gerçekten zordu. Ailem, başta annem olmak üzere kimse bana zorlanacağım bir iş yüklememişti. Çekirdekten yetişme olmama rağmen çoğu zaman işlerden şikâyet ederdim. Çocukluk yaptığımı biliyordum. Biraz şımarıktım. Kabul ediyorum, birazdan daha fazla şımarıktım. Elimde değildi ki. Evin en küçüğü, hatta mahallenin en küçüğüydüm. Mahalle dediğim de amcamızın evi ve bizim evden oluşan iki hane. Diğer evler, bizden biraz uzak. Ha deyince gidebileceğin bir yerde değil komşularımız.

Evimiz, amcamın evinden daha büyük ve daha eskiydi. Tipik Karadeniz evlerinin en büyüklerindendi. Tam yedi odası vardı. Girişte büyük salon, geniş koridordan odalara açılıyordu. Eve sonradan ilaveler yapılmıştı; Mutfak ve banyo gibi.

Evin konumunun derin ve dar bir vadinin içinde olmasından dolayı bizden daha yukarıda olan evlerden izleniyoruz hissi verirdi. Böcek gibi hissettirirdi. Ve bu sebepten, yukarıda oturanlardan haz etmezdim; Yasemin ve akrabaları gibi.

Babaannem, muştu verircesine "Aha, anang da celdi!" dediğinde ağıl tarafına başımı uzattım, annem siyah taş basamakları yorgun adımlarla çıkıyordu. "Yoruldun da!" derken annemin duygularına tercüman oluyordu. Sevgi dolu sesle "Cel biraz soluklan."

Babaannemin yanına kendini bırakırken "Budamak değil de onları toplamak yoruyor. Daha yarısını bile toplayamadım." dedi yorgun sesle.

"Meray'i çağirsan da o da bi yandan toplasa." Adımı hiçbir zaman doğru telaffuz edemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aman anne, kalsın! Bilmez gibi söylüyorsun. Dikkatsizlikten her an başına bir şey gelmesi işten bile değil. Hiçbir şey olmasa bile ağaçtan düşen dal gider başını yarar."

"Onda haklisin. Duşmeyeceği var ise da ruzgar uzerine duşurur." Onların bu konuşmalarını asık yüzle dinliyordum.

"Miray, bana bir su getir, kızım."

Yokmuşum gibi hakkımda konuşmalarına alışıktım. Ama yine de "Tamam, anne." derken homurdanmamın önüne geçemedim.

Annem, kana kana suyunu içerken onun yeterli olmayacağına kanaat getirip sürahiye yöneldim. Annem, bu kadar su içmesinin karşılığını fazlasıyla alıyordu. Cildi, ellisine yaklaşmasına rağmen çok güzeldi. Yaşını göstermeyecek kadar genç görünüyordu.

Masmavi gözleri, açık kumral saçlarıyla tipik Egeliydi. Ailesi Selanik göçmeniydi. Gençlik güzelliğine şimdi de olgunluğu eklenmişti. Babamın, anneme bir görüşte vurulmasında yerden göğe kadar hakkı vardı.

Babamın işi kantarcılıktı. Hemen her yıl değişen yerlerde çay elemanı olarak görev yapıyordu. Bu yıl son senesi, emekli olacak ve diğer emekliler gibi günün tamamını geçireceği kahveleri mesken tutacaktı.

"Ekmek kokuyor, yanmasın!" diye uyardı annem. Daldığım düşüncelerden sıyrılıp çabucak pilitanın kapısını açtım. Bu defa tutak almayı akıl edebilmiştim. Annem uyarmasaydı yanmaması işten bile değildi. Ekmeği fırından çıkarıp ters yüz yaptıktan sonra tepsinin içine geri bıraktım.

"Elimi yaktım." dedim elimi anneme gösterirken. Annem, boş ifadeyle bir elime bir yüzüme bakıp "Başka ne var?" diye sordu bezgin sesle. "Bir gün gözüm arkada kalmadan evden çıkabilecek miyim? Allah aşkına Miray, kazasız belasız bir günün olsa ya!"

"Aman anne! Sanki bilerek oldu."

"Bilsen, bütün bunlar olmayacak zaten! Neyse, ağabeylerin acıkmıştır. Masayı hazırla, yemeği yedikten sonra çayı satmaya inecekler."

Babaannemle annem, Neşe halamdan konuşuyorken masayı hazırlıyordum. Onları duyabilmek için elimden geldiğince sessiz hareket etmeye çalışıyordum.

"Neşe, yarun akşam celecek. Çemal Tahir ile bi daha konuşsan da bu dargunluği daha fazla uzatmasa."

"Konuşurum anne. Ama bir gelişme sağlayabileceğimizi sanmıyorum. Sen de benim kadar tanıyorsun oğlunu. Damarı tuttu, geri dönmez."

"Bilmez miyim? Babasi cibi inat! Rahmetli da ayniydi. Ama sen cene da bi konuş. Kiz devamli ağlayi. Ağabeyumle dargun kalmak istemeyim, ne olur bizi coruştur deyi yalvarup duriyi."

Annem "Denerim, anne." dese de sesi hiç umut vadetmiyordu. Hâliyle babaannemin yüzü düşmüştü.

Sofranın hazırlanması bitince ağabeylerime seslenmek için salondan geçip sesimi duyurabileceğim en yakın noktaya, annemin odasına yöneldim. Ağabeylerimin sesi belli belirsiz gelirken görmek pek mümkün değildi.

"Yemek hazır. Gelmiyor musunuz?"

Saniyesinde Sezgin ağabeyim cevap verdi. "Geliyoruz!"

Sıralarının sonundaydılar ve topladıkları çayları büyük sergiye boşaltacaklardı Çaprazlama olarak bağlayacaklar ve yük böylece çay bohçası olacaktı. Onların yaptığı çay bohçasını asla taşıyamazdım. Çok ağır olurdu. Gerçi annem de sırtımda ağır yük taşımama asla izin vermezdi.

Annemin okuduğu üniversiteyi, ziraat fakültesini okumak istiyordum. Engin ağabeyim, bu sene bitirmişti makine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mühendisliğini. Sezgin ağabeyim de matematik bölümünün ikinci senesini bitirmişti.

Pencereden uzaklaşıp odaya döndüğümde annemin titizlikle kapatılmış yatağının kenarından sarkan kâğıt parçası gözüme iliştiğinde hayatımın değişeceğinden bihaberdim.

Bu muntazam yatakta, o kâğıt parçası sırıtıyordu. Kâğıt, yastık kırlentinin altındaydı ve aceleyle bırakıldığı belliydi. Nedir diye merak ederken bakıp bakmama arasında tereddüt yaşadım. Tereddüdüm kısa sürdü. Kırlenti kaldırıp dörde katlanmış kâğıdı aldım. Bir mektuptu. Bu zamanda bir mektup, diye düşündüm şaşkınlıkla. Eskilerden kalma mı diye düşünsem de kâğıdın durumu olasılığı çürütüyordu.

Annem görse kızardı diye düşünürken, kimden olabileceğini merak ederek mektubu açtım.

Sevgili kardeşim, Necla...

Sana bu şekilde ulaşmak çok acı. Telefonlarımıza ne sen ne de Kemal Tahir çıkma zahmetinde bulunmadınız. Eminim kendine göre haklı sebeplerin var. Lafı fazla uzatmadan kısaca sana durumu anlatmak istiyorum. Öncelikle anlatacağım durumun ana sebebi olarak acı bir haber vermek durumundayım. Ne yazık ki babamız hakkın rahmetine kavuştu.

Trajik bir şekilde aramızdan ayrıldı. Vefatından önce bizim bilgimiz dışında bir vasiyet hazırlamış. Bize göre hiç hoş bir vasiyet olmadığını tahmin etmen güç olmasa gerek. Vasiyette bazı şartlar var. Şartları okuduktan sonra aklın karışabilir ama babamızın seni bağışladığını sanmanı istemem. Yakında oğlum oraya gelip ayrıntıları size açıklayacak. Umuyorum ki babamın vasiyetini anlayışla karşılar, ailemiz için vasiyeti dikkate alırsın.

Mine

Mektubu bitirdiğim hâlde yerimden kımıldayamıyordum. Bu, ne anlama geliyordu? Sözünü ettiği telefonları hatırlamıyordum bile. Peki, babam biliyor muydu bütün bunları? Biliyorsa ne tepki göstermişti? Babamın ve annemin son zamandaki hâllerini gözümün önüne getirmeye çalıştım; her ikisinin davranışlarında olağan dışı bir şey yoktu. Bu, bana daha çok garip geldi. Mektubun üzerinde ne zaman gönderildiğini gösteren bir tarih yazmıyordu. Zarfını bulabilir miyim diye kırlentin altına tekrar baktım, boştu.

Tam bu sırada odanın kapısı açıldı. Yakalanmanın verdiği şokla elimdeki mektupla kalakaldım. Sabırsız, bir o kadar azar dolu sesle "Nerede kaldın?" dediğinde elimdeki mektubu gördü. Şimdi, kızgın sesle binlerce nasihatten oluşan söylevine başlayacaktı. Beklentimin aksine "Demek gördün?" dedi duygusuz bir sesle. Tepkisizliğine şaşırırken, sadece başımı salladım. Duyguları, yüzünden okunamıyordu. Şaşkınlığım tavan yapmıştı. Ne söylemeliydim, bilmiyordum. "Şaşırdın, değil mi?" diye sordu bu defa. Yanıma gelmeyi ihmal etmemişti.

"Şaşırdım." dedim dosdoğru. "Başın sağ olsun. Baban için üzüldüm." Dedemiz için diyemiyordum çünkü dedemizin varlığını hissedecek tek bir anımız yoktu. Bize tamamen yabancı biriydi.

"Ben de üzüldüm." derken sesi kırıktı.

"Peki, mektupta bahsedilen konu hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordum merakla. Dedemizin varlığından bile bihaberken mirasında bize de mi yer vermişti? Neler oluyordu?

"Bilmiyorum." dedi dürüstçe. "Kabul etmek ister miydin?"

"Sen kabul eder miydin, anne? Bunca yıl seni bir defa olsun aramamış bu insanlar, şimdi ne diye miras bıraksın? Hadi bıraktı diyelim; sen kabul eder miydin?" diye sordum an-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neme. Annemin, ailesi hakkında düşüncelerini merak ediyordum. Sonuçta aileden çıkarılmıştı sırf babamla evlendi diye. Annemin ailesinden kimseyi tanımıyorduk.

"Etmezdim." derken hiç inandırıcı değildi. Çünkü kalbi o mirası -ki öyle bir miras bırakılıp bırakılmadığını bilmiyorduk- kabul etmekten yana görünüyordu.

"Bize aileni, oradaki akrabalarını hiç anlatmadın." dedim merakla.

"Haklısın, anlatmadım." Baştan savarcasına "Anlatılacak kadar bir özelliği yoktu." derken omuz silkti. Kafasından ne geçiyor diye düşünürken "Bunu ailece oturup konuşma vaktinin geldiği anlaşılıyor." dedi dakikalar sonra.

"Anlatacak mısın? Ne zaman?"

Heyecanlanmıştım. Annemin geçmişi, benim için her zaman bir gizemdi. Ağabeylerim için de aynı şey geçerliydi. Annem başını evet diye sallarken elimdeki mektuba uzandı. Mektubu anneme geri verdim. Az önce aradığım hâlde bulamadığım zarfı başucu komodininin üzerinden aldığını ve mektubu içine koyduğunu şaşkınlıkla izledim

"Hadi, çıkalım!" derken kapıya yöneldi.

Ardından odadan çıktım. "Kuzenim mi gelecek?" diye sordum merakla. Mektupta yazılan aklıma gelmişti. Uzatma dercesine "Akşam konuşacağız." dediğinde susmak zorunda kaldım. "Babaannene bir şey belli etme, henüz kimsenin bilmesini istemiyorum." diye uyardı hemen ardından.

"Tamam, anne. Söylemem."

Beraber koridordan geçip doyulmaz sohbetlerimizin sığınağı salona girdik. Avluda, ağabeylerimin sesini duyabiliyorduk. Babaannemle konuşuyorlardı. Mutfağa geçerken iki basamağı inip sağ taraftaki dış kapıya yöneldik. Engin ve Sezgin ağabeyim, sırtlarında birer çay bohçası, babaanneme laf yetiştiriyorlardı.

"Çocuklar!" diyen annemizin sert sesi yük altındaki ağabeylerimin sohbetini yarıda kesti. "Yükünüzü bırakın, öyle muhabbet edin. Geç kalacaksınız şimdi."

"Tamam, anne. Çorbaları tabaklara koyana kadar geliyoruz." derken yüz metre ilerideki teleferiğe doğru yollanmaya başlamışlardı bile.

Bir yandan annemi gözleyip bir yandan çorbaları servis yaparken aklım başka yerdeydi; Annemin esrarengiz ailesi.

Yemekten sonra ağabeylerim çayları satmak için alım evine inmişlerdi. Yürüyerek on dakika mesafedeki alım evine, çayları teleferikle indiriyorduk. Teleferiği kuzenlerim Sedat ağabey ve benimle yaşıt Şenol ile birlikte indirirlerdi. Aşağıdan da ağabeylerimle amcam alırlardı. Teleferiği kullanmama asla izin vermedikleri gibi yaklaşmam da yasaktı. Yasağı kendim koymuştum. Malum, sakarlığım dillere destandı. Ki teleferiğin motorundan ödüm kopardı.

***

Öğlen ezanı okunurken işimiz yeni bitmişti.

Annemle birlikte budadığı ıhlamur ağacının altına gidip ağacın etrafına saçılmış küçük dalları topluyorduk. Annem, ıhlamur dallarını küçük bağ yapıyor, ben ise onları taşıyabileceğimiz şekilde yük kuruyordum.

Kışın köyde kalmıyorduk, kalamıyorduk. Malum, kış buralarda çok ağır geçerdi ve okulum Rize merkezdeydi. Çarşı diye adlandırdığımız Pazar ilçesinde kışları geçirdiğimiz apartman dairemiz vardı.

Birinci çay sürgüsünde üçümüz de okulda olduğumuz için annem ilk sürgüyü işçiye toplatırdı. Kendimi çay toplamakla geliştireceğime okuluma ve yemek yapmaya yoğunlaşabiliyordum. Güzel yemek yaptığımı biliyordum, her ne ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dar ufak kazalara neden olsam da yemeklerim kusursuzdu. Annemin sayesinde Ege yemeklerini bile öğrenmiştim.

Ağabeylerim ve kuzenlerim için hayat daha kolaydı, akran ve hemcinstiler. Ya ben! Kız arkadaşım bile yoktu.

Aslında bu durum benden kaynaklıydı. Kızlarla anlaşamıyordum. Başka konuşacak şeyleri yokmuş gibi benim yanımda sürekli erkeklerden konuşurlardı, üstelik ağabeylerim ve kuzenlerimi. Sinir olduğum için kızları en çekindikleri kişilere ispiyonluyordum. Elimde değildi. Onların bu erkek muhabbetleri, özellikle bana ait erkekleri konuşmaları beni sinir ediyordu. Okuldaki kızlar da aynıydı. Sanki dünyada başka konu yokmuş gibi her fırsatta erkeklerden konuşurlardı. Erkekler bu kızların gözlerinde Yunan tanrısı gibiydiler. Oysa bana sorsalar akılları belden aşağıya çalışan, erkeklik egoları tavan yapmış organizmaydılar. Erkektiler işte! Her hakkın kendilerine verildiğine inanan, alt tarafı iki kolu iki bacağı olan küçük beyinli yaratıklardı.

Annemin hazırladığı yükleri beraber sırtladık. Yüküm fazla ağır değildi ama her nedense beni zorluyordu.

"Anne! Bu çok ağır oldu galiba." Mızmızlanmamak elimde değildi. Önde olduğu için, yüküyle döndü. "Baston yutmuş gibi durursan ağır olur tabii. Eğil biraz! Ha şöyle." Tarif ettiği gibi eğilince yüküm hafiflemişti. İşi kolaylaştıran detayları hep atlıyordum.

Ihlamur yapraklarını ağıla bırakırken annem ağılda kalmıştı. Evin arkasından babamın geldiğini haber veren aracın sesini duyduğumda çoktan avluya çıkmıştım.

Babam, elli üç yaşına gelmesine rağmen hâlâ yakışıklı ve son derece dinçti. Annemin ona hâlâ aşkla bakması bence bundandı. Tek kusuru vardı; çok çabuk öfkelenmesi. Onu her zaman yatıştırmayı bilen tek kişi annemdi. Bazen annemin babama neden katlandığı aklımı kurcalardı. Çözüm bulamayacağım noktaya geldiğimde; aşk nelere kadir böyle der,

kenara çekilirdim. Onları seyretmek bile beni mutlu ederken üzerine düşünmek saçmaydı.

Amcam ve ağabeylerim arabadan iniyorlardı. Ağabeylerim, çayı sattıktan sonra hemen gelmeyip babamı beklemişlerdi. Yine balık tutmaya mı gittiler diye aklımdan geçerken dereye gittiklerini gösteren bir iz aradım. Görünürde bir şey yoktu. Ama ikisinin de yüzü gülüyordu. Anlaşılan güzel bir öğleden sonra geçirmişlerdi. Onları kıskanmıştım. Sonuç olarak bir kızdım. Annemin peşinde olacak, onun öğrettiklerini uygulamak için eğitilecektim. Bu çekilecek bir hayat değildi. Onlar gibi dereye gidip balık tutmak, futbol olmasa da voleybol oynamak isterdim.

Sezgin ağabeyim anlamıştı hissettiklerimi. "Ne o, yine kıskançlık krizlerine mi gireceksin?"

Yüzümden neler hissettiğim anlaşıldığına göre neden inkâr edecektim ki. "Elbette kıskandım. Ben burada çalışayım, siz eğlencenin dibine vurun. Nereye gittiniz? Dereye, balık tutmaya, değil mi?"

Engin ağabeyim, "Dur! Yavaş. Merak etme, dereye gitmedik. Aklın kalmasın, seni almadan gitmeyiz zaten. Kahveye takıldık." dediğinde rahatladım.

"İyi, sevindim. Sakın bensiz dereye gitmeyi düşünmeyin, anladınız mı?" dedim tehdit dolu sesle.

"Ne yapacaksın, dövecek misin?" diye araya girdi babam.

"Yoo!" dedim aceleyle. Durup dururken niye öfkelenmişti ki yine? Daha canlı ve yumuşak bir sesle "Hoş geldin, baba!" dedim bu defa. Babam, çıkışına rağmen başını sallamakla yetindi. Göz ucuyla ağabeylerime baktığımda onların da kafaları en az benim kadar karışmıştı.

"Annen nerede?" diye sordu sert sesle.

"Ağılda! Yaprak çıkardık, ineğe verip gelecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi. Ben banyoya gidiyorum, bornozumu getirsin!" deyip eve girdi. Öfkesinin olasılıklarını düşünmeyi bırakıp ağıla geri döndüm.

"Anne! Babam seni çağırıyor. Banyoya giriyormuş, bornozunu götürmeni istedi."

"Tamam, kızım. Sen gerisini hallet. Yemini verdim. Gübreyi çıkar. Kuru yaprak dök altına. Bu arada, kapıyı iyi kapat. Amcanların kedisini yine burada gördüm."

"Tamam, anne!" dedim bezgince.

Doğumu yaklaştığı için artık sağılmıyordu. Sineklik geçirilmiş pencerenin önünden sert dişli fırçayı aldım. Beyazdamla'nın sırtını, boynunu fırçalamaya başladım. Hayvan bundan zevk aldığını belli edercesine önündeki lezzetli ıhlamur yapraklarını bıraktı ve başını yukarı doğru kaldırdı.

"Hoşuna mı gitti?"

Cevabı, burnunu koluma sürtüp diliyle kolumu yalamak oldu.

Kaşıma faslı bitince bu defa Beyazdamla'nın altındaki gübreyi temizleyip kuru yaprakları serdim. Annemin tembihlediği gibi kapıyı sıkıca kapattım.

Eve girdiğimde ağabeylerimi üzerlerini değiştirmiş, koltuklara yayılmış hâlde televizyon izlerken buldum.

"Babam çıktı mı?"diye sordum rutinliğe bağlanmış ses tonuyla.

"Evet. Sen de mi duşa gireceksin?" diye sordu Sezgin ağabeyim.

"Evet, bir sakınca mı var?" diye sordum alayla. En az onlar kadar yorgundum ve bir şey söylerse tırnaklarımı çıkarmakta tereddüt etmeyecektim. Zaten babamdan ufak azar işitmiştim, yaram vardı. Niyetimi anlamış gibi "Yo, ne sakıncası olacak? Acıktım, biraz çabuk ol diyecektim." dedi ve konuyu uzatmamam için tekrar televizyona döndü.

Babamı sinirli görmemiş olsaydım bu kadar kolay pes etmezdim. Canlarından bezdirene kadar söylenip dururdum. "İyi, tamam."

Aceleyle salondan banyoya giden koridora yöneldim. Ahşap merdivenlerden tavan arası odama çıktım. Çabucak bornozumu alıp tekrar indim. Ağıla girmem dahi kokunun üzerime sinmesine yetiyordu. Bu, duş almadan çıkmayacak bir kokuydu.

Yine aceleyle duşumu alıp banyodan çıktım. Kapıda annemle burun buruna geldim. O da duşa girmek için sıra bekliyordu.

"Masayı hazırla, acıktılar. Ben de hemen çıkıyorum."

"Tamam, anne!" Dilimi tutamadım ve "Babam mektuba mı öfkeli?" diye sordum banyoya girmeden önce. Bir an bocalasa da hemen toparlandı. "Bildiğim bir şey yok, işte yorulmuş olabilir." diye kestirip attı. Ve ardından kapıyı kapattı.

Niye inanmamıştım ki?

Odama çıkıp üzerimi giyindim. Saçımın kurumasını beklemeden arkadan tutturup tülbendi başıma bağladım.

Aşağı indiğimde babamı biraz daha sakin buldum, duş iyi gelmiş olmalıydı.

Mutfağa geçtim. Annem salata yapmam için malzemeleri tezgâhın üzerine bırakmıştı. Yemeklerin ısınmasını beklerken salatayı yaptım. Annem duştan çıktığında masa tamamen hazırdı.

Yemeklerimizi yemiş, annemle birlikte masayı toplayıp bulaşıkları yıkamıştık. Her gece olmazsa olmazımız çay da demlenmiş, servise hazırdı. Amcamla kuzenlerim gelince çay içme kadrosu tamamlanacaktı. Bu gece, Avrupa kupası maçı vardı. Gerçi her gece, bize gelmek için bir şeyler buluyorlardı. Aslında bundan hiç şikâyetçi değildim, mutlu bile olu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordum. Ama bu gece gelmelerini hiç istemiyordum. Neyse ki bekleyişim fazla uzun sürmedi.

Sonunda maç bitmişti. Amcamlar gittikten sonra babam maçın kritiklerini dinlemek için tekrar koltuğa kurulmuştu. Engin ve Sezgin ağabeyim uyumak için salondan çıktı. Annem, babamın elinden kumandayı alıp televizyonu kapattı. Babam, neler oluyor dercesine anneme bakarken ağabeylerim, annemin bu davranışına bir anlam veremediklerinden olsa gerek şaşkın surat ifadeleri yüzlerine yapışmıştı.

"Neden kapattın, Necla?" diye sordu babam biraz kızgın biraz şaşkınlıkla.

"Konuşmamız gerekiyor." dedi. Annemin sesindeki gerginliği hissediyordum. "Hepinize anlatmam gereken bir şey var." diye ekledi. Ağabeylerim kanepeye geri otururken yüzlerindeki merak bariz okunuyordu.

"Necla!" dedi babam uyarırcasına. Annemin neyi anlatacağını biliyor ve sırası değil der gibi bakıyordu.

"Bunu çocuklarımızın bilmesi gerekiyor, Kemal Tahir. Er ya da geç öğrenecekler. Uzatmanın bir manası yok." dedi yorgun bir sesle.

"Necla! Şimdi bunun sırası değil." dedi yeniden.

"Hey! Neler oluyor?" diye araya girdi Engin ağabeyim katılaşmış sesle. Hoşuna gitmeyeceği şeyi duyacağını anlamış gibi gerilmişti.

"Bir şey yok. Hadi, yatın." dedi babam kestirerek.

Sezgin ağabeyim, bu defa "Anne? Hasta mısın? Söylemek istediğin bu mu?" diye sordu. Annemin gergin duruşu ve tedirgin konuşması ağabeylerimin böyle düşünmelerine neden olmuştu. Haksız sayılmazlardı. Annemizin ara ara bayılmaları bizi endişelendirmiyor değildi.

"Hayır oğlum! Öyle bir şey yok." İki ağabeyimin gözle görülür rahatlamalarını sabırsız gözlerle izledim.

"Ne o zaman? Ne söyleyeceksin?" derken temkinle babama bakmayı ihmal etmedi Engin ağabeyim. Babamın yine engel olacağını düşünüyordu.

"İzmir'den... Onlardan bir mektup aldım." Adlarını bile telaffuz edemiyordu.

"Mektup mu? Kimden? Ne mektubu, hangi zamandayız ki mektup yazılıyor?" dedi Sezgin ağabeyim eğlenerek.

"Teyzenizden..."

"Zamanında bağları koparırsan şimdi sadece mektupla ulaşabilirsin." diye babam alayla araya girdi. Annem "Kemal Tahir!" dedi uyarırcasına. "Tamam, ben bir şey söylemiyorum. Anlat! Anlat ki çocuklarının bana hak verdiklerini kendin görmüş olursun." Annemle hiçbir zaman böyle konuşmamıştı. Annemin üzüldüğünü görebiliyordum. O üzüldüğü için ben de üzülüyordum.

Annem derin bir soluk alırken hepimizin yüzüne dikkatle baktı. "Evet. Ne diyordum..." diye söze başlasa da kimseden bir cevap duymayı beklemiyordu. "Bir hafta önce teyzenizden bir mektup aldım. Mektupta dedenizin vefat ettiği yazıyordu." Annemin duygusuz sesle anlatması beni şaşırtmıştı. Sanki babasının öldüğünü değil, yabancı birinin ölüm haberini verir gibiydi. Bunu ağabeylerim de fark etmişler gibi kaşları şüpheyle çatılmıştı. "Pekâlâ!" derken tereddütle sustu. "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... Bugüne kadar ailemle ilgili bir şey bilmediğinizin farkındayım. Babanızla nasıl tanıştığımızı ve evlendiğimizi hiç detaylı anlatmadık. Önce ailemi ve babanızla tanışmamızdan başlamalıyım." dedi.

Her kelimeyi itinayla seçerken babam kollarını göğsünde bağlayıp karısının yüzüne dikti bakışlarını. Biraz kızgın gibiydi.

"Ailem, İzmir'in en eski ve köklü ailelerinden. Biliyorsunuz, baba tarafım Selanik göçmeni, anne tarafım İzmir yerlilerinden... Benden on yaş büyük bir teyzeniz var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ablam var demiyordu. "Babanızla tanıştığımda henüz on sekiz yaşıma girmemiştim. Askerlik için İzmir'e gelmiş, ortak arkadaşımız sayesinde askere geldiğinin ilk izninde tanışmıştık."

Bu kısmı biliyorduk. Babamın bir akrabası İzmir'de yaşıyormuş ve babam birliğine teslim olmadan önce onların evinde kalmış. Her çarşı izinlerinde o ailenin yanına gidermiş. Annemle o aile sayesinde tanışıp sevmişler birbirlerini.

"Askerliği bitene kadar aramızdaki sevgi güçlendi. Ben üniversiteyi kazanırken babanız askerliğini bitirmişti. Hâliyle babanız buraya geri döndü. Bir süre uzaktan da olsa görüştük. Dört yıl sonra okulum bittiğinde babanızın evlenme teklifini kabul ettim."

"Ah, ne güzel!" dedim heyecanla, kendimi tutamamıştım.

"Evet, güzeldi. Ama... Biz bu yola çıkarken ailemi hesaba katmamıştık. Dedeniz evlenmemize karşı çıktı. Biz, ısrar edince bu defa beni tehdit etti."

Daha fazla sabredemeyen Engin ağabeyim "Tehdit mi etti?" diye sordu şaşkınlıkla. Annem başını sallarken babam öfkeyle dudaklarını sıkıyordu. Annemin bu yaşadıklarına inanamıyorduk.

"Evet. Tehdit etti."

"Neyle?" diye sordu inanamıyor gibi Engin ağabeyim. Bedeni, duydukları karşısında kaskatı kesilmişti.

"Beni evlatlıktan reddedeceklerini söyledi." dedi kısık sesle. Bunu dile dökmek annem için ölümle eş değerdi. Gözleri, o anı hatırlamanın verdiği acıyla dolmuş, yüzü gerilmişti. Anneme yaşattıklarından dolayı dede ve anneanne denilen insanlardan nefret ettiğimi hissettim. Babamın neyini beğenmemişlerdi de kızlarına bu kadar acı çektirmişlerdi? Üstelik evlatlıktan çıkaracak kadar. Benim gibi düşünen Sezgin ağabeyim tiz sesle "Ne!" dedi. "Babamdan dolayı mı?" diye sordu inanamıyor gibi. Annem başını sallarken babamla göz

göze geldiler. Şimdi gözlerinde huzursuzluk değil mutluluk vardı.

"Evet, babandan dolayı..."

"Ben asla kızıma bunları yaşatmayacağım." diye homurdandı babam kendi kendine. Herkes duymuş ama kimse üzerine bir laf söyleyememişti. Annem bir adamı sevdiği için ailesi tarafından dışlanmıştı. Babam, yıllarca karısının ne acılar çektiğini gördüğü için, aynılarını yaşamama izin vermeyeceğini söyleyerek dedemizi protesto ediyordu.

"Peki, sonra?" dedi Sezgin ağabeyim merakla. Engin ağabeyim şimdilik dinlemek, olayları anlamakla meşguldü.

"Sonra buraya geldik ve evlendik. Sadece babam yüzünden, annem başta olmak üzere tüm akrabalarım bana sırt çevirmişlerdi. Bize yaşattıklarını umursamadık, çünkü birbirimizi seviyorduk. Önemli olan da buydu." Kendi kendine "O anda önemli olan..." diye mırıldansa da hemen toparlanıp gülümsedi. "Neyse... Kimse aramadı, sormadı. Ne sizler doğduğunda, ne de başka zaman. Onların hakkında bir haber duysam aramayı denerdim. Ne yazık ki aramıza kalın bir duvar ördükleri için onlara ulaşamıyordum. Teyzenizle görüşmeye çalıştım. En azından onun beni anlayacağını ummuştum. Ama ne yazık ki o da babamın korkusuna benimle görüşmek istemedi." Susup tekrar konuşana kadar ellerini gerginliğini yansıtırcasına ovuşturup durdu. "Dedenizin öldüğünün haberi bana yeni ulaştı. İletişim kurmak için onca araç varken bir mektup gönderdiler." derken durumun komikliğine gülüyordu. Gerçekten de sıra dışı bir iletişim şekliydi.

"Bu saçmalık!" dedi babam öfkeyle. Yine bütün gözler babama yöneldi. "Ne yani, baban öldü diye her şeyi unutup hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız?" diye alayla devam eti. Babamın çıkışını yok saymaya çalışıp "Babam bir vasiyet bırakmış." dedi annem yorgun sesle. Hepsi aynı anda "Ne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye haykırdı. Babam "Bana böyle anlatmadın!" dedi suçlarcasına. Zor duyulur sesle "Söyleyemedim." dedi.

"Ne var vasiyetinde? Bütün haklarından feragat etmeni mi istiyorlar? Nedir?" diye sordu babam.

"Bilmiyorum. Mektupta ablam, hoş bir vasiyet olmadığını söylüyor. Kime ve neye göre hoş değil, anlamadım."

Babam alayla "Bunca yıl kızını arayıp sormayan adam vasiyetinde yer mi verdi? Ne var o vasiyette? Belki de babanın ölmeden seni bağışladığı yazıyordur ve ablan olacak o kadın kendisi için hoş olmadığına inanıyordur." diye devam etti öfkeyle. Annem cevap vermeyince şüpheyle anneme bakıp "Kafandan neler geçiyor?" diye sordu.

"Bunca yıl bana kırgın ve kızgın olduklarını iddia edip bizimle görüşmediler. Şimdi babam ölünce vasiyeti bahane edip bağ kurma derdine düştüler."

Babamın kafası karışmış gibiydi. "Yani?"

"Babam belki bizi bağışladı." dedi umutla. Eğer dedem, annemi bağışlamışsa bize de mirasından bir şey düşer miydi? Ağabeylerim de benim gibi düşünüyor olmalıydılar ki gözleri bir farklı parlıyordu. Annem "Yakında Mirsad buraya geliyor." dediğinde babam öfkeyle homurdandı. "Bu ne demek?"

"Bir dakika, bir dakika!" diyen Engin ağabeyim araya girdi. "Konu sadece vasiyet mi?" şüpheyle sordu. Kaşları kafa karışıklığını yansıtırcasına çatılmıştı. "Ayrıca, Mirsad kim? Neden anneannemiz ya da teyzemiz değil de Mirsad denen adam geliyor?" diye sordu.

"Veya avukat?" diye babam tamamladı homurdanarak.

Babamın homurtusunu görmezden gelen annem "Yeğenim." derken o kelimeye kattığı duygu, şaşırmama neden oldu. Bugüne kadar adını hiç duymadığımız bu yeğenini çok sevdiğini anlayabiliyorduk. "Mine teyzenizin oğlu, ben onu bıraktığımda dört yaşındaydı."

"Hatırlıyorum onu." dedi babam. Az önceki gerginliğini ötelemişti. "Çok haşarı ve bilmiş bir çocuktu. Yaşından büyük konuşması beni hep sinir ederdi. Bir saniye yerinde durmazdı."

"Evet, öyleydi." dedi annem dalgınlıkla, anılara gömülmüş gibiydi.

"Miray'ın kime çektiği anlaşıldı..." dedi alaylı sesle Sezgin ağabeyim.

"Ağabey!" dedim kızgınlıkla.

"Kızma, gerçek bu. Bize az çektirmiyordun. Gerçi, pek düzelmiş sayılmazsın ya."

"Anne! Bir şey söylesene!" dedim isyan edercesine. Beklediğim destek "Kızımı üzmeyin!" diyen babamdan geldi. Yerimden zıplayıp babamın boynuna atladım. "Teşekkür ederim, babam."

"Şımarık!" diye homurdandı Engin ağabeyim.

Sezgin ağabeyim, "Ne zaman geliyor... Yeğenin?" diye sordu.

Annemin cevabını duymak için babama sarılmış olmama rağmen döndüm. Kollarım hâlen babamın boynundaydı. "Tam zamanını bilmiyorum. Mektup bir hafta önce geldi. Sanırım yakın zamanda burada olur." Bakışlarımı anneme çevirdim. Annem derin bir soluk alıp gülümsedi. Ama gülüşünde bir şey, bir heyecan vardı sanki. Yıllardır göremediği ailesine miydi bu heyecanı?

"Hadi bakalım." diye babamdan komut geldi. "Yat borusu çaldı."

"Ben hemen yatmayacağım." dedim babama. Okumam gereken bir kitabım vardı. "Neden?" diye sordu babam alayla. "Domuzlara çobanlık görevi bu gece senin mi?" Hemen her gece mısır kazılmış bostana gelen domuzlardan muzdarip-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tik. Genelde babam, gece yarıları kalkıp domuzları korkutma işini üstlenirdi. Boş teneke vurarak gürültüyle kovalardı.

"Aman baba!" diye mızmızlandım. Tiksintiyle yüzümü buruştururken "Domuzlardan nefret ediyorum. Hele o çıkardıkları ses... Iy!"

"Güzel kızım. Merak etme, tüm gece baban hepsini senin için kovalar."

"Kız olmadığıma pişman oldum neredeyse..." dedi Sezgin ağabeyim imrenerek. Babamın kollarında olmanın verdiği güvenle "Dur! Sen daha ne pişmanlıklar yaşayacaksın erkek olduğun için. Hele Gülten'in arkasından takılmaya devam et." dedim alayla.

"Miray!" diye öfkeyle bağırdı Sezgin ağabeyim. Bir kız arkadaşı olduğunu babamların yanında dile getirdiğim için haklı olarak kızmıştı. Hata yaptığımı biliyordum ama umursamıyordum. Babamın kollarında güvende olduğumu bilmem genişçe gülmeme neden olmuştu.

"Miray!" dedi bu defa annem kızgınlıkla. "Yaptığın hiç doğru değil. Bir şey biliyor olman, bunu ilk fırsatta ortaya dökeceğin anlamına gelmez! Bu yaptığın çok ayıp!"

"Ama anne!" diye kendimi savunmaya çalıştım.

"Aması yok! Terbiyeli bir kız ol ve sana verilen sırrı koru."

"Bana bir sır verilmedi, kendim öğrendim." dedim inatla.

"Fark eder mi? Ha sana söylenmiş, ha bir şekilde öğrenmişsin. Kendine saygı duyulmasını istiyorsan, duyduğun sırrı iyi koru."

Öfkesi dinmemiş olmalı ki Sezgin ağabeyim homurdandı. "Onda terbiye ne gezer! Boşboğaz!" Tam buna cevap verecektim ki bu defa babam araya girdi.

"Tamam. Bu konu çok uzadı. Sabah kimse erken kalkmayı düşünmüyor galiba? Hadi, yatak! Sabah bir yığın iş sizi bekliyor!" diye yeniden komut geldiğinde konuşmanın burada

bittiğini anladım. Yine de babamın güven dolu göğsüne sığınmışken, ağabeylerim odalarına çekilene kadar yerimden kımıldamadım. Ne zaman ki onlar salondan çıktı, odama çıkmak için harekete geçtim.

Odama çıkan merdivenin başındaki kapıyı açmadan önce annemle babama bir defa daha baktım. Birbirlerinin gözlerinde eriyor gibiydiler. Babamın gözlerindeki pırıltı, annemin ona sırlarıyla örülmüş gülüşüyle yanıt vermesi yüreğimi sıkıştırdı. Onlar gibi birbirlerini seven daha önce kimseyi görmemiştim. Eğer bir gün evlenmeye karar verirsem, babamın anneme tutkun olduğu gibi bir adam olmasını ve beni peşinden sürükleyebilecek kadar ona âşık olmayı istedim. Dualarımın kabul olmasını dileyerek merdivenleri hülyalı hülyalı tırmandım.

Girdiğim pembe hayalleri destekleyen odamın rengi beni daha da mest etti. Oysa ilk gördüğümde ne çok söylenmiştim.

Odamı, geçtiğimiz yıl annem düzenlemişti. Çocuk odasından genç kız odasına çevirdiğinde bundan habersizdim. Ağabeylerimden kalma mavi renk mobilyaların yerine beyaz mobilyalar almıştı. Turkuaz rengînin tüm tonları odama hâkimdi. Perdelerinden yatak takımına, halısından mobilyasına kadar hepsi uyum içindeydi.

Erkek gibi davranış sergiliyor olsam da bu odada saatlerce vakit geçirmek beni çok mutlu ederdi. Hele kitaplarımdaki kahramanlarımla bu odada baş başa kalmak en muhteşemiydi.

Kitap kahramanlarımın erkek için ayılıp bayılan, salya sümük ağlayan ve en önemlisi kadınını bir böcek muamelesi yapmayanını seçerdim. Kadınını aşağılayan erkek karakterlerden nefret ederdim. O yüzden kitaplığımda fazla kitap barınmazdı. Elbette ki bir favori kitabım vardı, defalarca okuduğum Aşk ve Gurur.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nazmiye Sümer

Işığı kapatmak için düğmeye uzandığımda konsolun üzerindeki aynaya gözüm ilişti. Saçlarım yine kabarmıştı. Saçlarımı arkaya alıp örmeye başladım, belki sabaha kadar yatışırdı. Beyaz tenime yakışan, açık bakıra çalan kızıl saçlarım vardı. Küçükken daha çok olan şimdiyse azalan çillerimin yerini beni sinir eden sivilceler, güzel cildimi gölgede bırakıyordu. Annem, çekirdek yememe kızmasında haklıydı galiba. Halamdan aldığım menekşe rengi gözlerimi uzun kirpiklerim süslüyordu. Aslında erkek gibi giyinmiyor olsaydım güzel bir kız sayılabilirdim. Çekici miydim, onu bile bilmiyordum. Bugüne kadar hiçbir erkeğin bana değil arkadaşlık teklif ettiğini, yaklaştığını dahi hatırlamıyordum. Sakarlıklarım ve yaramazlıklarım göz önüne alınırsa pek de bir çekiciliğim yoktu sanırım.

Ben böyle mutluydum, gerisi önemli değildi. Varsın kimse teklif etmesin, diye düşündüm. Zamanı gelince âşık olacağım bir adam çıkacaktı. İşte bunu o zaman düşünecektim. Daha yaşım neydik ki! Ben daha çok toydum. Babaannemin son söylediklerini hatırlayınca kıkırdadım.

Bu defa düğmeye ışığı kapatmak için uzandım.

Mirsad

Rize'nin Pazar ilçesi, beklentilerimin üzerinde, gelişmiş yapısı ve kalabalık caddesiyle canlı bir ilçeydi. Navigasyonun rehberliğinde ilçe içinde ilerlemeye devam ediyordum. Pazar deresinin köprüsünden sonra sağa dönerken aklım, beni bekleyen bilinmezlikteydi.

Tüm işleri, Onur ile Cüneyt'e bırakmak zorunda kalmıştım. Japonlarla işi bağlamıştık. Dedemin beklenmedik ölümü ve ardından daha on gün önce açılan vasiyetten çıkan hükümlerden dolayı işlerin tümü Onur'a kilitlenmişti.

Hayal meyal hatırladığım teyzem ve eniştemin, beni nasıl karşılayacaklarını bilmiyordum. Annem, çağımıza ters bir şekilde mektupla durumu anlatmıştı. Telefonlarımıza yanıt vermeyen bu insanlara daha nasıl ulaşacağımızı bilmiyorum, demişti annem. Belki haklıydı ama yine de yakışıksız bir iletişimdi.

Soğuk ve resmi bir bildirim, hiç uygun olmazdı şu anki amacıma. İşte bu yüzden buradaydım. Bana kalsa, bütün bunlara gerek bile olmazdı ama annemin arzusu tüm kararlarımı baltalıyordu. Bunu ona borçluydum. Bunu dedeme borçluydum. Son bir aydır zor günler yaşıyorduk. Annemin babası Suat Tur, o yangında kül olmasaydı, tüm bu karmaşayı yaşamayacaktık. Yaşlı adam, öleceğini hissetmiş gibi vasiyet bile hazırlamıştı. Bu vasiyetin varlığından haberimiz vardı ama içinde ne yazdığına dair bir fikrimiz yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vasiyete göre en fazla hisse sahibi olarak yüzde yirmi hisseyle şirketin yönetim kurulu başkanı olacaktım. Ama bu, için hiç görmediğim, varlığından bile habersiz olduğum, yüzde on beş hisseye sahip kuzenimle evlendiğimde hayata geçecekti. Vasiyetnamenin hükümleri, yüzde on beşer Miray, Engin ve Sezgin Akdoğan kardeşler ve yüzde beş ile teyzem Necla Akdoğan olmak üzere toplamda yüzde elli hisse olarak Akdoğan ailesine geçiyordu. Yüzde elli bir çoğunluğa ulaşmam, şirketin başında olmam için evlilik akdiyle Miray Akdoğan'la birleşmem gerekiyordu. Eğer birleşme sağlanamazsa bu, şirketin değer kaybedeceği anlamına geliyordu.

Şansıma lanet okuyup yoluma bakabilir, sıfırdan başlayabilirdim. Ama annem, beni bugünlere getiren, beni karşılıksız sevgisiyle büyüten kadına sırtımı dönemezdim. Annem, bu şirket ve diğer mal varlıklarının ailede kalması konusunda ısrarcı olsa da bunun anahtarı olmamdan rahatsızdı. Haklı olarak kadın ikilemde kalmıştı.

Kararımı vermiştim. Teyzem ve ailesine durumu anlatacak, ona göre adım atacaktım. İş, teyzemde bitiyordu. Tabii bir de o kızda diye düşündüm dişlerimi sıkarak. Tanımadığım bir insanla hayatımı birleştireceğime rüyamda görsem inanmazdım. Acaba kız, nasıl biriydi?

Boş ver ya, diye düşündüm, kâğıt üzerindeki bir eşin güzel olup olmamasının ne önemi vardı ki. Belki hayatında biri vardı. Eğer öyleyse bu durum sıkıntı yaratacaktı.

Avukatın yaptığı araştırmaya göre, teyzemin üç çocuğu vardı; İkisi erkek, biri kız. Evlenmem istenen kızın okuduğunu söylemişti avukat Tamer Bey. Hangi üniversitede okuyordu acaba? Dedem mutlaka, teyzemin tüm hayatını yakından takip ediyor olmalıydı ki bu vasiyeti hazırlamıştı. Bu vasiyete başka bir açıklama getiremiyordum. Gözüm yoktu onlara bırakılan hisselerde. Beni rahatsız eden, bizler refah içinde yaşarken, onların yaşam şekilleriydi.

Navigasyonun yeniden sağa dönmemi işaret etmesiyle ilçenin polis karakolunun önünde buldum kendimi. Ön panelde, yanıp sönen ışık dikkatimi çekti. Kahretsin, dedim içimden. Motor yağı basıncı düşmüştü. Trafiği engellememe adına kenara yanaştım. Trabzon'dan kiraladığım aracın beni yarı yolda bırakacağını bilmeliydim. Annemi dinlediğim ve kendi arabamla gelmediğim için de ayrıca küfür ettim. Aracı kiraladığım şirketin kartındaki telefonu arayıp arızayı bildirdim. Böyle bir arızanın olmasının mümkün olmadığını, daha yeni bakımdan çıktığı masalını anlattılar. Ne demelerini bekliyordum ki? En kısa sürede geleceklerini söylemelerine rağmen yarım saati geçti ama kimse ortada yoktu. İçimden hatırı sayılır küfürleri sıralayıp aracı karakolun karşısında park ettim.

Onlar kovalasın, dedim içimden ve araçtan indim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miray

Devlet üreticiye, çay satması için günlük kontenjan belirlemişti. Annem, ağabeylerim yetiştiremeyecekleri için yardım etmeye çaya gitmişti. Ev işlerini bitirmek için acele ediyordum. Çünkü çayı sattıktan sonra, ağabeylerimle beraber derede balık tutacaktık. Bunun heyecanıyla içim içime sığmıyordu. Akşam, benim için hayati mesele olan sorular balık tutmaya gideceğiz dendiğinden itibaren anlamını yitirmişti.

Hava çok güzeldi. Sabah biraz bulutlansa da öğleden sonra güneş tamamen kendini göstermişti. Çayları, teleferikle kuzenlerim indirdi. Teleferik yöre için kolaylıktı ama götürüsü de vardı. Bu kayba birebir şahit olduğum için, geçmişe dayanan korkumu bir türlü atamıyordum. Üstelik bunu yaşadığımda henüz altı yaşımdaydım.

Teleferiğin onarımı, iki kuvvetli adamla dahi olacak bir nane değildi. Halata tutturacağı kelepçeleri bana emanet etmişti otların içinde kaybolmasın diye. Müthiş bir yağmur vardı. Bir elimde şemsiye, bir elimde sıkıca tuttuğum amcamın emaneti kelepçeler.

Sırmayı halata kelepçelemişti kasayı tutan kısımdan. Diğer ucu yerdeydi. Üzerindeki yeşil yağmurluk onu ıslanmaktan koruyamamış, kendini yağmura teslim etmişti bir yerden sonra. Öyle olmak zorundaydı. Yeri gelir iliklerine kadar hissetmek zorunda kalırdın yağmuru. İşte amcam öyle bir zorunluluğun içindeydi. Çünkü teleferikle çay indirilecek ve satılacaktı. Kontenjanın yanmasının mümkünü yoktu.

Sonra nasıl olduysa halata kelepçelediği sırma kıvrılıp düğüm oldu. Düğümü kurtarayım diye kelepçeyi gevşetirken, sırma boşaldı ve amcamın parmağını da beraberinde götürerek yere döküldü. İlk an parmağın yere düştüğünü görmemiştim. Amcamın acı ve şaşkınlıkla "Ah!" diyen sesiyle birlikte elinin kanla yıkandığını gördüm. Amcamın acıyla haykıran sesine yengemle annem aynı anda yetişmişlerdi.

Ben hâlâ algılayamamıştım olan biteni. Annem, üzerimdeki yeleği bir çırpıda çıkarıp amcamın eline bastığında algılamaya başlıyordum. Ama parmağının kopması gibi vahim bir durumla karşı karşıya olduğumu bilmiyordum. O karmaşada beni teleferiğin yanında unutmuşlardı. Onların telaşı ve bağırtıları beni korkutmuştu. Yerimden kımıldayamamıştım. Ta ki yerde, yağmurla yıkanmış parmağı görene kadar...

Çaylar indirildikten sonra Sedat ağabey ve Şenol'la beraber yola düştük. Rahat hareket edebileyim diye üzerime eşofman ve Sezgin ağabeyime ait tişört giyinmiştim. Dar, vücut hatlarımı gösteren giysileri hiç sevmezdim. Böyle mutluydum, gerisi önemli değildi. Saçlarımı arkadan lastikle tutturdum. Siyah kepi başıma geçirdiğimde hazır olduğuma karar verdim.

Oltaları hazırlayıp balık tutmak için yemleri -daha önceden topladığım solucanları- alıp dereye gittik. Ağabeylerim bizi bekliyordu. Kuzenlerimin yanında boşboğazlık yapmamak için yol boyunca defalarca kendime hatırlatmıştım.

"Geciktiniz." dedi kızgınlıkla Sezgin ağabeyim.

"Neden dersin?" dedi Şenol alayla. Öfkeyle Şenol'a döndüm. Buna benim neden olduğum imasına öfkelenmiştim. "Sen kendine bak! Solucanları tutmak istemedi, benim toplamam yeterli gelmedi, taşımamı istedi." dedim kızgınlıkla.

"Anlaşıldı." dedi Engin ağabeyim.

"Ne anlaşıldı? Ne demek istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlaşıldı demek, anlaşıldı demektir. İlla bir maraz çıkaracaksın, Miray! Çocuksun daha!"

"Ben çocuk değilim!" derken inatlaşmam bunu kanıtlıyordu. Altta kalmaya dayanamıyordum. Tam ağzımı açıp cevap vermeye yeltenirken dördü birden arkalarını dönüp dereye doğru inmeye başladı. Sinirle olduğum yerde tepinirken "Beni böyle çiğneyemezsiniz!" diye arkalarından bağırdım. Oysa sert akan derenin sesinden bağırtım eriyip gitmişti. Daha çok kudurmuştum. Hiçbirinin beni dikkate almayacağına ikna olunca onların ardından inmeye başladım. Bir yandan da öfkeyle söylenmekten geri kalmıyordum. "Size bunun hesabını soracağım. Bana çocuk diyorsunuz ha! Bu lafı size susuz yutturacağım. Çocukmuş! Aptallar, erkek müsveddeleri! Hepinizi bir araya getirseler bir ben olamazsınız."

Dakikalar boyunca söyleniyor olsam da sakinleşemiyordum. Bu kadar söylenmenin bir karşılığını almam gerekirdi. Ve aldım da. Öfkem dikkatimi dağıtmış, yolu dahi olmayan tümsekten kıçımın üzerine düşmenin önüne geçememiştim. Hâliyle bir yere tutunamadan dere kıyısına kadar kıçımın üzerinde kaymam kaçınılmazdı. Kollarımın acıdığını hissedince dirseklerime baktım. Hafiften kan sızdığını gördüğümde yüzümü buruşturdum. Bedenime yeni bir çeltik atmıştım. Canımın acımasını umursamamaya çalışarak doğrulurken "Bizden önce ineceğini biliyordum." dedi Engin ağabeyim alayla. Diğerleri de kahkahalarla gülüyordu.

"Hahaha! Çok mu komik?" dedim öfkeyle. "Sen her şekilde komiksin, küçük kız kardeşim." dedi Engin ağabeyim.

"Sen kendine bak!"

Kibirle arkamı dönüp kanayan dirseklerimi suyla yıkadım. Oltalar Sedat ağabeyimdeydi. Benimkini bana vermek için yaklaştı. Göz kırparken "Dereye düşmemeye çalış, olur mu?" diye uyardı. Oltamı elinden hışımla aldım. Dil çıkarıp

arkamı döndüm. Bu hareketim onu daha da eğlendirmişti. Şimdi yüksek sesle gülüyordu.

Bu defa bastığım yere dikkat ederek derenin en sert akan yerine gittim. Poşetin içinden solucanlardan birini alıp kancaya geçirdim. Sonra oltamı salladım. Göz ucuyla ağabeylerime baktığımda her biri bir yerde durmuş hazırlık yapıyordu.

Aradan üç saat geçmişti ve en fazla balığı ben tutmuştum. Bunun mutluluğuyla ağabeylerimle dalga geçiyordum.

"Balık tutmak için erkek olmaya hiç gerek yokmuş." dedim alayla. "Ama yine de hepinizden daha erkeğim." diye ekledim.

"Orası doğru. Sen hiçbir zaman zarif bir kız olamayacaksın." dedi Engin ağabeyim. Öfkeyle döndüm. Büyük bir kayanın önünde oturmuş oltasını dereye salmak için hazırlık yapıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Sen ne demek istiyorsun?" diye sordum kızgınlıkla.

"Şunu demek istiyorum sevgili kardeşim; Sen hiçbir zaman yontulmayacaksın. Bizim gibi davrandığın yetmiyor, bizim gibi düşünüyorsun. Senin yaşındaki kızlar nerede, sen neredesin?" dedi alayla. Artık sabrımın sınırına dayanmıştım. Açtım ağzımı, yumdum gözümü. "Yasemin gibi oramı buramı göstermek için daracık giyinmemi mi tercih edersin? Ya da Gülten gibi her gün makyaj yapıp sevgilim nereden geliyor diye camlara mı tüneyeyim? İstediğiniz bu mu?" demeye kalmadan Engin ve Sezgin ağabeyim aynı anda ayağa kalkıp üzerime doğru gelmeye başladı.

İkisinin de yüzü öfkeyle kararmıştı. Onların bu tepkisi karşısında istemsizce bir adım geri adım attım. Nedenini anlamamıştım ama yüzlerindeki öfke paniğe dönmüştü. Öğrendiğimdeyse her şey için artık çok geçti. Kayanın kıyısında olduğumu hesaba katmamıştım geri adım atarken. Aynı anda kendimi boşlukta hissettim. Çığlık atmam faydasızdı ama istem dışı çıkan çığlığım saniyeler içinde soğuk suyun içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaybolmuştu. Derenin derin yerine düşmüştüm ve akıntı çok güçlüydü.

Haziran ayının ortalarında olmamıza rağmen dağlardaki karın erimesi bu vakte kadar uzamıştı. Eriyen kardan dolayı derenin suyu daha da soğuktu. Ve suyun miktarı olması gerekenden daha fazlaydı. Yüzme bilmeme rağmen soğuk sudan dolayı şok yaşıyordum. Başıma kadar gömülmüştüm suya. Kısa bir şaşkınlıktan sonra çırpınsam da bu çabam kısa sürdü. Engin ve Sedat ağabeyim hemen ardımdan suya atlamıştı. Dere, üçümüzü de on metre aşağıya, o da ağabeylerimin yardımıyla sığ yere sürükledi. Derenin kenarındaki taşlara oturttuklarında kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Dikkatsiz çocuk!" dedi Sedat ağabeyim alayla. Sesinde alay olmasına rağmen hafif rahatlamayı da hissetmiştim. Engin ağabeyim, yanıma otururken hiç konuşmuyordu. Yan gözle baktığımda sinirli ve korkmuş olduğunu gördüm. Bana bir şey olacağının endişesiyle korkmuştu. Onları böyle üzdüğüm için üzüldüm.

"Özür dilerim." diye mırıldandım. Engin ağabeyim "Dilesen iyi olacak." diye öfkeyle homurdandı. Öfkesinin haklılığından dolayı sesimi çıkarmadığım gibi iyice sinmiştim. Bu korku beni uzun bir süre idare ederdi.

Hep öyle olurdu. Başıma bir olay geldiğinde olayın etkisiyle uzun bir zaman vukuatım olmazdı, unuttuğum ana kadar...

Islanmış olduğum için esen rüzgârın da etkisiyle üşümeye başlamıştım. Dişlerim birbirine vuruyordu. Balık tutarken ne kadar mesafe kat ettiğimizi çevreme bakınca anlamamıştım. Yürüme mesafesiyle yarım saatlik yol vardı eve.

"Şu çalıların arkasına geç de üzerindekileri çıkarıp suyunu sık." diye önerdi Sezgin ağabeyim. Başımı sallayıp işaret ettiği yere gittim.

Üzerimdeki eşofman altıyla tişörtümü çıkarıp tüm gücümle sıkmaya, taşlara vurarak kalan suyu çıkarmaya çalıştım. Başka bir çalının arkasında Engin ağabeyimle Sedat ağabeyim, benim yaptığımı yapıyorlardı. Onları yine zor duruma sokmuştum. Bu dikkatsizliğimin bir tedavisi var mı, diye düşündüm. Her zaman, her şekilde bir kazaya neden oluyordum.

İç çamaşırlarımdan su sızıyordu. Bir an çıkarıp çıkarmama arasında tereddüt yaşasam da çıkarmamaya karar verdim. Eşofman ve tişörtü taşlara vurmamın yeterli olduğuna kanaat getirince geri giyindim. Islak çamaşır giymek çok zordu. Ve iğrençti. Çalıların arasından çıkarken, üzerime yapışan çamaşırları tiksinerek tutuyordum. Yüzümün ifadesi, ağabeylerimi eğlendirmişti. Onlar benim kadar rahatsız değil gibiydiler.

Engin ağabeyim, tişörtüme bakıp Sezgin ağabeyime "Tişörtlerinizi değiştirin." dedi.

Sezgin ağabeyim, benim gibi ilk önce anlamasa da hemen toparlanıp tişörtünü çıkardı.

"Çabuk ol!"

Kuru tişört giyeceğim için çok mutlu olmuştum. Ama niye değiştirmemizi istemişti, anlamamıştım. Çalıların arasına geri dönüp ıslak tişörtü çıkardım, kurusunu giydim. Ama saniyesinde çamaşırımın ıslaklığı kuru tişörtü ıslatmış, iç çamaşırımın şeklini gözler önüne sermişti. Ama elimden bir şey gelmezdi. Kabullenmiş hâlde yanlarına gittim.

"Daha kötü oldu." diye homurdandı Sedat ağabeyim.

Engin ağabeyim, dişlerini sıkarak "Hasta olmasındansa teşhirci olmasına razı geleceğiz artık."

Onların çemkirmelerine daha fazla dayanamayıp ellerimi göğsümde bağladım. Teşhirciymiş!

Kızgınlığım kısa sürdü, neredeyse tüm öğleden sonramızı alan balıklar aklıma gelince "Balıklar!" diye panikle çığlık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

attım. En son, balık dizisini büyük kayanın üzerinde bıraktığımı hatırlıyordum. Ağabeylerim gözlerini devirirken Şenol elindeki poşeti salladı, balıkları gösteriyor, hatta gözüme sokuyordu.

"Hepsini neden bir yere koydunuz?" dedim hırçın bir sesle. Üçünün toplamı kadar balık tutmuştum. Üçü de başarımın üzerine yatacaktı.

"Merak etme, hepsini senin tuttuğunu söyleriz." dedi Sedat ağabeyim. Dudaklarını sıkıyordu gülmeyi bastırmaya çalışırcasına.

"Benim için fark etmez!" dedim yüzsüzce.

Şenol "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmeyen Engin ağabeyim "Eve döneceğiz." diye yanıtladı. "Babamın gelme saatine daha çok var. Babam bunu bu hâlde görmesin, canımıza okur. Hadi, bir an önce çıkalım buradan."

Engin ağabeyimin ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Teşhirci olan ben, babama yakalanırsak azarı işitecek olan onlardı. Sırf azar yesinler diye babam gelene kadar böyle beklemeye razıydım. Böyle bir şeye meydan vermeye niyetli olmayan dört jandarmam varken bu imkânsızdı tabii.

Dere, asfalt yol boyunca uzanıyordu. Köye girdiğimizde herkes bizi görecek ve yine herkesin diline malzeme olacaktık. Haklı olarak bana diş biliyorlardı dikkatsizliğimden dolayı. Onları bu duruma ben getirmiştim ve katlanmam gerekiyordu. Sessizce boyun eğip onların arkasından yola çıkmak için tümseği tırmanmaya başladım.

"Dua edelim, köyün arabaları denk gelsin." dedi Sezgin ağabeyim. Diğerleri bu dileğe katıldı, benim haricimde.

Mirsad

Başka bir ulaşım aracı bulmalıydım. Sıralı dükkânları geçtim. Nalbur dükkânının önünde durup, etrafıma bakındım. Yanımdan yüzlerce yabancı insan gelip geçiyordu. Kime soracağımı gözüme kestirmeye çalışırken arkamdan biri omzuma dokundu."Delikanli." Döndüm. Orta boylu adamın yeşil gözleri merakla parlıyordu. "Yabancisin herhal?" diye sordu merakla.

"Aynen öyle."

"Nereye cideceksin?"

"Suçatı köyü." dediğimde yeşil gözleri parladı.

"Bizum çoy! Çime celdun?" diye aynı merakla sordu.

"Kemal Tahir Akdoğan'ın ailesine... Ben Mirsad Saygınerler. Necla Hanım'ın yeğeniyim."dediğimde çok iyi tanıdığını belli eden aydınlık yüzüne oturmuştu.

"Ben da bizum Çemal'un komşisi, Necip." dedi heyecanla.

"Çok memnun oldum, Necip Bey. Köye nasıl gidebilirim?"

"Once seniyle bi anlaşalum. Bana Necip Bey değil, Necip emice deyeceksin. Biraz sonra çoye minibus çikacak. Ben şimdi çikmayacağim ama seni bindururum." derken gözleri heyecanla parlıyordu. Sanki bir fırsat yakalamış gibiydi. Neyin fırsatı olduğunu merak ederken adam devam etti heyecanla. "Çimento aldum da... Şimdi çıkmayacaktum." diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mahcup gülüşüyle devam etti. "Seni ile conderurdum çimentoyi."

"Siz bana bineceğim minibüsü gösterin, dediğiniz yerde de çimentonuzu indirtirim."

"Sen çimentoyi dert etma! Şofore da sen bişey dema. Ben oniyle konuşeceğim. Çimentoyi indurduği yerde sen da in. Bizum oğlanlar orede olacak. Oğlanlara tembih ederum, sana evi gösterurler."

"Çok teşekkür ederim, Necip emice." dedim minnet dolu sesle.

"Ne demek! Esas ben teşekkur ederum."

Nalbur dükkânından, sırtında çimento çuvalıyla çıkan bir hamal yürümeye başladığında kendisine Necip emice dedirten adamla ardına takıldık. Çuvalın, hangi minibüse gideceğini iyi biliyordu hamal.

Şoför, minibüsün dolmak üzere olduğunu ve birazdan hareket edeceğini söylediğinde sürgülü kapının önündeki koltuğa oturdum. Necip Bey şoförle konuşuyordu.

"Bizum yol ayiriminde çinentoyi birak. Kornaya bas da bizumçiler celduğungi anlasun."

"Tamam, Necip abi. Bu yolci çim?" diye sordu beni göstererek.

"Ne yapacaksin?" diye azarladı. "Benum misafurum. Çimentomi bedava çikarmayacaksin, meraklanma."

"Misafirunge mi verdureceksin?" diye sordu alayla.

"Sana ne!" diye azarladı yine.

"Emine yengeye deyeceğim 'cene Rus karilerine citti' deyi. Akşama paparang[2] hazir." dedi alayla.

"O paparayi şimdi sana ben yedureceğim. İşum var, ilaç yazdureceğim."

2 Paparang: Azarlama

Şoför, minibüsün bagaj kapısını kapatıp ön tarafa geçerken söyleniyordu. "Hangi doktore ilaç yazdureceğungi sançi bilmeyim." dedi alayla.

Necip Bey'in evine geç gitmesi beni ilgilendirmezdi. Burada erkeklerin Rus kadınlarına giderek kazançlarını heba ettiklerini duymuştum.

Yolcular, şoför gibi kayıtsız değillerdi, merakla beni süzüyordu.

Son iki yolcu, elindeki poşetlerle minibüse bindiğinde rahat bir soluk aldım. Merakım ve sabırsızlığım had safhaya çıkmıştı. Beni neyin beklediğini bilmemek ayrı bir huzursuzluktu. Arka koltuklara geçen iki kadın, anne kızdı ve diğer meraklı bakışlılara eklenmişti. Kızın beni süzerkenki ifadesi içimden kıkırdamama neden oldu.

Her zaman fiziğime ve giyimime dikkat eden biriydim. Kadınları bir mıknatıs gibi kendime çektiğimin farkındaydım. Konumumdan dolayı çevremde kadın eksik olmazdı ama ismimi asla bir kadınla aynı satırda kullanmalarına fırsat vermezdim. Ağzım haddinden fazla yanmıştı. Gelip geçici ilişkiler kadınlarının hayatıma etiketlenmelerineyse artık tahammülüm yoktu.

Beni beğeniyle süzen kızı umursamayıp şoför koltuğuna geçen sürücüye yoğunlaştım. "Sizin için yolu değiştireceğim abi." dedi bana dönerek.

"Yolu mu değiştireceksiniz? Neden?"

"O yol daha açılmadı. Ama yine de gidilemez yol değil. Yağmurlu olsaydı çamurdan dolayı imkânsızdı." Genişçe sırıttı. "Üstelik Necip abinin misafirini yürütecek değiliz ya." Az önce Necip Bey'le konuşurkenki şivesi buhar olup uçmuştu.

İlçeyi ikiye ayıran nehir boyunca, vadiyi yararak ilerlemeye başladık. Kaçkar'ın etekleri bulutlarla donanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Muhteşem güzellik, kilometre değiştikçe şaşırtıyordu. Hayranlıkla camdan dışarısını izliyordum.

Bir süre gittikten sonra minibüs yavaşlamaya başladı. Gelmiş olamazdım değil mi? Yolcu mu alacaktı? Minibüs yeterince doluydu.

Miray

On dakika yol gitmemiştik ki köyümüze ait ilk minibüs bizi görünce yavaşladı ve tam önümüzde durdu. Buralarda herkesin birbirini tanıyor olmasını ve şoförün, ağabeylerimin arkadaşı olduğunu söylemem gerekiyor muydu?

Ağabeyimin adaşı şoför Sezgin, başını camdan uzatıp genişçe gülümserken "Derede balık kaldı mı?" diye sordu. "Dere bulanık olsa daha fazla tutardık." diye yanıtladı Engin ağabeyim.

Sesindeki heyecanı bastırma gereği duymadan "Deseniz ya, bu sene bereketli sene diye." cevapladı şoför Sezgin. Engin ağabeyim başını sallarken aynı anda "Yer var mı?" diye sordu. Aracın içine bakmayı ihmal etmemişti. Genelde akşam saatlerinde pek yer olmazdı. "Hiç olmazsa Miray binsin."diye devam etti. Şoför Sezgin, Engin ve Sedat ağabeyime bakıp "Bence siz de binseniz fena olmaz. Ne oldu, güneş başınıza mı geçti? Soluğu derede almış gibisiniz?" dedi eğlenerek.

"Miray geçti başlarına." dedi Şenol gülerek.

"Yine mi?" diye mırıldanırken bıyık altı gülüyordu. Alay dolu bakışları ya da imalarını hak ediyordum. Kızmam hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. "Miray binsin." dedi Engin ağabeyim tekrar. Şoför, otomatik kapıyı açtı. Aracın içine şöyle bir baktığımda oturacak yerin olmadığını fark ettim. Yolcuların birçoğunu da tanıyordum -tamam, bir kişi hariç hepsini tanıyordum- ve hepsinin yüzünde aynı alaylı gülümseme vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hepimizi arabasına davet ederken bizi nereye sığdırmayı planladığını merak edip "Nerede oturmamı bekliyorsun, Sezgin abi? Kucak yaşını geçtim." dedim alayla.

"Artık katlanacaksın, ayakta kaldın." dedi şoför Sezgin.

Çaresizce arkamda duran ağabeyime baktım. Sabırsızca sıkılmış dudaklarını görünce itiraz etmeden minibüse bindim. Gerçi oturacak yer olsaydı bile, Şoför Sezgin oturmama izin vermezdi. Koltuklarını kirleteceğimi düşünürdü, haksız sayılmazdı. Ayakta, minibüsün boyu alçak olduğu için hafifçe eğilmiş durumda tutunmaya çalıştım. Sırtım kapıya dönük, yolcularla burun buruna kalarak araç hareket etti. Hemen dibimdeki adamın haricinde herkesi tanıyordum.

İnanamıyorum, diye düşündüm. Yasemin dahi burada! Rezilliğin biri bin para dedim içimden. Sen misin onlara o kadar gülen, bak şimdi sana gülüyorlar. Yasemin ile annesi alışverişten geliyorlar olmalıydılar. Diğer yolcular gibi bana bakıyorlardı. Bakışlarımı kaçırırken Yasemin'in yüzünde aynı alaylı gülüşü yakalamıştım.

Bu yol ne zaman bitecek diye düşündüm. Balık tutacağız diye Yücehisar (Lamgoaltı) köyüne kadar inmiştik ve şimdi geri dönerken yol bitmek bilmiyordu.

Dakikalar sonra, hoş bir koku bana doğru gelmeye başladı. Bizim buraların erkekleri kendilerini aşmış gibi görünüyordu. Dikkat çekmeden yeniden aracın içinde göz gezdirdim. Yanılmamıştım. O koku, yanımda duran -daha doğrusu ben onun yanında duruyordum- adamdan geliyordu. Açık camdan gelen esinti kokusunu direkt bana getiriyordu.

Geniş omuzlarından önce, tüm dikkatiyle bana bakan gözlerini, buz mavisi gözlerini gördüm. Geniş omuzlarını saran beyaz tişörtü onu daha da çekici kılmıştı. Taba rengi keten pantolonu uzun bacaklarını sararken, beyaz spor ayakkabılar şıklığını tamamlamıştı. Elinde tuttuğu son model telefon da beni iyi koru diye haykırıyordu sanki.

Bu minibüse kesinlikle yakışmıyordu. Son model spor arabaların adamıydı.

Onu izlediğim gibi o da beni izliyordu. Aleni aleni! Araca bindiğimden beri, göz hapsinde olduğumu, gözlerindeki ışıktan anlamıştım. Muzip bir ifade gözlerinde takılı kalmıştı. Açık kumral uzun kirpikleri, buz mavisi gözlerini süslerken soluğumu kesiyordu. Daha önce, hiçbir erkek beni yakışıklılığıyla şaşırtmayı başaramamıştı.

Kim bu adam, nereye gidiyor, diye düşünürken bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Onun kadar cesur değildim. Kalbime, göğüs kafesimin hemen altına, daha önce hiç yaşamadığım tatlı bir kramp girerken yüzüm alev almıştı. Bu da ne demek, diye düşündüm. Heyecan mıydı bu?

İstemsizce adama tekrar baktım, bakışları ısrarla üzerimdeydi. Allahım! Ne kadar yakışıklı diye düşündüm yeniden. Uzun kirpikleri çekik gözlerini süslerken muntazam kaşları gözünün üzerinde yay gibi gerilmişti. Kirli sakal da çok hoş duruyordu yakışıklı yüzünde. Gözlerimi tekrar telaşla kaçırırken muntazam sert dudakları alayla kıvrıldı. Kalbim tekrar tekledi. Islak sıçana benzeyen komik hâlim onu eğlendirmişe benziyordu. Ya da benim şapşal bakışlarım onu eğlendirmişti. Çünkü bu yabancı beni şapşala çevirmişti.

Şoför Sezgin, köprüye yanaştığında hızını yavaşlatmayıp ani manevrayla sağa dönerken, dengemi yitirdim. Diğer yolcuların üzerine doğru düşerken, aynı anda mavi gözlü adam sol koluma yapıştı. Eh, birinin kucağına boylu boyunca uzanmadan tutmayı başardı diye düşündüm. Onun sıcacık eli benim ıslanmamdan dolayı donmuş kolumu tuttuğunda soluğum tıkandı. Kalbim bilmediğim bir tempo tutturdu. Bu da ne demek, bana ne oluyor diye düşünürken hemen toparlanıp doğruldum.

"Teşekkür ederim." derken sesimin titremesini engelleyememiştim. Üşümekten diye kendimi avutmaya çalıştım. Alay

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettiğim kızlar gibi heyecanlanıyor muydum? Hissettiklerimden dolayı kendimi tanıyamıyordum. Üstelik tanımadığım bir adam dokundu diye! Ki masumane bir dokunuştu. Daha on yedi yaşındasın, kendine gel diye biçare çırpınan kalbimi tekmeledim. Adam seni güzel bile bulmamıştır, ıslak sıçandan bir farkın yok.

Islanmamdan dolayı iğrenç kokmam da ayrı bir utanç kaynağımdı. Adam, aptalca teşekkürüme hafif tebessüm ederek cevap verdi. Bu, kalbimin tekrar, daha kuvvetli hoplamasına neden oldu.

"Aman, dikkat et oğlum! Ona fazla bulaşma, ayaklı bomba o. Maazallah sana da bir zarar verebilir." dedi en arkada oturan Yasemin'in annesi Fatma yenge.

Adam, konuşanı görmek için arkasını dönmüştü. "Dikkat ederim." derken eğlenir gibiydi. Yakışıklılığı, şık giyimi veya saygın duruşu gözümde bir anda değerini yitirdi. O an sadece diğer erkekler, beni her şekilde alaya alan insanlar gibiydi.

Dişlerimi öfkeyle sıktım. Adama ağzının payını verecegim sırada bana dönüp göz kırptığında ikilemde kaldım; kızmakla mutlu olmak arasında gidip geldim. Ayrıca, karnımın altında daha önce hissetmediğim tatlı bir karın ağrısı peyda olmuştu.

Minibüs, toprak yola -daha yeni yapılmıştı- yönelirken Şoför Sezgin, "Miray... Önce sizi bırakacağım." der demez otuz derece açılık yokuşu ani manevrayla tırmanmaya başladı. Ben, sizi sözüne takılmış olduğum için yine kendimi koruyamamıştım. Bu defa mavi gözlü adamın kucağına düştüm.

"Yavaş, Sezgin abi!" derken tutunacak bir şey ararcasına boşluğu avuçladım. Araç, sarsıntıyla yokuşu çıkarken sırtım adamın göğsüne yapışmıştı. Sıcaklığı, sırtımı ısıtırken güzelim kıyafetleri berbat oldu diye aklımdan geçiriyordum. Yetmezmiş gibi, daha fazla düşmeme engel olma gayretiyle sıkıca belimi tutmuştu.

"Kevi tut." diye yan koltuktaki Sezai dede, adamı uyardı. Adamın, kevinin ne demek olduğunu bildiğini sanmıyordum. Haklılığımı kanıtlarcasına "Kevi?" diye sordu yaşlı adama.

"Sıkı tut demek istiyor." diye Yasemin'in annesi açıkladı. Ama kadının bakışlarındaki kınama toparlanmam gerektiğini haykırıyordu. Diğer birkaç yolcunun da yüzünde aynı kınama ve ayıplama vardı. Haklılardı. Tanımadığım bir adamın kucağında oturuyordum.

Utançtan yanıyordum. "Tutuyorum." derken muzip gülüşü yüzüne iyice yayılmıştı. Dediği gibi de sıkıca kavramıştı belimden.

Kendimi adamın kucağından kurtarmak düşündüğümden de zordu. Yokuş bitmediği gibi, virajları son hızla dönüyorduk. Ben debelendikçe, adamın kucağında kendime daha fazla yer açıyordum. Bütün bedenim utançla alev almıştı. Ağzımın içinde, özür kelimesi defalarca dolanırken sesimin çıkmadığına emindim, kulaklarım utançtan uğulduyordu. Dakikalar geçtikçe, utançla yerin dibine biraz daha giriyordum.

Diğer yolcular başlarını sallayarak ayıplarken daha da küçülüyordum.

Yokuş biraz düzelince, kendimi adamın kucağından kurtardım. Yasemin'in sinsi sırıtışını saklaması gözümden kaçmamıştı. Adamın yüzüne bakmaya yüreğim yoktu. Can simidi gibi gördüğüm tutamaca sıkıca yapıştım. Tekrar düşersem, arabadaki herkes bunu bilerek yaptığımı düşünecekti. Gözlerim utançtan yanarken ön camdan dışarı bakıyordum.

Neden bütün aksilikler beni buluyordu? Bu haksızlıktı. Gözlerimin acıdığını hissettiğim hâlde kendimi tuttum. Ağlamamak için derin soluklar almaya, kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ben bu duygularla boğuşurken, minibüs bizim evin yol ayrımına gelmişti bile. Kapı açılır açılmaz kimseye bakma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan kendimi dışarı attım. Hepsinin yüzünde aynı alaycı gülüşün ve kınamanın olduğuna her türlü bahse girerdim. Bakarsam ağzımın ayarını bozacaktım. Bu, yabancı yakışıklının yanında yapmak istediğim bir şey değildi.

Ama birinin bu öfkemden nasibini alması gerekiyordu. Şoför Sezgin'e beni düşürdüğü utancın hesabını sormak için döndüğümde mavi gözlü adam da indi. Bu, daha çok şaşırmama neden oldu. Kimdi ve kime gelmişti? İzmir'den beklediğimiz kuzen olamazdı, değil mi? İzmirli kuzeni, bir köy minibüsüyle hayal etmek oldukça güçtü.

Ben bu sorularla boğuşurken, Şoför Sezgin'in araçtan indiğini ve aracın arkasına geçtiğini şaşkın gözlerle izledim. Önce bir çuval çimento yere düştü. Bu kimeydi?

Buralarda alışverişe her vakit gidilemezdi. Ya sipariş verir ya da çarşıya inmiş de işi bitmemişse yüklerini önden gönderirlerdi.

Şoför Sezgin, şimdi de fazla büyük olmayan bir valizi mavi gözlüye uzattı. Adam, ona teşekkür edip parasını uzattı.

"Miray Hanım'ın ücretini de buradan alın." derken benim şaşkınlığım tavan yapmıştı. Şoför Sezgin, paranın üstünü vermeden önce tereddütle durup bana baktı. Benim de kendisi kadar şaşkın olmam, kararını vermesini kolaylaştırdı. Para üstünü verip aracına geri bindi. Ben şaşkınlıkla ona bakarken, aracın içindekiler şaşkın ifademe bakıp gülüyorlardı.

Minibüs yanımızdan ayrıldığında adamla baş başa kaldık.

Benim şaşkınlığımla eğlenerek, yanıma geldi. "Kendimi tanıtmama izin ver, lütfen." Cevap veremediğim gibi ablak ablak yüzüne bakmaya devam ettim. "Ben Mirsad Saygıner-ler." Dumura uğramıştım. Kuzenim! Mektupta bahsi geçen kuzen! Adamın yakışıklı yüzüne bakıyor, onun benim kuzenim olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum. "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Başımı salladım; kuzenimdi. Hiç tanımadığım kuzenim "İyi misin?" diye sordu bu

defa endişeli sesle. Başımı, evet anlamında sallarken, yüzüne şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordum.

Neden sonra "Çimento?" diye sordum şaşkınlıkla. Çimento torbasıyla bağlantısını bulamamıştım.

"Ah o mu?" Bir anıyı hatırlamış gibi gülümsedi. Kalbim gülüşünün verdiği çekiciliğiyle zıpladı. "Necip emice, şoförden buraya bırakmasını istedi. Çocukları alacakmış."

"Necip emice mi?" Adam buralı değildi ama bizim şiveyle konuşmuştu ve çok komik görünmüştü gözüme.

"Özür dilerim. Zor bir yolculuk geçirdim. Üstelik kiraladığım araç arıza yaptı. İlçede bırakmak zorunda kaldım. Kafam çok doluydu. Kim olduğumu önceden söylemeliydim ama... Dediğim gibi fırsatım olmadı. Üstelik sizin bir anda karşıma çıkacağınızı hesaba katmamıştım. Az önceki gençler ağabeylerindi, değil mi?" diye sordu. Ben yine başımı salladım. "Sen hep böyle misin? Yani şaşkın ve sakar!" diye sordu alayla. Son sözleri beni kendime getirdi. Şaşkınlığımdan sıyrılırken aldığım derin solukla birlikte öfkeyi de içime çekiyordum.

"Sen de her zaman böyle kendini beğenmiş misin?" diye sordum öfkeyle.

Güldü. Gülüşü öfkemi komik bulmasındandı. "Karşımdaki kişinin algısına göre değişiyorum. Şu an sanırım öyleyim." derken son derece doğaldı. "Neyse, beni evine davet etmeyecek misin?" diye sordu hemen ardından.

"Etmeli miyim?" derken onu taklit ediyordum alayla.

"Sen etmezsen kendimi davet ettirecek birini bulabilirim sanırım." derken kurnazca bir kaşı yukarı kalktı.

"Bundan eminim. Sende bu çene oldukça!" derken arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım.

"Hey! Nereye gidiyorsun?" Şaşırmıştı.

"Eve! Valizini benim taşımamı beklemiyorsun herhâlde?" derken ona dönmemiştim. Bu onu davet etme şeklimdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beklemiyorum." dedi.

Yürümeye devam ederken arkamdan gelip gelmediğini anlamak için hafifçe başımı çevirdim. Geliyordu. Hem de atletik bir şekilde. Ayaklarımda kara lastik ayakkabılar, yürüdükçe plöf plöf ses çıkarıyordu. Üstelik ıslak kıyafetlerin etkisiyle bütün vücudum buz kesmişti.

Kuzen Mirsad, kısa sürede bana yetişti. Şehirli olmasına rağmen en az benim kadar rahat adımlarla yürüyordu. Tek sebep, ayağındaki son moda spor ayakkabılardı. O ayakkabılar ayağımda olsa Kaçkar'a bile tırmanırdım. Bugün yağmur yağıyor olsaydı ne yapacaktı diye düşündü şeytani tarafım. Beyaz ayakkabıları çamurlara bulaşmış hâline ne gülerdim. Hayalim öyle canlıydı ki sesli gülebildim.

"Komik olan ne?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez." diye kestirip attım. Terslememe takılmamış gibi bu defa "Hangisi?" diye sordu. Şaşkınlıkla ona döndüm. "Neyin hangisi?"

"Ağabeylerin... Seni arabaya bindirenlerden hangisiydi."

"Ha, o mu? Biri şoförle konuşan, diğeri de kuru olanların büyüğü. Engin ağabeyimle Sezgin ağabeyim. Diğerleri kuzenlerim, amcamın çocukları."

"Doğru tahmin etmişim." diye kendi kendine mırıldandı. Cevap vermedim.

Şimdi bu adam kuzenim miydi? İnanılır gibi değildi. Moda dergilerinden fırlamış, son derece yakışıklı bu adam benim kuzenimdi. Rüya gibi diye düşündüm.

Yüksek ağaçlarla çevrili yolda ilerlerken, sessizlik çekilecek gibi değildi. Sessizlik son bulsun diye yanımda yürüyen adama döndüm. "Senin kardeşin var mı?"

"Evet. Mirsu adında bir kız kardeşim var." Mirsu? Mirsad. Mirsu. Miray. İsim uyumumuz da bir harikaydı! Annem

bilerek mi adımı Miray koymuştu? Bu demek oluyordu ki ablasını ve yeğenlerini seviyordu. Hâlen!

"İyi..." diye kestirip attım. Beklentiyle yüzüme baktı. Neyin beklentisi olduğunu anlamamak için aptal olmalıydım. Ama içimden ne teyzemi, ne de ailesinin kalanını sormak gelmiyordu. Nedenini bilmiyordum, teyzem ve ailesine öfke duyuyordum. Annemi bu kadar üzdükleri ve bir başına buralarda bıraktıkları için kızgındım. Babam ve ailesinin annemi hiç üzmemiş olması beni bir nebze olsun rahatlatsa da onların bu yaptıklarını bağışlamam için yeterli değildi.

"Çok hızlı yürüyorsun." dediği an kendimi yerde buldum. Üzerimdeki kıyafetler ıslak olduğu için toprağa bulanmıştım. Anında elleri kalkmam için imdadıma yetişmişti. "Canın yandı mı?" diye sordu endişeyle.

Ben köy kızı, Laz kızıydım. Böyle darbeler bize vız gelir tırıs giderdi. Ama ona çatmadan rahat duramayacak kadar içim kaynıyordu. "Ne göz var sende! Anında nazarın değdi!" derken kendimi onun ellerinden kurtardım.

"Anlamadım?" dedi şaşkınlıkla.

"Gözlerin mavi. Mavi gözleri olanın hemen nazarı değer. Sen benim hızlı yürümeme imrendin, anında kendimi yerde buldum."

Bir süre bir şey söyleyemeden şaşkınlıkla yüzüme baktı. Neden sonra "Komik..." diye mırıldandı şaşkınlıkla gülerken.

"Hiç de komik değil. Nazara inanmaz mısın sen?" Başını hayır diye sallarken ısrarla gülmeye devam ediyordu. Gülüşü sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Sanırım sen inanıyorsun."

"Bunda gülecek bir şey görmüyorum."

"İnandığın şeye gülmüyorum. Yüzün çamur olmuş." derken manikürlü parmakları alnıma uzandı. Ben daha kendimi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geri çekmeye fırsat bulamadan alnımı parmaklarıyla temizlemeye başladı.

Az önce arabada hissettiğim kalp çarpıntısı geri geldi. Anlamsızdı. Bu adam benim hem kuzenim hem de benimle tanıştığından itibaren alay eden biriydi. Ondan etkilenmemem gerekirdi. Peki, daha önce bir erkekten etkilenmiş miydim? Cevabı tabii ki hayırdı. Peki, o zaman ondan etkilendiğimi nereden kanaat getiriyordum? Saçma dedim içimden. Hem benden çok büyüktü, Engin ağabeyimden bile büyüktü. Belki de bir sevgilisi vardı.

Aman, bana ne diye düşündüm. Kafamdaki tilkileri kovmak ister gibi istemsizce başımı salladım. Ondan bir adım uzaklaştım. Böyle daha iyiydi. Tekrar yürümeye başladığımda bu defa bir gölge gibi sessizlik içinde takip etti.

Mirsad

Yol kenarında beş erkek vardı. Yaklaştıkça içlerinden birinin kız olduğunu fark ettim. Araç durdu. Uzun boylu ve yapılı üç erkek, bir yeniyetme delikanlı ve erkek kılığında genç bir kız araca yaklaştı.

Kızın menekşe gözleri cam gibi parlıyordu. Bakır kızılı ıslak saçlarını kepinin altına gelişigüzel sıkıştırmıştı. Yüzündeki hoşnutsuzluk tüm bedenine yayılmıştı. Omuzlarını öne doğru almış, yuvarlak göğüslerini kötü niyetli bakışlardan korumaya çalışıyordu. Altına giydiği eşofman, ıslak olmasına rağmen üstündeki tişört kuruydu. Ama içine giydiği çamaşırı ıslaktı ve giydiği tişörtte izi çıkmıştı. Vücut hatları, bir erkeği baştan çıkaracak kadar kıvrımlıydı.

Yapılı erkeklerin biri şoför tarafına geçti. Şoför, bu sırada dışarı doğru başını uzatmıştı. "Derede balık kaldı mı?" diye sordu. "Bulanık olsaydı daha fazla tutardık." diye yanıtladı genç adam. Bir yandan da minibüsün içine, arkada oturan kıza kaçamak bakış atıyordu. Sanırım aralarında bir şey vardı. Kız, haklılığını kanıtlarcasına annesine rağmen, başını kucağına eğerken yüzü al al olmuştu.

Şoför heyecanla "Deseniz ya, bu sene bereketli sene diye." Başını sallayan genç adam "Yer var mı?" diye sordu. "Hiç olmazsa Miray binsin." dediğinde başka Miray yoksa bunlar onlar olmalı, diye düşündüm. Bu büyük bir tesadüftü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şu anda onlara kim olduğumu söylememin yeri olmadığını düşündüm. Yabancı insanların yanında hiç tanımadığım kuzenlerimle ne konuşacağıma dair bir fikrim yoktu.

Tekrar kıza baktım. Bu kız, dedemin vasiyetini yerine getirirse karım mı olacaktı? Bedenim heyecanla kasıldı. Bu evlilik kesinlikle kâğıt üzerinde kalmazdı.

Şoförün "Başınıza güneş mi geçti? Soluğu derede almış gibisiniz..." dediğinde bu defa yeniyetme "Başımıza, Miray geçti." diye yanıtladı sınıtarak. Kızın yüzü daha da düşmüştü. Bu kız müthiş dikkat dağıtıcıydı.

Şoför, diğerlerinin de binmesi gerektiğini söylese de genç adam, kardeşinin binmesi konusunda ısrarcıydı. Engin olduğunu tahmin ettiğim genç adam "Miray binsin." dediğinde rahatladım.

Şoför kapıyı açtı. Kız aracın içine şöyle bir bakıp şoföre "Nereye oturmamı bekliyorsun Sezgin abi?" dedi. Sesi, billur su gibi berrak, canlı ve kulakları okşayan bir müziğin ezgileri gibi yumuşak, kalbe dokunan türdendi. Saatlerce konuşsa bıkmadan dinlenecek türden... Haklı olarak "Kucak yaşını geçtim." dedi alay dolu sesle.

Destek beklercesine ağabeylerine baktı ama onların kendisini araçla gönderme konusunda ısrarcı tutumları onu sindirmiş gibiydi.

Yerimi vermeye seve seve gönüllü olsam da kızı karşıdan izlemek daha eğlenceliydi. Kız, tam önümde ayakta dikildi. Boyu uzun olduğu için hâliyle eğilmek durumunda kalmış, yuvarlak kalçaları arkaya doğru çıkarken bana görsel şölen sunmuştu. Bu da onu daha seksi kılmıştı.

Kız, beni fark etmişti ama tüm odağı diğer yolculardı. Onu bu hâlde görmelerinden rahatsız olmuştu. Dakikalar boyunca sessizlik içinde yolculuk etmemize rağmen kız bana bakmamıştı. Yoksa farkıma varmamış mıydı? Ama ben onu tüm hücrelerimde hissetmeye başlamıştım.

Kepinin altındaki bakır kızılı saçları, menekşe rengi gözleri ve yuvarlak kıvrımlarıyla tam bir dişiyi temsil eden bu varlığın karım olacağı gerçeğiyle coştu kalbim. Artık bu evliliğin kâğıt üzerinde kalması mümkün değildi. Onu gerçek karım yapmalıyım diyordu şeytani tarafım.

Bedenimin huzursuzluğunu dindirmek için oturduğum yerde kıpırdandım. Sanırım dikkatini çekmiştim ki göz ucuyla bana baktı. Ayakucumdan yüzüme doğru bakışları kayarken heyecanım da aynı tempoda artıyordu. Yüzünde oluşan sayısız ifade zihnindeki soruların dokümanıydı.

Gözleri final yapıp gözlerimle buluştuğunda yüzü tatlı bir renge bürünürken bakışlarını telaşla kaçırdı.

Utanmıştı.

Yine de saniyeler sonra tekrar baktı. Bu defaki bakışları keşif üzerineydi. Beni daha dikkatle izliyordu. Daha önce hiçbir kadının bakışından etkilenmeyen kalbim ritmini şaşırdı.

Bu mümkün müydü?

Bunun altında sadece güzel bir yüz ve seksi bir beden olamazdı, değil mi?

Tutku mu?

Yoksa...

Onun da benden etkilendiğinin farkındaydım.

İşte tam bu esnada aracın ani sağa dönüşü sırasında Miray, dengesini kaybetti ve yan taraftaki yolcuların üzerine doğru yalpalayınca son anda kolundan yakaladım. Islak olduğu için bedeni soğuktu. Ama teni yakıcıydı. Kalbimle aynı anda bedenim de arzuyla kasıldı. Yumuşak ve pürüzsüz tenini okşamamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım.

Aynı arzuyu o da hissetmiş gibi titrek sesle "Teşekkür ederim." diye mırıldandı. Bilmiyordu ama yüzünden boynuna doğru yayılan pembelik bedenime can oluyordu.

Allahım!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İstiyordum onu!

Dedemizin vasiyetinden hiç bu kadar hoşnut olmamıştım. Artık, yaptırımlı vasiyetin maddeleri çekici geliyordu.

Ne yapıp edecek, teyzemi ve bu kızı evliliğe ikna edecektim.

Ama önce kızı araştırmam gerekiyordu. Hayatında kimse olup olmadığını, birini sevip sevmediğini öğrenmeliydim.

Aklımdaki bu şüpheler midemin asidini arttırmıştı.

Kıza bakarken önümde dağ gibi yükselen soruları nasıl bertaraf edeceğimi düşünüyordum. Çetin bir savaş olacaktı.

Kıza tekrar baktım. Bedenim istekle gerildi.

Miray

Eve yaklaştığımızda annemi bostanda çapa yaparken bulduk. Henüz bizi fark etmemişti. "Anne?"diye seslendim. Sesime döndü ve yanımdaki adamı fark ettiği an kaşları merakla çatıldı. Dakikalar içinde hatırlamanın verdiği duyguyla yüzü değişti, aydınlandı. İnanamıyor gibi "Mirsad?" derken sesinin titrediğini duyabiliyordum.

"Evet. Benim, teyze."

Annem, telaşlı adımlarla yanımıza gelirken gözyaşları yanaklarını yıkıyordu."Oğlum! Hoş geldin. Aman Allahım, ne çok değişmişsin... Çok... Çok büyümüşsün. Çok... Yakışıklı olmuşsun." Heyecanından annemin kelimeleri tutarsızlaşmıştı. Birbirlerine sarıldılar. "Beni şımartıyorsun, teyzem."

Sabırla birbirlerinden ayrılmalarını bekledim.

Ve bu, annemin bana bakışıyla son buldu. "Miray! Bu ne hâl? Yine ne oldu?" derken bıkkınlık vardı gözlerinde. Yabancı, ilk defa gördüğümüz bir adamın yanında beni eleştirmesi ne kadar doğruydu?

"Hâlimde bir şey yok." diye itiraz ettim. "Ben eve gidiyorum. Yeğenini buraya kadar getirdim. Sana teslim." Eve doğru yürüdüm.

Annem arkamdan kızgınlıkla seslendi. "Sakın o ayaklarla eve girmeyi aklından geçirme!" Bu ikaz, daha çok utanmama neden oldu. Hiç cevap vermeden eve kadar soluksuz koşturdum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Avludaki çeşmeye gidip ayaklarımı yıkadım. Eve girerken süzülmesi için kara lastik ayakkabılarımı ters çevirdim. Ben eve girerken annemler avluya gelmişlerdi bile. Annemin sesi güneşi kucaklamış gibi sıcacıktı. En azından dün geceki gibi gergin değildi. Buna sevinmeli miydim, bilememiştim.

Odama çıkıp bornozumu aldım. Üzerimdeki ıslak giysileri çıkarırken sinek ısırığı gibi vücuduma iğneler batıyordu.

***

Duştan çıkarken rahatlamıştım. Aceleyle odama çıkıp annemin giymem konusunda ısrar ettiği likralı siyah kumaş pantolonla asker yeşili tişörtü giydim, saçlarımı tarayıp kuruttum. Saçımı güzelce toplayıp önüme düşen kâkülleri düzeltmek için aynaya yaklaştım. Görüntüm hoşuma gidince memnuniyetle gülümseyip odadan çıktım.

Basamakları inerken yaptığım şeyi fark ettiğim an adımlarım sekteye uğradı. İlk defa! Birine kendimi beğendirmek için çaba harcamıştım. Kendime inanamıyordum. Hem de kim için; kuzenim için! Biz kardeş sayılırdık. Sedat ağabey ile Şenol bana nasılsa Mirsad denen adam da bana aynıydı. Ona karşı bir şey hissetmem yanlış olurdu.

Üst üste derin soluklar alıp kendimi buna inandırmaya çalıştım. Kapıyı açıp salona girecektim ki Mirsad'ın "Bir av gezisi sırasında kaldıkları kulübe yandı." dediğinde durmak zorunda kaldım. Neyden bahsettiklerini anlamak için bir süre olduğum yerde bekledim. "Beraber gittiği arkadaşı... Sen de tanırsın; Cemal Gencer. Cemal dayı, eşi Zehra yengenin rahatsızlandığını öğrenince geri dönmek zorunda kalmış." diye devam etti. Kimden bahsediyordu?

"Çok ısrar etmesine rağmen dedem, onunla dönmek istememiş. Dedem, o gece kulübede yalnız kalmış. Vahim olay o

gece olmuş. Polisin araştırmasına göre, dedemin üzerine soba devrilmiş. Cenazesi tanınmayacak hâlde bulundu."

Yanarak mı ölmüştü? Ne acılar çektiğini tahmin etmek hiç zor değildi. Elim ufacık yandığında nasıl sızlamıştı günlerce. İçimde, tanımadığım adama karşı acıma hissi doğmuştu.

"Emin misiniz?" diye sordu annem. Sesinde şüphe vardı. "Belki yangından önce çıkmayı başardı, ormanda kaybolmuş olamaz mı?"

Annemin sesindeki umut, Mirsad'ın cümlesiyle eridi gitti. "DNA testi yapıldı. Ne yazık ki dedemdi. Tüm deliller onu işaret ediyordu. Vasiyet..." derken tereddütle durakladı.

"Vasiyet mi? Bana göstereceğin kâğıtlarda neler yazıyor?" diye sordu. Sesi biraz kızgın gibiydi.

"Dedem öyle bir vasiyet bıraktı ki senden başka çözüm bulacak kimse yok, teyze. Sen ve Kemal Tahir eniştem onaylar, Miray kabul ederse bu iş çözülecek."

Adımın geçtiğini duyduktan sonra durmanın anlamsız olduğuna karar verip kapıyı açtım. Mirsad'ın eli, annemi teselli etmeye çalışır gibi sırtını kavramıştı.

"Anne?" Hemen gidip önünde diz çöktüm. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Tüm konuşmayı duymama rağmen "Neler oluyor?" diye sordum. Annem hıçkırdı. Yüreğim parçalanırken ellerine sarıldım. Mirsad'a bakmaktan kendimi alamıyordum.

Yüzümdeki ifadeyi yanlış yorumlamış olmalı ki "Dedemizin beklenmedik ölümünü anlatmamı istedi." derken sesi kısıktı. Annemin gözyaşlarına üzülmüş gibiydi.

Annem, hemen toparlandı. "İyiyim ben. Sadece beklenmedik bilgiler beni sarstı." derken babasını affetmediğini ima eder gibiydi. Omuz silkip kendimi koltuklardan birine bıraktım. Annem düşündüğümden de çabuk toparlanmış olmalıydı ki dakikalar süren sessizliği bozma adına "Hoş geldin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

demeyecek misin?" diye sordu uyarırcasına. Yaptığım hatayı anladığım an kızardığımı hissettim. Ama Laz damarım kabarmıştı, annemin uyarısını duymazlığa verdim. Ben ne kadar duymazlığa versem de Mirsad araya girdi.

"Biz o faslı geçtik, teyzeciğim." Doğru ya, neredeyse tek beden olacaktık. Bedenim yine alev alırken kızardığımı biliyordum.

Annem, Mirsad'ın dokundurmasını anlamamış "Öyle ya. Miray'la beraber geldiniz. Sen açsındır." derken bana döndü. "Bir an önce yemeği hazırlamaya başla, kızım. Babanlar da gelir birazdan." Sesi bu defa daha yumuşaktı.

Yine de "Tamam, anne." derken suratım iyice asılmıştı. Mirsad'la yalnız konuşabilmek için beni mutfağa gönderiyordu.

Masayı hazırlarken onları görebiliyordum ama duymakta zorlanıyordum. Dinleme gayretiyle mutfakta mümkün olduğu kadar sessiz hareket etsem de başaramadım.

Mirsad, her ne anlatıyorsa annem dikkat kesilmişti. Anlattıkları yeterli gelmemiş gibi kanıt gösterme gayretiyle çantasının içinden bir kâğıt çıkartıp eline tutuşturmuştu. Annem kâğıdı inceliyor, ben annemi inceliyordum. Kaşları çatılmıştı. Sıkıldığında yaptığı gibi kulak memesini çekiştirmeye başlamıştı. Annem, her ne okuyorsa müthiş canı sıkılmıştı. Okuduğu bitip de bilinçsizce başını kaldırdığında benimle göz göze geldi. Benzi sararmıştı. Elinde tuttuğu kâğıt rüzgâra tutulmuş yaprak gibiydi. Annemin bakışlarındaki çaresizliği buradan dahi görebiliyordum. O kâğıtta her ne yazıyorsa sanki benim aleyhime gibiydi.

Dışarıdan, babamın arabasının sesini duyduğumda girdiğim şüphe denizinden sıyrıldım. Annem, telaşla kâğıt parçasını Mirsad'a geri verirken babamı karşılamak için ayağa kalktı. İsteksizce avluya çıktım. Oysa babamların gelişi değil, salonda, annemin durumu ilgilendiriyordu beni.

Akdoğan erkeklerinin tümü gelmişti.

"Annen nerede?" diye sordu babam. Garip diye düşündüm, babam bugün de öfkeliydi. Elimle salonu işaret ederken istemsizce kekeliyordum.

"Salonda."

"Biri mi var yanında?" derken sesi daha da sertleşmişti. Nasıl anlayabildiğine hayret ederken sadece başımı salladım.

Babam eve girdi. Engin ağabeyime "Nereden anladı birinin geldiğini?" diye sordum. "Necip amca, babama söyledi az önce." dedikten sonra ıslak olduğu için hiç oyalanmadan babamın ardından eve girdi. Ağabeyim eve girdi girmesine ama eşikte kalakaldı. Babam çoktan Mirsad'ın karşısına dikilmişti bile. Diğerlerini avluda bırakıp babamların arkasından salonun eşiğine vardım. Mirsad, ayağa kalkmıştı. Annem, yanında daha küçülmüş gibi duruyordu. Mirsad'ın gerginliğini görebiliyordum. Yine de babama elini uzatırken kibarca gülümsemeyi ihmal etmiyordu. Yüzünü göremediğim için, babamın ruh hâli nasıldı kestiremiyordum ama uzattığı eli boş çevirmedi. Rahat bir soluk bıraktım, o an anladım ki en az Mirsad kadar gerilmiştim. Engin ağabeyim ve annem de bizden aşağı değildiler.

"Hoş geldin, Mirsad." dedi babam kuru bir sesle.

"Teşekkür ederim. Nasılsınız?"

"İyiydim. Annenden gelen mektuba kadar." dedi sert sesle.

"Anlıyorum. Üzgünüm. Annem de özürlerini iletti bu şekilde hayatınıza dâhil olduğumuz için. Hak veriniz ki bu bizim irademiz dışında olan bir gelişmeydi."

"Belli oluyor." derken sesinde alay vardı.

"Kemal Tahir! Lütfen." dedi annem nazikçe.

"Ne lütfen Necla!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Şimdi izin verirsen, Mirsad ile konuşmamıza kaldığımız yerden devam etmek istiyorum."

"Sizi çok iyi anlıyorum, enişte. Size yine enişte dememde bir sakınca yok, değil mi?"

Mirsad'ın sesi son derece sakindi. Bu, beni şaşırttığından daha fazla babamı şaşırtmıştı. Bir süre bir şey söylemeden yüzüne baktı. Bu sırada Sezgin ağabeyim yanıma gelmişti, tabii amcamlar peşinden.

"Vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye sordu sinirle.

"Hayır. Bunun için geldim ve bitirmeden gitmeyeceğim. Bence etraflıca konuştuktan sonra..."

Daha fazla konuşmasına izin vermedi babam. "Hiç değişmemişsin!" derken hışımla salondan çıktı.

Babamın ardından annem yumuşak sesle "Sen enişterin kusuruna bakma, oğlum." derken kaçamak bakışları bize dokunmuştu.

"Sen canını sıkma, teyzeciğim. Konuşarak anlaşacağımıza eminim."

Bu sırada Engin ağabeyim, Mirsad'a doğru hareketlendi. Mirsad kadar heybetli olduğunu yeni fark ediyordum ağabeyimin.

"Hoş geldiniz." dedi resmi bir sesle. Babamın az önceki çıkışından dolayı çekimserdi.

Mirsad ise tam tersi, tüm içtenliğiyle "Teşekkür ederim. Sen Engin olmalısın?"

"Aynen." diye yanıtlarken arkasını dönüp Sezgin ağabeyime yanlarına gelmesi için baktı. "Bu da Sezgin..." Sezgin ağabeyim iki adımda yanlarına gidip tokalaştı.

Kuzenlerin birbirleriyle çabucak kaynaşmaları annemi memnun etmişti. Bu rahatlıkla onlardan izin isteyip babamın

arkasından gitti. Amcamlarsa ağabeylerimin ardından Mirsad'la tanıştırılmak için sıraya girmişlerdi bile.

Tüm bunlar yaşanırken, Mirsad'ın son cümlesinde takılı kalmıştım. Etraflıca konuşulacak olan neydi? Babamın dediği gibi dedemiz, bize de vasiyetinde yer mi vermişti? Bunun önüne geçmek için annemi ikna etmeye mi gelmişti yoksa? Annemin kâğıdı okuduğunda nasıl sarsıldığını görmüştüm. Emindim, sorumun yanıtı anneme gösterdiği kâğıttaydı.

Eğer dedemiz, vasiyetinde bize de yer vermişse bu kararı hep birlikte almamız gerekmez miydi? Annemin bunu bizimle paylaşacağına emindim.

Akşam ezanını duyduğumda panikle dışarı baktım. Ne çabuk akşam olmuştu böyle! Ağıldaki inek! Annemin odadan çıkacağı yoktu. Telaşla ağıla gidip annemin ağılda kullandığı iş elbisesini kıyafetlerimin üzerine geçirdim. Hemen ardından da hayvanın olağan işlerini yapmaya başladım.

Ağıldan çıktığımda hava iyice kararmıştı.

Üzerimi şöyle bir kokladım. Iyy! İğrenç kokuyordum. Ağıla girmek, her ne kadar üzerime iş elbisesi giymiş olsam da kokunun üzerime sinmesine engel olmamıştı. Sıkıntıyla ofladım. Tekrar duş almam imkânsızdı. Avludaki çeşmeye gidip mümkün olduğu kadar temizlenmeye çalıştım. Paçalarını dizlerime, kollarımı dirseklerime kadar sıyırdım. Temizlendiğime kanaat getirene kadar çabaladım.

Amcamlar günün kirini, yorgunluğunu atmak için evlerine geçmiştiler. Babamla annem salona geri dönmüş hatta annem yemekleri ısıtmaya başlamıştı bile. Boş durmama adına masanın son hazırlıklarını yapmaya koyuldum.

Annem, son derece soğukkanlı bir şekilde yemek hazırlığındaydı. Ne dalgınlık, ne üzüntü ne de gerginlik vardı. Neler olduğunu deli gibi merak etsem de sabırla bize anlatacağı anı beklemekten yana oyumu kullandım. Üstelik burası soru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sormak için hiç uygun bir ortam değildi. Salondan, Mirsad'ın bakışlarının altında yeterince geriliyordum.

Neden bana öyle dikkatli baktığını da anlamış değildim. Heyecanlandığım için elim ayağım birbirine dolanacak diye deli gibi korkuyordum. Yeterince sakardım ve bu gece bunu sergilemeye hiç hevesli değildim. Heyecanımı bastırma gayretimden dolayı gerilmiştim. Yine de dakikalar sonra "Yemek hazır." diye seslediğimde biraz sakinleşmiştim.

Babam "Tamam. Geliyoruz, kızım." diye cevap verdi. Annem, babamı iyice kıvama getirmiş gibiydi. Dikdörtgen masanın başköşelerine her zamanki gibi Engin ağabeyim ve babam yerleşmişti. Mirsad, benim oturacağım yerin tam karşısına oturmuştu.

Herkes oturduğunda annemle servise başladık.

Yeni hatırlamış gibi "Sen mercimek çorbası sevmiyordun, değil mi?" diye sordu annem Mirsad'a.

"Eskiden..." dedi özür dilercesine.

"Ya!" dedi annem gülerek. "Bu nasıl oldu? Küçükken sana bu çorbayı içiremezdim."

"Üniversiteye başlayınca alışkanlıklarımı değiştirmek zorunda kaldım. Mercimek çorbası da buna dâhildi. Hatta kısırı bile yemeye başladım."

"Demek bütün o yaptıkların benim kısırım içindi." dedi şaka dolu sesle.

"Senin yapmandan kaynaklanmıyordu. Kısırı yediğimde kısır kalacağımı düşünüyordum, o yüzden yemiyordum."

"Bu da nereden çıktı!" dedi annem hayretle. Çorbaları servis yapmış, yerimize oturmuştuk.

"İsmail enişte, beni korkutmuştu." diye başladı Mirsad. "Hâliyle kısır kalmanın ne anlama geldiğini bilmiyordum ama muzip İsmail enişte, bana kötü bir hastalık gibi yeme onu, onu yiyen bir daha eskisi gibi olamıyor demişti. Belli bir

olgunluğa erişene kadar eskisi nasıl, onu yiyince nasıl oluyor bilememiştim."

İsmail enişte, dedemin bacanağıymış. Muzip, her şeyi gırgıra alan şakacı ihtiyarın biriymiş.

Annem "Kendini bilene kadar Miray'a da patlıcan yediremiyordum." dediğinde Mirsad'ın buz mavisi gözleri gözlerimle buluştu. Sanki aynı paydada buluşmamızdan hoşnut gibiydi. "Patlıcan yediğinde patlayacağını düşünüyordu." Annemin, Mirsad ile benzer tarafımızı öne çıkarmasına sinir olmuştum.

Ağabeylerim bu benzerliğe her nedense çok gülüyorlardı. Mirsad da ağabeylerime katılmıştı ama yüzeyseldi gülüşü. Sırıtan ağızlarına kaşığın tersiyle vurasım vardı. Belki hokkalı bir lafın tam sırasıydı. Ama karşımdakiler hem ağabeylerimdi hem de misafir vardı. Mirsad hoşnutsuzluğumu sezmişti.

Tüm bu çabama rağmen "Miray? Bu durumda senden bir atak beklerdim. Sendeki gelişme gözlerimi yaşarttı." dedi Sezgin ağabeyim alayla.

"Mendil ister misin?" diye homurdandım.

"Omuzun yeter." dedi yine geniş sırıtışla.

Annem uyarırcasına "Sezgin, lütfen!"

Ellerini yukarı kaldırıp "Tamam, sustum." dedi.

Ağabeylerim gerçekten de susmuşlardı. Yemek boyunca tek konuşan annemle Mirsad'dı.

Annem, Mirsad'a sorular yöneltirken yanıtlarını büyük bir hevesle dinliyordu. İzmir ve ailesiyle ilgili yığınla sorulara cevap verirken oradaki yaşamıyla ilgili fikir sahibi oluyorduk. Babamın pek ilgilendiğini söyleyemiyordum. Oysa ağabeylerim ve ben Mirsad'ın anlattığı şeylere kayıtsız kalamamıştık. O anlattıkça onlardan ne kadar farklı bir yaşamımız olduğunu görüyor ve hayretler içinde kalıyorduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız kardeşi, okulunu bitirmiş ve bu yıl aile şirketinde çalışmaya başlamıştı. Her ikisi de en prestijli üniversitelerde okumuşlardı. Başka şehirde bir başlarına yaşamışlardı. Biz, değil özel üniversiteye gitmek, yeri geliyor ağabeylerim harçlıklarını eksik alıyordu. Özgürlüklerini sonuna kadar kullandıklarına emindim.

Ailenin inşaat malzemeleri üretim ve satış üzerine şirketi vardı. Şu an şirketin CEO'su Mirsad'mış. Dedesi, yani dedemiz, başa onu geçirmiş malum kaza olmadan önce. Eğer anneme kırgın olmamış olsaydı ağabeylerim de bu imkânlardan yararlanacaklardı. Bir an için bundan dolayı Mirsad'a öfke duydum. Göz ucuyla ağabeylerime baktım, Engin ağabeyimin yüz ifadesinin benden aşağı kalır yanı yoktu. Mirsad efendinin de bunu gördüğünü fark ettim. Özür dilercesine bakışlarını kaçırdı.

"Bunların sorumlusu sen değilsin." dedi annem. O da görmüştü.

"Sorumlusu ben olmasam da içimdeki suçluluk duygusunun önüne geçemiyorum, teyze."

"Suçluluk duygusu mu? Ne diyorsun sen! Tur ailesinin varislerinden biri ve en kıymetlisisin. Bunu kimse göz ardı edemez." Annem üstüne basa basa söylemişti. Bir şey mi ima ediyor diye düşündüm. Yine de Mirsad, annemin son söylediğine hiçbir yorum getirmedi. Ama yüzündeki mahcup ifade bir an için görünüp kaybolmuştu.

Yemekten sonra erkeklerin tümü salona geçerken annemle masayı toparlayıp çayı demledik. Bu sırada amcam ve Zeliha yengem gelmişlerdi. Aradan beş dakika geçmemişti ki babaannemle Sedat ağabey ve Şenol geldiler.

Babaannem, Mirsad'ın tam karşısına geçmiş büyük bir merakla onu incelemeye başlamıştı. Biliyordum ki sonradan onunla ilgili olumlu ya da olumsuz yorumlarını sırlayacaktı.

Zeliha yengem, Mirsad'la tanıştıktan sonra mutfağa, yanımıza geldi. Annemle çok iyi anlaşıyorlardı. Elti değil de yakın arkadaş gibiydiler.

"Baban için çok üzüldüm." diye mırıldandı yengem.

"Takdiri ilâhi..." dedi annem. Sesindeki kırgınlık o kadar belliydi ki.

"Allah, günahlarını bağışlasın. Ameli kadar rahmet etsin." diye devam etti yengem.

"Âmin!" diyen annem konunun kapanmasını ister gibi derin soluk aldı. Yengem, mesajı almıştı. "Gözün aydın, Necla!" dedi bu defa az önceki karamsar ruh hâlinden sıyrılıp canlı sesle.

"Sağ ol, Zelihacığım." Sesi rahatlamıştı.

"Demek, annenler inatlarından vazgeçiyorlar, çok sevindim." Yengemle annemin sırdaş olduklarını biliyordum ama yengemin ne kadarını bildiğini bilmiyordum. Çay bardaklarını hazırlıyor olsam da kulağım onlardaydı.

"Öyle görünüyor. Neyse, sonra konuşuruz." derken beni işaret ediyordu. Yengem bozuntuya vermeden konuyu değiştirdi.

"Çok kalacak mı yeğenin?" derken salonu işaret ediyordu.

"Bilmiyorum, öyle umuyorum." derken dileği bu yöndeydi.

Sesindeki özlemi hissedebiliyordum. Annem, onu dört yaşındayken bırakmıştı ve ilk yeğeni, ilk göz ağrısıydı. Onu çok sevdiğini anlamıştım. Çayları doldurmaya başladım. Annem şekerliği alıp salona giderken yengem peşinden gidiyordu.

Çayların olduğu tepsiyle salona girdiğimde babaannem "Anang neya celmedi?" diye Mirsad'a döndü. Sesi biraz kızgın çıkmıştı. Gelininin ne kadar acı çektiğini çok yakından görmüştü, bunun sorumlusu olarak Mirsad'ın ailesini görüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tepsideki çayı alan Mirsad, bardağın içindeki kaşığı tepsiye geri bıraktı. Mahcup gülümseme yüzüne yerleşirken "Sizlere selamlarını iletti. Annem biraz rahatsız, iyi olduğunda ilk fırsatta geleceğini iletmemi istedi." Teyzem hasta mıydı? Neyi vardı ki? İstem dışı anneme bakabildim. Annemin endişeyle yüzü gerilmişti.

"Ablamın neyi var?" diye sordu endişeyle.

"Üzüleceğini biliyorum, teyze. Annem, geçtiğimiz kış bir kalp spazmı geçirdi. Ve ardından anjiyo yapıldı."

"Üzüldüm..." derken alnı kırışmış, gözleri acıyla akmasına izin vermediği yaşlarla parlamıştı.

"Ama şimdi iyi, değil mi?" diye sordu babam çabucak. Annemi rahatlatmak içindi bu hamle ve olumlu cevap gelince babam da rahatlamıştı.

"Evet, iyi. Bu heyecanı kaldıramayacağını düşünüp buraya benim gelmem konusunda epey bir uğraş verdim. Bilirsin, çok inatçıdır."

"Bilmez miyim!" dedi dalgınlıkla annem.

"Çemal Tahir!" dedi babaannem aniden. "Yarun, Neşe bureye celecek. Bacin ile barişme vakti celmedi mi? Bak, karing da barişiyi ailesiyle!" dedi gizli bir sevinçle.

"Bunu daha önce konuşmuştuk, anne! Hem, şimdi bunun sırası değil. Daha sonra konuşalım." Babam aile içi meselenin ortaya dökülmesinden rahatsız olmuştu.

Çayları servis yapmış, bir sandalyeye çökmüştüm. Mirsad, tam karşımdaydı. Babam hemen yanında oturuyordu. Yüzümü babama çevirdim. Babamsa hoşnutsuzlukla annesine bakıyordu. Babaannem bir pot kırdığını düşünmüş olacak ki bakışlarını oğlundan kaçırıyor, arada misafir diye düşündüğü Mirsad'ın tepkisini ölçmeye çalışıyordu.

Yine çenemi tutamazken "Baba... Dün gece ne söylüyordun, şimdi ne söylüyorsun." diye söze girdim. Babam bir an

boş boş yüzüme baktı, nereye varmak istediğimi anlamamıştı. Saniyeler sonra hatırladığında kaşları çatıldı. Boşboğazlığımın karşılığını alacağımı hesaba katmadan konuşmaya devam ettim. "Dün gece, ben asla kızıma bunları yaşatmayacağım, demiştin. Peki, halam sevdiği adamla evlendi diye neden onu affetmiyorsun? Halamı çok özledim. Ne olur artık bu dargınlık bitsin." dedim yalvarırcasına. Salondaki herkesin şaşkınlık dolu soluklarını duysam da tüm odağım babamdı.

Babam ilk an kızsa da kısa bir an düşündükten sonra beklemediğim şekilde gülümsedi. Mirsad hariç, herkes hem şaşırmış hem sevinmişti. "Haklısın." diye başladı kısa şokunun ardından. "Söylediğim sözün arkasında durmam gerekir. Sana bu sözü söylediğime göre... Neşe'ye söyle, gelsin." Babaanneme dönerek sözlerini bitirdi. Bizim şaşkınlığımıza tahammül edemiyor gibi "Bana öyle bakmayın!" diye bıkkınlıkla çıkıştı.

Bu, Mirsad'a karşı bir gösteriydi, dedemin yaptığı hatayı yapmayacağının bir gösterisi. Her neyin gösterisi olursa olsun, hepimiz sonuçtan memnunduk. Yıllar süren küskünlük sona erecekti.

Mirsad, buz mavisi gözlerini yüzümden ayırmadan bakıyordu. Benim cesaretime, yürekliliğime hayran kalmış gibiydi. Onun yüz ifadesi gururumu okşadı. Ne kadar ona bakmamalıyım desem de istemeden bakışlarım ona kayıyordu. Gözlerimi kaçırırken kuzenim olduğunu defalarca kalbime fısıldıyordum.

O, benim kuzenimdi ve benden oldukça büyüktü. Belki bir sevgilisi vardı, kim bilir! Bu düşünce her nedense kalbimi acımasız bir şekilde sıkıştırdı.

Müthiş yakışıklı, soluk kesici derecede çekici bir adamdı. Onun gibi bir adamın boş kalacağını düşünmek, aptallıktan başka bir şey değildi. Ağabeylerimin bile sevgilileri varken,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hatta benimle yaşıt kuzenim Şenol'un bile beğendiği kız varken...

Duygularımın düğümleriyle boğuşurken, babaannem sevincini gösterme adına dizlerinin ağrılarını umursamadan kalkıp oğluna sarıldı. Gözyaşlarını gizlice silmeye çalışması yüreğimi burkmuştu.

"Beni bu yaşumde mutli ettun, Allah yuzune culsun, oğlum."

"Tamam, anne." Babam her nedense bu ilgiden utanmış gibiydi.

Gecenin geri kalanı dili çözülen babaannemin muhabbetiyle geçti. Mutluluktan aklına gelen her şeyi anlatıyordu. Halamı ne zorluklarla dünyaya getirdiğini, hastalıklarla büyük mücadele ederek büyüttüğünü anlattı durdu. Kocasının erkenden öldüğünü, çocuklarını yalnız büyütmek zorunda kaldığına kadar anlatmaya başladı. Bir an hiç susmayacak sandım.

Gecenin sonunda Mirsad'a annemlerin yanındaki odayı hazırladık.

Annem, lavaboya gitmeden önce mutfağa gelip su içti. Asıl amacı son kontrolü yapmaktı. "İyi geceler, kızım. Işıkları açık unutma!" diye uyardı.

"Tamam, anne."

Annem banyodan çıkarken işimi yeni bitirmiştim. Evi dinledim. Annemlerin odasından hafif mırıltılar geliyordu, bu da babamın bitmek bilmez sitemlerinden kaynaklıydı. Zor adamdı babam.

Koridora açılan kapının yayını çözdüm, sonuna kadar açtım. Eğer Mirsad, gece kalkmak isterse kapıdan dolayı şaşırabilirdi. Salonun ışığını kapattım.

Odamda geceliğimi giyip yatağa girdiğimde bir süre karanlığın içinde tavana bakıp kafamın içindeki cevapsız soru-

lara yanıt aradım. Bundan sonra neler olacaktı? Bilinmezlikler içinde yüzüyordum. Annemin her nedense bizden bir şeyler sakladığını hissediyordum. Mirsad ile bana duyurmamaya çalışarak konuşmaları merakımı doruğa çıkarmıştı. Mirsad'ın anneme gösterdiği kâğıtta ne yazıyordu, o da ayrı bir bilmeceydi. Annem, o kâğıdı okuduktan sonra daha çok dalgınlaşmıştı.

Alt kattan ses duyduğumda içim geçmek üzereydi. Ses nereden geliyor diye dikkat kesildim. Odam, annemlerle Mirsad'ın yattığı odanın tam üstündeydi. Ses, bir erkeğe aitti. Babam mı acaba diye düşündüm. Ses, kesik kesik geliyordu. Babamın sesine benzemiyordu. Yatağımdan çıkıp duyabilmek için kulağımı ahşap zemine dayadım. Ev, dış duvarlar haricinde ahşaptı. Biraz yüksek sesle konuştuğunda rahatlıkla diğer odalardan duyulurdu. Şu anda Mirsad'ın konuşmasını rahatlıkla duyabiliyordum. Evet. Ses, Mirsad'dan geliyordu.

"Bilmiyorum." diyordu sıkıntıyla. "Hayır, gelmene gerek yok. Bir şekilde halledeceğim. Düşündüğümden de küçük! Daha on yedi yaşındaymış, anne! Dedemin ne düşündüğünü inan ki çözemiyorum. Evet, teyzeme söyledim. Tabii ki şaşırdı ve üzüldü. Henüz Kemal Tahir enişteninhaberi yok. Elbette! Şimdi değil, en son ona söyleyeceğim. İyi, sabah konuştuktan sonra arayacağım. Mirsu'yu öp. İyi geceler."

Mirsad, az önce annesine küçük olduğumu söylüyordu. Ne için küçüktüm? Neler oluyordu? Off! Şimdi daha çok merak etmeye başlamıştım o kâğıtta yazılanları. Bu duyduklarımı anneme söylemeliydim. Ama şimdi değil, sabah ilk işim bu olmalıydı.

***

Geceyi uykusuz geçirdim desem yeriydi. Mirsad'ın konuşmasını duyduktan sonra daha bir huzursuz olmuştum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabahın olmasını neredeyse dört gözle bekler olmuştum. Annemin odadan çıktığını belli eden kapı sesini duyduğum anda, ne giydiğime dikkat etmeden -askılı atlet ve dizde biten tayt- kendimi dışarı attım. Aşağıdakilerin uyanacaklarını hesaba katarak sessiz hareket etmeye çalışıyordum. Ben merdivenlerden inerken annem banyonun kapısını kapatıyordu.

Kapının eşiğine gelip "Anne? Seninle konuşmam gerek!" dedim telaşlı, bir o kadar kısık sesle. Kapı yavaşça geri açıldı, bir baş bana doğru uzanırken annem olmadığını geç de olsa anladım. Yaptığım hatadan dolayı kıpkırmızı oldum. Çünkü banyoya giren Mirsad'dı. Bir an ne yapacağımı bilemez yüzle bakakaldım. "Özür dilerim." diye ağzımın içinde geveledim. Gülmemek için kendini tuttuğunu görebiliyordum. Dudakları, gülmemek için sıkılmışken gözleri içinde yaşattığı kahkahasıyla parlıyordu. Kalbim yine zıpladı.

"Teyzem mutfakta." dedi. Sesi, yeni uyandığını haykırırcasına boğuktu.

Yeni bir farkındalıkla banyo kapısında dikilen adama baktım. Manzara karşısında soluğum kesildi. Siyah eşofman altıyla yine aynı renk üzerine yapışan bir tişört giymişti. Kaslı göğsü tüm heybetiyle karşımda yükseliyordu. Açık kumral saçları yataktan yeni kalktığını belli edercesine dağınıktı.

"Ben gideyim, bir bakayım anneme..." derken elimle arkamı gösteriyordum. Hareketlerimin çok aptalca ve tutarsız olduğunun farkındaydım ama normal davranamıyordum. Başını salladı. Bekliyordu. Oysa ben banyonun koridorunda aptal gibi durmaya devam ediyordum. Bir kaşı daha ne bekliyorsun der gibi kalkınca kendime geldim. Yeniden kızarırken koridordan çıkmak için arkamı döndüm. Mirsad'ın beni izlediğini bildiğimden düz yolda yürüme yetimi yitirdiğim gibi, basamağı da unuttum. Boylu boyunca, paspas gibi uzandım.

Saniyesinde Mirsad yanımda bitti. "İyi misin?" derken gülmekle endişelenmek arasında gidip geliyordu.

Bir gün önce taşlara sürttüğüm dirseklerim, düşmemle yeniden sızlamaya başlamıştı. Yirmi dört saat içinde üçüncü defa darbe alıyordu dirseklerim. Kabuk tutmuş yaralarımın yeniden kanadığına emindim.

Omuzlarımdan kavrayıp kaldırırken olması gerekenden daha yakındık birbirimize. Kokusu, teninden yayılan temiz erkek kokusu başımı döndürdü. Bedenim, utanç ve zevkle ısınırken kendimi kollarından kurtardım.

Bu kadar yakınlık doğru değildi. "İyiyim." derken bir adım daha uzağına kaçtım.

"Ağlamanı beklerdim?" dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Çocuk muyum ki her düştüğümde zırlayayım."

"Çok sık düşüyor musun?" diye sorarken muzipçe sağ kaşı yukarıya kavis yapmıştı. Önünde ikinci defa düşmüştüm. Sorusunda sonuna kadar haklıydı.

"Çocuk değilim ki sürekli düşeyim." diye direttim.

"Pek bir farkın yok dikkatsizliğinden dolayı." dediğinde bardağı taşırmıştı.

"Kendini beğenmiş, züppe!" dedim ve hışımla arkamı dönüp kendimi odama çıkan merdivenlere attım. Ardımda, koridor boşluğunda hafif kahkahasını duyabiliyordum. Onu eğlendirmiştim, kendime kızıyordum. Neden onun yanında kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum?

Mirsad'ın kahkahasını arkamda bırakıp odama girdim. Kollarımın acısını yok saymaya çalışarak üstümü değiştirdim. Bedenim daha da yanıyordu şimdi. Yatak kıyafetimle görmüştü beni. Dakikalar sonra aşağı inerken Mirsad hâlâ banyodaydı. Parmaklarımın ucunda yürüyüp salona çıktım. Mutfağın eşiğine sessizce oturup bir süre annemi izledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu sabah annem daha bir dalgındı. Benim de ondan bir farkım yoktu. Az önce Mirsad'la yaşadıklarımı düşünüyordum. Hatırladıkça da bedenim yeniden ısınıyordu. Dakikalar sonra annem beni fark ettiğinde şöyle bir bakıp işine dönerken "Günaydın yok mu?" diye sordu düz bir sesle.

"Günaydın." diye mırıldandım. Sesimin hafif kararsız tonunu duyunca tekrar döndü.

"İyi uyumadın mı? Pek bir durgunsun." Az önce koridorda kapaklandığımdan bihaberdi.

"Pek sayılmaz. Mirsad ağabeyin sana gösterdiği kâğıtta ne yazıyordu?" diye sordum.

Bir an için yüzü beyaza çaldı. "Deden vasiyetinde sizleri de düşünmüş." dedi kısaca.

"Babam haklı o zaman." dedim hayretle.

"Sayılır..." derken gözlerini kaçırıyordu. Başka şeyler de vardı o kâğıtta. Emindim. "Heyecanlandın mı?" diye sordu sıradan sesle.

"Olmalı mıyım?"

"Sanırım senin yerinde olsam heyecanlanırdım. Ne de olsa sana ait parayla istediğini yapabilecek özgürlüğe sahip olacaksın." Bir an anneme şüpheyle baktım. Bugüne kadar öğrettiklerinin tam tersini söylüyordu şu anda ve bu beni ikilemde bırakıyordu. Annemin söylediklerinin hangisi doğruydu? Para her şey değil, önemli olan insan olmak derken şimdi bu söylediği ne oluyordu? Yüzümden, kafa karışıklığım okunuyordu ki elindeki kahvaltı tabağını tezgâhın üzerine bırakıp yanıma geldi. Eşikteki merdivene oturup yüzüme baktı.

"Dönek olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Bir gün öyle, bir gün böyle. Haklısın! Ama şunu iyi bilmelisin ki daha önce söylediklerimin senin iyiliğin için olduğuna inandığım gibi, şimdi de senin iyiliğin için olduğuna inanıyorum."

"Anlamadım?" dedim. Bu sırada banyo koridorunun kapısı açılmıştı. Annem dudaklarını oynatarak "Sonra." dedi. Arkamı döndüm. Mirsad, son derece atletik bir şekilde bize doğru geliyordu. Sakarlığım ve yarı çıplak hâlim aklıma gelince kızarmamın önüne geçemedim. Bunu fark eden Mirsad gülüşünü bastırmak için dudaklarını sıktı. Allahım! Bir insan bu kadar mı yakışıklı olur? Gözlerimi kaçırırken daha fazla kızarmamaya çalışıyordum.

Geniş sırtış yüzüne yerleşirken "Günaydın, teyze." diye annemi selamladı.

"Sana da günaydın, oğlum. Umarım iyi uyuyabilmişsindir."

"Tahmin edemeyeceğin kadar güzel uyudum. Sanki günlerce uyumuşum gibi kendimi çok iyi hissediyorum."

"Buraların havası insanı dinlendiriyor." dedi bilmişçesine gülerken.

"Evet, dünkü koşuşturma ve seyahati göz önüne alırsam... Kimse kalkmadı galiba?" diye sorduğunda elimde olmadan güldüm. Sadece kendisinin erken kalktığını düşünüyordu, şehirlim! O anda buz mavisi gözleri bana çevrildi. Bir kaşı soru sorarcasına yukarı doğru kavis yaptı.

Allahım! Her mimiği kalbimi zıplatmak zorunda mıydı?

Annem "Engin ile Sezgin, çoktan bahçeye gittiler. Enişten de birazdan kalkar." diye cevap verdi.

Mirsad'ın açık kumral kaşları bu defa şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Kaçta gidiyorlar çay kesmeye?" diye sordu hayretle. Dayanamayıp hatasını yüzüne çarptım. "Çay kesmek değil, çay biçmek!"

"Miray!" dedi annem uyarırcasına. "Ayıp oluyor!"

Omuz silkip oturduğum basamaktan kalktım. Aslında annemin söylediği doğruydu ama elimde değildi. Elimde olmadan ona doğru meyil veriyordum ve bunu görmeme adına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onunla alay etmeye çalışıyordum. Bu çabam komikti ama elimden başka bir şey gelmiyordu.

Bu sırada babamın odasının kapısının kapanma sesi duyuldu. Babam kalkmıştı. Salona geldiğinde hepimizi ayakta görmenin şaşkınlığıyla bir an için durakladı. "Günaydın." derken sesi boğuktu. Hoşnutsuz bakışları bir an Mirsad'a takılsa da başıylahafif selam verip banyoya yöneldi.

"Kahvaltıdan sonra sana etrafı gösterelim." dedi annem hevesle.

Mirsad "Çok sevinirim." diyerek karşılık verdi.

Avluya bakan mutfak kapısını açtım. Hava kapalıydı! Güneşli sabahlarda mutfağın içine dolan güneş, yerini şimdi serin rüzgâra bırakmıştı. Ürperdim.

Yengemle kuzenlerim çoktan bahçeye gitmiş olmalıydılar. Babaannem, avluda kesilmiş odunları kovaya dolduruyordu. Mutluluktan bir de Lazca türkü -Birol Topaoğlu'nun Nani nani oy- mırıldanıyordu. Kapıyı açtığımı duyan babaannemin yüzü, bana bakarken hiç olmadığı kadar aydınlıktı.

"Kalktunuz mi?"

"Evet, babaanne. Ağabeyimler bahçedeler galiba?"

"He, he. Anang daha evde mi?"

"Evet. Mirsad ağabey için mükellef kahvaltı hazırlığında..." dedim elimde olmadan alayla. Kıskanıyor muydum? Babaannemin bakışı düşüncemi doğrular gibiydi. Annemlerin kıkırdadıklarını duyabiliyordum. İstem dışı yine kızardım.

Kuzinenin kovasını alıp serenderin altındaki odunluktan odun almak için dışarı çıktım. Sabah serin olduğu için kuzineyi yakmak en doğrusuydu. Şehirlim hasta olmasın diye düşündüm. Bu düşünceyle gülümsedim. Hanım evladı gibi görünmüyor olsa da öyle olmalıydı.

Odun kovasıyla mutfağa döndüğümde, annemin muhlama yapmak için kendi elleriyle yaptığı peyniri doğrarken buldum. "Tavaya tereyağını koy." dedi annem.

"Tamam." Hâliyle pilitayı her sabah yakmam gerekiyordu ama alışkanlık olduğu üzere "Sobayı yakıyorum, değil mi?" diye sordum yine.

"İyi olur." Annem yaptığı işe döndü. Yağı tavaya koyduktan sonra pilitayı yakmak için işe koyuldum. Ateşi yaktıktan sonra ocağın üzerindeki çaydanlığı pilitanın üzerine aldım. Masayı açarken annem "Sen git odaları toparla, ben gerisini yaparım." dedi.

Komutunu yerine getirmek için mutfaktan çıktım. Salondan geçerken Mirsad ile babam izledikleri haber programı hakkında sohbet ediyorlardı. Öyle hararetli konuşuyorlardı ki beni fark etmemişlerdi bile. Sezgin ağabeyimin odasından başlayarak yatakları düzeltmeye başladım. Her ikisi de çok düzenliydiler. Sadece yataklarını kapatmam yeterliydi. Bunda annemin payı büyük olmasına rağmen dışarıda okumaları daha büyük etkendi.

Annemlerin odasına girip yataklarını kapattım. Odanın camlarını açıp başımı dışarıya uzattım. Ağabeylerimin sesini duyuyordum ve kumral kafalarını uzakta da olsa görebiliyordum.

"Ağabey?" diye son ses bağırdım. Yine Sezgin ağabeyim cevap verdi. "Geliyoruz." Sabırsızlıkları sesine yansımıştı.

Bugün, önceki günlerden biraz daha geç kalmıştım. Benim suçum yoktu, annem yeğenine mükellef sofra hazırlama derdine düştüğü için, mızmızlandıkları an cevabım hazırdı.

Annemlerin odasından çıkıp son odayı toparlamak için Mirsad'ın yattığı odaya yöneldim, kapı kapalıydı. Bir an tereddüt ettim. İzinsiz odasına girsem aklından ne geçirirdi? Nasılsa kendisi salonda, buraya gelecek değil ya. Alt tarafı yatağını kapatacaktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kararlı bir şekilde kapıyı açtığım an şaşkınlıkla kapı eşiğinde kalakaldım. Yatak, hiç yatılmamış gibi muntazamdı. Beraberinde getirdiği küçük omuz çantası yarı açık, sandalyenin üzerinde duruyordu. Odaya, dün minibüste duyduğum koku hâkimdi. Farkında değildim ama kokuyu içime çekmek için derin soluklar alırken, eşsiz bir koku diye aklımdan geçiriyordum. Omuz çantasına şöyle bir baktım, içindeki iki parça kıyafet mağazada katlanmışçasına muntazamdı. Kusursuzluğuna imrenirken gözlerimi odada dolaştırdım.

Başucu komodinin üzerindeki saati, daha yakından görmek için yöneldim. Gümüş rengi kol saatinin akrep ve yelkovanın sarı rengi, altın gibi parlıyordu.

Bu sırada, saatin yanındaki telefonun ekranı yanıp söndü. Mesaj gelmişti. Mesajın kime ait olduğu göremedim. Bir kadından mı gelmişti? Kalbim cız etti. Neden bu kadar kahroluyordum ki? Olgunluğa erişmiş sağlıklı bir erkekti. Elbette hayatında kadın olacaktı. Ağabeylerimin her birinin sevdiği kız varken onun gibi bir adamın sevdiği olmaması büyük bir hata olurdu.

Yine de bir yanım huzursuzdu. Kabul etmek istemiyordum bir kızı seviyor olmasını.

Belki sadece arkadaşıydı. Belki tanıdığı ya da beraber çalıştığı biriydi. Ama yine de sevgilisi olma olasılığı çok yüksekti.

Ağabeylerimin sevdiğinin olmasını normal karşılarken, Mirsad Saygınerler'in yavuklusunu kabul etmekte her nedense zorlanıyordum. Oysa o teyzemin oğlu, kuzenimdi. Benim için ağabeylerimden bir farkı olmamalıydı. Ama yine de... Yüreğime taş basıp saati yerine bıraktım. Odadan çıkmak için döndüğümde hayalim hayat bulmuş gibi Mirsad'ı karşımda buldum.

Bir an ne söyleyeceğimi bilememenin verdiği şaşkınlıkla bakakaldım. Her zamanki gibi bir kaşı alayla yukarı kalkarken neler oluyor der gibi yüzüme bakıyordu. Cevap vermek şöyle dursun, buz mavisi gözlerinde boğulmak üzereydim. Yetmezmiş gibi bana doğru bir adım attı. Yüreğim zıpladı. Kendimi dışarı atmalıyım diyordum içimden ama kımıldayamıyordum.

Her adımında bana daha çok yaklaşıyor, her adımında kalbimin atışı bir kat daha artıyordu. Atılacak adım kalmayıp üzerime doğru eğilirken ne yaptığını sanıyor diye düşünüyordum. Kalbim korkuyla zıpladı çünkü bir an için ilahi heykeltıraşın eliyle şekillenmiş dudakların dudaklarımı bulacağını sanmıştım. Kafamdan geçeni eyleme geçirmek için yanıma uzandığında kalbim daha şiddetli kasıldı. Oysa mantık tarafım fesat kalbime inat, beni tutup kendime gelinceye kadar sarsacağını söylüyordu.

Hiçbiri olmadı, sadece komodinin üzerindeki telefonuna uzandı.

Hayal kırıklığımla başa çıkmaya çalışırken neyin hayal kırıklığı diye düşünüyordum. Ekrana bakmadan önce muhteşem renkteki gözleri gözlerime dokunurken "Mesaj sesini duydum." diye açıklama yaptı. Mesajı okuduktan sonra, düşünmeye gerek duymadan cevap yazmaya başladı.

Burada dikilmem çok aptalcaydı. Ama bir açıklama yapmadan da çıkmak beni rahatsız ediyordu. Sanki odasını karıştırıyormuşum izlenimi yaratmıştım.

"Ben... Şey... Odaları toparlıyordum. Burayı da toplamak için girmiştim... Ama gerek yokmuş." dedim. Konuşmanın sonuna doğru sesim gittikçe kaybolmuştu. Çünkü açıklamamı umursamamıştı. Mesajıyla ilgileniyordu. Sonra gönderme sesi duyuldu. Burada beklememin anlamsız olduğuna karar verip çıkmak için hamle yaptım.

"Bekle bir dakika." Merakla arkamı döndüm. "Seni yakından tanımak istiyorum. Biraz konuşalım mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok heyecanlansam da umursamaz görünerek omuz silktim. Sesimi düz tutmaya çalışarak "Acelesi mi var?" diye sordum. Oysa kalbim boğazımın altında çıkmak için kıvranıp duruyordu. Benimle konuşmak istiyordu. Hem de yakından tanımak için. Yüzüme doğru alev dalgası yayılırken yüreğimin derinliklerine umut tohumları serpilmeye başlamıştı bile.

Kısa bir an düşündü, bunu yaparken, bilinçsizce başını dışarı çevirmişti. Yüzünde neredeyse bir haftalık sakalları vardı. Ve sanırım moda şu an buydu, kirli sakal. Normalde ağabeylerim sakallı olduklarında bana sarılmalarına asla izin vermezdim. Bu beni rahatsız ederdi. Görüntüleri bile hoş olmuyordu. Fakat şu an Mirsad, bir manken gibi karşımda dururken sakalın ona çok yakıştığına inanıyordum.

Aklıma olmadık yasak düşünceler geliyordu. Mesela muhteşem dudaklarının bende yaratacağı etkiyi...

Aklımdan geçeni hissetmiş gibi gözlerini kısmıştı. "Haklısın. Acelesi yok."

Yiğitliğe bok sürdürmemek için çabalarken, yüzüm utançla kızardı. Yine de sen bilirsin gibilerden omuz silkip odadan kaçarcasına çıktım.

Benim umursamaz tavrıma eğlenir kıkırtısını duysam da dönmedim.

Kendime gelmek için önce banyoya gitmem, soğuk suyla yüzümü yıkamam gerekiyordu.

Banyonun aynasında, ıslak yüzüme bakarken, Mirsad'a karşı hissettiklerimi anlamaya çalışıyordum. Yakışıklı bulduğum ilk erkek olduğu için mi onun karşısında böyle elim ayağım birbirine dolanıyordu? Yoksa esrarengiz hâli mi beni ona itiyordu? Evet, bir sırrı vardı ve bu sır onu daha da çekici yapıyordu. Karar vermiştim, beni çeken bu gizemdi.

Banyodan çıkıp mutfağa yönelmeden önce derin bir soluk aldım. Mirsad'la karşılaştığımda ihtiyacım olacaktı.

Ağabeylerimin sesi avludan geliyordu. Sırtlarına yükledikleri çay bohçalarını teleferiğe götürüyorlardı. Annemse kahvaltı hazırlığının sonlarındaydı. Babam, masada çoktan yerini almıştı bile.

Kahvaltıyı ağabeylerim sayesinde büyük bir curcunayla yaptık. Sezgin ağabeyimin bugün her nedense keyfi pek yerindeydi, espri yapacak yığınla konu buluyordu. Babam, ağabeyimin anlattıklarına gülüyor, annem hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Sanki aileme sihirli değnek değmiş gibiydi. Ben... Ben ise olanları şaşkınlıkla karşıdan izliyordum.

Tek kişiye bakmadan elbette!

Kahvaltıdan sonra babam ve amcam işe gitmek için evden ayrıldı. Annem, kahvaltı masasını olduğu gibi bana bırakıp ağıldaki Beyazdamla'nın yanına indi. Ağabeylerim tekrar bahçeye geri döndü. Mirsad ise üstünü değiştirmek bahanesiyle odasına gitmişti.

Bulaşıkları makineye yerleştirip öğle yemeği için hazırlığa başladım. Annem, eti çıkarmıştı. Akşamdan kuru fasulyeyi ıslattığı için menünün ne olacağını tahmin etmek güç değildi. Eti doğrayıp yıkadım, soğanı soyup incecik çenttim.

Fasulyenin ilk suyunu süzerken, Mirsad odadan çıkıyordu. "Teyzem gelmedi mi?"

Mirsad'ın sorusuyla geciktiğini yeni fark ediyordum. Suçluluk duygusuyla süzgüye döktüğüm fasulyeyi olduğu yere bırakıp aceleyle dışarı çıktım. Benim telaşıma bir anlam veremeyen Mirsad, ardımdan geliyordu.

"Anne?" diye ağıla doğru seslendim. Ses vermeyince daha yüksek sesle. "Anne? Anne, neredesin?" diye seslenirken bir yandan merdivenleri endişeli adımlarla iniyordum. Ağılın kapısının kapalı olduğunu görünce şaşkınlıkla durdum. O kadar telaşlanmıştım ki nereye gidebileceğini kestiremiyordum. Neden sonra, ağabeylerimin yanına gidebileceği aklıma geldi ve bahçeye indim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anne!"

Ağabeylerimin yanına varmadan son anda gördüm. Bostanda, yeni sürgü veren mısırların yoğunluğunu azaltmak için zayıf olanları çekiyordu. Annem, sesimi duyduğunda yavaşça eğildiği yerden doğruldu.

"Neden buraya geldiğini haber vermedin, merak ettim."

Sesimdeki öfkeyi hisseden annem, güldü. Yumuşak sesle "Telaşa gerek yok, kızım." Sonra arkama doğru bakınca neye bakıyor diye arkamı döndüm. Mirsad, hemen arkamda anneme, benim yüzümdeki ifadenin benzeri bir ifadeyle bakıyordu. En az benim kadar panik hâldeydi. "Seni de telaşlandırdı, değil mi?"

"Evet." dedi düz bir sesle. Ortada panik olacak bir durum olmadığını görmüş ve rahatlamıştı. Ama gülmemek için kendisiyle ayrıca savaşıyordu. Kızgınlıkla baktım. Gözlerinden, benimle eğlendiğini okuyabiliyordum.

Annem, yumuşak sesle "Bir defa bahçede bayıldım, şimdi biraz geciksem telaşlanıyor." dedi beni temize çıkarma adına. Mirsad'ın gözleri bulutlandı. Annemin anlattığına endişelenmişti. Bakışları bana çevrilirken şimdi özür vardı.

"Neden bayılmıştın, teyze?"

Annemin anlatacağı şey kendine göre komikti ve bundan dolayı anlatmadan önce genişçe gülümsemeyi ihmal etmedi. "Buraların havası malum, serindir. Ama bazen de tahammül edemeyeceğimiz kadar sıcak olur. Yine öyle bir sıcak günde, güneşte fazla kaldığımdan fenalaştım. Çocuklar şimdi ufacık geciksem, telaşlanıyorlar."

"Bunu kulak arkası etmemen gerekiyor, teyze. Bir doktora göründün mü?" Sesi yüzündeki üzüntüsünü yansıtıyordu.

"Elbette göründüm! Rahat ol, oğlum. Önemli bir şeyim yok."

Mirsad'ın ısrar ettiği şey için biz günlerce dil dökmüştük. Ama anneme söz geçirememiştik. Bir şeyi olmadığı konusunda inat etmişti. Şimdi de yeğenine yalan söylüyordu gittim diye.

"Hadi, siz eve geçin. Birazdan geliyorum." Tekrar işine döndü.

Çay bahçesinden "Miray!" diye son sesle Engin ağabeyim seslendi. Dönüp baktığımda "Su getirir misin? Çok susadık!" diye devam etti aynı perdeden. Bol tereyağlı muhlama kendini hissettirmiş olmalıydı. Oysa henüz görünürde güneş yoktu. Üstelik serin bile denilebilirdi. Yine de "Tamam. Dolaptan mı?" diye sordum. Tereddütsüz "Evet." diye cevap verdi. Bir an için duraksayan Mirsad "Yanlarına gitmemde bir sakınca var mı?" diye sordu.

İzin istemesine şaşırmıştım. "Yo, istiyorsan gidebilirsin. Patika yolu takip et, yol seni yanlarına götürecek."

Mirsad, ağabeylerimin yanına gitmek için hareketlenmişti bile. Sanki asfalt yolda yürüyor gibi bastığı yerden emindi. Gözlerim bu anın tadına doyasıya varsın diye uzun uzun arkasından baktım.

Anneme veya başka birine yakalanma olasılığı aklıma gelince telaşla etrafımı kollamaktan geri kalmıyordum. Kimse bana bakmıyordu. Keyfim daha da yerine geldi. Mirsad, gözden kaybolunca eve yöneldim. Dolaptan suyu çıkardım, plastik bardaklardan birkaç tane alıp evden çıktım.

Ağabeylerimin yanına vardığımda geldiğimi fark etmediler bile. Bir an için aklımdan tilkilik geçti. Tereddüt etsem de tereddüdüm kısa sürdü. Ne kaybedecektim ki? Aksine, çok eğlenecektim. Epey bir vakit muziplik yapmamıştım. Özlemişlerdir bizimkiler.

Elimdeki su şişesiyle bardağı, kalın bir çay kökünün üzerine bıraktım. Etrafımı kontrol etmeyi ihmal etmiyordum, farkımda değillerdi. Gözüm yan bahçeye kaydı, Sedat ağa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beyimle yengemi beni izlerken buldum. Parmağımı dudaklarıma götürüp susmaları için uyardım. Bundan müthiş eğleneceğini düşünen Sedat ağabeyimle yengem, bir yandan çay toplarken bir yandan da beni göz hapsinde tutuyorlardı. Yengem, olacakları tahmin etmiş gibi gülmeye bile başlamıştı. Şenol, durumdan bihaberdi.

Çayların boyu belimi geçtiği için eğilip içine girdiğimde kimse yanlarına gittiğimi anlamayacaktı. Son defa hedefime baktım. Şehirlim Mirsad, Sezgin ağabeyimin yanında duruyor, çayın nasıl toplandığına dair bilgileri, birinci ağızdan büyük bir dikkatle dinliyordu.

Eğildim, sessiz hareketlerle yanlarına doğru dizlerimin üzerinde emekleyerek sürünmeye başladım. Ne kadar sessiz hareket etsem de sürtünme sesini duymalarını engelleyememiştim.

"O ses de ne?" dedi Engin ağabeyim şüpheyle.

Tereddütle durdum.

Sezgin ağabeyim hemen fikir attı ortaya. "Ziya ağabeyin köpeğidir. Çakal kokusu almışsa dolanıyordur." Ardından da köpeği çağırmaya başladı. Ses çıkarmamaya çalışarak sürünmeye devam etim.

"Köpeği sen çağırıyorsun, bana geliyor." dedi Engin ağabeyim eğlenerek.

"Kokunu bildiğinden olabilir mi?" diye cevap verdi. Bahsini ettikleri köpek, Yasemin'in eniştesinin köpeğiydi. Demek ki ağabeyim Yasemin'i göreceğim diye köpeği kendine alıştırmıştı. Aslında o köpek çok saldırgandı ve onunla karşılaşmayı asla istemezdim. Bu saldırgan köpeğin iyi bir tarafı vardı, evlerinin etrafı haricinde pek kimseye bir zararı dokunmazdı.

Sedat ağabeyim imdadıma yetişti. Onların dikkatini dağıtma gayretiyle "Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu. Mesafe uzak olduğu için sesini yüksek tutuyordu.

Sezgin ağabeyim "Ziya ağabeyin köpeği buralarda." diye yanıtladı.

"Saldırmaz değil mi?" diye sordu Mirsad. Ah! Beyzademiz köpeklerden mi korkuyor? Sanırım çayın içinde olduğu ve köpeği göremediği içindi endişesi. Kısa bir suskunluk oldu, ağabeylerimin suskunluğu, ne diyeceklerini bilemediklerindendi.

"Ben çıkayım." derken çay bahçesinden çıkmak için hareketlendi. Bu, aynı zamanda ağabeylerimin yanına gitmek için tam sırası olduğu anlamına geliyordu. Mirsad'ın çayın içinde gezerken çıkardığı ses, benim çıkardığım sesi bastırıyordu. Sonunda ağabeylerimin yanına vardım. Çay dallarının arasından ayakları görülüyordu. Engin ağabeyim üst sırada, Sezgin ağabeyim alt sıradaydı. Tam ortalarındaydım. Aşağı doğru uzanmam zor olacaktı. Yukarıya, Engin ağabeyimin ayağına doğru uzandım ve bileğinden kavradım.

Üç şey aynı anda oldu.

Engin ağabeyimin ayak bileğini kavradığım an "Yılan!" diye bağırıp kendini kurtarma adına delice çırpınması... Sezgin ağabeyimin yanımıza gelip elindeki çay makasıyla çay dallarına -başıma- vurması... Ve son olarak, Mirsad'ın her ikisine de yardım etmek için koşarak gelmesi...

Engin ağabeyimin can havliyle bağırması, beni bile korkutmuştu. Elimi geri çekerken, bir yandan da başımı çay makasının darbelerinden korumaya çalışıyordum. Neden sonra ortalık sütliman oldu. Sanki dünya sağır olmuştu. Yoksa başıma aldığım darbeler mi duyu yetimi köreltmişti?

Sezgin ağabeyimin çayı aralayıp da benimle göz göze gelmesiyle hayretle bağırması bir oldu. "Sen! Sen delirdin mi?" diye tıkanırcasına bağırdı. Hayır. Duyu yetim gayet yerindeydi. Hatta aşırı duyarlı olmuştu. Onun öfkeli sesini duymamak için kulaklarımı tıkadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Korkuyla birkaç adım geriye kaçan Engin ağabeyim de yanımıza gelmişti. Hiçbirinin gözlerine bakacak cesaretim yoktu. "Çık oradan!" dedi Engin ağabeyim öfkeyle çekiştirirken.

Sindiğim yerden doğrulurken olacaklara kendimi hazırlıyordum. Şu an ne yapsalar, ne söyleseler haklıydılar. Yüzlerine bakacak cesaretim olmadığı için, ısrarla önüme bakmaya devam ediyordum. Oysa şakamın böyle sonuçlanacağını hiç hesaplamamıştım. Şu an her ikisinin de öfkeden mora çalmıştı tenleri.

Yengemler gülmekten yerlere serilmişlerdi bile. Kahkahaları bize kadar geliyordu.

"Biz seninle ne yapacağız?" diye soludu Engin ağabeyim. "En iyisi hastaneye kapatmak! İyi bir tedaviye ihtiyacın var. Her gün bir vukuat! Yeter artık! Sakin bir gün geçiremeyecek miyiz? Her gün, acaba bugün ne olacak diye düşünmekten yoruldum. Ya aklını başına toplayıp cici bir kız olursun, ya da..." Bir an söylemekle söylememek arasında tereddüde düştü. "Biz seni hak etmek için ne yaptık?" diye isyan etti.

Sakinleştirme gayretiyle Mirsad "Tamam, Engin." diye araya girmeye çalıştı.

Hızını alamamıştı, Mirsad'a "Bildiğin gibi değil yahu! Canımızdan bezdirdi." diye aynı hararetle devam etti.

Mirsad'ın geri adım atmaya niyeti yok gibiydi. "Sizden biraz daha anlayışlı olmanızı beklerdim." derken diğer yandan ağabeylerimden korumak adına omzumdan kavrayıp arkasına alıyordu. Bu nasıl koruma güdüsüydü! Üstelik Mirsad'ın bu sözü, beni gördüğü yeri net bir şekilde ifade ediyordu.

"Sen bilmiyorsun bunu!" diye aynı hararetle bastırdı.

"Şaka yapmak istedi. Kendince..." derken onların haklılığını vurguluyordu.

Yeni bir utanç dalgası beni vururken, başımı daha da göğsüme gömmüştüm. Omzundan ısrarla kavraması da başka bir duygu karmaşasıydı. Oysa yaşadığım utanca rağmen omzuma dokunduğu yerden bedenime elektrik verilmiş gibi kalbime kramp girmişti. Bu daha utanç verici bir ikilemdi; utanç ve zevk.

Beni kucaklamak üzereydi. Gözlerime dolan yaşların önüne geçmek için yutkundum. Gerçekler yüzüme tokat gibi çarparken yerin dibine geçtiğimi hissediyordum.

Mirsad, beni çocuk gibi görüyordu! Peki, neden bunun için bu kadar üzülüyordum? Kuzenim, ağabeyim sayılırdı diğerleri gibi. Ama ben onu öyle görmek istemediğimden midir, bu sözüne kahrolmuştum. Yaptığım çocukluktu, kabul ediyorum.

Kendime öfkelenirken hışımla arkasından ayrıldım. İçimdeki öfke, onun beni çocuk gibi görmesineydi. Kabul edilir, katlanılır değildi. Ağabeylerimin hakaretlerine aldırmamıştım, çünkü her zaman aynı şekilde tepki verirlerdi. Alışkın olmadığım, bu yürek çarpıntısına eşlik eden içimde büyüyen adını koyamadığım histi.

Bahçeden çıkıp da patika yola yönelirken Sedat ağabeyimle göz göze geldim. Yüzündeki geniş gülümseme akmaya hazır yaşlarımı görmesiyle değişti. Yüzündeki gülümseme solarken içimden de umarım neler hissettiğimi anlamamıştır diye temenni ediyordum. Bu utanç bana bir ömür yeterdi.

Onlardan yeterince uzaklaştığımı düşündüğüm an, daha fazla dayanamadığımdan, sicim misali yaşlar yanaklarımdan aşağıya akmaya başladı. Hıçkırığımın dudaklarımdan çıkmasına izin vermeme adına dudaklarımı dişlerimle parçalarcasına ısırıyordum.

Benliğim, adını koyamadığım duyguyla sarsılırken bir yandan da eve doğru koşuyordum. Göğsümün üzerine çöken acının hiçbir tarifi yoktu. Ağabeylerimin alayları, babamın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

azarları, annemin uyarıları, az önce Mirsad'ın beni korumaya çalıştığı anki kadar utandırmamıştı hiç beni. Kendimi yere yatırıp bir temiz dövesim vardı ama şu an önceliğim kırılan gururumu iyileştirmekti.

Bu utanç bana bir ömür yeterdi.

Avluyu es geçip evin arkasındaki ırmağa doğru indim. Saklanmak için, incinen gururumu iyileştirmek için mükemmel bir yerdi. Burada ağaçlar büyük ve sık olduğu için kimse göremeyecekti. Irmağın kenarında, eski değirmenin kapısını açıp içine girdim. Kapıyı arkamdan kapatırken yukarıdan seslerini duyabiliyordum.

Sedat ve Engin ağabeyimin sesi sabırsızdı. Kulaklarımı elimle kapattım. Beni bulmalarını istemiyordum çünkü yüzlerine bakacak cesaretim yoktu.

Yarım saat boyunca bir metrekarelik yerde sabırla bekledim. On dakika öncesine kadar annemin sesi de eklenirken şimdi hiç ses yoktu kuşların yerimi ispiyonlayan sesinden başka.

Aramaktan vazgeçtiklerine kanaat getirdiğimde etrafıma bakmayı akıl ettim. Yılların değirmeniydi ama artık kullanılmıyordu. Mısırların konduğu ambar, zamana ve tahtakurularına yenilmişti. Göz göz delikler ahşap yüzeyi peynire benzetirken fareleri de kendine çekmiş, kenarları kemirilmişti. Öğütülmüş un olması gereken değirmen taşının üzeri, tozla kaplanmıştı. Değirmen kulübesinin her köşesini örümcek ağları işgal etmişti. Buraya sıkça geldiğim için örümceklerin beni yadırgamadıklarına emindim. Oturduğum eski değirmen taşından kalkıp silkelenirken bir yandan da dışarıyı gözetlemeye çalışıyordum.

Örümcek ağının birine kazara değince uzun bacaklı örümcek, kendini koruma adına sarsılmaya başladı. "Salak şey!" diye kendi kendime mırıldandım alayla. Ona zarar vereceğimi düşünüyordu.

Eski ahşap kapının ayrık yerinden dışarıyı kolaçan etmek için yaklaştım. Etrafta ne bir hareket ne de bir ses vardı. Yavaşça kapıyı aralayıp yukarı doğru baktım, ortalıkta kimse görünmüyordu. Uzaktan teleferiğin motorunun sesini duyunca rahatlayarak avluya doğru çıkmaya başladım.

Demek ki çay satma vakti gelmişti. Herkes teleferikte olmalıydı. Düşündüğümden de daha uzun kalmıştım eski değirmende.

Avluya çıktığımda, düşünceler içindeki annemi, avludaki bankta buldum. Benim geldiğimi hissedince daldığı düşüncelerden sıyrılıp baktı. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum, dalgın ifadesi silinip tebessüm yüzüne oturmuştu. Sağ salim karşısında bulduğuna mı sevinmişti? Malum, ayaklı bombaydım ya, her an başıma bir bela gelmesi kaçınılmazdı.

Kendimi zorlayarak karşılık verdim. Beklenti içindeydim, yaptığım şeyden dolayı beni azarlamasını bekliyordum. Ama beklediğim gibi olmamış, azarlamamıştı. Hatta bilmediğim nedenden dolayı son derece nazik davranma adına eliyle yanındaki boşluğa oturmamı işaret ediyordu.

"İyi misin anne?" diye sordum çekinerek.

Başını ağır ağır sallarken nazik bir sesle sordu, "Sen nasılsın?"

Annemin ılımlılığı karşısında hayretler içindeydim. "İyiyim." derken şüpheyle anneme biraz daha yaklaştım. Bu esnada, teleferik yönüne aceleyle bakmayı ihmal etmemiştim. Görünürde kimsecikler yoktu. Usulca annemin yanına otururken neler oluyor dercesine yüzüne baktım.

"Sakinleştin yani?" diye sordu.

Bu soruyu benim sormam gerekmiyor muydu? Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan başımı salladım. "Anne, neler oluyor? Endişelenmeli miyim?" dedim çabucak.

Omuz silkti. "Endişelenecek bir şey yok, kızım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, sen neden bu kadar sakinsin?" diye sordum.

Hafifçe güldü. "Öfkeli olmamı bekler gibisin. Yok. Artık sana öfkelenmeyeceğim." Neden der gibi yüzüne baktım. "Her hata yaptığında, öfkeyle tepkimi göstermemin yanlış bir davranış olduğuna karar verdim. Sana daha ılıman yaklaşırsam neden bunları yaptığını, seni nasıl normal bir insan hâline getirebileceğimi bilebilirim."

Ağzım açık bakakaldım.

Kendimle ilgili gerçeği, kısa bir şoktan sonra anladım. Bu farkındalık, daha da ezilip küçülmeme neden oldu. Tedavi edilmesi gereken vakaydım. Bu, bir defa daha yüzüme tokat gibi çarpılırken düzelmem gerekiyor diye düşündüm. Bunu başarmalıydım. Mirsad'ın gördüğü gibi çocuk değil, bir yetişkin olduğumu kanıtlamalıydım. Ne yapmam gerekiyorsa yapmalıydım.

Bu kararlılıkla başımı kaldırıp annemin gözlerine baktım. "Ben değişmek istiyorum." dedim. Annem, şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Anlamadım?" dedi. Gerçekten de anlamamış gibi yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Bu çocukça davranışları geride bırakmak istiyorum. Birkaç ay sonra on sekiz olacağım ve on yaşındaymış gibi davranmak bana artık çekici gelmiyor."

Bir süre daha konuşmadan yüzüme baktı. Söylediğimin gerçekliğini kafasında sorguluyor, süzgeçten geçirirken söylediğim her kelimeyi ayrıca filtreliyordu. Dakikalar sonra inanamıyor gibi "Miray!" dedi hayretle. "Sen gerçekten büyüdün mü? Seni böyle aniden büyüten ne olabilir?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Cevap vermekte gecikince aynı hararetle devam etti. "Her ne olduysa, çok iyi oldu. Büyümüş gibisin!" derken ayağa kalkıp beni kucakladı. Bu anı bekliyor gibi hemen kollarımı beline doladım, yüzümü göğsüne gömerken doyasıya anne kokusunu içime çektim.

Affetmişti annem. Bunun mutluluğu tarifsizdi.

"Ağabeylerime bunu yapmamalıydım. Özür dilerim."

Kollarının sıcaklığında huzura ererken "Geçti kızım." diye mırıldandı. "Sen benim gözbebeğimsin. Her annenin bir kızı, hele ki senin gibi kızı olmalı!" Annemin ağzından bal damlıyordu. Benimle gurur duyduklarını bilirdim. Yaramazlıklarımın haricinde onları asla utandırmamıştım. Dakikalar sonra beni kendinden uzaklaştırırken "Şimdi izin ver de üzerimi değiştireyim." diye fısıldadı. Sıcaklığından, sevgisinden mahrum kalacağımı bilsem de çaresizce başımı salladım. Annem eve girerken ardından ben de girdim. Tezgâha şöyle bir bakıp biraz hayret biraz sitemle "Yemeği daha kurmamışsın, bir an önce ocağın başına geç." diye komutunu verdi.

Böylece, gecikmiş yemeği pişirmeye kaldığım yerden devam ettim.

Yemeği pişirirken aklım, annemin söylediklerindeydi. Neden böyle söylemişti, çözemiyordum.

Mirsad'a -bunu hak etmediğini biliyordum- kırgındım. Sonra aklıma Mirsad'ın gece konuştukları aklıma geldi. Annemin daha haberi yoktu. Sabah anneme anlatmayı denediğimde sonra demişti.

Aceleyle yemeği kurup annemi bulmak için odasına gittim. Bahçede giydiği elbiseleri çıkarıp temiz kıyafetler giymişti. Saçları nemliydi. Benim odaya girdiğimi görünce yüzündeki gergin ifadeyi silip zoraki gülüşünü yerleştirdi. Annem, tüm söylediklerine inat üzgündü. Kaygılarını saklıyordu benden.

Gerginliğini dağıtma gayretiyle "Duş mu aldın?" diye sordum. Konuya girmek için arayış içindeydim. Başını onaylarcasına salladı. "Seninle bir şey konuşabilir miyim, anne?" Merakla yüzüme baktı. "Dün gece Mirsad ağabeyin konuşmasına kulak misafiri oldum." Yüzüne şaşkınlık ve kınayan ifade yerleşince aceleyle devam ettim. "Gizlice dinlemedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İstemediğim hâlde duydum. Herkes yattıktan sonra... Benim hakkımda konuşuyordu." diye bitirdim.

"Neler oluyor, Miray? Ne demek istediğini anlamıyorum." Sesi sabırsızdı.

Derin soluk alıp tekrarladım. "Dün gece Mirsad'ın telefonda konuştuğunu duydum." Ağabey demeyi unuttuğumu fark ettiğimde istemsizce kızardım. "Annesi... Yani teyzemle konuşuyordu." derken hata üstüne hata yapıyordum. Annesi dediğimde yüzünün şekli değişmişti. Hatamı hemen düzeltince hafifçe tebessüm etti.

"Sana kaç defa söylemem gerek, başkalarının konuşmalarını dinlemek doğru değil diye." Annemin nasihatlerini sıralayacağını anlayınca hemen sözünü kestim. "Benden konuştu." dedim çabucak. Hayretle kaşları yukarı kalktı, çekik gözleri irileşmişti. "Senden mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başımı salladım. "Çok küçükmüşüm." Bugün bahçede de benzer şeyi söylediğini hatırlayınca içim acıyla burkuldu. "Ne için küçük olduğumu tahmin etmek güç değil herhâlde?" diye devam ettim. Acımı yok saymaya çalışırken "Vasiyette hak sahibi olmak için küçük olduğumu düşünüyorlar. Benim yetersiz olduğumu düşünüyorlar." diye ardı ardına aklımdakileri sıralarken beni gördükleri seviyeyi gösterme gayreti içindeydim. Annemi çok sevdiği yeğenine karşı bilemek istiyordum. Belki bu şekilde intikamımı alabilirdim. "Anne? Neler oluyor, anlamıyorum."

Oysa annem, gözlerini benden kaçırırken yüzü gerilmişti. Cevap vermekte gecikirken neler oluyor diye düşündüm yine. Mirsad, teyzemle her ne konuştuysa, annemin bundan haberi vardı ve beni hayrete düşüren, annemin buna sessiz kalmasıydı. "Anne?" dedim şüpheyle. "Neler oluyor, sen biliyorsun!" dedim suçlarcasına.

Yenilmiş sesle "Biliyorum." diye mırıldanırken bakışlarını benden kaçırıyordu.

Yatağına kendini bırakırken bitkin gibiydi. "Anne? Beni korkutuyorsun! Kötü bir şey yok değil mi?"

Uzun bir suskunluğun ardından "Babam düşündüğümden de acımasızmış..." derken gözlerini kaçırıyordu. Ne demek istediğini anlamıyordum. "Bu ne demek, anne?"

"Deden vasiyetinde, sana ve ağabeylerine hisse bırakmış."

"Bunda acımasızlık görmüyorum, anne."

Hatta bu ödüldü. Annem, benim gibi düşünmüyor olmalıydı ki "Şöyle ifade edeyim, kızım. Dedeniz, hem teyzeni hem beni çıkmaz bir yola soktu. Bir şirketi idare edebilmen için hisse çoğunluğu elinde olmalı. Mirsad, bunun için eğitilmişti; şirket CEO'su. Deden ölmeden önce başkanlığını vekâleten ona devretmiş. Dedenin ölümüyle her şey değişti. Şimdi de Mirsad'ın başkan olabilmesi için yeterli yüzde sağlanamıyor."

"Nasıl sağlanacakmış? Bir yol yok mu?"

"Var." derken yine gözlerini kaçırdı.

"Ee? Neymiş o?" diye merakla sordum.

Uzun bir bekleyişten sonra kısık sesle "O hisse, bir evlilik birleşmesiyle sağlanacak." diye mırıldandı. "Yani?" dedim sabırsız sesle. Annem neden bu kadar lafı dolandırıyordu, anlamıyordum.

"Dedenin devasa bir şirketi var, Miray! Bir inşaat ve inşaat malzemeleri satış şirketi... Mirsad'ın başkanlığı dedenin ölümüyle düştü. Bu, hisse çoğunluğu kimdeyse o başkan olacak anlamına geliyor. Ama şimdi hiçbir şekilde bu çoğunluk sağlanamıyor. Daha doğrusu dedenizin koyduğu şartlardan dolayı sağlanamıyor." Annem, ısrarla babam demiyordu. Babasını affetmemişti.

"Hepimiz oyumuzu Mirsad ağabeye verelim, başkan olsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O öyle olmuyor işte! Dedeniz bunu imkânsız hâle getirmiş."

"Ne olacak o hâlde?" Annem ne anlatmak istiyordu, hâlâ anlamıyordum.

"İş sende bitiyor, kızım. Deden, bunun için bazı şartlar koymuş."

"Şartlar mı?" dedim hayretle. Ne olabileceğini idrak edemiyordum.

"Evet. Şartlar. Bize düşen hisseler... Özellikle senin hissen..."

Kafa karışıklığım yüzümden okunuyordu. Annem, derin bir soluk alıp yeniden konuşmaya başladı. Bu defa sesi daha yorgun çıkıyordu. "Hisselerin sana düşen kısmı yirmi iki yaşına kadar Mirsad'ın kontrolünde olacak. Yirmi iki yaşında hisselerini ister satarsın, ister başında durursun. Bu senin keyfine kalmış."

"Ne sıfatla Mirsad ağabey hisselerimi kontrol ediyor? Bu nasıl bir şart?"

"Eşin olarak." derken gözlerini kaçırmıştı.

Annemin ağzından çıkan son cümleyi algılayabilmek için, birkaç dakikanın geçmesi gerekti. Defalarca gözlerimi kırparken soluğumu tuttuğumun farkında değildim.

Eşim? Evlenmekten doğan eş gibi mi?

Algılama sorunu yaşadığımı hissetmiş gibi devam etti. Ama sesi zor duyuluyordu. Nefesle konuşuyor gibiydi. "Şartlardan biri de Mirsad'la evlenmen." dedi.

Mirsad ve ben... Evlenmek... Karısı olacaktım... Kocam olacak...

Bir çift! Karı koca olacaktık! İki gündür yaşadığım kalp krampları, düğün davullarına dönerken hiç olmadığım kadar keyiflenmiştim.

Ama hemen toparlandım. Her şey bu kadar basit olamazdı. Olmamalıydı.

"Nasıl yani?" diye sorarken can kulağıyla annemi dinlemeye hazırlandım. Anlatmakta zorlanınca "Eee?" dedim sabırsız sesle. Dedemiz ne düşünmüştü de böyle şartlı bir miras bırakmıştı? Bilmek istiyordum.

"Sıkıştırma da anlatabileyim. Zaten zorlanıyorum." diye çıkıştı. Omuzlarım çökerken beklentiyle yüzüne baktım. Özür dilercesine gözlerime bakıp devam etti. "On sekiz yaşına kadar mirasının sana ait olan kısmını ben ve müstakbel nişanlın Mirsad idare edeceğiz. On sekiz yaşından sonra, onunla evlendiğin günden sonra tüm idareyi Mirsad devralacak senin adına."

"Bir dakika ya! Ne sıfatla benim mirası idare için devralacak?" diye tısladım.

"Kocan sıfatıyla..." derken öleyim daha iyi der gibiydi.

"Az önce söylediğin gerçekti yani?" derken aptala dönmüş gibi anneme baktım.

"Bak kızım..." derken beni oturtmaya çalışıyordu. Odanın ortasında sinirle zıpladığımı o an fark ettim. "Seni çok iyi anlıyorum. Şaşkınsın. Anlamakta zorlanıyorsun. İnan bana senden bir farkım yok. İlk duyduğum andan beri en az senin kadar şaşkın ve öfkeliyim. Babamın seni kullanarak beni ıslah edeceğini sanmasına öfkem hiç dinmeyecek. Ama ortada bir gerçek var ki bu hisselerin bizlerde kalabilmesi için en önemli şartı yerine getirmemiz gerekiyor. Burada en önemli görev sana ve Mirsad'a düşüyor. Dedenin bu şartı, onun ve ailesinin elini kolunu bağladı."

"Kabul etmek zorunda mı?" diye sorarken evet demesini istiyordum.

"Ne yazık ki evet..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlamadım?" dedim. Dedem niye böyle bir şey yapmıştı ki? Akıl sağlığı yerinde değil diye itiraz edilse olmaz mıydı?

"Her ne kadar şirketi deden kurup büyütse de bunda büyük katkı enişten ve Mirsad'ındır. Onların emeği yadsınamayacak kadar büyük. Teyzen, bu emeğin heba olmasını istemiyor. Ki bunu, ben de istemiyorum. Her ne kadar onlara öfkeli olsam da Mirsad bunları hak etmiyor."

Mirsad'ın ve tanımadığım eniştemin başarılarını şu an dinleyecek sabra sahip değildim. "Diğer şartlar ne?" diye sordum sabırsız sesle.

"En az beş yıl boyunca evli kalmanız şartıyla beraber, beş yılın ardından isterseniz ayrılabileceksiniz. Ama bu beş yıl geçmeden boşanma gerçekleşirse, ilk madde yürürlüğe girecek ve şirket yönetiminden doğan karışıklıkla mücadele etmek durumunda kalacaklar. Evliliğiniz boyunca mirasını Mirsad yönetecek. Beş yılın sonunda boşandığınızda, her biriniz hissenizi alıp istediğiniz hayatı yaşayacaksınız."

Annemin ağzından çıkan kelimeler bana çok anlamsız gelmişti bir an. Neden boşanacaktık ki. Allah'tan bir göz isterken o bana Mirsad'ı vermişti. İstem dışı gülebildim. Annem anlamakta zorlandığımı sanıp tepkime endişelendi.

"Miray? Sakin ol, kızım!" dese bile ben yine gülmeye devam ediyordum. Bu defa, omuzlarımdan tutup beni sarsmaya başladı. "Miray! Miray, kızım. Lütfen, kendine gelir misin, sakin ol!"

"Olamam!" dedim gülmeye devam ederken. Mirsad'ın bir sevgilisi olasılığı üzerine sıkıntı yaşarken, o buraya benimle evleneceğini bilerek mi gelmişti? Yaşı çok küçük derken bunu mu anlatmak istemişti? O istesin, otuzundaki kadın gibi olgun bile olurdum.

"Kızım, kendine el. Şimdi herkesi başımıza toplayacaksın."

"Gelsinler." dedim umursamazca. Mutluluktan içim içime sığmıyordu.

"Baban daha bilmiyor." dediğinde suratıma yumruk yemiş gibi olduğum yere çakıldım. Tabii ya, babamı nasıl unutmuştum? Babamı tanıyorsam, asla böyle bir şeyi kabul etmeyecekti. Tüm neşem çamura bulanmıştı. Oysa az önce güneş tepemdeydi.

Mutluluğumu saklamaya çalışma çabam takdire şayandı. "Ne olacak şimdi?" derken pencereye yürüdüm. Bu sorumun Mirsad ile evlenmeyi kabul ettiğimi düşünmesine neden olacağını biliyordum, umursamadım. Uzaktan teleferiğin sesi duyuluyordu. "Mirsad ağabey bütün bunları bilerek geldi buraya, öyle mi?" diye sordum. Yaşadığım heyecan ve mutluluğu göstermeme adına ağabey demek zorundaydım.

"Evet. O da bu şartlandırmadan hiç hoşnut değil. Genç bir adam ve sevdiği biri varken hoşnut olmasını beklemek imkânsız." dediğinde duvara tosladım. Hem de son sürat! Tüm heyecanım balon gibi söndü.

Tabii ya! Arkam anneme dönüktü, içimde yaşadığım fırtınayı göremiyordu. Yaşadığım hoşnutsuzluktan dolayı içim müthiş acıyordu.

Cevabını bilmeme rağmen "Sevdiği mi?" diye sordum zor duyulur sesle.

"Evet. Dün ağzından kaçırdı gibi."

"Gibi?" derken arkamı döndüm.

Anlatmaya başlamadan önce elini havada döndürdü.

"Vasiyetin açıklandığı güne kadar böyle bir evliliğin parçası olabileceğine kendisi bile inanamıyormuş. Yani, hayatında bir kadın olmayan, bir gelecek planlamamış bir erkek bu cümleyi kurmaz bence. Konuşurkenki boşlukları okuyacak kadar tecrübe sahibiyim." Annem hiç yanılmazdı. Ama bu defa yanılmasını diledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeniden pencereye dönüp görmeyen gözlerle yeni toplanmış çay bahçesine baktım. Acınacak hâldeydim. Tüm hayallerim, umutlarım kirlenmiş gibiydi. "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum, sesimi mümkün olduğu kadar düz tutmaya çalışıyordum. Israrla pencereden bakmaya devam etmem de başka acınası bir durumdu.

"Kabul etmek gibi bir zorunluluğun yok, kızım. Üzülmeni asla istemem. Buna ben izin vermem zaten." Tekrar derin soluk alıp "Mirsad, uygun görürsek kâğıt üzerinde evlenmeye hazır olduğunu söyledi." Odanın içinde soğuk bir hava esmiş gibi üşüdüm. Kâğıt üstünde! Tüm hevesim, tüm isteğim buhar olup uçmuştu. Oysa dedemin vasiyetini ilk duyduğum andan beri ayaklarım yere basmıyordu, annem aksini görmüş olsa bile.

Anlatmaya devam ediyordu. "Beş yıllık evlilik anlaşması... Bu süre zarfında, istediğin okullarda okuyup istediğin yerde yaşayama hakkın elinden asla alınmayacak. Yani ister İzmir'de ister burada..."

Annemin söyledikleri çok aykırı şeylerdi. Tamam. Mirsad'ı beğeniyordum. Hatta âşık bile olmak üzere olabilirdim. Tabii, aşk sadece onu düşünmek, onu görünce de kalbin deli gibi çarpıp karnına ağrılar girmesiyse...

Peki, ya bunu kabul ettiğimde, olası görünen kız arkadaşı ne düşünecekti? Sevdiği adamın, para için başka bir kızla evlenmesini nasıl karşılayacaktı? O kız biliyor muydu acaba tüm bunları?

Olası görünüyordu.

Peki, babam?

Onun ne tepki vereceğini düşünmek için kendimi zorlamama gerek yoktu. Öfkeyle bağırıp çağıracaktı. Hatta Mirsad'ı evden kovacağını hayal etmek hiç zor değildi.

Peki, ben ne düşünüyordum? Benim kararım ne olacaktı? Ne kadar kendime bu, imkânsız desem de Mirsad'a yakın

olma isteğimin önüne geçemiyordum. İki gündür tanıdığım bu adamın benim kuzenim olması benim için bir şey ifade etmiyordu. Ya da başka birini sevmesi...

Ne yapmalıydım?

Vasiyeti kabul etmek adına evlenip beş yıl sonra boşanmayı kabul etmek en akıllıca hareket miydi? Önümü görmekte zorlanıyordum.

Lisemin bitmesine bir yıl vardı. Önümde okumayı hayal ettiğim ziraat fakültesi... Vasiyet umurumda değildi ama annemin yıllarca ailesine hasret kalmasının ödülü olarak istiyordum. Annem için yapacaktım. Babamı aşağılamalarının cezası olarak kabul edecektim. Bunu her ikisi de hak ediyordu. Peki, tüm bunları yaparken ona karşı hissettiklerimi içime gömüp görmezden gelebilecek miydim?

İşte bunu bilmiyordum.

Yine de tüm bu kafa karışıklığıma rağmen kararımı vermiştim. Mirsad'a karşı içimde yeşerip anbean büyüyen, adını henüz koyamadığım duyguyu derinlere gömüp onunla evlenecektim. Bunu yaparken kuzenim olduğunu, ağabeylerimle aynı değerde olduğunu kendime kabul ettirmem gerekiyordu.

İçimden, kendi acınası durumuma güldüm. Bugüne kadar hiçbir erkek için bir şey hissetmiyorum diye kendimle gurur duyardım. Hiçbir erkek beni dizlerimin üzerine düşüremezdi. Ama şu an tepetaklak olmuştum.

Bundan sonra hiç kimseye gülmeyecektim.

Annem endişeli sesle "Miray?" diye seslendi.

Daldığım düşüncelerden sıyrılıp anneme baktım. "Karar vermeye çalışıyordum." dedim. Hayretle kaşları yukarı kalktı. Merakla "Verebiliyor musun?" diye sordu.

"Verdim bile!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabırsızlığını bastırmaya çalışırken "Verdin mi? Ne karar verdin?" diye sordu.

"Evleneceğim." dedim düz bir sesle. İyi bir oyuncu olmalıydım ki annem cevabımdan şüphelenmedi.

İki adımda yanıma geldi. "Miray! Emin misin?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bu büyük bir sorumluluk..." Sadece başımı salladım. Yalandan da olsa etkisine girdiğim ilk erkeğin resmi karısı olacaktım.

Kâğıt üstünde, diye iç sesim alay etti benimle.

Annemin elleri yanaklarımı kavramıştı. "Kızım... Bu çok önemli bir karar. İyi düşünmeni istiyorum, evcilik oyunu değil." dedi nasihat dolu sesle.

"Evcilik oyunu olmadığını biliyorum. Bunu sen ve babam için yapacağım. Sizden alınan saygıyı bu şekilde size geri vereceğim."

"Kızım!" diye hafif çığlık attı onaylamaz sesle. "Biz bunu istemiyoruz. Biz senin bundan sonraki yaşamının daha mükemmel olmasını istiyoruz."

"Benim yaşamım elbette mükemmel olacak. Bu vasiyeti kabul ederken hepimiz birlikte olacağız. Mirsad ağabeyle formalite evliliği yaptığımda onlarla yaşama zorunluluğum olmayacak."

"Belki bu beş yıl içinde sevdiğin adam karşına çıkacak." dediğinde Mirsad'la beş yıl sonrasını görmüyordu. "Beş yıl sonra o adamla evlenip gerçek yuvanı kurabilirsin." diye devam ettiğinde hiçbir şey söylemeden başımı önüme eğdim. Başka birine bu hisleri yeniden hissetme ihtimali bile vermiyordum kendime. Bunu anneme söyleyemezdim. "Seninle bunları konuştuğuma inanamıyorum." dedi dakikalar sonra hayretle. Elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Yine cevap vermedim.

Dakikalar sonra da beni kendine çekip sıkıca sarıldığında karşılık verdim.

Odanın kapısı açıldığında üzerine fener tutulmuş tavşan gibi şaşkınlıkla birbirimizden ayrılıp kapıya döndük. Sezgin ağabeyim ve onun hemen arkasındaki Mirsad'ı biraz şaşkın biraz da şüpheyle bize bakarken bulduk. Bir saat önce olanlar aklıma gelince istem dışı kızardım. Oysa hiçbirinin yüzünde bir saat önce olanları hatırlatacak bir ifade yoktu. Mirsad'ın bakışlarında başka bir şey daha vardı; annemle kısa bakışmalarından sonraki suçluluk.

Akıllı adamdı, anlamıştı. Dedemin aptal vasiyetini yerine getirmek için, evlenmeyi kabul ettiğimi anlamıştı. Beni ve kendisini buna sürükleyen dedeme öfke duyduğunu, yüzündeki ifadeden okumak o kadar da zor değildi. Çene kemikleri yanağında dans edip dururken buz mavisi gözleri köpük köpük olmuştu.

***

Mirsad aşağıdan "Bu olanlar için özür dilerim." derken sesi dalgındı. Erik ağacının tepesindeydim. Mirsad aşağıda bana eşlik ediyordu.

Babaannemin canı erik çekmişti. Ben toplarım diye atılmıştım. Bizimkiler yine çay toplamaya gittikleri için bu göreve seve seve talip olmuştum. Annem, yine başımı belaya sokacağımı düşünmüş olmalı ki Mirsad'ı peşime takmıştı. İki adam boyu ağaçtan düşeceğimi mi sanıyordu annem? Günde üç öğün çıktığım erik ağacı buradaki en kolay meyve ağacıydı.

Çay bahçesinin içindeki erik ağacının dibinde, benim işimin bitmesini bekleyen Mirsad, fırsattan istifade etme adına özür dilemeye çalışıyordu. Ağacın tepesinde ağabeylerimi ve kuzenlerimi çok rahat görebiliyordum. Ama onların bizi gördüklerinden şüpheliydim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babamın fındık ağacı dalından yaptığı kukariyi[3] yeni bir dalı çekmek için uzattım. Tek saplı sepetin dolmasına az kalmıştı. Bunca zaman tek kelime konuşmayan Mirsad, şimdi özür diliyordu. Bunun için kendisiyle çok mücadele ettiğini tahmin ediyordum. Lâkin kendisi aşağıda olduğu için ruh hâlinden bihaberdim.

"Aç gözlü göründüğüm için asıl ben özür dilerim." dedim. Bir yandan da çektiğim daldaki erikleri koparıp sepete atıyordum. "Herkesin, özellikle teyzemlerin bilmesini isterim ki; tüm bunları annem için kabul ettim." dedim kendimden emin bir sesle.

"Aç gözlü görünmediğini söyleyebilirim. Ama niçin bunu kabul ettiğini tam olarak kestirememiştim." Sesinde rahatlama mı vardı? Niye ki?

"Aklında bir fikir var mıydı?" diye sordum.

"Evet. Vardı."

"Ne?"

"Gücenmek yok ama!" diye uyardı. Sesindeki muziplik dikkatimden kaçmamıştı.

"Niye güceneyim ki?" Bu arada dalın işi bitmiş, geri salmıştım. Yeni bir dalı çekmek için kukariyi astığım daldan geri aldım. Yeniden ağız sulandıran eriklerin olduğu kalın bir dala uzanırken "Bana âşık olduğunu sandım." dediğinde tüm dengem altüst oldu.

Kukari, hedefini şaşırdı ve ağırlığım öne düştü. Hâliyle dizimi dayadığım dal çatırdadı. Ardından diğer ayağımı bastığım daldan ayağım kaydı. Mirsad'ın haklı tezinden çok düşeceğim endişesi tüm bedenimi kuşattı. Sadece tek dala tutunduğum için kolumun kuvveti ağaçta kalmama yeterli gelmedi ve kendimi aşağıda buldum.

Mirsad'ın göğsünde!

3 Kukari: Dal çekmeye yarayan, odundan ucu çengelli araç (Gelberi)

Düştüğümü gördüğü an iki adam boyu olan erik ağacının dibine, düşeceğim yere göz açıp kapatıncaya kadar gelmişti. Kalçamı bir dala vururken kolumda yeni çizikler yerini almıştı. "Miray!" diye panikle bağıran Mirsad'ın göğsünde çoktan kendime yer açmıştım. Yukarıdan Mirsad'ın göğsüne kadarki yolu gözlerim kapalı indiğim için açtığımda bana endişeyle bakan bir çift buz mavisi gözle burun burunaydım. Bir nefes kadar yakındı yüzlerimiz.

"Miray!" diye soludu endişeli sesle. "Bir yerine bir şey olmadı değil mi? Canın yandı mı?" diye sorarken üzerinden kaldırıp büyük bir dikkatle çay dallarının üzerine oturttu beni.

Heyecandan ve korkudan kalbim patlayacak gibiydi. "Yok... Olmadı." derken en az onun kadar endişeliydim. Çünkü üzerine düşmüştüm. "Sana bir şey oldu mu?" diye sorarken dizleri üzerinde duran adama baktım. Onda duran tek aykırılık bozulan saçlarıydı.

"Benim bir şeyim yok! Korktum bir an sana bir şey olacak diye." derken sesi gerçekten de korkuyla kısılmıştı. İri, güçlü elleri yanaklarımdan kavradı. Kalbim deli gibi zıplarken, karnımda tatlı tatlı gezinen kelebekleri hissettim. "Neden sana ayaklı bomba dediklerini artık anlayabiliyorum."

Keyfimi kaçırmayı başarmıştı. "Ben iyiyim." diye homurdanırken, oturduğum yerden doğruldum. Ama başım döndü. Tutunmak için elimi uzattığımda yine Mirsad'ın kolları yetişti.

"Başın döndü, değil mi?" derken gülüşünü tutmaya çalışır hâli dikkatimden kaçmadı.

"Birden kalktığım için oldu. Birazdan bir şeyim kalmaz." Bunu kanıtlamak için elimi elinden kurtardım. "Ayrıca, sepetim tam dolmadı."

"Yine mi çıkacaksın!" derken şaşkınlıktan sesi incelmişti.

Omuz silktim. "Ne var ki bunda?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem, odasının penceresinden "Miray!" diye seslendi. "Ses duydum. Bir şey mi oldu?" sesindeki endişe buradan dahi duyuluyordu. İşaret parmağımı dudaklarıma dayayıp "Sus!" diye Mirsad'ı uyardım. Annemi endişelendirmek istemiyordum. Susması için uyarmama rağmen cevap vermek için ağzını açtı. İspiyonlayacağını düşündüğüm için, istem dışı gözlerimi yummuştum. "Bir şey yok, teyzeciğim." dedi sadece. Rahatlamış olarak gözlerimi açtığımda muzip gülüşü yüzüne yerleşmişti.

Mısır koçanlarından görünmesini imkânsız kılan annemi rahatlatmak o kadar kolay değildi.

"O ses neydi?"

"Tüm ağacı biçti diye azarlıyordum." derken muzipçe gülüyordu.

"Niyeyse, şaşırmadım." dedi annem sıradan sesle.

Anneme "Geliyoruz, teyzeciğim!" diye seslenirken bana uyarırcasına bakmayı ihmal etmedi. Bu demek oluyordu ki daha fazla erik toplayamayacaktım.

Yine de "Sepet? Onu almam lazım." diye ağaca yöneldim. Mirsad, kolumdan tutup engelledi. "İzin ver, ben alayım."

"Sen ağaca çıkabiliyor musun?" diye sordum inanamayarak.

"Karşıdan nasıl görünüyorum? Hanım evladı mı?"

Elimde olmadan kıkırdadım. O da karşılık verdi. Gülmek ona çok yakışıyordu. Yüzü aydınlanıyor, gözleri başka diyarlara götürmeyi vadedercesine parlıyordu. Güçlü kollarıyla ağaca bir hamlede tırmanıp dala astığım sepeti aldı ve yine aynı çeviklikle geri indi.

Sepeti elinden alıp eve gitmek üzere döndüm."Sana söylemem gereken bir şey var." dediğinde durdum. Arkamı döndüm. Yüzü karışıktı. "Dedemizin bu yaptığını asla bağış-

lamayacağımı bilmeni isterim. Hayatına, hayallerine böyle fütursuzca giriyor olduğum için özür dilerim. İradem dışında bu olanlar. Başka bir yol olsaydı inan ki şu an burada seninle bunu konuşuyor olmazdık."

"Önemli değil." desem de aslında önemliydi.

"Nasıl önemli olmadığını söylersin!" Ellerini saçlarında gezdirirken başını gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Kızgındı. Kırgındı. Kime? Bana mı? Yoksa onu böyle çaresiz bırakan dedemize mi?

"Vasiyeti öğrenene kadar senin varlığından bihaberdim. Sizlerin de bizlerden bir farkınız olmadığını biliyorum. Neredeyse, dedemizin bu yaptığını hoş karşılıyor olduğunu düşüneceğim. Senin ileriye dönük planların yok mu?"

Sığ sularda yüzen basit biriymişim gibi bakıyordu.

"Var."

Yüzündeki o ifadeye kırılmıştım ama konuşurken bunu belli etmemeyi başarmıştım.

"O planlarının bir kısmının evliliğimizle baltalanacağını da biliyor musun?" diye sordu şüpheyle.

"Baltalanmak?" Anlamamıştım.

"Beş yılın sonunda benden boşandığında, hayatına gerçekten sevebileceğin bir erkek girdiğinde bu durumu nasıl açıklayacaksın? Kimliğinde dul yazan bir kıza herkes şüpheyle yaklaşır."

"Beni gerçekten seven biri olursa bunu anlayışla karşılayacağına inanıyorum."

"Hayal dünyasındasın!" derken sözlerinin elle tutulur bir tarafı yok der gibiydi. "Peki, o adamın ailesi? Onlardan da bu anlayışı göreceğine inanıyor musun? Anlasana! Dedemiz hayatlarımızı cehenneme çevirdi. Daha çok toysun. Ne demek istediğimi ileride anlayacaksın. Anladığında o zaman da de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

demizin bu yaptığını böyle yumuşak başlılıkla kabul edebilecek misin?"

"Anlaşılan senin evleneceğin kız pek anlayışlı değil." dedim. Kız arkadaşı haklı olarak gücenmiş olmalıydı. Bu da benim canımı yakıyordu.

"İnanamıyorum!" diye soludu. "Sen gözlerini açmamakta diretiyorsun!"

Yanımdan hışımla geçti ve beni geride bırakıp eve doğru yürüdü. Gözlerim gayet net görüyordu. Omuz silktim. Ben dedemize onun kadar öfke yüklü değildim.

Kararımın ardından hâliyle, tüm aile küplere binmişti. Hatta babam ve ağabeylerim, Mirsad'ın üzerine bile yürümeye kalkmışlardı. Annem, olanları tüm açıklığıyla anlattığında biraz sakinleşmişlerdi. Bunda, babamla özel olarak konuşmamın büyük etkisi olmuştu. Babam, anlattıklarım karşısında susmak ve kabul etmek zorunda hissetmişti. Mirsad'a ve kendime inanıyordum. Bu inancım babamın kararını kolaylaştırmıştı.

İki gün sonra İzmir'den ailenin avukatı gelmiş, vasiyeti kabul ettiğimize dair kâğıtları imzalamamızı istemişlerdi. Yaşımın tutmamasından dolayı vasim olarak annem ve babam da imza atmışlardı.

Lise bitene kadar nişanlı olarak ilan edilecektik. Lise biter bitmez nikâhımız kıyılacaktı. Ve asıl imzalar o zaman atılacak ve kabul görecekti. O yaz, lisemin bittiği yaz, İzmir'deki yakın çevreye gösterme adına düğünümüz yapılacaktı.

Beş yıl sonra ikimiz de tamamen özgür olacaktık.

Babaannemler bu olanlar karşısında hayretler içindeydiler.

Ertesi gün avukatla geri dönmüştü Mirsad. Bir hafta sonra ailesiyle gelecekler ve yüzük takacaklardı. Tüm bunlar oyundan ibaret olsa bile, bu yaşananların mutluluğunu içimde ya-

şıyordum. Kendimi kandırdığımı biliyordum. Ailem için yapıyorum diyordum kendime. Böyle düşünmek canımı daha az yakıyordu.

Oysa Mirsad, sürecin sonunda o kızla evlenecekti.

***

Mirsad gittikten üç gün sonra, Neşe halam ve eniştem, ikizlerle evimize gelmişlerdi. Halamı ve kuzenlerimi gördüğümde çok mutlu olmuştum. İkiz kuzenlerim benim gibi kızıl saçlıydılar. Ve ileride çok güzel birer genç kız olacaklardı. Bunu hayal etmek hiç zor değildi. Benim gibi deli dolu değil, son derece sakin kızlardı.

Halam, nişanlanacağımı ilk duyduğunda çok şaşırmıştı. Annem, olan biteni halama anlatırken şaşkınlığı hüzne dönüşmüştü. Anneme, benim bundan etkilenip etkilenmeyeceğimi sorarken benim duymamama gayret ediyordu düşünceli halam.

O sırada kızlarla hurma ağacına astığım salıncakta sallanıyordum. Ne kadar kızları sırayla kucağımda sallarken ilgilenmiyormuş gibi görünsem de kulağım onlarlaydı. Aslında bu olaylardan sonra iki kişiyi konuşurken görsem kulak kesilir olmuştum. Benim hakkımda olduğunu düşünüyordum ve çoğu zaman da haklı çıkıyordum.

Halam, nişanımıza kadar bizimle kalacaktı.

Hayat düzenim değişmişti. Ağabeylerim artık balık tutmaya götürmüyorlardı. Sözlü bir kızdım ve çok yakında nişanlı bir kız olacaktım. O yüzden yanlarında gezmem yakışık almazmış. Sedat ağabeyim bile benden uzak duruyordu artık. Sanki Mirsad ile evlenme kararım diğer insanlara karşı beni tecrit altına almış gibi hissettiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günlerimiz birbirinin benzeri olarak akıp geçiyordu. Mayıs çayı diye adlandırdığımız ilk sürgü haziranın sonunda bitecekti. Teyzemlerin işlerinin uzaması nedeniyle nişan tarihimiz bir hafta ertelenmişti. Buna sadece babam ve -ona ne oluyorsa- Sedat ağabeyim sevinmişti.

***

Ağabeylerim, ilk sürgünün son bahçesinin çayın toplamak için gitmişlerdi. Babam işteydi. Günlük işlerimi yapıyordum.

Bulaşıkları makineye yerleştirip odaları toplamak için içeri geçtim. Annemlerin odasını toparladıktan sonra ağabeylerimin odasına gitmek için koridora çıkmıştım. Mirsad'ın yattığı odanın önündeydim. Mirsad gittikten sonra bir rutinlik yaşıyordum. Vakti gelen ibadet gibi, bir bağımlı gibi günün belli vakitlerinde odaya giriyor, Mirsad'ın sinmiş kokusunu defalarca içime çekiyordum. Sağlıklı bir durum olmadığının farkındaydım ama buna engel olamıyordum. Bağımlı olmuştum.

Ritüelin ilk ayağı, odanın kapısını açıp içeri girmekti. Kapıyı arkamdan kapatıp kokusunu içime çekmek için derin soluklar aldım. Koku, ilk günkü kadar yoğun olmasa da yine onun varlığını hissettiriyordu.

Asla gerçekleşmeyecek hayallere dalıp kendimi kandırma merasimini hayata geçiriyordum.

Dakikalar sonra odadan çıktığımda halamla burun buruna geldim. Orada ne işin var der gibi yüzüme bakıyordu. Aklıma gelen ilk yalanla "Camı açtım, oda biraz havalansın diye." dedim hemen. Arkama doğru kısa bir bakış attıktan sonra konuştu. "Açmadan çıkmışsın." Bir an yalanımdan dolayı kızardım. "Miray? Neler oluyor, bir tanem? Düşündüğüm şey olmuyor, değil mi?" derken dikkatle beni izliyordu. Bir an

ne demek istediğini anlamadığımdan şaşkınlıkla yüzüne baktım. Sonra taşlar yerine otururken kıpkırmızı olmuştum.

İnkâr mekanizması devreye girerken "Ne düşündüğünü anlamadım, hala?" dedim sesimi düz tutmaya çalışarak.

Halam derin bir soluk alıp kollarını göğsünde bağladı. "Âşık olduğunu düşünüyorum!" dedi açık yüreklilikle. İrkilerek yüzüne baktım. "Yüzünden o kadar net okunuyor ki, saklaman anlamsız."

"Öyle bir şey yok!" dedim çabucak.

"Bu yollardan geçtim, kızım! Herkesi kandırabilirsin ama beni... Asla! Hem, bunda utanacak bir şey de görmüyorum. Çok doğal bir şey, hormonları düzenli çalışan genç bir kızsın. Ve... Birini sevmekten, âşık olmaktan da asla utanma." diye konuşmasını sonlandırdı.

Şok bir ifadeyle halama bakıyordum. Beni anladığını söylüyordu. Duygularımın doğal olduğunu söylüyordu. Oysa duygularımın bu kadar görünür olması beni çok rahatsız etmişti. Başkaları da bunu anlamış mıydı? Eğer anlamışlarsa kimsenin yüzüne bakamazdım. İmkânsızı hayal ettiğim için alay konusu bile olabilirdim. Bir zamanlar benim sürekli yaptığım şey gibi...

Halam, tek adımda yanıma gelip sarıldı. "Merak etme, daha kimse anlamadı. Hem anlamaları senin için daha iyi değil mi?" diye sorduğunda sarılmış olmama rağmen başımı olumsuzca salladım. Halamdan artık bir şey saklamam anlamsızdı ve artık biriyle bu yaşadıklarımı paylaşmak istiyordum.

"Bu imkânsız." dedim yüzümü halamın omzuna gömerken.

"İmkânsız diye bir şey yoktur. İmkânsız hâle biz getiririz."

"O başka bir kızı seviyor." dedim umutsuzca. Geri çekilip yüzüme baktı. "Kendisi mi söyledi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annem söyledi. Ağzından kaçırmış."

"Hım? Bu durumu değiştirir. Ama zaman da çok şeyi değiştirir. Kız, seninle evlendikten sonra belki onu kabul etmez." dedi umutla.

"Bence kız bütün bunları biliyordur. Yani benimle, niçin evlendiğini biliyor olmalı."

Menekşe gözleri hayretle irileşti. "Gerçekten mi! Vay be! Ne kızlar var, sevdiği adamı beş yıllığına kiraya verebiliyor. Peh!" Halamın bu yaklaşımına elimde olmadan güldüm. Kiraya vermek değişik bir bakış açısıydı. "Sonunda seni güldürebildim. Yüzündeki bu hüznü kaldır. Dediğim gibi; zaman her şeyin ilacı! Belli mi olur, belki o da sana âşık olur!"

Onun bu düşüncesinin imkânsız olduğuna inandığım için yine güldüm. "Kendini ondan çok mu aşağıda görüyorsun?" diye sorduğunda başımı sallayarak cevap verince devam etti. "Sen kendini göremiyorsun." dedi azarlarcasına. "Sen kızıl saçlı bir afetsin, istesen onu parmağında bile oynatabilirsin."

"Yapma, hala! Ben kimim ki? Basit, kendini çocukluk yapmaktan alıkoyamayan, sakarın biriyim. Kabul et, bu böyle!"

"Tamam. Bu söylediklerin doğru olabilir. Ama önünde, seni yüz seksen derece değiştirecek bir üniversite hayatın var. Kendini mükemmel bir şekilde yetiştireceğine eminim."

"Bunlar hayal. Neyse, ağabeylerim gelir birazdan. Yemeklerini hazırlasam iyi olacak."

***

Gün ortasıydı. Mevsim normallerinin üzerinde bir hava sıcaklığı hâkimdi. Üstelik nem oranı çok yüksekti. Çayların bitmesinin verdiği rahatlıkla, günlük işlere ara vermiştik. Yengem hariç hepimiz avludaydık.

Ağırlığı altında ezildiğimiz neme rağmen kabıma sığamıyordum. Enerjimi de halamın ikizleriyle atıyordum. Sırayla havaya zıplatıyor, sonra büyük bir abartıyla onları yakalıyordum. Şen şakrak sesleri avluyu inletiyordu. Çardakta oturan geniş ailemin aralarındaki fısıldama son bulmuş, bu seyrin keyfini çıkarıyordu.

Balık avından dönen ağabeylerim ve kuzenlerim eve gelmiş, kuzenlerim diğer seyircilerin yanında yerlerini almışlardı. Uzun ve yokuş yola rağmen soluklanmaya ihtiyaç duymayan Engin ve Sezgin ağabeyim kızları etrafımdan alıp kendileri zıplatmaya başladı. Benden kuvvetli oldukları için kızlar daha yükseğe zıplıyordu. Kızların heyecanları arttıkça çığlığı da artmıştı. Bir an onların yerinde olmak istesem de kendimi dizginlerken ağabeylerime öfkem artıyordu. Kızları benden aldıkları için sinir olmuştum.

Eğlencemi elimden aldıkları yetmezmiş gibi Engin ağabeyim, gömleğinin cebinden telefonuyla cüzdanını çıkarıp bana uzattı.

"Düşürmeden odaya bırakır mısın?" Dilimin ucuna gelenleri dökmek için heveslensem de kendimi tuttum. Bir şey söylesem hemen sen sözlüsün diyerek iyice beni zıvanadan çıkaracaklardı. Tut Miray kendini, diyerek derin soluklar alıp uzattığı cüzdanı hışımla aldım.

Engin ağabeyim "Belertme gözlerini!" diye çemkirdiğinde dil çıkarmamak için çabucak arkamı döndüm. Tam odasına girerken cüzdanın içinden bir şey düştü. Eğilip, pembe kokulu kâğıdı yerden aldım. Şeytan dürtmeye görsün; İkiye katlanmış küçük bir kâğıt parçasını şeytanın teşvikiyle açtım. Hâliyle bir şeyler yazıyordu. Yazılanları okuyunca dudaklarımdan kıkırdamam fırladı.

Aşkım. Bu gece yolun altına gel. Seni bekleyeceğim.

Yasemin.

Vay be, kızdaki cesarete bak!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeni bir farkındalıkla gülüşüm soldu. Ağabeyim ona umut vermese, Yasemin asla bunlara cesaret edemezdi. Göğüs kafesimin üzerine çöreklenen kıskançlık duygusunu yenmemin bir çözümü yoktu. Acınacak hâldeydim. İlk defa Yasemin'e imreniyordum. İlk defa Yasemin'e kızamıyordum. Kâğıdı cüzdanına geri sıkıştırıp yatağının üzerine bıraktım. Ağabeyimin neşesi çayı bitirmekten daha çok Yasemin'in notundandı. Mutluluğu kızla buluşacağı içindi. Sevdiği erkeğe not gönderecek kadar sevgisine güveniyordu.

Ya biz? Bir halkayla birleşsek bile ayrı dünyaları yaşayacaktık. Beş yıl sonra dımdızlak ortada kalacaktım. Kocam tarafından hiç sevilmemiş, onun dediği gibi dul bir kadın olacaktım.

Benim gibi birini kim severdi ki? Hele Mirsad gibi bir adam asla beni görmezdi.

Avluya çıktığımda curcuna devam ediyordu. Kendimi kapının eşiğine bırakıp Engin ağabeyime gıptayla baktım. Mutluluğu ruhuna kadar bulaşmıştı. O kadar bulaşıcıydı ki avludaki herkes bu mutluluktan nasibini alıyordu. Tek nasipsiz bendim, o da bahtsızlığımdan olsa gerekti.

Neden sonra Sedat ağabeyimi bana bakarken yakaladım. Durgunluğumu hissetmiş gibi üzgün gözlerle beni izliyordu. Bu da ne demek diye düşündüm. Yüzüm kızarırken bakışlarımı ondan kaçırdım. Utanç verici diye düşünüyordum. Ben böyle kukumav kuşu gibi dalgın olduğum sürece herkes anlayacaktı. Kendimi bir an önce toparlamalıydım.

Engin ağabeyim, Semiha'yı bilmem kaçıncı defa kaldırmış, kendi etrafında döndürüyordu. Semiha mutluluk dolu sesle kahkaha atıyor, annemler onun katılırcasına kahkahalarına tebessümü geçmiş, kahkahalarıyla eşlik ediyordu. Karamsarlıktan sıyrılma gayretiyle kenarda sırasını bekleyen Selinay yerine Engin ağabeyimin kollarındaki Semiha'yı bir hışımla alıp hiç soluklanmadan çevirmeye başlarken ağabe-

yim şaşırmıştı. İlginçtir, şaşkınlığı kısa sürdü. "Oyuncağımı neden aldın?" diye Semiha'yı tekrar kollarımdan geri almaya kalktı. Aldı da. Çocuk, paylaşılamamanın verdiği mutlulukla dört köşeydi. Şimdi katılırcasına gülüyordu.

"O senin oyuncağın değil, benim oyuncağım." dedim inatla ve Semiha'yı yeniden almak için uzandım. Selinay, ikizinin benzeri ilgiye ortak olmak için kollarını bize uzatmıştı. Ne ben, ne Engin ağabeyim, bunu göremeyecek kadar inatlaşmıştık.

Semiha'yı benden sakınırken "Sen git Mirsad'ınla evcilik oyunu oyna!" derken muhteşem bir espri yaptığına inanmış gibi genişçe sırıtıyordu.

Başımdan kaynar suların döküldüğüne yemin edebilirdim, yanıyordum. Yer yarılsaydı da içine girseydim, ağabeyimin alay konusu olmasaydım. Gözlerime hücum eden yaşlar sabrımın limitini doldurduğunun göstergesiydi. Utancım öfkemle yer değiştirirken "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye bağırdım.

Engin ağabeyim, şaşkınlıkla bakakaldı. Benden böyle bir tepki beklemiyordu ki onun şaşkınlığından yararlanıp tekrar Semiha'ya uzandım. Duygu geçişlerim her zaman hızlıydı. Az önceki karamsarlığımdan eser kalmamıştı.

Hamlemi fark ettiği an uykudan uyanmışçasına "Hop! Beni kandıracağını düşündün, değil mi?" dedi gülerek. Avluda herkes dalaşmamızı eğlenerek izliyordu. Babaannem, yengem ve kuzenlerim... Sahi, yengem hangi ara gelmişti? Avludaki bu şamataya yakında tüm köy toplanırdı.

Her ne kadar duygu geçişlerim hızlı olsa da asla unutmazdım. İşte bu yüzden avludaki seyircilerimizin tümü eğlenirken bir tek ben eğlenemiyordum. *Mirsad'ınla evcilik oyna* sözüne takılmıştım ve bu beni çok yaralamıştı. Altta kalmamalı, bir şekilde onun canını yakmalıydım. Bu gayeyle "Asıl sen git de Yasemin'inle buluşmak için şimdiden hazırlığına başla!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedim öfkeyle. "Tıraş falan ol. Malum, öpüşürseniz rahatsız edersin Yasemin'ciğini."

Beklediğim tepki anında kendini gösterdi. Dudaklarını öne doğru büzerken önüne kırmızı pelerin tutmuşum gibi burnundan solumaya başladı. Aldığım hazzın keyfiyle "Sana gönderdiği notu gördüm. Bu gece yolun altına gel, aşkım!" diye devam ettim üzerine basa basa, her kelimeyi uzata uzata.

Semiha'yı yere bırakıp üzerime gelmeye başladığında yapmam gerekeni yapma adına çığlıklar atıp kaçmaya başladım.

Onu yine utandırmıştım ve bu defa beni affedecek gibi görünmüyordu. Mantık tarafım, hak etmiştim dese de o da hak etmişti diyen şeytan tarafım ağır basıyordu. Annemler ağabeyime engel olmakta geç kalmışlardı, çoktan ardımdan hareketlenmişti.

"Seni yakalarsam bir temiz döveceğim!" diye tehdit etti. Ağabeyimi tanıyorsam sözünün eriydi, yakaladığında iddiasını gerçekleştireceğine adım gibi emindim. Salıncağı kurmak için kullandığımız yaşlı hurma ağacına dayalı merdiven gözüme iliştiğinde hiç düşünmeden oraya yöneldim ve ahşap merdivene tırmanmaya başladım. Ardımdaki sesler, ağabeyim de dâhil olmak üzere herkesin değişmişti. Şimdi tümü endişeyle bağırıyordu. Benim ise onları pek umursadığım söylenemezdi, yakalanırsam ne olacağımla ilgileniyordum.

Ahşap merdivene tırmandıktan sonra, ağacın dalına uzanıp kendimi yukarı çektim. Sonra da ayağımla iteleyip merdiveni düşürdüm. Engin ağabeyim pes etmeyecekti. Merdiveni geri dayayıp yanıma gelene kadar zaman kazanacağını düşünüyordum. Bir de peşimden gelmemesi için düşünme payı çıkarıyordum. Ama planladığım gibi olmadı, ağabeyim merdiveni tekrar dayayıp yanıma gelmek için hamle yapmıştı bile. Annemler, ona engel olmak için bağırırken, ben daha da yükseğe çıkmaya başladım. Ağacı sarmaşıklar sarmıştı, hangi

dalın sağlam olduğunu kestiremiyordum. Kolumdan daha ince bir dala tutunup da kendimi yukarı çektiğim anda kuru dal elimde kaldı. Annemlerin acı çığlığıyla kendimi son anda sağlama aldım, hemen yanındaki başka bir dala tutundum. Aynı zamanda ayaklarımı ağacın gövdesine dolamıştım. Engin ağabeyim, donmuş bir vaziyette hemen aşağımda kalakalmıştı.

"İn aşağı!" diye bağırdı.

"İnmem! İnersem döveceksin." dedim.

"Söz veriyorum, bir şey yapmayacağım. Ne olur in. Hadi Miray! Lütfen. Bir şey olmadan in aşağı."

"Söz veriyor musun?" Söz verdiği hâlde tekrar sorma ihtiyacı hissetmiştim.

"Evet." derken başıyla da onaylıyordu. Merdivenin en son basamağındaydı, gözleri endişeyle irileşmişti. Annemler de en az ağabeyim kadar endişeliydiler. Ayrıca hepsi ayrı ağızdan yalvarıyordu.

"Tamam. Önce sen in. Avluya git, o zaman ineceğim." Güvenemiyordum.

"Tamam. İniyorum." derken geri adım atıyordu. Sabırla, Engin ağabeyimin inmesini beklerken kolumda bir acı hissettim. Ardından aynı kolumun başka noktası takip etti.

"Ah!"

Ne ısırdı diye koluma bakınca sarmaşığın içinden karınca birliğinin koluma doğru akına geçtiklerini gördüm. Tüm karınca ahalisi kolumu ısıra ısıra sardığı yetmemiş gibi boynuma doğru yol almaya başlamıştı. Tişörtümün içine giriyor, etimi deliyorlardı. Onlardan kurtulmak için diğer elimle silkelemeye çalıştım. Ben onları silkeledikçe daha çok ısırıyorlardı. Farkında değildim ama acıyla durmadan bağırıyordum.

Engin ağabeyimin yanıma ne ara geldiğini fark etmemiştim bile. O da karıncalardan kurtarmaya, gördüğü karıncaları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eliyle tek tek almaya çalışıyordu. Sonra saçımın içinde acıyı hissedince daha neresi kaldı ısırılmadık diye aklımdan geçirirken elimi saçıma götürdüm. Ve hiçbir dalı tutmadığımı geç de olsa anladım. Engin ağabeyim belimden, Sedat ağabeyimse dizlerimden tutmamış olsaydı dört adam boyu yükseklikten düşmem işten bile değildi. Beni tutan Sedat ağabeyimin, ne ara yanımıza geldiği sorusu şimşek hızıyla aklımdan geçti.

Avlu, panik çığlıklarıyla inlerken, iki araba avluya girdi. Sedat ağabey, Engin ağabey ve ben, yaşlı hurma ağacında birbirimize dolanmışken, arabadakilerin şaşkın bakışlarının hedefindeydik. Babamın öfke yüklü "Miray!" diyen sesini duyduğumda kadro tamamlandı diye düşündüm. O zaten kızmak için yer arıyordu ki bu defa fazla uğraşmayacaktı. Ama diğerlerini göremiyordum.

Babam "Neler oluyor?" diye devam etti aynı sesle.

"Miray'ı karıncalardan kurtarmaya çalışıyoruz." diye yanıtladı Sedat ağabeyim. Sırtım onlara dönük olduğu için babamın haricinde -sadece o konuştuğu için- kim var göremiyordum.

"Ay! Canı çok yanmıştır." dedi tatlı, yumuşak bir ses. Ses bana yabancıydı. Sedat ağabeyim dizlerimden kavramaya devam ettiği için dönüşümü zorlaştırıyordu. Belimi kavrayan Engin ağabeyime rağmen arkamı dönmeyi kısmen başardım.

Annemin, yıllar sonraki hâlini hayal etmeme artık gerek yoktu. Mavi, çekik gözlü kadın bana endişeli yüzle bakarken, aklımdan geçen tam da buydu. Sırasıyla, hemen yanında, annemin kumral hâlini yansıtan orta yaşlı şık bir kadın, arabanın diğer tarafında gördüğüm orta yaşlı, gür kaşlı bir adam ve bir periyi hatırlatan tatlı genç bir kız ilk gözüme çarpandı. Neden sonra, perinin sol tarafında kıpırtı hissedince bakışlarım diğer tarafa kaydı.

Mirsad'ı, son model cipine dayanmış hâlde, yetmezmiş gibi küstah gülüşü yakışıklı yüzüne yayılmış hâlde beni izlerken buldum. Kulaklarımın ısındığını hissettim. Tüm heybetiyle ellerini göğsünde bağlamış eğlenerek bizi izliyordu. Hemen yanında en az kendisi kadar yakışıklı bir adamsa tam tersi bir ifadeyle, endişeyle bakıyordu.

Dudaklarımdan çıkan iniltileri sadece Engin ve Sedat ağabeyim duymuştu.

***

Banyoda bir yandan duş alırken, bir yandan da engel olamadığım yaşlarımla boğuşuyordum. Rezilliğimin biri bin paraydı. Bu rezil duruma nasıl düştüğüme bir türlü anlam veremiyordum. Hani gelişlerini ertelemişlerdi. Neden bu kadar erken gelmişlerdi ki?

Zamansız gelişlerinden dolayı nişanlanmak üzere olan ben, nişanlımın ailesine karşı gülünç duruma düşmüştüm.

Yeni dalga yaşlar, gözümden süzülmeye başlarken "Miray? İyi misin?" diye seslendi kapının ardından halam. Ağlamaktan cevap verebilecek durumda değildim. Ne kadar tutmaya çabalasam da engel olmaya çalıştığım hıçkırığım, zemheriden boşalırcasına dudaklarımdan kurtuldu. Halam, hiç tereddütsüz kapıyı açtı.

"Gelme hala!" diye gayri ihtiyari bağırdım. Allahtan duşakabin vardı da beni göremiyordu. Salya sümük yüzüm, karınca ısırıklarıyla kızarmış tenimle berbat görünüyordum.

"İyi değilsin, Miray. İzin ver yanına geleyim."

"Gelme, hala!" dedim hafif çığlıkla yeniden.

Beni utandırmama adına ağlamalarımı görmezliğe verirken "Telaşlanma. Tamam. Gelmeyeceğim." Sesi hafif eğlenir gibiydi. "Bornozunu getirdim. Asıyorum buraya."

Ağzımın içinde "Teşekkür ederim." diye geveledim.

"Odanda bekliyor olacağım." dedi banyodan çıkarken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim cevabımı beklemeden çıkmıştı.

Ağabeylerim beni ağaçtan indirdiklerinde kimsenin yüzüne bakamamıştım. Halam, hemen koluma girmiş, beni neredeyse sürüklercesine eve sokmuştu. Gelenleri az çok tahmin etmiş olsam da kim olduklarını bilmiyordum. Asıl önemli olan, onları bugün için hiç mi hiç beklemiyor olmamızdı. Ben dâhil, herkes onların zamansız gelişine şaşırmıştı.

Mirsad, yine beni en gülünç durumda görmüştü. Beş yıllığına da olsa benimle uğraşacağı için şimdiden karalar bağlamış olmalıydı. Halamın, zaman her şeyin ilacıdır sözü aklımdan geçerken bir an önce iyileşmem için dua ettim. Oysa haşarılığımın düzelmesi ne kadar imkânsız görünüyordu gözüme.

Karıncaların, üzerimde bıraktığı hasarı görebilmek için bir aynaya ihtiyacım vardı. Aynaya sinmiş buharı elimle temizlerken, yüzümü görmemle kalakaldım. Allahım! Korkunç görünüyordum. Kocaman kırmızı lekeler bütün yüzümü, boynumu ve kolumu kaplamıştı. Sırtım kaşınınca orayı da ısırdığını tahmin ettim.

Bir yandan kaşıyor, bir yandan da odama çıkan merdivenleri tırmanıyordum. Halamın odamda beklediğini bildiğim için kapıyı açtığımda hiç şaşırmadım. Yatağımın kenarına, elinde bir krem kutusuyla oturmuş, beni bekliyordu.

Hiç konuşmadan halamın önünde diz çöktüm. Dudaklarımı sarkıttığımın farkındaydım ama umursamıyordum. Bornozumu omuzlarıma kadar indirdim. Kremi kızarıklıkların üzerine sürerken konuşmaya başladı.

"Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum, canım. Ama unutmaya çalışmak, senin için daha iyi olacak. Yoksa aklına her geldiğinde, rahatsız olacaksın."

Bu bildiğim şarkıydı, ezbere bildiğim. "Unutmak benim kaçış yolum, hala. Unutmayayım ki bir daha böyle büyük utanç yaşamayayım. Rezil oldum!"

"Seni bilmesi gereken iyi biliyor. Yani, hiç şaşırmadı." Hafifçe kıkırdadı. Kimi kastettiğini anladığımda bir sıcaklık hissettim. "Ama anneannenle teyzen için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Yüzlerini görseydin, çok komiklerdi. Şimdi aklıma gelince..." Yine kıkırdadı.

"Hala!" diye çıkıştım hırçınca.

"Tamam, gülmüyorum. Of! Canın çok yanıyor, değil mi?" diye lafı değiştirdi.

"Utancım, canımın yanmasının önünde, bu yüzden için rahat olsun." dedim. Halamdan hiç ses çıkmayınca dönüp baktım. İnanmaz yüzle bana bakıyordu. "Emin olabilirsin." dedim inandırmak için.

Kapı açıldığında, annemin endişeli ve bir o kadar kızgın yüzüyle burun buruna geldim. Suçluluktan ezilmiş hâlde bakışlarımı kaçırdım.

"Nasılsın?" Sesi öfke yüklüydü.

Suçumu bastırma adına "İyi." diye kestirip attım.

"Kızarıklıklar bir-iki gün geçmez." diye araya girdi halam.

"Umarım hep kalır." dedi annem öfkeyle.

"Anne!" Sesim istemeden kırgın çıkmıştı.

"Hiç bana mazeretler bulma. Sana defalarca söyledim, yapma, etme diye. Beni bir defa olsun dinlemedin. Anneannenlere beni rezil ettin. Yetiştirdiğim, bir kız değil, oğlan gibi hareket eden haşarının biri! Bir de değiştiğini söyleyip duruyordun. Sözde nişanlanacaksın! Allahım! Rezil oldum!" Bir yandan da ellerini başına almış çaresizlikle inliyordu. Onun bu hâli, beni daha da utandırdı.

"Tamam, yenge. Şimdi bunun sırası değil. Kız, yeterince utanç duyuyor, bir de sen böyle söylüyorsun..."

"Daha kötü lafları hak ediyor! Akıllanmayacak!"

Annemin bana kırgın olmasına dayanamıyordum. "Anne..." dedim. Sesim zayıf çıkmıştı. Başım önümde söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leyeceklerimi toparlamaya çalışıyordum. "Bir daha olmaya-cak!" dedim fısıltıyla.

"İnanmalı mıyım? Bu kaçıncı söz verişin? Ben unuttum. Her neyse, bir an önce hazırlan. Herkes seni bekliyor."

"Beni mi bekliyor?" diyebildim panik ve şaşkınlıkla. Sa-bırsızca yüzüme baktı, başını sağa sola sallarken ya sabır de-gibiydi. Ardından çıktı.

Annemi hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bunun neden-anneannemler olabilir miydi? Mutlaka sebep onlardı. Yıllardır görmediği ailesinin karşısına gülünç bir durumda çıkmıştı. Yetiştirdiği çocukları, yani biz görgüsüzlüğü ve hayâsızlığı en üst seviyelerde sergilemiştik. Bu düşünceyle yeniden in-ledim.

"Toparlan."

Halam haklıydı, toparlanmalıydım. Halamın dizinin di-binden doğrulup dolabımı açtım. Ne giyeceğim konusunda kısa bir tereddüt yaşadım. Elim her zamanki giysilere uzansa da annemi mutlu etme adına, onun aldığı cici kıyafete karar kıldım. Vücut hatlarımı gözler önüne seren, yarım kollu açık yeşil elbise dizlerimin hemen üstünde bitiyordu. Elbiseyi gi-yince halamın gözleri beğeniyle açıldı.

"Çok güzelsin. Aşağıdakilerin ağzı açık kalacak. Hele bi-rinin aklı uçacak."

Hiçbir yorum yapmadan aynaya yöneldim. Saçlarımı top-lamak için tokalarımın olduğu kâseyi önüme çektim. "Saçla-rını sal." dedi halam. Havlunun içinde neredeyse kurumuş saçlarımı arkaya bırakırken önüme düşen kâkülleri hafif do-kunuşlarla kulağımın arkasına aldı. Geriye çekilip görüntü-mün tamamlanıp tamamlandığını kontrol etti. Gördüğü gö-rüntüden memnun gülümserken konuştu, "Şimdi oldu. Hadi inelim."

Elimden tutup odadan çıkardı. Merdivenleri indik, solana girerken son defa bana baktı. Gülümse, diye dudaklarını oy-

natti. Kendimi zorlayarak, dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirdim.

Salona girmemizle tüm bakışlar bize yöneldi. Yine kızar-dım. Kaçamak bakışlarla insanların yüzüne bakarken kimin kim olduğunu kestirmeye çalışıyordum.

Annem, yanıma gelip dirseğimin hemen altından tuttu. Öfkesini maskelemiş, tatlı tatlı tebessüm dağıtıyordu. Beni mavi gözlü yaşlı kadının yanına götürürken başım önüm-deydi.

"Anne. Kızım, Miray. Miray, anneannenle tanış."

Sesindeki öfke tınısını sadece ben duyuyordum.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, efendim."

Annemin öğrettiği gibi, ilk defa tanıştığın insanlara nasıl hitap ediliyorsa o şekilde konuşmaya çalışmıştım. Belki bana olan kızgınlığını biraz olsun hafifletebilirdim. Kıkırtı duyunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. Anneannemin mavi gözleri eğlenerek bakıyordu.

"Sen çok yaşa, kızım! Beni güldürdün! Ben yabancı değil-im ki resmi bir şekilde selamlıyorsun. Ben senin anneanne-nim." Uzandı, beni kendine çekip sarıldı. Yüzümden şaşkınlı-ğım okunuyordu ki birkaç kişinin kıkırdadığını duydum.

Anneannemin yanında bir kıpırdama hissedince bakışla-rım oraya kaydı. Ağaçtayken periye benzettiğim kızdı. Sıca-cık gülümseme vardı güzel yüzünde.

"Merhaba!" dedim çekinerek.

"Merhaba!" diye karşılık verirken en az benim kadar çe-kingendi. Ama gülümseyişinde çekingenlik değil samimiyet vardı.

"Bu Mirsu, Mine teyzenin kızı." Annem bizi birbirimize tanıtırken tebessüm etmeye çalışıyordum. Hemen yanında tahminlerimi doğru çıkaracak kişi, yani Mine teyzem oturu-yordu. Tanıştırılmamız sırasında anneannemle Mirsu gibi gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler yüzüyle değil, tam tersi, gergin yüzle karşılaştım. Bu, beni bir an gerdiği gibi annemin gözünden kaçmamıştı. "Kızım, Mine teyzen!" dedi annem sert bir sesle.

"Tanıştığıma memnun oldum, efendim." dedim resmi bir sesle. Bu soğuk selamlamaya ancak bu ses tonu yakışırdı.

"Ben de." derken sesi, söylediğini yalanlıyordu.

Annem, teyzemin yanından koparırcasına alıp gür kaşlı adamın yanına götürdü beni.

"Ömer enişten!"

Ayağa kalkmış, "Merhaba, kızım." derken tüm samimiyetiyle elini uzatmıştı. Aynı samimiyetle karşılık verdim.

Annem bu defa başka birinin yanına sürüklüyordu. Mirsad ile yan yana oturan adam, bizim yanına gitmemizle ayağa kalkmıştı. Annem konuşmadan o atıldı.

"Ben, Cüneyt. Mirsad'ın baba tarafından kuzeniyim." dedi. Sesi canlı ve neşeliydi. Genç adama hemen kanım ısınmıştı.

"Memnun oldum." dedim nazikçe.

Bu defa Mirsad, yavaşça ayağa kalkarken gülüyordu. Gülüşünde, düştüğüm durumu hatırlamanın verdiği muziplik vardı. Kızsam da onun uzattığı eli görmezliğe veremedim. Kalbim hoplarken onun güçlü ve sıcak elini kavradım. Ve onunla daha önce hiç tokalaşmadığımı fark ettim.

Annem, oturmak için sandalyeye yöneldi. Uslu bir kız gibi yanına oturdum. Oysa Mirsad'ın elini bırakmaya hiç hevesli değildim. Saatlerce eli elimi kavrayabilirdi. Bundan hiç gocunmazdım.

Babam ve ailesi duvara sıralanmış sandalyelerde anneannemlere bakarken, anneannem ve ailesi koltuklara kurulmuş bizi izliyorlardı; daha doğrusu beni!

Onlara bir özür borçluydum. "Hepinizden özür dilerim. Hoş bir karşılama olmadı."

Anneannem anlayışla tebessüm ederken, teyzemin homurdandığını fark etmemek mümkün değildi. İstem dışı bakışlarım ona kaydı. Bana bakmıyor olması, benden nefret etmiyor anlamına gelmiyordu. Dudaklarını hoşnutsuzlukla kıvırmıştı. Annemle ikisinin kardeş olduklarından bir an şüphe duydum. Annemin eline ahlak bakımından su dökemeyeceğine olan inancım yüksekti. Tavırları, duruşu bu düşüncemi doğruluyordu. Kibirliydi.

Son derece modern bir giyimi vardı. Beyaz bluzunun altına giydiği yine beyaz pantolonu şık taşlarla süslenmişti. Bluzu, sade olmasına rağmen gösterişli takılarla pantolonunu tamamlamıştı. Kulağında iri taşlı küpeler ve sade ama şık makyajlı görüntüsüne rağmen kıyafetimle bile sizi ezerim der gibiydi. Bizim gündelik kıyafetlerimiz, onun paspas bezi bile olamazdı. Bunu da ayakkabılarını çıkarmadan salonun ortasına kadar gelmesiyle göstermişti. Ukala, tepeden bakışları da ayrı bir konuydu. Teyzem olabilecek en son insan bu olmalı diye düşündüm.

Genelde duygularımı saklamayı iyi becerirdim. Ama şu an başarısız olmuş olmalıyım ki teyzemin kaşları çatıldı. Mirsu ile Mirsad'ın kıkırdamalarını duyunca başımı indirdim, yüzüm utançla yanıyordu.

"Necla! Mükemmel evlatlar yetiştirmişsin, kızım!"

Anneannem, ortamı yumuşatmak ister gibiydi. Haksız da sayılmazdı. Teyzem sayesinde birazdan ufak bir kriz çıkabilirdi. Kadında bu potansiyel vardı. Aksi, nemrut!

Annem, teyzeme inat yumuşacık gülümsemesiyle annesine "Teşekkür ederim. Geleceğinizden haberimiz olsaydı böyle bir karşılama asla olmazdı. Kusurumuza bakmayın." dedi. Anneannem anlayışla gülümsedi. "Miray konusunda sıkıntını anlayabiliyorum. Bunları ben de çok yaşadım. Bilirsin... En az Mine de senin kızın kadar kanı kaynayan biriydi." dedi anneannem.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eniştemin yüksek sesle gülmesi diğerlerinin kıkırdamasına neden oldu.

Şaşkınlıkla yaşlı kadına bakarken, teyzemin yine homurdandığını duydum. Bu karşılaştırmadan hoşnut olmamıştı. O kadın gibi ben de onunla bağdaştırılmaktan rahatsızdım. Annemin, gülmemek için dudaklarını sıkması anneannemi doğruluyordu.

Anneannem, bu defa babaanneme döndü. En içten sesiyle "Size de ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Kızımı, kızınız gibi gördüğünüzü Mirsad anlata anlata bitiremiyor. Bu, yıllardır içimi kemiren nasıldır sorusunu yanıtlıyor. Teşekkür ederim." dedi. Sesinde başka bir anlam daha yüklüydü; kendisinden alınan zamanın acısı. Kızına duyduğu özlem, sesine yansımıştı.

Babaannem de bunu hissetmişti. "Kizunuzi çok sevduk, o da bizi çok sevdi. Necla, celduği ilk cunden beri benum kizum. Zaten, başka bi şey da duşunumezdum. Hakkunuzi vermek lazim, çok eyi evlat yetişturmişsin."

Oh! Harika! Karşılıklı iltifatlara da geçtik. Oysa annem, benim kadar basit görmüyordu, gözleri buğulanmıştı kayınvalidesinin övgü dolu sözlerinden. Babaannem, annemi gerçekten çok seviyordu ve bunu göstermekte asla tereddüt etmezdi.

Anneannemin de annemin gibi gözleri buğulanmıştı. Yıllardır beynini kemiren sorulardan arınmış gibi yüzü aydınlanmıştı. Teyzemin yüzünden gelip geçen pişmanlık dolu bulutu görüp görmediğimden emin olamamıştım, ifadesiz yüzle yerde bir noktaya bakıyordu. Geçmişte neler yaşamışlardı? İki kardeşin arasında nasıl bir uçurum vardı?

Aklımdaki sorulara son veren anneannem, beni yanına çağırdı. Sessizce iç çekip oturduğum yerden kalktım, anneannemin yanına gittim. Mirsu, annesine doğru kayarak bana yer açmıştı. Oturur oturmaz anneannem elimi kavradı.

"Dedenin elleri..." diye mırıldandı. Ellerimin bir erkek eline benzediğine inanamıyordum. Yüzüm nasıl bir hâl almışsa Mirsu, kıkırdadı. "İnce ve kısa parmaklar." Benim gibi herkes anneannemin sözü nereye bağlayacağını merak ediyordu. "Ama Sezgin tıpkı dedenize benziyor. Gençlik yıllarımızı hatırlattı." Tatlı sesle kıkırdadı.

Sezgin ağabeyim, ifadesiz yüzle anneanneme bakıyordu. Tanımadığımız adam için nasıl bir duygu içinde olmalıydık, bilemiyorduk. Mirsu, yanımda özlem dolu soluk alınca, Suat Tur'a içimden sayıp sövdüm. Bizden o sevgisini mahrum ettiği için, onu tanımamıza izin vermediği için kızgındım. Ama hiç tanımadığım bu adam bana Mirsad'ı veriyordu. Onunla evlenmem için, onun karısı olmam için bir fırsat. Belki benim onu beğendiğim gibi o da beni beğenir, belki âşık olurdu.

Göz ucuyla Mirsad'a baktığımda buz mavisi gözleri üzerime kilitlenmişti aklımdan geçenleri hissetmiş gibi. Bu aralar duygularımı saklayamama gibi bir hastalığa mı yakalanmıştım? Yüzüm ateşe tutulurken başımı yeniden önüme eğdim. Ama eğmeden önce yüzünde gördüğüm son ifade benden uzak durdu.

Karşımda oturan ailem hareketlenince, başımı kaldırıp baktım. Annem, yengem ve halam yemek hazırlamak için salondan çıkıyorlardı. Kapının yanındaki koltukta oturan Mirsad'la yeniden göz göze geldik. Bakışları yine benim üzerimdeydi. İnsanın ruhunu delen gözleri bir an bile üzerimden ayrılmıyordu sanki. Yüreğim yeniden hopladı. Bakışlarımı kaçırırken, Mirsu'nun yanımda hareketlendiğini ve ayağa kalktığını fark ettim. Annemlerin ardından mutfağa gitti.

"Ömer? Kemal Tahir ile konuştunuz mu?" diye sordu sanki bu komedinin bir an önce bitmesini diler gibi teyzem.

Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdayan Mirsad'ın babası "Henüz konuşmadık." dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne konuşacağız?" dedi babam şüpheyle. Anneannem otoriter bir sesle "Mine! Şimdi bunların hiç sırası değil."

Aksi sesle "Ben sadece her şeyin bir an önce rayına oturmasını istiyorum." dedi teyzem. "Bir yığın ihaleler, sözleşmeler bu nişanın sonuçlanmasını bekliyor."

"Sırası değil, dedim. Günler, geceler çuvala girmedi ya?"

Sonra arkama geçip kızına fısıldadı. Ailemin duymasını istemezken, benim duymamdan rahatsız olmamıştı. "Yalnız kaldığımızda! Bir yığın insan önünde konuşulacak konu değil." diye fısıldadı. Teyzem sabırsız bir soluk aldı.

Mirsu, mutfaktan elinde suyla salona geri dönüyordu.

İkizler, yabancı olduklarına inandıkları misafirlerimize karşı çekimserdiler. Kendilerine yakışmayacak uslulukla babaannemin kucağına sokulmuşlar, pür dikkat yeni gelenleri büyüteç altındaki mikro organizma izler gibi izliyorlardı. Kendimi onlarda görür gibi oldum. Kızların içindeki kurtların nereye sindiklerini tahmin etmek hiç güç değildi. Yarım saat sonra kızlar, yeni gelenlere yanaşmaya başlarlardı.

Babamla Ömer enişte, birbirlerine bakarak ısınma turları atıyorlardı. Tanışıklıklarının arasına kocaman yirmi küsur yıl girmişti. Hâliyle sohbete başlamak kolay olmayacaktı.

Engin ağabeyimle Mirsad, kendi aralarında konuşuyorlardı. Kuzenlerim ve yeni gelen genç adam, Mirsad ile ağabeyimin konuşmalarını dinlemekle yetiniyorlardı.

Teyzem, oturduğu yerden mutfağı, daha doğrusu kardeşini izlemekle meşguldü. Mirsu ile anneannem bana odaklıydılar.

Yumuşak sesiyle anneannem, göz ucuyla izlediğim Mirsad seyrimi böldü. Yumuşak eli elimi kavramış, nazikçe okşuyordu. "Bana odanı gösterir misin?"

Anlamıştım. Yalnız kalmak istiyordu. Neden, peki? İtaatkâr bir şekilde başımı sallarken ayağa kalktım. Elimi bırakmadığı için o da benimle kalkmıştı. Odama çıkan koridora yönelmeden önce bize beklentiyle bakan Mirsu'ya döndüm.

"Gelmek ister misin?"

Genç kız neşeyle yerinden kalktı.

"Teklif etmemenden korktum." diye itiraf ettiğinde istem dışı kızardım. Üçümüz birlikte odama çıkan dar ahşap merdivenleri tırmandık.

"Eviniz çok güzel." dedi Mirsu.

Biliyordum. "Teşekkür ederim." Başka birinden duymak ayrı bir keyifti.

Odama girdiğimizde, Mirsu hafif bir çığlık attı.

"Harika bir oda! Hayalim, hep böyle tavan arası odamın olmasıydı. Manzaraya bak! Allahım, ne kadar yüksek!"

"Gerçekten güzel odan varmış." dedi anneannem beğeni dolu sesle.

Anneannem, yatağımın üzerine otururken beni de yanına çekti. Mirsu, pencerenin kenarındaki portatif koltuğa kendini bırakırken dışarıya bakıyordu.

Hiç beklemediğim bir anda "Bize kızgınsın, değil mi?" diye sordu anneannem. Ne söyleyeceğimi bilemedim. "Çekinme, duygularını bilmek istiyorum." diye bastırdı aynı yumuşaklıkla. Eh, kendi istedi diye düşündüm.

"Kızgın değil de kırgın desek..." diye başladım. Anneannemiz hiçbir tepki vermeden dinleyeme devam etti. "Aslında benim için pek bir şey ifade etmiyor. Kâğıt üzerinde olacak olan bir evliliğin beni etkileyeceğine inanmıyorum. Annem, yıllarca ailesinden uzak kalmanın acısına yeterince doymuştu. Onu bu durumdan kurtaracak bu evlilik anlaşmasıysa neden anneme bu ödülü vermeyeyim. Şimdi görüyorum ki doğru bir karar vermişim; Annem çok mutlu."

"Yani?" diye sordu merakla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani, yıllardır görmediği annesi, ablası burada. Yılların hasreti sona erdi. Onu mutlu gördükçe kararımın doğruluğuna daha çok inanıyorum."

Bana anlayışla baktı. "Seni anlıyorum, kızım. Dedene kızma!" dedi aniden konuyu değiştirerek. "Dedenin böyle bir vasiyet hazırlayarak hepinizin hayatını değiştirdiğinin farkındayım. Hiçbirinizin bundan hoşnut olmadığını görebiliyorum. Teyzen olsun, annen olsun, bundan hiç mutlu değil. Ama olaya bir de ters tarafından bakmanı isteyeceğim." Şaşkınlıkla yaşlı kadının yüzüne baktım. "Aslında, dedenin yapmak istediği, iki kardeşi tekrar bir araya getirmekti. Bunu da evlatlarını araya koyarak yapmakta buldu. Bu şartı bu sebepten koydu. Amacı, seni ya da Mirsad'ı yaralamak değildi."

Hiç düşünmeden "O zaman Engin ağabeyimle Mirsu'yu öne sürseydi." dedim. O Yasemin yerine bu peri, yengem olurdu.

Hem anneannem, hem de Mirsu şaşkınlıkla bana baktılar.

Sonra anneannemin şaşkınlığı anlayışla yer değiştirirken gülmeye başladı. "Ah, âlem çocuk! Çok haklısın. Ama deden bu vasiyeti hazırladığı zaman, yılbaşında, Mirsu çoktan Cüneyt'le nişanlanmıştı." Bu defa şaşırma sırası bana gelmişti. Şaşkınlıkla Mirsu'ya bakarken ellerini açıp bana ihtişamlı yüzüğünü gösteriyordu. Sağ elinde, çok şık bir nişan yüzüğü vardı. Ben bunu neden daha önce görmemiştim.

"Ups, özür dilerim." dedim utançla.

"Önemli değil." dedi tatlı sesiyle. "Ama senin yerinde olsam aynı şeyi düşünürdüm."

"Beğendiğin ya da sevdiğin bir delikanlı var mı?" diye sordu anneannem. Önerimin altında başka bir şey arar gibiydi. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Ah, tepkine göre, yok! İyi. sevindim. Bunu neden sordum, biliyorsundur." Başımı olumsuzca sallarken devam etti. "Erkek için böyle bir durumu kaldırmak zor olur, sevdiği kızın beş yıllığına yalandan da olsa

evlenmesi ağır bir durum. Seni anlayışla bekleyecek bir erkeği düşünemiyorum."

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla.

Bu soruyu Mirsu yanıtladı. "Kendini göremiyor musun? Afet-i devransın. Benim bile ağzımı sulandırırken, seni bekleyecek erkeğin ağabeyimi öldürmek için planlar yapmasından korkarım." dedi beğeni dolu sesle. İstem dışı kızardım. "Ağabeyimin anlattığından çok daha güzelsin!" diye devam etti. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Mirsad beni güzel mi bulmuştu? Bu inanılmazdı. Mirsad'ın beni güzel buluyor olduğunu bilmiyordum. Bu bilgi içimi umut ve sevinçle doldurdu.

"Mirsad bize, sizleri anlata anlata bitiremedi." diye torununu doğruladı, anneannem. Bunun için hiçbir yorumda bulunamıyordum. Zaten bulunmak da içimden gelmiyordu. Ben hâlâ Mirsad'ın beni güzel bulmasında kalmıştım.

Kapı yavaşça vurulup açıldı. Halam, gülen yüzünü kapıdan uzatıp bizi selamladı.

"Mirayım? Annen seni yanına istiyor. Bir bakar mısın?"

"Tabii, hala! İzninizle." diyerek anneannemlerden izin istedim.

"Biz de geliyoruz." dedi anneannem ve ardından ayağa kalktı.

Mirsu, pek istekli olmasa da peşimizden geldi. Odamın manzarası onu mest etmişe benziyordu.

Aşağı indiğimizde akşam yemeği telaşına giriştik. Gerçi bana pek bir iş düşmemişti. Ben sadece masayı hazırlamaya yardım etmiştim. Gelen misafirlerimizi en iyi şekilde ağırlamak, annemde düşündüğümden de büyük paniğe neden olmuştu. Her fırsatta hazırlıksız olduğunu vurgularken son derece huzursuzdu. Teyzem soğuk davranıyor olsa da bu konuda anneme hakkını verecek destek gelmişti.

"Habersiz geldiğimiz için biz hatalıyız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu, teyzemin o kadar da katı olmadığını gösterir bir gelişmeydi. Bir saat içinde tatlıyı da aradan çıkarmışlardı. Halam, lezzetli elleriyle Laz böreği yapmıştı.

Yemekten sonra herkes birbirine biraz daha kaynaşmış gibi görünüyordu. En azından artık kimse, sizli bizli konuşmuyordu.

Mirsu ile Engin ağabeyim yaşıttılar. Okulun ikinci döneminden sonra ailenin şirketinde yarım gün olarak başlamış, şimdiyse tam gün çalışıyormuş. Geçtiğimiz yılbaşı, Cüneyt ile nişanlanmışlar.

Mirsad'la hiçbir şekilde benzemiyorlardı. Mirsad'ın uzun kirpiklerle süslenmiş buz mavisi gözleri varken, Mirsu'nun kahverengi gözleri küçücüktü, tıpkı yüzü gibi. Siyaha yakın saçları, esmer teni vardı. Annesine daha çok benziyordu. Mirsad'ın ilk zamanlar anneme benzediğini düşünsem de sonradan bu fikrimden vazgeçmiştim. Teyzemle annem kardeş olduklarını belli edecek ortak özellikleri olsa da Mirsad, hiçbir şekilde annesine de benzemiyordu. Anneannemin çakır gözleri Mirsad'ın buz mavisi gözleriyle hiç çakışmıyordu. Belki dedeme benzemiştir diye düşündüm.

Ömer enişte, göbekli ve tıknaz bir adamdı. Ama son derece kibar biriydi. Mirsad, kibarlık yönünü babasından almış olmalıydı. Anneannemin söylediğine göre karakter olarak teyzem, dedeme benziyormuş. Annemse kendisine...

Gecenin geç vakti yatmak için hazırlığa geçtiğimizde Cüneyt ile Mirsad, otele gitmek için hareketlenmişlerdi.

"Otele ne gerek var, herkesi yatıracak yatağımız ve odamız var." diye annem karşı çıktı. Yengem, Engin ile Sezgin ağabeylerimin kendilerinde yatabileceğini söyleyince onlar amcamın evine geçtiler. Teyzemle enişteme, Mirsad'ın daha önce yattığı odayı hazırladık. Mirsad ile Cüneyt, ağabeylerimin odasına geçerlerken anneanneme misafir odasını hazır-

ladık. Odamı, Mirsu ile paylaştığım için bundan çok mutlu olmuştu.

Halam, ikizleriyle banyoya ve benim odaya çıkan, koridora açılan odada yatmıştı. Eniştemin bu gece gelmemesi isabet olmuştu. Aslında mutfağın üstünde bir oda daha vardı ama uzun zamandır kullanmadığımızdan havasızdı. Böyle kalabalık olacağımızı annem bilseydi günler öncesinden hazırlığını yapardı.

Gece herkes odalarına çekildiğinde, Mirsu ile aynı yatağı paylaşmak için odama çıktık. Küçük çantasından pijamalarını çıkarıp yatağımın üzerine bıraktı. Yanımda soyunmaktan çekineceğini düşünüp kendi pijamalarımı alarak aşağıya, banyoya indim. Gerçi, ben de çekinirdim onun yanında soyunmaktan. Sonuçta daha yeni tanışıyorduk.

Pijamalarımı henüz giyinmiştim. Yukarıdan Mirsu'nun sesini duydum. Bana sesleniyordu.

"Telefonumu şarj etmem gerekiyor. Şarj aletim annemin çantasında kalmış. Seninki uyar mı?"

Onun son model telefonuyla benim liseye başladığım yıl alınan telefon bir olabilir miydi? Asla! Ama bozuntuya vermedim. "Markası aynı değil, sanırım uymaz." dedim.

"Tüh ya! Neyse, yarın sabah bakarım artık icabına."

Merdivenleri geri çıkarken banyoya açılan koridorun kapısı aralandı. Hemen ardından Mirsad belirdi. Mirsu, hazine bulmuş gibi hafif çığlık attı. "Ağabey! Telefonunun şarjını verir misin, benimki annemin çantasında kaldı."

Benim kadar şaşıran Mirsad "Bu çığlık bunun için miydi, Mirsu?" dedi bezgin sesle.

"Ucunda Cüneyt'le mesajlaşmak var." Tatlı gülümsemesiyle ağabeyine cevap verdi. Bu bakışa değil şarj, telefon bile verilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim gibi düşünmüş olmalı ki "Tamam, başımın belası, tamam." dedi ve geri döndü.

Odaya geri dönmesiyle geri gelmesi arasında iki dakika bile geçmemişti. Merdivenin ortasında, -Mirsu en üstte, Mirsad basamakların en altında- iki kardeşin tam ortasında durduğum için hâliyle Mirsu'ya vermem için şarjı bana uzatıyordu. Elimi uzattım, avucumun içine şarj kablosunu bırakırken parmağı avuç içime değdi. Bugün ikinci defa eli elime değiyordu. Ateşe değmiş gibi elimi aceleyle çektiğimde bunu sadece Mirsad gördü ve soru sorarcasına bir kaşı yukarıya kavis yaptı. Kalbim tatlı tatlı kasılırken cevap vermemek için, gözlerimin gözlerine değmemesine dikkat ederek şarjı elinden alıp kardeşine verdim. Mirsu, şarja ulaşmanın heyecanıyla yanıp tutuşmuş, yüzümde Mirsad'ın gördüğü karmaşıklığı görmemiş, elimden kaptığı şarjla odanın yolunu yarılamıştı bile.

Mirsad'ın sessiz sorusunu yanıtlama gibi bir düşüncem elbette olamazdı. Kızarmış yüzümü boynuma gömdüm, arkamı dönüp merdivenlerin kalanını tırmanmaya başladım.

Arkamızdan "İyi geceler, hanımlar." diye selamladı Mirsad. Odamın kapısının eşiğinden "Sana da ağabey..." diye şakıdı Mirsu. Yaşadığım heyecandan dolayı cevap verebileceğimi sanmıyordum. Mirsad'a dönüp sadece başımı sallamakla yetindim. Çarpık gülüşü yüzüne yayılırken bu defa arkasını dönüp banyoya yönelen kendisiydi.

Mirsu, neredeyse sabaha kadar alt katta yatan nişanlısıyla mesajlaşmıştı.

***

Nişanımızın yapılacağı güne kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile. Büyük ve karmaşık bir koşuşturmanın tam ortasında savrulup duruyordum. Kim ne söylerse onu

yapıyordum. Kukla gibiydim ve iplerim kendimin haricinde herkesin elindeydi. Nişan elbisemin nasıl olacağını teyzem kararlaştırmıştı. Makyajıma Mirsu müdahale ederken, nişan alış verişi adı altında alınan diğer giyimlere anneannem müdahale etmişti. Nişanımın yeri konusunda babam, büyük bir inatla evin avlusunda olması konusunda ısrarcı olmuş ve dediğini kabul ettirmişti.

Teyzem, Saygınerlerin nişanını böyle basite indirgediği için babama iyice bilenmişti. Nişana özel konuğu olarak basından birini çağırdığını, bu rezaleti tüm sosyetenin burnuna sokarak gülünç duruma düşeceğini söyleyip durmuştu. Eniştem ve anneannem onu yatıştırana kadar çok dil dökmüşlerdi.

Mirsad, tüm bu koşuşturmayı karşıdan izliyordu. Müdahale etmiyordu. Ben sıkıntıyla ofladıkça kenarda kıs kıs gülüyordu. Eğlendiğini gördükçe daha çok öfkeleniyor, ondan nefret edeceğime ona daha çok meyil veriyordum.

Tüm bunlara rağmen bütün yapılanların sadece göstermelik olduğuna kendimi inandırmaya çalışsam da bir yanım gerçekmiş gibi heyecan duyuyordu.

***

Nişan günü gelip çatmıştı. İki gün boyunca uzağımda duran Mirsad, nişan töreni için gelen konuklara rolünü sergilemeye başlamıştı. Elimi iri ve güçlü avucuna alıp sıkıca kavradığında mutluluktan bayılmak üzereydim. Beni ayakta tutan Mirsad'ın belimden kavradığı eliydi. Dizlerimde hiç derman yoktu, titriyordu. Kulaklarım uğuldarken, avuç içlerimi ter kaplamıştı. Acaba karşıdan nasıl görünüyorduk?

Neredeyse tüm köy, tabii ki meraktan nişanımıza gelmişti. Yasemin bile gelmişti. Neden gelmeyecekti ki yavuklusunun huysuz kardeşinin başı bağlanıyordu. Seyirlik bir manzaraydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaşıtlarım kızlar, kenar köşede Mirsad'ı aç gözlerle süzerken fısır fısır konuşuyorlardı. Ne konuştuklarını kelimesi kelimesine biliyordum; erkekler hakkında atıp tutan Miray, yeryüzünün en yakışıklı erkeğine boyun eğdi. Gerçeği bilmiyor olsalar bile görünen gerçek buydu. Boyun eğmiştim Mirsad'a. Hem de öyle bir boyun eğişti ki; ne söylese, ne istese koşulsuz yerine getirecektim.

***

Büyük avluda, sade bir törenle nişan yüzüklerimizi amcam takmıştı. Babaannemin imam nikâhı diye tutturması, köyün imamının da bu düzmece evliliğe karışmasına neden olmuştu. İmamın durumdan haberdar olmaması, günahını hafifletiyor olmalıydı. Umarım öyleydi.

Muhteşem tek taş yüzüğü parmağıma geçiren Mirsad'ın arkasından duyulan iniltileri, sadece ben duymuştum. Kızlar, yüzüğün iri taşına ayrıca vurulmuşlardı. Artık nişanlı bir kızdım. Beni hiçbir zaman sevmeyecek ama benim daima gizliden seveceğim bu adam artık benim nişanlımdı. Yanımda manken edasıyla duran bu adamı, köyümün tüm bekâr kızları hayranlıkla izlerken beni de kıskanç gözlerle kesiyorlardı.

Gri takım elbise içindeki Mirsad, çok şık ve yakışıklıydı. Tam seyirlikti. Ve asıl seyirlik, beni bu elbiseyle görenlerin yüz şekliydi. Beyaz omuzlarımı ortaya çıkaran, boyundan bağlı pudra rengi elbisemin eteği ayak bileklerime uzanırken boyumu daha uzun göstermişti. Her zaman erkek gibi giyinirken, anneannemin ve halamın deyimiyle periye benzemiştim. Bunu, beni sevmemek için çabalayan teyzeme borçluydum. Mirsu'nun hakkını yememem gerekiyordu, kusursuz bir iş çıkarmıştı makyajım konusunda.

Teyzemin beni sevmemek için kendince bahaneler yarattığını iyi biliyordum. Birkaç defa beni izlerken yakalamıştım. Bakışlarında hüzün ve özlem vardı. Beni seviyor ama gururu

bunu göstermeye izin vermiyordu. Anneme davranışı ilk günkü gibi değildi, biraz daha yumuşamıştı. Ama babama davranışında hiçbir değişiklik yoktu, soğuk ve mesafeliydi. Babam da ne takıyordu ya! Evvelinde de böyle miydiler, bilmiyorum ama yıldızları hiç barışmıyordu. Babam, benden uzak Allah'a yakın olsun deyip duruyordu her fırsatta.

Teyzemle aramdaki yıldız uyuşmamış olsa bile ağabeylerim teyzemle çok iyi anlaşıyorlardı. Ama onlarla yaptığı muhabbetleri benimle yapmadığı için teyzeme bileniyordum.

Nişandan sonraki gün anneannemler geri döndüler. Tabii Mirsad da onlarla dönmüştü. Aile içinde bana karşı davranışları bir ağabey gibiyken, dışarıdan insanlar olduğunda gerçek nişanlı gibi davranıyordu, samimi, içten ve âşık... İşte o zaman dünyalar benim oluyordu. Mutluluktan ayaklarım yerden kesiliyor, görünmez kanatlar beni yıldızlara uçuruyordu.

Nişanımızın ve bir yıl sonra gerçekleşecek evliliğin düzmece olduğunu sadece birinci derece yakınlarımız biliyordu. Onların haricinde herkes annemi ailesiyle bir araya getiren aşkın köprüsü olduğuna inanıyordu tüm bunların. Bir yere kadar doğruydu. Bizim evliliğimiz yıllardır ayrı olan kardeşleri bir araya getirecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mirsad

Temmuz ayının basık ve nemli havası nefesimi kesiyordu. Takım elbiseyi üzerimden parçalayarak çıkarma dürtümü zorlukla bastırıyordum. Aslında hava veya bu takım elbise, sadece bahaneydi. Beni asıl rahatsız eden masum bir kızı bu soytarılığa alet etmemizdi. Buradaki en masum kişi Miray'dı.

Masum ve çok güzel...

Ayakları yere basmayan bu kızın, kendi güzelliğinin farkında olmaması çok daha güzeldi. Yoksa etrafında, ona farklı gözle bakan erkekleri fark etmesinin korkusunu sürekli yaşamak zorunda kalırdım. Konuşurken dudağının eğilip bükülmesi, heyecanlandığında sürekli saçının ucuyla oynaması onu daha çekici, daha arzulayıcı hâle getiriyordu. Ve bu güzelliği benden başkası görsün istemiyordum. Bu kadar kısa sürede bana ne olmuştu? Onu bu şekilde düşünmemeliydim. O daha çocuk diye kendimi azarladım. Yine de o Emily değil, diyordum. O, Emily olamayacak kadar masumdu. Onun masum hayallerini kirletmemeliydim. Ama bencil tarafım, hiç de öyle düşünmüyordu. Düzmece evliliği nasıl lehime çevirebilirim hesabındaydı.

Babası, bendeki potansiyeli görmüş gibi kızını üzmemem konusunda uyarmıştı. Kız babasıydı sonuçta. Kızını korumak istiyordu haklı olarak. Ayakları üzerinde durmasını, duygularını özümsemesine fırsat vermemi istiyordu. Ama bilmiyordu, aynı paydada birleşiyorduk. Aynı hatayı tekrarlama

gibi niyetim yoktu. Yeni bir yok oluş izlemeye niyetim yoktu, ilk defa bir kıza karşı farklı duygular hissetmeye başlamışken...

Nişanımız için gelen konuklar, hazırlanan sandalyelere yerleşmişlerdi. Hepsinin yüzünde aynı meraklı ifade, zihinlerinde aynı soru vardı; bizler, gerçekten kimdik? Küçücük bir kızı nasıl evlenmeye ikna etmiştik? Bunun arkasından ne çıkacaktı?

Haklı olarak reşit olmamış bir kızın aniden nişanlanması insanların aklına olmadık düşünceler getirirdi. Hepsinin aklındakinin belden aşağı fikirler olduğuna emindim. İkimizi birlikte hayal etmiş ve kaçınılmaz sona ulaşmıştık onların gözünde. Miray'la aramızda bir şey olduğuna inanan insanların kafalarından geçenleri silmek için her şeyi yapardım. Onların kirli fikirlerinde rol vermek istediğim en son insan Miray'dı. Onu korumaktan başka bir şey istemiyordum.

Sandalyelerinde kurulmuş misafirler alkış tutunca, herkesin baktığı yere, evin girişine baktım. Allahım!

Gördüklerim gerçek miydi? Kapının eşiğinde heyecanlı, bir o kadar çekingen hâlde duran kız, soluk kesiciydi. Biraz önce, o daha çocuk mu demiştim?

Ve de benim...

Bol ve sıradan elbiselerle vücudunu saklayan kız, şimdi bu elbisenin içinde bir periye benzemişti. Beyaz, yuvarlak omuzları insanı farklı düşüncelere sevk ediyordu. İnce boynuna dolanmış pudra rengi elbise, zarif ayak bileklerine uzanıyordu. Ender giydiği her hâlinden belli olan yüksek ökçeli beyaz ayakkabıların tokaları, bileklerine dolanmıştı. Az önce nemden nefesimin kesildiğini mi düşünmüştüm? Yo! Asıl şimdi nefesim kesilmişti. Üstelik göğsümün altında unuttuğum kalbim bile teklemişti.

Sürekli arkada topladığı bakır kızılı saçları şimdi sağ omzundan aşağı alevden şelale gibi dökülüyordu. Küçük bur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuyla orantılı öne çıkık elmacık kemikleri, yüzünde hoş bir hava oluşturuyordu. Hele öne doğru kıvrık, kalemle çizilmiş hissi veren şekilli dudakları, öpülmek için yaratılmıştı. Etrafına çekinerek bakan menekşe gözlerini uzun, kıvrık kirpikleri süslüyordu. Tam bir afet-i devrandı.

Kâğıt üzerinde evliliğin bir geleceği yoktu. Bu güzelliğin bana ait olması, gerçekten bana ait olması için elimden geleni yapmalıydım. Onu kendime istiyordum. Ama bunun için vakit vardı.

Kalabalık karşısında şaşkındı. Biraz da utanmış gibiydi. Çok sık şahit olduğum kızarıklık şu anda da yüzündeydi. Mirsu'nun elini kavrayışındaki aman dilenme yüreğimi sızlattı. Endişeliydi.

Hiç tereddüt etmeden yanına gittim kalabalığın beklediği gibi. Onu koruma güdümün önüne geçemedim. Mirsu'nun elinden aldım. Heyecandan buz tutmuş elini kavradım. Titriyordu.

"Sakin ol küçüğüm." dediğimde, menekşe gözleri gözlerime kilitlendi. Derince aldığı soluğu nefessiz kalmış gibi içine çekti. Sanırım sadece Miray'ın değil, benim de sakinleşmem gerekiyordu.

Sakinleşme adına onu bizim için hazırlanan masaya sürüklerken belinden kavramayı ihmal etmemiştim. Her an kollarımda yığılacak gibiydi.

Alkışlar arasında yerimizi aldık.

Tüm nişan hazırlıklarının dışında kalmaya özen göstermişti. Ne söylenirse itirazsız onaylamıştı. Bu da onun ne kadar saf olduğunun kanıtıydı. Kanaatkârdı. Eniştem ve teyzem çok güzel eğitmişlerdi. Ama bu verdikleri eğitim sadece buralarda geçerliydi. Büyük şehirde yem olur giderdi.

İşte buna fırsat vermemek için onu yanımda tutmalıydım. Sürekli...

Elini daha sıkı kavradım. Bilinçsizce başını kaldırıp yüzüme baktı. Menekşe rengi gözleri beni koyduğu yeri gösteriyordu. Beni beğeniyordu. Bunu daha onunla ilk karşılaştığımız gün hissetmiştim. Yaşını bildiğim için kendimi geri çekmiş, ondan etkilenmemeye çalışmıştım. Çabamın karşılığını, ritmi bozuk kalbimden anlayabiliyordum.

Çok küçüktü. Her ne kadar yetişkin havası olsa da hareketleri bunu yalanlamıştı onu tanıdığım bu kısa zamanda. Bu kadar küçük olması onunla ilgili tüm kararlarımı öteliyordu. Beni tanımasını ve gözlerinde gördüğüm hayranlığın aşka dönüşmesini beklemek zorundaydım...

Belki ben de ona karşı hissettiğim arzuyla savaşmayı öğrenebilirdim.

İşte o zaman onu gerçek karım yapmak için önümde bir engel kalmayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miray

Ağustos ayının başındaydık. Okullar açılmadan önceki son boşluğu değerlendirme adına İzmir'e gitmeye karar vermiştik. Bu kararda anneannemin ısrarlı daveti etkili olmuştu. Annemle birlikte, sözde nişanlımı ziyaret için İzmir'e gidiyorduk.

Bizi eniştem, yani kayınpederim karşılamıştı havaalanında. Mirsad, iş seyahatindeydi. İki gün sonra gelecekti.

Anneannemin evini gördüğüm zaman hayranlıktan soluğum kesildi. Onların yaşantısına daha yakından tanık olunca annemin, babamı nasıl bir aşkla sevdiğini gerçekten merak ettim. Babamın yaşantısını bilmeden mi evlenmeyi kabul etmişti? Belki de biliyordu, biliyordu ve gözü hiçbir şeyi görmeyecek kadar babama âşık olmuş, arkasına bile bakmadan babamla evlenmişti. Görünen o ki zaman ve yaşam şekli bile annemi bu aşkından vazgeçirememişti. İş yapmaktan nasırlaşan ellerini umursamamış, ekmeğini kazanabilmek için hiç durmadan çabalamıştı. Ne için? Âşık olduğu adam için.

Ben böyle bir şeyi yapar mıydım? Bunu yapacağım adamı gerçekten seveceğim adamsa neden olmasın, diye düşündüm.

Mesela, Mirsad... Onun aşkını kazanacağımı bilseydim seve seve hayatımı sefil hâle getirirdim. Ama işin komik yanı, o sefil değildi ve asla olmayacaktı. O yüzden, benden ona aşkımı ispat etmemi istese hiçbir şekilde kanıtlayamazdım. Eh, böyle bir şey de asla mümkün olmayacağına göre, ben aşk

sefiliydim. Ve beni bu sefillikten kurtaracak başka bir Romeo yoktu.

Mirsad'ın, beni kurtaracak Romeo olmasını diledim defalarca olduğu gibi. Dağın dağa kavuşması, bizim kavuşmamızdan daha olası görünüyordu.

Sözde düğünden sonra, yani evlendikten sonra, teyzemlerle bu evde yaşamaya mecburdum. Etrafa gösterecekleri odamızı bile belirlemişlerdi, yani Mirsad'ın odası. Bana henüz onun odasını görme izni çıkmamıştı. Belki odasını gördüğümde karakteri hakkında fikir sahibi olurdum. Nazik ve düşünceli olduğundan başka bir şey bilmiyordum. Mesela, hangi renklerden hoşlanır, en sevdiği yemek nedir, nelere öfkelenir, neyden mutlu olur?

Belki de hiç öğrenemeyecektim.

Mirsu bize, evlendikten sonra yaşayacağı evini gezdirmişti. İki katlı villa, masallardaki şato gibiydi. Ona imreniyordum. Gerçek bir aşk ve gerçek bir evlilik yaşayacaktı.

Mirsu ile Cüneyt, kasım ayında dünya evine gireceklerdi. Tabii ki düğüne Mirsad'ın müstakbel eşi sıfatıyla eşlik edecektim. Asıl o zaman sosyeteye takdim edilecektim. Çaçala[4]n altında saklanan Miray işte bu kız, diyerek tanıtacaklardı cümle âleme.

Çocukça davranışlarım biraz daha durulmuş gibiydi. Ya da ben öyle sanıyordum. Teyzemin, anında tepkisini göstermemi adına sinirle kaşları çatılırdı ufacık bir hata yapsam. Mümkün mertebe buna izin vermemeye çalışıyordum. Ne kadar başarılı olduğum sorgulanmalıydı. Özellikle sofrada konuşmama çok öfkelenirdi.

Teyzemin kuralları vardı ve bu kuralların sadece bana özel olduğuna inanıyordum.

Anneannemin evi, teyzemin evine, daha doğrusu konağına uzaktı. Teyzem, Güzelbahçe'nin sırtlarında otururken

[4] Çaçala: Güz vakti dökülen ağaç yaprakları.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anneannem Urla'nın çıkışında iki katlı, büyük bahçesinde her tür meyvenin yetiştiği bir villada oturuyordu.

Bizim gelişimiz şerefine, Mirsad yurt dışından geldiğinde bir yemek daha vermişti anneannem. Mirsad'ın sevdiği yemekler yapılmıştı; sebze çorbası, kadınbudu köfte, kabak çiçeği dolması, börülce salatası ve dondurmalı irmik tatlısı. Böylece onun yemek alışkanlıklarıyla ilgili ufaktan bilgi sahibi olabiliyordum. Tüm hazırlık bittiğinde iki araba anneannemin evinin önüne yanaşmıştı. Birinden enişte inerken, diğerinden Mirsad inmişti. Ama dakikalar sonra Pınar denen kız da geldi teyzemin davet ettiği söylenerek.

Pınar, teyzemlerin komşusu, Mirsad'ın çocukluk arkadaşıymış. Esmer güzeli kızı ilk gördüğüm an sevmemiştim. Mirsad'la nişanlı olduğumu bilmesine rağmen sanki sahibiymiş gibi davranış sergiliyordu. Ve bunu gören sanırım sadece bendim. Kimse, annem bile bunu fark edemiyordu.

Yemek öncesi kahveler yudumlanırken Miray ile Cüneyt de gelmiş, kadro tamamlanmıştı. Pınar, Mirsad'ın yanına oturmuş, tüm yemek boyunca kendi aralarında konuşup durmuşlardı. Mirsad için hazırlanan yemekler bana zehir olmuştu.

Yemeğin ardından çayları yudumlamak için çardağın altına yerleştik. Ama dakikalar sonra keyfim iyice kaçtı. Pınar, yine Mirsad'ın yanına oturmuştu. Çay servisini yaptıktan sonra daha fazla bu manzaraya katlanamayacağım için meyve ağaçlarının arasına daldım. Ay ışığının rehberliğiyle yolumu görebiliyordum. Gündüz pek çok defa üzerine çıktığım ceviz ağacının yanına gittim. Doruğuna kadar çıktığım ceviz ağacından, İzmir körfezi görünüyordu. Gece nasıl göründüğünü merak ediyordum. Ayağımdaki spor ayakkabılar tırmanmak için uygundu. Karanlığını umursamazken, hiç tereddüt etmeden ağaca tırmanmaya başladım. Ceviz ağaçları

kolay ağaçlardı. Üstelik bizim oralardaki gibi gövdesi dalsız ve kalın değil, merdiven basamağı gibi sık sık dalları vardı.

Tırmandıkça manzaram, muhteşemlikte zirve yapıyordu. Siyahın içinde inciler gibi sıralanmış şehir ışıkları göz kamaştırıcıydı. Bir yolcu gemisinin ışıkları, körfezin sularına yansıyordu. O gemide olmayı diledim.

Uzaklara gitmeyi istedim.

Beni her seferinde parçalayıp tekrar bir araya getiren olaylardan...

Pınar'ın Mirsad'a dokunmak için bahaneler aradığına şahit olmamak için...

Tüm bunları yaşarken asla eskisi gibi olamayacağım için uzaklara kaçmak istiyordum.

Gözümden akmaya çabalayan yaşları geri göndermek için, başımı yıldızlarla kaplı gökyüzüne kaldırdım. Bizim orada yıldızlar daha parlak olurdu. Ama burada farklı bir atmosfer vardı, büyülü gibi...

Artık iyice emindim; Mirsadsız soluk almam imkânsızdı. Pınar denen o kızın etrafında olmasına dayanamıyordum. Yüreğimi sıkıştırıyordu. Etim lime lime oluyor gibi canım yanıyordu.

"Sadece birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

Pınar'ın sabırsız sesi kulağıma geldiğinde daldığım acı girdabından sıyrıldım.

"Uygun değil..." diyordu Mirsad. "Daha ileri gitmemeliyiz."

"Tamam. Şu ağacın altında biraz oturalım. Üstelik nişanlın olan küçük kızın bakışlarından biraz uzaklaşmak, ikimize de iyi gelecek. Suç işliyormuşum gibi hissettiriyor onun varlığı."

"Ne alakası var?" diye çıkıştı. Rahatsız olmuş gibiydi.

"Öyle ama yine de..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Paranoya yapma!" diye homurdandı bu defa.

Kışkırtıcı sesle "İspatla o zaman." diye kısık sesle mırıldandı.

Nasıl ispatlaması gerektiğini anlamıştım. Yüzüm yanarken içim öfkeyle kabarmıştı. Hemen dibimde yiyişecekler miydi? Pınar'ın kaza süsü verdiği dokunmalarına kahrolurken, yiyişmelerine nasıl katlanacaktım? Üstelik kaçacak yerim yokken. Kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Tadım kaçmıştı.

"Birileri görür diye endişelenmiyor musun?" diye yan çizdi Mirsad. Kaçıyor muydu? Niye peki? İsteseydi Pınar'ın isteğini gerçekleştirirdi. Benim kadar kendisi de çok iyi biliyordu ki olduğumuz yere kimse gelmezdi.

İçim sevinçle coşarken Mirsad'a yardım etmem gerektiğine inanıyordum. İşini kolaylaştırma adına, yanı başımdaki ham cevizlerden birini koparıp aşağıya, özellikle Pınar'ın sesinin geldiği yöne doğru attım. Beklediğim tepki anında geldi. Pınar, korkuyla ciyakladı.

"O neydi?" derken korkusu sesine yansımıştı.

"Gece kuşu veya sincap olabilir." diyen Mirsad'ın sesi gülmeyi bastırır gibi boğuk çıkıyordu.

"Bunda komik bir şey yok, Mirsad!"

"Komik olduğunu söylemedim bile!" derken sesi hayret doluydu.

"Ama sesin öyle demiyor." dedi suçlarcasına. "Gitmek istiyorum."

Yeni bir ceviz koparmak için uzandığımda bu defa çiftli çıktı. Kopardım ve yine aynı noktaya attım. "Mirsad!" diye çığlık atarken Mirsad'a sarıldı. Korkmasını komik bulmuştum ve daha fazla dayanamayarak kıkırdamaya başladım.

Mirsad'ın "Orada kim var?" sorusuna gülmekten dakikalar sonra "Ben..." diye cevap verebildim. Pınar'ın şüphe

dolu "Miray mı o?" sorusuyla kıkırdamam son buldu. Nasıl bilmişti, tebrik etmeliydim. Mirsad, biraz şaşırmış, biraz da kızgın sesle "Ne işin var orada?" diye olduğum yere doğru sordu.

"Nefes alıyordum... Siz gelene kadar tabii..." diye eklemeyi ihmal etmedim.

"Bir sakatlık yaşamadan aşağı iner misin?" diyen Mirsad'ın sesi endişeliydi. "Karanlıkta nasıl çıktın oraya?"

"Mine teyze haklıymış." diye araya girdi Pınar. "Vahşi bu kız!"

Güldüm.

Gülüşüm sinirdendi. Pınar'a kızdığımdan daha fazla teyzeme kırılmıştım. Kendi kanından birine karşı bu hakareti en büyük rakibimin, düşmanımın yanında dile getirmesi affedilir değildi.

"Teyzemin gözüne girmek için sen git o sivri tırnaklarına manikür yapıp boya. Maymuna benzemek için daha çok makyaj yapman gerekiyor."

"Sen ne anlarsın ki modernlikten!" diye haykırdı ağacın tepesine doğru. Beni göremiyordu.

Anlamıyordum. Onun lügatindeki modernliğin karşılığını ben anlamıyordum. Bu cümleden tek çıkardığım sonuç beni görgüsüzlükle suçladığıydı. Bunun karşılığını alması gerekiyordu.

"Modernlikten anlamam! Modernlikten anlamadığım gibi bir erkeği ayartmaktan da anlamam!

"Ayartmak! Mirsad! Ağzının payını ben mi vereyim yoksa sen bunun ağzını kapatacak mısın?" Sesi öfkesinden cıyaklar gibi çıkmıştı.

Pınar öfkelendikçe ağzından çıkanların önüne geçemiyordu. Öfke kontrolü sıfırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bak ne diyeceğim... Sen sadece iç çamaşırınla gez. Belki Mirsad ağabeyle öpüşmekten öteye gider, yatağına girersin."

Mirsad'a ağabey demek canımı yaksa da gerçek duygularımı göstermemem gerekiyordu.

"Sen mi göz koymuştun yatağına!" diye ciyakladı. Nasıl bildin dedim içinden.

"Pınar!" diyen Mirsad'ın sesi öfke doluydu. "İleri gidiyorsun!"

"Ben mi?" derken sesi hayretten kısılmıştı."Duymuyor musun? Neler diyor bize?"

"Sana dedim." diye homurdandım sıradan sesle. "Mirsad ağabeyi niye karıştırıyorsun?"

Öfkeyle hırladı.

Mirsad "Eve git ve beni bekle!" derken ortamdaki krize son vermeye çalışıyordu. Pınar'ı gönderdikten sonra bana ne gibi uyarılarda bulunacağını şimdiden merak ediyordum. Dakikalar süren şoktan sıyrıldığında "Yalnız mı?" dedi, bu defa sesi hayretten cırtlamıştı.

"Gidilmeyecek yol değil, iki adımlık mesafe." Mirsad'ın sesi sabırsızlığının son demlerindeydi.

"Mirsad! Bu yaptığını asla bağışlamayacağım." diyen Pınar, hışımla döndü ve çardaktan gelen sese doğru öfkeli adımlarla homurdanarak yürümeye başladı.

"Şimdi aşağı iner misin?" diyen Mirsad'ın sesi temkinliydi.

"Sen git Pınarının peşine."

"Miray! Beni oraya getirtme!" dedi uyarı dolu bir sesle.

Bu erik ağacı değildi. Böyle büyük ağaca çıkabiliyor muydu? Öğrenmenin tek yolu "Sıkıysa gel, sen indir!" cümlemden geçiyordu.

"Miray!" dedi yine.

"Ne Miray, Miray? Kedi mi çağırıyorsun. Sıkıysa gel sen indir diyorum. Erkeksen indir beni buradan!"

Tehdit dolu sesle "Sen kaşındın!" derken ayakkabılarını çıkarmak için harekete geçti.

"Buraya çıplak ayakla mı çıkacaksın?" Yeniden güldüm. Bu defaki gülüşüm yapmaya çalıştığının imkânsızlığınaydı. Onlar sert ağaç dallarına basmayı değil, yumuşak halılara basmayı bilirlerdi.

"Askerliğimi komando olarak yaptım, küçüğüm. Bu ağaca tırmanmak çocuk işi!"

Tadım kaçmıştı. Küçüğüm demişti yine. Geçen her saniyede nefesinin sesinden, yaklaştığını anlayabiliyordum.

"Yükseklik korkun yok muydu?"

"Ben komando..."

"Evet. Evet. Komando." dedim bezgin sesle. Bu defa kıkırdayan Mirsad'dı.

Doruğa yaklaşmasıyla ağaç, gövdeden sallanmaya başladı. Ceviz ağacı esnek bir ağaçtı ama Mirsad'ın darbelerine ne kadar dayanırdı bilinmez. "Tamam. Tamam. İnandım komando olduğuna. Şimdi geri inebilirsin."

"Bayanlar önden." derken çoktan yanıma gelmişti bile. "Ah!" dedi şaşkınlıkla. "Manzara harika!"

Elimin hemen yanındaki dala tutunmuştu. Bir milim daha kaydırsa eli elime dokunacaktı. Üstelik tırmanmadan dolayı nefes nefeseydi ve nefesinin rüzgârı yüzüme çarpıyordu. Sanki elimi sıkıca kavramış, dudakları dudaklarıma dokunmuş gibi kalbim delice çarpıyordu. Yine de "Öyle..." dedim kuru bir sesle.

"Sana bu manzarayı bir de Teleferik'ten izletmeliyim. En azından buradan daha güvenli." derken yine iğneliyordu.

"Siz gelene kadar gayet güvenli ve huzur doluydu." diye homurdandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben mi huzurunu kaçırdım? Oysa baykuş gibi ağaca tüneyip öterken gayet rahatsız ediciydin."

"Rahatsız mı oldun?"

"Olmamak imkânsızdı."

Canım sıkılmıştı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Pınarıyla gerçekten yalnız kalamadığı için öfkelenmiş miydi? Asıl ben öfkeliydim, böyle kuytulara gelmelerine. Sonra da onu orada bırakıp ağaçtan inmeye başladım.

"Miray..." Sesi şaşkınlık doluydu.

"Ne?" diye sordum. Bir yandan da inmeye devam ediyordum. Alayla "Kedi gibi çıkmasını biliyorsun da inmesini mi yapamayacaksın?"

Arkamdan geliyordu! Acele edeyim derken elim kaydı. "Dikkat et!" derken sesi panik doluydu. Yüzümü net göremese de ona öfkeli bir bakış göndermeyi ihmal etmedim.

"Ben ağaç tepelerinde büyüdüm, beyzadem. Sizler gibi pamuklara sarılmadım."

"Rica ediyorum böyle konuşma." Sesi kırgın mıydı? Yarası olan gocunurdu. Ama bunda onun bir suçu yoktu ki, tüm suç dedemizdeydi.

"Sen de damarıma basma o zaman!"

Dakikalar sonra "Dikkat ederim." derken sesi biraz daha sakin çıkıyordu.

Mirsad'ın eşliğinde itiraz etmeden aşağıya güvenli bir şekilde indik. Ay ışığının yardımıyla ayakkabılarını bıraktığı yerden alıp giymeye başladı. Bekleyip beklememe arasında tereddüt etsem de evdekilerin olmadık fikirleri kafalarına sokmama adına yalnız dönmeye karar verdim. Bunun için mandalina bahçesinde biraz daha oyalanmalıydım.

"Bekle beni." diyen Mirsad, bağcıklarıyla mücadelesinde hız kazanmıştı.

"Henüz eve dönmeyi planlamıyorum. Pınar'ın seni sabırsızlıkla beklediğine eminim. Daha fazla bekletme!" derken sesim istemeden kırgın çıkmıştı. Böyle olmasını istemediğim hâlde yine duygularımın esiri olmuştum.

"Pınar bekleyebilir." derken çoktan yanıma gelmişti. Omzuma hafifçe dokunup durdurdu. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Derin bir soluk alırken gözlerini bir anlığına yumdu.

"Beş yıl boyunca bekleyecek olması yeterli değil mi?" diye sordum dişlerimi sıkarken. Tanıdığım tüm erkekler gibi bu da mı bencildi?

Hayal kırıklığımı gözlerimden okumuş olmalı ki itiraz etmek için atıldı. "Herkes kendi kararından sorumludur, Miray. Onun kararı beni beklemek olsa da benim kararım sensin. Bunu unutma!" dediğinde şüpheyle yüzüne baktım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Aklımdan geçeni mi söylemeye çalışıyordu?

"Pınar'ın beklemek gibi bir mecburiyeti yok demek istiyorum."

Biraz rahatlasam da sormadan edemedim. "Bana kızdın mı az önce Pınar'a söylediklerimden?"

"Kızdım. Ama asıl kızdığım beni malzeme yapmandı. Ben ve yatağım kesinlikle senin ağzına malzeme olmamalı. Sana hiç yakıştıramadım."

"Ama..."

"Şimdi izin ver, eve dönmeye karar verene kadar yanında kalayım."

"Vermiyorum. Yalnız kalmak istiyorum." dediğimde dakikalar geçmişti. Demek, kendisini ve yatağını malzeme yapmama kızıyordu. Bunu o şirret kız arkadaşının başlattığını göremeyecek kadar bana öfkeliydi. Oysa ben daha çok öfkelenmiştim bana öfkelendiği şeyi ima ettiğinde. Bunu hak etmiyordum. Kesinlikle hem de!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çenemi yukarı kaldırıp gözlerimi gözlerine diktim. Anlamasını istiyordum. Yalnız kalmak ve kaybettiğim huzuru bulmak istiyordum.

Dakikalar sonra kabullenircesine omuzları düştü. "Dikkat et." derken sesi teslim olmuştu. Sonra da arkasını dönüp eve doğru yürüdü.

Aksi istikamete doğru mandalina ağaçlarının arasında yürürken kafam, Mirsad'ın ima ettiği cümlelerindeydi.

***

İlk defa bir sokak düğünü görüyordum.

İzmir'in boğucu sıcak yazları, kapalı yerlerde düğünleri imkânsız hale getirdiğinden insanlar bu önemli gecelerini dışarıda yapmayı tercih ediyorlardı. Anneannem de davet edilmişti bir komşu olarak. Anneannem, gürültüyü kaldıracak kafam yok deyip bizi görevlendirmişti.

Mirsu ve Mirsad'ın eşliğinde sokak düğününe konuk oldum.

Düğünün başlarında Mirsad, diğer erkek izleyiciler gibi ayakta ve gerideydi. Bize ayrılan sandalyelere otururken, düğünün keyfini çıkarmak için kendimi hazırlamıştım. İlginç bir gece olacaktı. Çalgıcıların oynak müzikleriyle kıvıran kadınları hayranlık ve büyük şaşkınlıkla izliyordum. Profesyonel dansözlere taş çıkartacak kadar kabiliyetliydiler.

Bir ara Mirsu da onlara eşlik etmek için kalkmıştı. Kalkarken beni de çekiştirdi. Tanımadığım insanların düğünlerinde oynamama gibi bir huyum olduğu için reddetmiştim. İnsanlar, yorulmak nedir bilmeden saatlerce oynadı.

Erkek köçek!

Genç ve yakışıklı diyebileceğim bir fiziğe sahipti köçek. Üstelik bıyıkları bile vardı. Kat kat, renkli kumaşlarla dikil-

miş, fırfırlı uzun eteğinin altına tayt giymişti. Kollarında püskül, yakasında dantel olan gömleğinin üzerine kırmızı kısa yelek geçirmişti. Beline taktığı, salladıkça ses çıkaran zilli kuşak başlı başına hayret vericiydi.

Erkek köçeğin piste çıkmak için hazırlanmasını büyük bir ilgiyle izlediğim için Mirsad'ın masamıza oturduğunu fark etmedim. Televizyonda görmüştüm ama gerçek olacağına ihtimal vermediğim için şu an şaşkınlıkla önümde kıvıran erkek köçeği soluk almadan izliyordum.

Mirsad, alt çenemi kapatmak için dürttü. Sahi, ne ara yanıma gelmişti? Ama Mirsad'ın ne zaman yanıma geldiğiyle ilgilenmek yerine önümde kıvıran adama vermiştim tüm ilgimi. Adamın kıvraklığı beni hayretler içinde bırakmıştı. Elindeki zillerle kalçalarını bir yılan gibi eğip bükmesi inanılır gibi değildi.

Adam, kalçasını sallaya sallaya yanımıza geldi. Tam önümde durup kalçasını sallamaya başladı. Farkındaydım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Birilerinin kıkırdadığını duyuyor ama önümde sallanan kalçadan gözlerimi ayıramıyordum. Adam elindeki zilleri yüzüme doğru salladığında başımı kaldırıp gözlerine baktım. Kara gözleri çapkınlıkla parlarken, sırıtışı tüm yüzüne yayılmıştı.

İşte tam bu sırada Mirsad, araya girdi. Adamın zillerini elinin tersiyle iterken, uyarırcasına adama baktı. Adam mesajı almış gibi hemen yanımızdan uzaklaştı.

Mirsu kulağıma "Ağabeyimin horoz yanı mı kabardı ne?" dedikten sonra kıkırdadı."Ne demek o şimdi?" diye sordum. Anlamamıştım.

Kulağıma eğilmeden önce ağabeyine göz ucuyla baktı. Mirsad, bir tazı gibi köçeği kolluyordu. "Köçekten kıskandı seni." derken hem şaşırmış hem de kıkırdamaya devam etmişti.

"Kıskandı mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kulaklarıma inanamıyordum. Köçeği göz hapsinde tutmakta ısrarlı olan Mirsad'a baktım. Sinirli görünüyordu. Bu olabilir miydi? Tüm kalbimle öyle olmasını umdum.

Ama gecenin sonunda, beni anneannemin evine bırakırken bir şey olmamış gibi iyi geceler dileyip aracına binerek gitmişti.

Mirsad

Pınar'dan kıskanıyordu beni. Gözlerinden okuyabiliyordum. Kıskanacağı en son kişi bile olamazdı aslında. Ama bir süre böyle olması gerekiyordu. Duygularından emin olduğunu görmem gerekiyordu. Birlikteliğimizin sürekliliği için kendi ayakları üstünde durması şarttı. Şimdi ona olan hislerimi dillendirsem, onunki sadece heves çıkar ve benden bir gün giderdi.

Bu yüzden bekleyecektim...

Pınar, Miray'a karşı kullandığım bir araçtı aslında. Kendisini sevmediğimi, hiçbir zaman da sevmeyeceğimi çok iyi biliyordu ama yine de yanımda olmakta ısrar ediyordu. Ben de Miray'dan emin olana kadar Pınar'ı kalkan olarak kullanacaktım.

Beni kıskanması hoşuma gidiyordu. Hem de çok...

Bu, ikimiz diyebileceğim geleceğin işaretiydi.

Miray'ın bilmediği, benim onu deliler gibi kıskandığımdı. Hem de en olmadık insanlardan bile. Mesela bir köçekten...

Mirsu'nun, meydandaki piste Miray'ı çekiştirmesini dişlerimi sıkarak izlemiştim. Ama Miray kalkmamakta direnince rahatlamıştım. Kimsenin benim onu gördüğüm gibi görmesini, benim arzuladığım gibi arzulamasını istemiyordum. O zarif, iştah kabartan bedeninin aç gözler önünde kıvrılmasına dayanamazdım. Fakat daha beteri, gecenin ilerleyen vakti olduğunda kendimi Miray'ın yanında bulmamdı. Ağzının ay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ran budalası gibi açılmasına tahammül edemiyordum. Onu hayran bırakan sadece ben olmalıydım.

Koluna hafifçe dokunduğumda mesajı almış gibi toparlanırken, göz ucuyla yüzüme bakmıştı. Utanmıştı. Fakat dakikalar sonra köçeğin zillerinin sesi, bedenini müziğin ritmine uydurarak ahenkle kıvırması, Miray'ın ilgisini yeniden üzerine çekmesine yetmişti. Sinirden gerilmiştim. İyice keyfim kaçmıştı. Bu herif, düğünlerdeki güzel kızları böyle mi tavlıyordu? Bir defa daha emindim ki erkeğe köçeklik yakışmıyordu. Ama ilk defa buna şahit olan Miray, benim gibi düşünmüyordu.

Kıskançlığım karşısında çaresizdim.

Kıvırdığı kalçalarıyla sanki bir birleşmeyi sergiler gibiydi. Üstelik bunu Miray'ın gözlerinin içine bakarak yapması katlanılmazdı. Miray'ı sadece ben hayal edebilirdim. Onun o hayretle aralanan dudaklarına ben sahiplik edebilirdim. Kucağına bıraktığı elleri, sadece benim bedenime dokunmalıydı. Buna istekli adama değil!

Miray'a kalçalarını savurduğu yetmezmiş gibi, parmağına takılı zilleri yüzüne doğru şakırdatmıştı. Mirsu'nun kıkırtısını belli belirsiz duymuştum. Mirsu'nun kıkırtısı, Miray'ın şaşkınlığından çok, benim tepkimeydi. Mirsu'yu umursamamıştım. Parçalara ayırmak istercesine baktığım adamaydı tüm odağım. Oysa adam, gönderdiğim öldürücü bakışlardan hiç etkilenmemiş gibi üstüne üstlük çapkın gülüşünü yüzüne yerleştirip gözlerini Miray'a dikmekte ısrar etmişti.

Artık bardak taşmıştı. Adamın zillerini elimin tersiyle geri savurduğumda gözlerimdeki öfkeyi görmüştü. *Ayartmaya çalıştığın kız benim!* Adam bir an şaşırsa da hemen toparlanmış, mesajı almış gibi uzaklaşmıştı. Bakışları gelişigüzel diğer konuklarda gezdirirken, oyununu sergilemeye devam etmişti.

Mirsu, Miray'ın kulağına doğru eğildi ama tüm odağım köçekte olduğu için ne konuştuklarını önemsemedim. Benim olana uzanmaya cüret etmesini düşündükçe deliriyordum.

Miray benimdi! Sadece benim!

Eve bırakana kadar yüzünden eksilmeyen merak görülmeye değer manzaralardandı. İlgisi yeniden üzerimdeydi. Keyfim biraz olsun yerine gelmişti ama kendimden taviz vermedim bencilce. Bir defa kızmıştım odağını benden esirgediye. Biliyordum, bencildim. Sadece kendime istemek bencillikse ben bencildim. Hem de en iflah olmayanından.

Benden başkasının onu şaşırtmasını, mutlu etmesini ve önemlisi, benden başkasının ilgi duymasını istemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miray

Bir haftalık zaman göz açıp kapatıncaya kadar geçti.

Son akşamdı ve erkenden gelen teyzemlerle günün kalanını birlikte geçirmiştik. Teyzem, her gün şirkete gitmek için bir mazeret uydururken o gün gitmemiş, annemle gününü geçirmişti. İlk günkü soğukluk yoktu aralarında. Sanırım buna en çok sevinen anneannemdi.

Mirsad ile Mirsu, akşamüzeri gelirlerken Ömer enişte ile Cüneyt daha geç vakit gelmişlerdi. Bu gece, enteresan ama Pınar yoktu.

Mirsad'ın hakkını yememem gerekiyordu. Söz verdiği gibi teleferiğe, Miray ve Cüneyt'in eşlikleriyle çıkmıştık. Çoğu yere grup hâlinde gidiyorduk zaten. Mirsad bu konuda çok dikkatliydi.

Bana davranışları bir ağabey edasındaydı. Engin ve Sezgin ağabeyimden bir farkı yoktu bana karşı olan tavırlarının.

Akşam yemeğinden sonra, güllerin bezendiği bahçede hep birlikte oturuyorduk. Annem, hiç olmadığı kadar huzurluydu. Mirsu, bahçede gezmemizi istediği zaman, itirazsız kalkıp diğerlerini masada bırakarak ona eşlik ettim.

Dakikalardır mandalina ağaçlarının arasında sessizlik içinde yürüyorduk. Daha birkaç gece önce bu bahçede Mirsad'la yaşadıklarımı düşündükçe bedenim öfke ve kırgınlıkla yanıyordu. Onu sevdiğimi göremeyecek kadar kör olduğuna inanamıyordu.

Yarımda yürüyen Mirsu'nun bir karın ağrısı var gibiydi. Bir şey söylemek istiyor ama söyleyip söylememek arasında tereddüt yaşıyordu. Küçük havuzun kenarına geldiğimizde durdu, yavaşça bana dönerken tereddütle gülümsedi. "Miraycım?" Sesi söyleyeceği şeyin huzursuzluğuyla doluydu.

"Efendim?" derken dikkatle gözlerine baktım. Yüzü gelgitler yaşarken gözlerini benden kaçırıyordu. "Buraları sevdin mi?" diye sordu dakikalar sonra. Her ne söyleyecektiyse fikrini değiştirmişti. Kahverengi gözlerini benden kaçırırken konuşmaya devam etti. "Düğünden sonra burada yaşayacaksın ya..." diye devam etti çekinerek. Nereye varmak istediğini anlamıştım. Onları sevip sevmediğimi merak ediyordu. Teyzem haricinde kimseden yana bir sıkıntım yoktu. Teyzemin soğuk ve mesafeli davranması benim için bir şey ifade etmiyordu. Onu önemseseydim belki bu davranışına üzülürdüm ama takmıyordum bile. Anneme iyi davransın yetiyordu ki bu konuda bir sıkıntı yoktu.

"Sevdim. Gezmek, tatil yapmak için harika bir yer. Ama yaşamak için tercih edeceğim bir şehir değil."

"Yaşamak için? Düğünden sonra artık burada yaşayacaksın, Miray! Unutuyorsun galiba."

"Senin de unuttuğun bir nokta yok mu?" diye sorduğumda merakla yüzüme baktı. Mirsad ve Pınar'ın olduğu şehirde yaşamak benim cehennemim olurdu. Bunu kaldıracak bünye bende mevcut değildi.

"Üniversiteyi nerede kazanacağım, hatta kazanacağım bile belli değilken..."

"Asıl sen unutuyorsun galiba canım, özel üniversite diye bir şey var." derken geleceğe dair tüm kurgularımı yok etmeye çalışıyordu. "Sınava formalite icabı gireceksin, sonra da ülkenin ve şehrin en önemli üniversitesine başlayacaksın."

"Herkesi kendin gibi hazırcı mı sanıyorsun, Mirsu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkamızdaki sese ikimiz de hazırlıksız yakalandığımız için zıplamıştık. Mirsad, tüm çekiciliğiyle bize doğru geliyordu. Kalbim yine hazırlıksız yakalanmanın mutluluğuyla tatlı kramplar eşliğinde sızladı. Üstelik buz mavisi gözleri gözlerimi bulduğunda soluğum tıkanmıştı.

"Ağabey ya!" diye itiraz etti. "Ben hazırcı değilim."

"Evet, değilsin." dedi ve kıkırdadı.

"Çok kötüsün." diye homurdandı ağabeyinin yanından hışımla geçip mandalina ağaçlarının arasından karanlığa karışırken. "Sen görürsün!" diye tehdit etti. "En beklemediğin anda bunun karşılığını alacaksın!"

Gitmişti.

Mirsu'nun arkasından şaşkınlıkla baktım. Neden sonra bir gerçeği fark ettim. Mirsad'la yalnız kalmıştım. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Mirsu'nun da amacını anladım; Mirsad'ı buraya çekip kendi sıvışacaktı. Kimse etrafımızda yokken rahatça konuşabilmemiz içindi. Ne konuşacaktık? Mirsu'ya içimden minnet duyarken Mirsad'a döndüm.

Ne söyleyeceğimizi bilemeden bir süre durup birbirimize baktık. Onun bakışlarından önce tereddüt bulutu geçse de hemen sonra eğleniyor ifadesi yerleşti. Onu eğlendirecek yüzümde ne görmüştü, bilemiyorum. Geçen geceki teklifini tekrarlar gibi "Yürüyelim mi?" dediğinde itirazsız başımı salladım.

Mandalina bahçesinde yürürken, omuz başlarımız belli belirsiz birbirine değiyordu. Karanlığın koynunda onunla yan yana yürümek dünyada bizden başka kimse yokmuş hissi veriyordu. Sadece ikimiz vardık. Tek hayalimin bu olduğunu varsayarsak benden mutlusu yoktu. Onunla baş başa olmak müthiş heyecanlandırıyordu beni. Ayaklarım mutluluktan yere basmıyordu. Hatta o kadar havalanmıştım ki önümdeki çukuru göremedim, ayağım boşluğa geldi. Dengemi kaybet-

tim. Ben daha yere kapaklanmadan Mirsad'ın eli belimi kavradı.

"Dikkat et!" derken bedenim bedenine dayanmıştı bile. Hazırlıksız yakalandığım bu temastan dolayı istem dışı geridim. Oysa sıcak elleri ısrarla belimde, bedenimin sağ tarafı sert göğsündeydi.

"Özür dilerim." diye mırıldanırken başımı yüzüne doğru kaldırdım. Nefesinin tatlı rüzgârı yüzümü yalıyordu. Gözlerine bakarken yüzünün ifadesinin değiştiğini şaşkınlıkla izledim. Meftun gibi bakan gözlerinin maviliği soluğumu kesti. Koyulaşmış mıydı gözleri yoksa karanlıkta, sadece arkamdan yüzüne vuran bahçe aydınlatması mı koyulaştırmıştı?

Eli belimdeydi, unutmuş gibiydi. Eğlenerek bakan gözleri önce soldu, sonra ciddi bir ifadeye büründü. Hiç bırakmasın istiyordum. Sonra bana doğru yaklaşırken derin soluk alarak güzel gözlerini hafifçe kıstı. Bedenim içten içe titredi. Derinlerden bir ateş, anbean dışa doğru yol almaya başlamıştı. Her soluk alışım titrek, beklenti doluydu. İstem dışı gözlerimi yumdum.

Bekledim... Dakikalar geçti, bekledim...

Ama hiçbir şey... Neler olduğunu anlayabilmek için gözlerimi araladığımda alayla bakan buz mavisi gözleriyle karşılaştım. Düştüğüm durumu kavradığım an başıma kaynar sular döküldü. Beni ayaklarımın üzerine geri bırakırken hafifçe kıkırdıyordu. Benimle eğleniyor muydu?

En zayıf noktam öfke, kendini göstermeye hazırlanırken "Üniversitede hangi bölümü okumak istiyorsun?" sorusuyla balon gibi anında söndü. Saniyeler önce yaşadığımız yakınlaşmadan doğan durumu ötelemek için zekice bir kaçıştı.

Öngördüğü yöne koşulsuz boyun eğdim. Tehlikeli sularda yüzmeyi bilmiyordum ve elime yüzüme bulaştırmak işten değildi. Her şeyin sırası vardı. Yeni yeni ortaya çıkan arzuyu bastırmak için büyük güç harcıyordum. Bu duyguya yabancı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğum gibi, nasıl üstesinden geleceğimi de bilmiyordum. Onu arzuladığım gibi, Mirsad'ın beni gerçekten arzuladığı gün de olacaktı. O günü büyük bir sabırsızlıkla bekliyordum.

"Ziraat fakültesi." dedim düz sesle. Gelgelelim kalbimin ritmi zirvedeydi. Hele onunla yaşayacağım ilk deneyimlerimin beklentisi daha şimdiden beni heyecanlandırmış, bedenimi ateş basmıştı.

"Annenin yolundan gitmek istiyorsun." derken ilginç der gibi bir kaşı yine kavis yapmıştı.

"Evet."

"Neden farklı bir şey düşünmüyorsun? Mesela, işletme?"

"Neden öyle dedin?"

"Şirkette çalışacağını düşünürsek, Ziraat fakültesi pek uygun görünmüyor gibi. Yoksa şirkette çalışmayı düşünmüyor musun?" diye sordu merakla.

İnanamayarak "Şirkette çalışmamı mı istiyorsun?" derken sesim yaşadığım şaşkınlık ve mutlulukla değişmişti. Beni yakınında mı istiyordu, bu muhteşem bir şeydi.

Düz sesle "İleride, bizimle çalışmak istersen bu gerekli olabilir." diye yanıtlarken yakınında isteyip istemediğini anlamamıştım. Seçeneği bana bırakıyordu.

"Bugüne kadar, sizlerden ve bu şirketin varlığından habersizdim. Annemin yolunda gitmek en doğal tercihim. Doğaya ve içinde yetişen bitkilere ilgim var. Bunu köreltmek yerine geliştirmeyi uygun görüyorum."

"Anlıyorum." derken yüzüme düşen bir tutam saçı kenara çekti. Kalbim hiç olmadığı şekilde kasılırken karnımda kelebekler aynı anda kanat çırpmaya başladı. "Peki, şimdi fikrin değişmez mi?" diye sordu. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Nasıl yani?" diyebildim. Başını evet dercesine salladı. "Mesela?" diye sordum. Onu anlamaya çalışıyordum. Beni etrafında istediğine inanmak istiyordum.

"İşletme mesela. Bunda başarılı olacağını düşünüyorum."

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim." dedim tüm dürüstlüğümle.

"Düşün." dedi.

"Tamam." derken bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını bilmiyordum.

"Bu harika!" Onun mutlu olmasına ben de mutlu olmuştum, gülümsemesine karşılık verdim.

"Gülmek sana çok yakışıyor." dediğinde utandım.

Umut ve utanç karışımı duygularımı gizleme çabamın daha büyük bir komikliğe neden olacağını bilemezdim. Bir kol uzağımdaki mandalina fidanındaki ham mandalinalar gözüme ilişti an hiç düşünmeden uzanıp bir tane kopardım. "Onu yemeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu alayla. Yeşil mandalinayı severdim. Başımı evet diye sallayıp hınzır bir sırıtış yüzüme yerleşirken, Mirsad'ın yüzü ekşidi.

Sert olduğunu bildiğim ham mandalina kabuğunu tırnağımla soyamayacaktım, o yüzden ağzıma götürdüm. Kokusunun çekiciliği eylemimi hızlandırmıştı. Geleceği görmüş gibi yüzünü buruşturarak başını çevirdi. "Aslında ham mandalina da çok güzel." dedim. Şaşkınlık dolu ifadeyle yeniden yüzüme baktığında mandalinayı ısırmıştım bile. Bir an ağzıma acı bir tat geldi. Acı ve çok ekşiydi. "Iy! Bu niye bu kadar acı?" dedim bedenim ürperti krizine girerken. Üstelik bastıramadığım ürperme tüm bedenimi esir almıştı. Yüzümün şeklini görür görmez kahkahalarla gülmeye başladı. Ben ne kadar tükürsem, elimin arkasıyla ağzımı silsem de acılık gitmiyor, Mirsad'ın kahkahaları arttıkça artıyordu.

En sonunda, duruma daha fazla kayıtsız kalamayacağına inanan Mirsad, uzanıp eliyle ağzımı silmeye çalıştı. Elime, ısırdığım mandalinanın suyu bulaştığı için ne kadar silsem de acılığı kendimden uzaklaştıramamıştım. Mirsad, temiz eliyle müdahale edince birazcık olsun kötü tat gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mirsad, gülüyordu. İşin komikliğini fark ettiğim an Mirsad'a eşlik etmeye başladım. Kahkahalarımız birbirine karışmıştı. Gülmekten gözümden yaş gelmiş, karnıma ağrılar girmiş, daha fazla ayakta kalamayacağıma inandığım için kendimi yere bırakmıştım.

Arkamızdan "Neler oluyor?" diyen bir ses, kahkahalarımızın arasına tatlı rüyadan uyandıran sivrisinek gibi girdi. Dönüp baktığımızda teyzemi biraz şaşkın, biraz da öfkelenmiş hâlde bize bakarken gördük. Neye güldüğümüzü anlamaya çalışıyordu.

"Miray, yine komiklik yapmaya çalışıyor." dedi kesik kahkahalarının arasından Mirsad. "Mandalinayı yemeye kalktı." Bense, teyzemin onaylamaz ifadesini gördüğüm an ayağa kalkmış, gelecek uyarı için bekleyiş içindeydim. Üstümün toprağa bulandığını söylemiyorum bile. Mine teyzemin yüzü hoşnutsuzlukla buruştu.

"Vahşi kız, ne olacak! Yabani gibi ne bulursan ağzına sokmaya çalışıyorsun."

Utanç vericiydi. Gözlerim akmaya hazır yaşla yanarken oturduğum yerde sindim. "İleri gidiyorsun, anne!" diye uyardı Mirsad. Yine birilerine karşı beni korumaya çalışıyordu. Daha da küçüldüm.

"Doğru değil mi? Hanım hanımcık olmasını beklemek bir hayal. Vahşi mi vahşi bir kıza medeniyet öğretmeye çalışacağız. Ah baba! Ne gerek vardı böyle bir karmaşaya!"

"Anne!" diyen Mirsad'ın sesi yükseldikçe ben küçülüyordum. Teyzemin sözleri değil, Mirsad'ın beni korumaya çalışması küçültmüş, gözlerimi buğulandırmıştı. Şunu iyice anlamıştım ki teyzem beni asla sevmeyecekti. "Neden gelmiştin?" diye sorarken buna bir son ver ve git der gibiydi.

Oğlunun uyarılarını umursamıyor gibi "Anneanneniz sizi çağırıyor." dedi ve arkasını sertçe dönüp karanlığa karıştı.

"Annem adına özür dilerim. Bugün zor bir gün geçirdik. Mirasın hukuki süreci devam ettiği için pek çok ihaleden çekilmek zorunda kaldık."

"Bunun için üzgünüm." dedim ama teyzemin beni sebep görmesini anlayamıyordum hâlâ.

"Bu senin hatan değil. Annem de alışacak. Biraz zamana ihtiyacı var sadece."

"Anlıyorum." desem de anlamamıştım. Bir insan ilk andan itibaren birine ısınamamışsa asla ısınamazdı.

Aklımdan geçenleri yüzümden okumuş gibi yüzü daha da asıldı.

"Anneannemi bekletmeyelim." demesi, avutacak sözünün kalmadığının ispatıydı.

Büyük çardağın altında, kocaman masanın etrafında oturuyordu herkes. Geldiğimizi gören anneannemiz, neşeyle yanına çağırdı. "Gelin, çocuklar!" Masaya otururken Mirsu, masanın diğer ucundan tatlı tatlı gülümsüyordu. Gülüşünde bir sinsilik sezsem de anneannem dikkatimi dağıtacak şekilde konuşuyordu. "Sizin için bir şey var burada." Önce iki kutuyu Mirsu ile benim önüme bıraktı. Biraz daha büyük olan kutuyu ise Mirsad'ın önüne bırakmıştı. Başka iki kutu daha vardı ve onlar annemin elindeydi. Ağabeylerimin olmalıydı.

Ne olabilir diye düşünürken Mirsu, sevinç çığlığı attı. "Anneanne! İnanamıyorum! Bunu bana mı veriyorsun?" Kabına sığmaz hâlde tepinirken bir çırpıda kalkıp anneanneme sarıldı.

Mirsu'yu bu kadar heyecanlandıran şey beni ne hâle sokacak beklentisi ile önümdeki kutuyu açtım. Bir an dondum kaldım. Böyle bir beklentim yoktu. Kadife kutunun içinde zümrüt bir küpe ve kolye bana göz kırparken ne söyleyeceğimi bilememenin verdiği şaşkınlıkla zümrüt kolyeden bakışlarımı zorla koparıp anneanneme baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zümrüdün gözlerine çok yakışacağını düşündüm." dedi mahcup bir sesle.

İlk defa böylesi bir hediye aldığım için şaşkındım. Mirsu gibi ben de ayağa kalkıp anneannemin boynuna sarıldım. Beni sevgiyle kucakladı. "Bu çok güzel!" diyebildim şaşkınlıkla.

"Senin yanında sönük kalıyorlar, kelebeğim." Anneannemin övgü dolu sözleri daha da utanmama neden oldu.

"Anneanne!" Mirsad'ın sesiyle ikimiz döndük. Yüzündeki şaşkınlık sesine yansımıştı. "Bu dedemin değil miydi?"

Yüzüne sıcacık gülüşünü yerleştirirken "Artık senin." dedi. "Bunu deden sana vermemi istemişti. En büyük arzusunu..." cümlesini tamamlayamadı Mirsad'ın yüzü düşünce.

Çene kemikleri kasılsa da "Teşekkür ederim." derken ayağa kalkıp anneannemi kucakladı. Çok bozulmuştu.

Mirsu, elindeki kutuyla yanıma gelip hediyeme yakından baktı. Bu arada kendi hediyesini gösteriyordu. Bir çift pırlanta küpeyle onun benzeri büyük bir yüzüktü ve kutudaki mücevherler gözümü kamaştırıyordu.

Benim aklım Mirsad'a verilen hediyedeydi, ne olduğunu görmek istiyordum. Kutuyu açıp hemen kapatmıştı. İşin ilginç yanı Mirsu, ağabeyine verilen hediyeyi pek umursamamıştı. Sormaya çekiniyordum çünkü aldığı hediyeden hoşnut olmamıştı. Önemsiz bir şey gibi masanın üzerine bırakırken bakışları annesine takıldı. Teyzem yanımda oturduğu için yüzünü görememiştim. Ama Mirsad'ın sinirle sıkılmış dudaklarını görmüştüm. Sonra bakışları bana kaydı, kalbim hoplarken aceleyle gözlerimi kaçırdım. O kısacık anda gördüğüm güzel buz mavisi gözleri huzursuz cam parçalarına dönüşmüştü.

Elindeki kutuları odasına bırakacağını söyleyen annem masadan kalktı. Annemin arkasından merakla baktığımı gören Mirsu, kutudakilerin ağabeylerime ait olduklarını söy-

ledi. Dedem onlar için de ayırmışmış! Doğruluğu şüpheliydi, belki sadece anneannemin inceliğinden hazırlanmıştı. Bizi yıllardır sormayan huysuz ihtiyar nasıl bu kadar değişmişti, sorgulanmalıydı.

Teyzem, bir bahane bulup masadan kalktı. Masanın canlılığını Mirsu ile Cüneyt'e borçluyduk. Ömer enişteyle anneannem, bahçenin sorunu hakkında kendi aralarında konuşuyorlardı. Ne anneannem ne de Ömer enişte, Mirsad'ın gerginliğini görmemiş gibiydiler. Oysa Mirsad, derin düşüncelerle önündeki kutuya bakmaya devam ediyordu.

Mirsad'ı böyle üzgün ve dalgın görmeye dayanamıyordum. Elimden de hiçbir şey gelmiyordu.

Anneannemin değerli hediyesini kaldırmam gerektiğini düşünüyordum. Kutuyu anneme vermediğime kendi kendime hayıflanırken oturduğum yerden kalktım. Bütün gece elimde gezdirmeyecektim ya. Üstelik bu kadar değerli bir eşyam hiç olmamıştı ve kaybetme korkusu şimdiden beni endişelendirmeye başlamıştı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Mirsu.

"Şu elimdekileri odama bırakayım. Anneme verseydim olacaktı ama..." Düşüncesizliğime güldüm. Mirsu da gülümseyerek karşılık verdi. Mirsad, bizim konuşmalarımızı pek duyduğunu söyleyemiyordum, hâlen dalgın bir şekilde kutuya bakıyordu. Aklından geçenleri öğrenebilmek için neler vermezdim Mirsad dedim içimden. Seni böyle dalgınlaştıran şey ne olabilir?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mirsad

Miray'ın sesini çok uzaklardan duyuyordum. Aklım, o yaralanmadan sonra dedemle aramızda geçen konuşmadaydı.

"Beni temsil eden her şey senin olacak. İşim, malım, mülküm, hatta geleceğim. Karşılığında zamanı geldiğinde sen de istediğimi yerine getireceksin. Ben hayatta olmasam bile bunları yerine getirmen gerekecek. Ama inan, her şeyi eski hâline döndürebileceğim tek yol sadece bu."

"Neyi eski hâline döndürmek, dede?"

"Buna şimdi cevap vermek istemiyorum. Zeki ve akıllı bir adamsın. Günü geldiğinde her şeyi öğreneceksin."

Evet. Öğrenmiştim. Ve şimdi bu kutu bunu temsil ediyordu.

Yaşlı adamın zekâsı karşısında bir defa daha şapka çıkarıyordum. Bütün bu kurgusu bir milim şaşmadan ilerliyordu. Sanki ölmemiş de bizi uzaktan izliyor gibiydi.

Kızmak istiyordum. Elimdeki kutuyu öfkeyle parçaları ayırmak...

Ama Miray'ın masum ve tatlı yüzü bütün kararlarımı baltalıyordu. Dedemiz bize bir gelecek inşa etmişti.

Bunu yaparken kızını da geri kazanmak ve diğer torunlarına pay bırakmak istemişti.

Miray

Eve girip üst kata çıktım. Bahçe aydınlatması, yattığım odayı yeterince aydınlattığı için ışığı yakma ihtiyacı hissetmemiştim. Yatağımın üzerindeki yarım hazırlanmış valizimin yanına gidip değerli kutuyu valizin en kuytusuna sakladım. Valizin üzerinden doğrulup odadan çıkmaya hazırlanırken bahçeden konuşma sesleri geliyordu. Sesler, annemle teyzeme aitti. Merak büyük bir hastalıktı ve bende oldukça yüksek oranlardaydı. Balkon girişine kadar yaklaşıp aşağıya doğru boynumu uzattım. Her ikisi de vişne ağacının altındaydı. Tepelerindeki bahçe aydınlatması yüzlerini net bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Annem endişeyle ablasının koluna dokundu. "Seni asıl üzen mesele ne? Kızımın tecrübesizliği olmadığını ikimiz de biliyoruz." dedi bilgiç sesle.

Benim tecrübesizliğimi mi konuşuyorlardı? Başka konu mu bulamamışlardı? Utanç vericiydi bu. Daha fazla dinlemenin bir çekiciliği yoktu.

"Yoksa, malum sır mı?

Sır? Annem bir sır mı saklıyordu? Daha bir dikkat kesilirken biraz daha eğildim. Teyzemin "Bu sırrın kabuk bağladığına o kadar inanmıştım ki..." diye başlayan cümlesi büyük sırrı öğrenmemle sonuçlanmıştı. Kulaklarıma inanmakta güçlük yaşıyordum. Bu imkânsızdı. Ama annemle teyzemin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ifadeleri imkânsızlıktan çıkarmıştı. Üstelik bu sır, benim için bir başka mucizeyle eşdeğerdeydi.

"Hatırlıyorsan; başta Mirsad olmak üzere, kimse öğrenmeyecek diye hepimiz yemin etmiştik. Ama... Ama babam bu sırrı Mirsad'dan saklamak istemediğini söylemişti son zamanlarında..." diye devam etti kırgın sesle.

"Söylemiş mi?" diye sordu hayretle.

Tereddütle "Bilmiyorum..." dese de sonrasında "Emin değilim." dedi. "Mirsad, biliyor gibi görünmüyor. Soramıyorum da..."

"Biliyor gibi görünmüyorsa, bilmiyor demektir. Endişelenme. Öğrenmeyecek."

"Emin değilim." dedi tereddütlü sesle. "Ömer söyleyecek."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" dedi annem daha büyük bir şaşkınlıkla.

"O da bir defasında bu sırrı saklamamızın doğru olmadığını, artık hayatına yalan katmak istemediğini söyledi."

"Mirsad öğrenirse çok kötü şeyler olur." dedi annem dargın sesle. Teyzem başını salladı. "Mirsad bunu asla öğrenmemeli yoksa mahvolur. Bize olan güvenini yitirir. Ben buna dayanamam Necla! Bana yardım et! Ben bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. Mirsad, bunu öğrenirse bize olan güvenini yitirir. Onu tamamen yitirmekten korkuyorum. Buna dayanamam!"

"Böyle bir şey olmayacak." Annem teyzemi yatıştırmaya çalıştı. "Ömer'le bunu tekrar konuşup durdurmalıyız. Bunu daha önce söyleseydin, önlemimizi ona göre alırdık."

"Ne zaman bu konuyu dillendirsem hep bir yerden patlak veriyor." dedi bilmece gibi.

"Anlamadım?" dedi annem de.

"Önemli değil." diye geçiştirmeye çalıştı.

"Başka biri daha öğrendi mi?"

"Başka kimse bilmiyor." dedi telaşlı sesle. Nedense hiç inandırıcı gelmemişti bu ses. "Umarım her ikisi için de bu birleşme mutluluk getirir." diye lafı değiştirdi.

"İnşallah."

"Ben de öyle umuyorum. Kızın çok küçük ve iyi bir eğitime ihtiyacı var."

"Farkındayım." dedi annem dalgınca.

"Asla öğrenmemeli! Öğrenirse onu kaybederim." dedi yeniden acı bir sesle.

Dakikalar boyunca duyduklarımı sindirmek için uğraşıyordum. Olduğum yerde taş kesilmiştim. Kalbim onun için bin parçaya bölünmüş gibi hissediyordum. Teyzemin sözü kulaklarımda yankılanıyordu.

Öğrenmemeli!

Evet, asla öğrenmemeliydi.

Benim duyduğumu kimsenin öğrenmemesi gerektiği gibi, bu sırrı da kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu.

Duyduklarımı kalbimin derinliklerine gömmeye karar verirken hiçbir zaman onu oradan çıkarmayacağıma kendi kendime söz verdim. Bunu Mirsad için yapmalıydım, bunu ona duyduğum aşk için yapmalıydım. Büyüklerimin bir bildiği vardı ki bu sırrı saklamak konusunda ısrarcıydılar. Mirsad'a zarar dokunacağına inanıyorlardı. O inanç bende de vardı. Mirsad'ı bu sırdan korumalıydım. Tıpkı onlar gibi. O, bunu hak ediyordu, sevgimi hak ettiği gibi.

Gülümsemem bir şeyi hatırlamamdan dolayı soldu; onu sevmem imkânsızdı. Onun kalbi bir başkasına aitti ve asla bana yer yoktu. Pınar, onun kalbini dolduruyordu. İşte bu sebepten onun kalbine asla ulaşamayacaktım. Bu yeni farkındalık, beni acı içinde kıvrandırıyordu. Keşke onu bu kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sevmeseydim diye geçirdim içimden. Keşke hiç hayatıma girmemiş olsaydı.

Bir gerçek vardı. Emindim ki eğer onu tanımamış olsaydım, aşkı tatmamış olacaktım. Bir ay öncesine kadar değil aşkı, bir erkeği sevebileceğimi düşünemezdim. Şimdi ise Mirsad için canımı vermeye hazırdım. Onun için her fedakârlığa hazırdım.

Pınar'ı seviyor olsa da ona bu fedakârlığı yapacaktım.

Seven, sevdiği için her acıya göğüs germez miydi? Kitaplarda hep bu konular işlenmez miydi? Bildikleri bir şey olmalıydı. Bunu ben de yapacaktım.

Annemle teyzemin konuşacakları bitmişti, ön bahçeye anneannemlerin yanı gitmek için hareketlenmişlerdi. Burada durmamın bir anlamı kalmamıştı.

Düştüğüm karamsarlık çukurundan çıkmak için derin bir soluk aldım. Şimdi biri beni görse, ters bir durum olduğunu kesin anlardı.

Banyoya girdim. Aynaya baktığımda kendimi tanıyamadım, benzim solmuştu. Kendime gelmem gerekiyordu. Yüzümü yıkadım. Yeniden aynaya baktığımda pek bir değişiklik yoktu. Fark ederlerse, dinlediğimi anlarlarsa... Gözlerim panikten irileşmişti.

Şimdi inersem hata yapmam işten değildi. Ama inmezsem de merak edeceklerdi.

Son bir defa aynaya bakıp banyodan çıktım. Işığı kapatmak için düğmeye uzandığımda "Herkes seni arıyor." dedi arkamdan bir ses. Kimseyi beklemediğim için, hafif çığlık dudaklarımdan fırlarken, arkamı döndüm. Tüm muhteşemliğiyle Mirsad'ı bana gülümserken buldum. Kalbim mutlulukla zıpladı, gülüşüne karşılık verirken "Beni korkuttun." diye sitem ettim. Dudağının kıyısında belli belirsiz tebessümle "Özür dilerim." demeyi ihmal etmedi. "Neyse, fazla aramalarını istemiyorsan bir an önce yanlarına git."

Elinde dedemizin ona bıraktığı kutu vardı. "Sen?" dedim hiç düşünmeden.

"Ben, ne?" Beni aramak için eve girmediğini elindeki kutudan anlamıştım. Sürekli yanında taşıdığı büyük çantasına koymak için eve girmişti. Ama sorumu yinelemekten bir an için tereddüde düştüm.

"Yani... Yani sen nereye gidiyorsun?" dedim çekinerek.

Elindeki kutuyu gösterirken, "Kaybetmeden çantama koyayım dedim." Sesindeki alayı duymamak imkânsızdı.

"Dedemizin sana bıraktığını göremedim, ne bırakmış?" diye sordum merakla. Elindeki kutu avucunun tamamını kaplayacak büyüklükteydi. Kutu olan elini sallarken, önemsiz bir şey gibi tutuyordu.

"Manevi değeri pek yok... Ama merak ettiğin için göstereceğim."

Zarif bir şekilde kutuyu açtı. Ortalarında yakut kabartmalı tuğralı yüzük, ilk gözüme çarpandı. Orijinal ve çok eski olduğu belli olan köstekli cep saatiyse nefes kesiciydi. İlk defa böyle bir şey görüyordum ki yüzümden de anlaşılıyordu. Mirsad tepkime güldü. Elbette ki gülüşü zorakiydi.

"Senin pek hoşuna gitmedi?" diye sordum. Bir an şaşkınlıkla yüzüme baktı. Bunu anlayabilmeme şaşırmış gibiydi.

"Bunu inkâr etmeyeceğim." dedi pes etmiş sesle.

"Etme zaten." dedim. "Neden hoşuna gitmedi?"

Bana cevap vermeden birkaç saniye gözlerime baktı. Bunu söyleyip söylememek arasında küçük çaplı bir savaş veriyor gibiydi. Yine de "Çocukken bunları her gördüğümde dedemden isterdim." diye başladı. "Ama şimdi..." Tereddütle durduğunda gözlerini gözlerimden kaçırıyordu.

"Şimdi?" diye üsteledim.

"Şimdi düşününce... Değmediğine karar verdim." derken söylediğini tasdikler gibi umursamazca omuzlarını silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu bana çok anlamsız gelmişti. Sanki söylediğinin dışında çok daha farklı bir boyut varmış gibi geliyordu. Benimle nişanlandığı için, bu hediyeye layık görüldüğüne inanıyordu. İşte bundan hoşnut değildi.

"Anlıyorum. Çocukken ulaşamayacağın bu şeyler sana çok çekici ve ulaşılmaz gelmişti. Şimdi de ona sahip oldun ve düşündüğün kadar değerli olmadığını anladın." dedim alayla.

Önemsizdim.

"O dediğinden..."

Kalbime hançer saplanmış gibi canım yandı. Ne hissettiğimi göremeyecek kadar dalgındı ya da umursamamıştı. Arkasını dönüp omuz çantasını bıraktığı salona yürüdü.

***

Yemek yapmayı da yemeyi de severdim. Yemek konusunda yeniliklere açıktım. Anneannem, koruk suyu ve kuzu etiyle pişmiş bamyayı önüme koyduğunda tadına bayılmıştım. Son günümüzün menüsü yine kuzu etli bamya olmuştu.

Rize'ye dönmek için son hazırlıklarımızı yapıyorduk. Mirsu ve Ömer enişte mle bir gece önce vedalaşmıştık. Bugün de teyzem ve Mirsad, bizi havaalanına götüreceklerdi. Uçuşumuz akşam yedideydi; babam Trabzon'dan bizi karşılayacaktı.

Akşamüzeri teyzemle Mirsad gelince, hep birlikte yemeğimizi yemiştik. Annemle teyzem, Mirsu'nun düğün hazırlığı hakkında derin bir sohbete dalmışlardı.

Mirsad, telefonuyla rahat konuşabilmek için yanımızdan ayrılmıştı. Anneannem, masaya durmadan bir şeyler taşıyıp duruyordu. Bugün içim bir tuhaftı. Kalbim göğüs kafesimi sıkıştırıyordu. Aslında bunun nedenini çok iyi biliyordum,

uzun bir zaman Mirsad'ı göremeyecek olmamdandı. Ona her gün biraz daha bağlandığımı hissediyordum. İşin en acınacak yönüyse bunun için elimden hiçbir şeyin gelmemesiydi.

"Miray?"

Anneannemin derinden gelen sesini duyduğumda dalgınlıkla başımı kaldırdım.

"Efendim, anneanne?"

"Dalmışsın. Kaç defa seslendim, beni duymadın." dedi şaşkınlıkla. "Seni üzen bir şey mi var, kelebeğim?"

"Özür dilerim, anneanne. Bir şeye üzülmedim, sadece dalmışım." dedim omzumu silkerken.

"Hım..." derken pek inanmış gibi değildi.

"Yoksa buraları çok sevdin de ayrılmak zor mu geldi?" dedi teyzem. Sesinde alay eder bir tını beklemiştim ama sıradan bir cümleydi. Başımı onaylarcasına sallarken gözlerimi kaçırdım.

"Üzülme. Çok yakında artık burada yaşayacaksın." dedi bu defa anneannem. Bu sözüne nazikçe gülümsedim. Bunu başarabilecek miydim? Mirsad'ı bu kadar severken, ona eşi sıfatıyla yakınken, ona dokunmadan nasıl beş yılı tüketecektim. Ya sonra? Beş yıl sonra ayrıldığımızda, Pınar ile evlendiğinde ne yapacaktım? Yo! Buraları sevmeme izin vermemeliydim. Her ne kadar Mirsad şirkette çalışmamdan mutluluk duyacağını söyleyerek gelecek vadetse de onun bulunduğu yerde kendime yer bulamazdım.

"Miray'ın öncesinde düşünmesi gerekenler var." dedi annem. "Bir an önce liseyi bitirmesi gerekiyor. İyi bir üniversite için çok sıkı çalışması gerektiğini söylemiyorum bile!"

"Haklısın." dedi anneannem. "Önce okulu bitirsin. Mezuniyetine gelmek isterim." diye bitirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok sevinirim, anneanne." dedim tatlı bir sesle. Belki, Mirsad da gelirdi. Aklımdan geçenleri duymuş gibi tüm çekiciliğiyle Mirsad, yanımıza geri döndü.

"Bir an önce çıksak iyi olacak. Uçağın kalkmasına az bir zaman kaldı."

"Tamam, oğlum. Miray? Sen Mirsad'la çantaları arabaya yerleştir. Ben de üzerimi giyineyim."

Üzerimi önceden giyindiğim için böyle bir telaşım yoktu. İkimiz aynı anda "Tamam." dedikten sonra valizleri arabaya taşıdık. Küçük bir çantayla gelmiştik. Fakat dönerken anneannem ve teyzemin katkılarından dolayı, valizlere sığmaz olarak dönüyorduk evimize.

"Kendine iyi bak. Ağabeylerini kışkırtacak hareketlerden mümkün olduğu kadar sakın."

"Tamam." diye homurdandım. Onun beni uyarmasına biraz gücenmiştim. Küçük bir çocuğa nasihat verir gibiydi. Benim iyiliğim için söylediğini biliyor olmak canımın sıkılmasını engelleyememişti.

Aracın bagajını kapatmadan önce durdu. Yan yanaydık ve omuz başlarımızın dokunmasına kıl vardı. Bana döndüğünü hissettim. Evden görülmüyorduk fakat bagajın kapısını kapatsa görünecektik. Uzanıp çenemden hafifçe tutup kendisine bakmam için başımı kaldırdı. Kalbim yine üç oktav zıpladı. Ne kadar ona bakmamak için çabalasam da bakışlarımız birleşmişti. Kalbimin düzensiz ritmi kulaklarımı sağır ediyordu.

"Yarım ağız tamam diyerek beni atlattığını mı düşünüyorsun, bıcırık?"

Bıcırık? Tüm heyecanım buhar olup uçtu. Küçüğüm demesine razı gelecek kadar zavallı durumdaydım şimdi. Suratımı asmamaya gayret ederek konuşmasını sonlandırmasını bekledim. "Ben seni, senin iyiliğin için uyarıyorum. Onların damarına basacak şekilde davranma. Sonra yine sen üzülü-

yorsun. Üzülmene..." diye başladığı cümlesi yarım kaldı. Başını aniden kaldırıp arkama baktı. Aynı çabuklukla beni bırakıp bagajın kapağına uzandı.

Neler oluyor diye arkamı döndüğümde, anneannemle teyzemin bize doğru geldiklerini gördüm. Ama henüz başlarını kaldırıp bize bakmamışlardı.

Tekrar Mirsad'a döndüğümde o çoktan şoför koltuğuna geçmişti bile. Bir an hayal kırıklığına uğradım. Oysa Mirsad'ın yarım kalan cümlesini deli gibi merak ediyordum. Teyzem ve anneannem, iki dakika daha gelmemiş olsalardı cümlesini nasıl bitirecekti? Soru kutuma bir soru daha ekledim. Çaresizlikle derin bir soluk alıp araca, Mirsad'ın hemen arkasındaki koltuğa oturdum.

"Benimle vedalaşmadan mı gidiyorsun?" dedi anneannem küsmüş gibi yaparken. "Anlaşılan düşündüğümden de çok özlemişsin evini." diye devam etti. Yaptığım hatadan dolayı tüm vücudumu ateş bastı. Sanırım kızarmıştım ki yüzüme bakan teyzem kıkırdadı. Teyzem ilk defa bana kızmadan tepki veriyordu. Çabucak araçtan inip anneannemi kucakladım.

"Seni özleyeceğim." dedim. Söylediğimin gerçek olduğunu ses tonumdan anlamış gibi hafifçe hıçkırdı.

"Ben de seni canım. Kendine çok iyi bak, derslerine iyi çalış." Başımı sallarken anneannemin boynuna gömülmüştüm.

"Söz veriyorum." derken Mirsad'a da gönderme yapıyordum. Yan aynadan hafifçe güldüğünü gördüm. Aynadan bakışlarımız birleşse de hemen bakışlarımı kaçırdım; annem geliyordu.

Anneannem dışarıda, annem aracın içinde gözyaşlarına boğulmuşlardı. Teyzemin akmaya hazır yaşlarını gördüğümde, ona biraz daha ısındım.

Havaalanının bekleme salonunda, uçuş anonsu yapıldı. Çıkışa doğru yürümeden önce annem Mirsad'a sarılırken teyzemle kucaklaştım. Daha sonra annem ablasına döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beklediğim gibi Mirsad da bana yönelmişti. Mirsad, yine beklentilerime darbe vurmayı başarmıştı. Kardeşini kucaklar gibi kucakladığında kendimi boş çuval gibi hissettim. Tüm enerjim yok olup gitmişti.

Kulağıma doğru yeniden "Kendine dikkat et!" diye fısıldadı.

Ağabey edasıyla dile gelen öğütten hoşnut değildim, sadece başımı sallamakla yetindim. Ondan ayrılırken rahatlamış bir gülümseme yüzüne yayılmıştı. Onu mutlu ettiğime ne kadar mutlu olsam da bunu göstermeme adına arkamı dönüp çıkışa yöneldim. Annem ardımdan geliyordu. Uçağa yerleşirken içimden en kısa zamanda gelmeyi diledim.

***

Rize'ye geri döndüğümüzde hemen son sürgü çaya başlanmış, çay toplamanın yarısına gelmeden okul hayatım devreye girmişti.

Kız lisesinde okuyordum. Okulumda öğretmenlerimizden başka erkek sinek yoktu. Hâliyle kızlar, iki sokak aşağıdaki karma lisenin erkekleriyle çıkmak için yarış hâlindeydiler.

Okulun ikinci haftasıydı. Fısıltı gazetesi, nişanlandığımı kimseyle paylaşmadığım hâlde fazla zaman geçmeden tüm okula yaymıştı. Elbette bunun önüne geçemezdim, zaten öyle bir çabam da yoktu.

Kendi aralarında konuşuyor olmalarına rağmen, herkes benim ağzımdan öğrenme çabası içindeydi.

O gün ders arası tuvalete gitmiştim. "Sen inanmamakta ısrar ediyorsun." diyordu tuvalete giren kızlardan biri. "Miray'a anca sen sorabilirsin bunu." dedi bir diğeri.

Gonca "Emin misin doğru olduğuna?" diye sordu hayretle.

Seslerinden tanımıştım kızları. Sınıfımızın en güzel ve zengin kızı Eda, onun tasdikçisi Fatma ve sıra arkadaşım Gonca.

"Elbette eminim!" dedi aksi bir sesle, Eda. "Dergiyi kendi gözümle gördüm."

Dergiye mi çıkmıştık? Benim bundan neden haberim yoktu?

"Bana da gösterdi." dedi hemen Fatma.

"Derginin haberinde, *Mirsad Saygınerler ve Miray Akdoğan, aile arasında düzenlenen sade törenle nişanlandılar. Tören, kızın yaşadığı Rize'de gerçekleşti. İş dünyasının genç iş adamlarından Mirsad Saygınerler'in sürpriz nişanı sosyete dünyasında da büyük şaşkınlık yarattı,* yazıyordu. Bizim Mirayımız ile Mirsad Saygınerler'in yan yana resimleri sayfanın yarısını kaplıyor! Erkekten bozma arkadaşımız bir elbise giymişti ki kırk yıllık sosyetikler yanında çapul giymiş gibi görünür! O elbiseyi bir senelik çay paramızla bile alamayız. Miray, o kadar zengin mi? Mirsad Saygınerler'i nereden tanıyor? Hadi tanıyordu, adamın hiç mi kadın zevki yoktu da bizim erkekten bozma kızımızla nişanlandı? Bir yığın soru var cevaplanması gereken. Bunun altında başka bir şey var gibi geliyor."

Eda'nın hakkımdaki övgüleri beni şaşırtsa da hakaretleri öfkelenmeme neden oluyordu.

"Ne olacak ki?" dedi sıra arkadaşım Gonca. "Bana hiç bir şey anlatmadı. Şimdi sizden duyuyorum." Sesinde büyük şaşkınlık vardı.

"İşte bu da ayrı bir soru. Neden saklama gereği duyduğunu öğrenmemiz lazım. Bunu da sen yapacaksın." dedi Eda, Gonca'ya.

"Nasıl öğreneceğim?" diye sordu hayretle.

"Yanında oturan sen değil misin?" diye Fatma hışımla araya girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanki bilmiyor gibi konuşuyorsunuz." dedi Gonca. "Kendi istemediği sürece, ağzından bir cümle bile alamam. Gücünüz yetiyorsa buyurun, meydan sizin." Teneffüs zili çaldı. "Ben gidiyorum." diyen Gonca, diğer kızların engelleme çabalarını yok sayıp çıktı. Büyük minnet duyduğum Gonca, beni yanıltmamıştı.

Ders zili çalmadan buradan çıkmak istiyordum. Ama diğer iki kızın hiç böyle bir niyeti yok gibiydi. Eda "Öğrenmemiz lazım." derken sesi kısıktı.

"Gidip de Miray'ın boğazını sıkamazsın ya!" dedi diğeri.

"Daha etkili bir yöntemim var." diye fısıldadı.

Bak şuna diye düşündüm. Merak etmiştim yöntemini. Bana hiçbir yöntemin kâr etmeyeceğini tam öğrenememişti sevgili arkadaşım. Güzel giyinmekten, ortalıkta salınmaktan başka bir şey bilmeyen, ufacık sıkıştırılmadan zırıl zırıl ağlayan bir kızdı. Benden uzak durması gerektiğini dört yıl evvel öğrendiğini sanıyordum. Unutmuş olmalı ki yine kaşınıyordu.

Ders zili çalınca, geç kalmama adına tıkıldığım yerden çıkmak zorunda kaldım. Onları umursamamaya çalışarak lavaboya yürüdüm. Aynı sakinlikle ellerimi yıkarken aynadan şaşkın yüzlerini görebiliyordum. Karışık yüzlerinden bin bir sorunun geçişini izlerken, gülmemek için kendimle savaşıyordum. O kadar şaşkındılar ki planladıkları soruları sormayı akıl edemiyorlardı. İşlerini kolaylaştırmak için bir hevesim yoktu.

İki şaşkın kızı lavaboda bırakıp çıktım.

Sınıfa girdiğimde Gonca'yı sıramızda otururken buldum. Aklından geçen soru baloncuklarının darbeleriyle yüzü şekilden şekle giriyordu. Yerime otururken "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu. Sesinde, küskünlük vardı.

"Ne gibi?" diye sordum. Lavaboda onları dinlediğimi bilmiyordu.

"Nişanlanmışsın." derken bunu benden nasıl saklarsın dercesine sesi öfke yüklüydü. Sıra arkadaşı olduğumuz için sırdaş olduğumuzu mu sanıyordu?

"İzin mi alacaktım?" dedim sinirle.

"Elbette öyle bir şey beklemiyordum. Ama bunca zaman benden saklamanı anlamıyorum. Biz arkadaş değil miydik? Neden diğer kızlardan öğreniyorum?"

"Benim sorunum mu bu? Ne söylemem gerekiyor?"

"Ne demek ne söylemen gerekiyor! Kızım, sen Türkiye'nin en popüler adamıyla evlenmeye hazırlanıyorsun ama sıradan bir gün yaşıyor gibi tepkisizsin. O dergide yazılanların hepsi doğru mu?" diye sordu Gonca merakla.

"Evet." dedim kuru bir sesle.

"Sadece evet mi? İnanamıyorum!" diye soludu.

Gonca'ya cevap vermeye fırsatım olmadı. "Anlatmayacaksın? Ee? Düğün ne zaman, bizi davet edecek misin?" diye sordu sınıfa giren Eda.

Şimdi herkes bize bakıyordu. Sayesinde, tüm kızların odağı olmuştum. Kimi ne olduğunu anlamaya çalışıyor, kimi konuyu bildiğini belli edercesine sırıtıyordu. Kızların ifadelerinden de anlaşıldığı üzere, hiçbiri beni Mirsad'a layık görmüyordu. Halam ne kadar aksini söylese de kızlar gibi düşünüyordum. Mirsad, bana çok fazlaydı.

İşte bu yüzden, Mirsad'la sadece bir vasiyetin şartını yerine getirmek için bir araya geldiğimizi anlatmayacaktım. Bunu, ne bu sınıftakiler ne ailem dışındakiler biliyordu. Şimdi, bu kızlara birbirine tutkuyla âşık olmuş bir çift çizip anlatmam gerekiyordu. Edebiyatım diğer derslerime göre biraz daha düşük olsa da iyi bir edebiyat parçalamam gerekecekti.

Şaşırmış gibi yaptım. Söyleyeceklerimin inandırıcı olması için iyi bir oyunculuk gerekliydi. "Elbette davet edeceğim! Sormanız bile hata! Arkadaşlarımı düğünümüzde görmekten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok mutlu olacağız." dedim. Aslında söylediklerimin doğruluk payı vardı; Gonca'yı davet edecektim.

"Mirsad Saygınerler'i tanıdığının hiç bahsini yapmamıştın." dedi Eda sorgular gibi. Davet edilmekten daha fazla, bu nişanın nasıl geliştiğiyle ilgileniyordu.

Dürüstçe "Tanımıyordum." dediğimde hepsinin gözleri hayretle irileşti.

"Nasıl yani... Nasıl tanıştınız? Niye nişanlanacağını biz bilmiyorduk? Bizi niye nişanına çağırmadın? Yakışmayacak mıydık o ortama?"

Hepsi bir ağızdan yığınla soruyu aynı anda sorarken hangisine nasıl cevap vereceğimi şaşırdım. Derin nefes alıp elimi durmaları için kaldırdım. "Sakin olun, kızlar." dediğimde susup yüzüme baktılar. "Anlatacağım." dediğimde yüzlerindeki ifade meraka dönüşmüştü.

"Biraz çabuk olsan? Coşkun Hoca gelecek şimdi." dedi sabırsız sesle, Eda.

"Diğer teneffüste anlatırım. Uzun bir hikâye." derken gülüşümü bastırmak için kendimi tutuyordum. Hepsinin yüzü düşmüştü.

Coşkun Hoca'nın din dersi için sınıfa girmesiyle etrafımdaki çember zoraki olarak dağıldı. Ders saatinin sonunda, din hocamızın sınıfın kapısından çıkışıyla kızlar başıma üşüşmüştü. Tüm ders boyunca Coşkun Hoca, yalan söylemenin kendimizi ve karşımızdakini, hatta bazen tüm insanları etkileyebileceğini anlatıp durmuştu. Ama ben, ders boyunca hocamızın anlattığının tam tersi yalan kurgulamıştım. Mirsad ile olan evliliğimizin bir zorunluluk değil, aşk evliliği olduğunu anlatacaktım. Aslında bir kısma kadar doğruydu; âşıktım ona.

Sabırsız sesle "Anlat bakalım." diyen Eda, sıramın üstüne oturmuştu bile. Tepeden bakıyordu. Kendimi polis sorgusundaymışım gibi hissettim bir an.

Yine de "Mirsad'la okul bittiğinde evleneceğiz." diye başladım.

"Nasıl tanıştınız, sen onu anlat önce." dedi Fatma.

Sıradan sesle "Kuzenim." dediğimde hepsi, hayretle yüzüme baktı. "Mirsad Saygınerler, senin kuzenindi de bunu niye şimdi öğreniyoruz?" diye sordu hemen arkamda oturan Ayşe kuşkuyla.

"Akrabalarımın listesini sizlere vereceğimi bilmiyordum. Ne bu, ifade mi alıyorsunuz?" Sinirlenmiştim. "Öğrenmek istiyorsanız sözümü kesmeden dinleyin. Anlatmaktan her an vazgeçebilirim." diye tehdit ettiğimde hepsi ağızlarını dolduran soruları geri yuttu. Beni iyi tanıyorlardı, yapardım.

"Mirsad, teyzemin oğlu... Ben hatırlamıyorum ama o beni tanıyormuş. Beni yakından izliyormuş. Biliyorsunuz, sosyal medya bu durumda çok etkili. Takipçilerin önüne de geçemiyorsun." dediğimde kızlar başlarını salladı. "Mirsad da takipçim olmasına rağmen umursamamıştım. Sonuçta kuzenimdi. Bencil ve sadece egoları tavan yapmış erkeklerden sanıyordum." dediğimde kızlar iç çekti. "Ama sözde teyzemi ziyaret edeceğim diye bu yaz bize geldi. Beni çok beğendiğini, büyümemi beklediğini, artık beklemeye sabrının kalmadığıyla ilgili bir yığın sözler tüketti. Biliyorsunuz, erkekler hakkındaki fikirlerimi..." dediğimde hepsi başlarını salladı. Ama hayranlıkla beni dinlemeye devam ediyorlardı. Avanaklar, dedim içimden.

"Tahmin edersiniz ki çok yakışıklı ve çekici bir adam. Ee, sonuçta benim de bir kırılma noktam vardı. O kadar tatlı sözlerden sonra bayrağı indirdim ve evlenme teklifini kabul ettim."

Arsızca "Öpüştünüz mü?" diye soran Eda'nın sorusuyla bedenimi tatlı bir ateş sardı. Yüzüm kızarmış olmalıydı ki hayretle "Evet! Öpüşmüşsünüz! Nasıl bir his? Ne kadar ileri gittiniz?" diye sorduğunda hayretle yüzüne baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İleri? Öpüşmeye kıl kala Mirsad'ın U dönüşü yaptığını, bir erkekle hiçbir tecrübem olmadığını bu sersemlere itiraf edecek değildim.

"Özelimi sizinle paylaşacak değilim." diyerek yan çizdim. "Ayrıca Mirsad'la öpüşmek çok tatlıydı."

"Tatlı mı?" Eda inanamıyor gibi. "Tutku, arzu yok muydu?"

"Eda! Sınırlarını zorlama istersen!" diye çemkirdim.

"Düğünden sonra nerede yaşayacaksınız? Herhâlde seni İzmir'e götürür." dedi Fatma öyle olmasını umut eder sesle.

"Yani!" dedim kinayeyle.

Gonca, ideallerimi biliyordu ve "Üniversite ne olacak? Okulu bırakacak, evinin kadını mı olacaksın?" diye sordu.

"Elbette ki hem okuyacağım hem de Mirsad'ın kadını olacağım. Evli olup üniversite okuyan milyonlarca insan var."

"Zengin olacaksın. Okumanın ne manası var ki?" diye sordu Fatma, sığ beyniyle.

"Zenginler okumaz diye bir kaide mi var? Ayrıca şirkette çalışmam için üniversiteyi bitirmem şart!"

"Şirketlerinde mi çalışacaksın?" diyen Eda'nın sesi kıskançlıkla kısılmıştı.

"Evlendikten sonra şirketimizde çalışacağım." dedim üstüne basa basa. Ki Mirsad'la evlendikten sonra şirketin yarısı bizim olacaktı. Ne kadar güzel bir sözcüktü; *biz!*

Beş yıl sonra Mirsad'ı kendime bağlayamazsam *bizim* diye bir şey olmayacaktı. Ama bunu hayranlıkla dinleyen arkadaşlarıma açıklayacak değildim.

Biraz daha devam edersem bir hata yapmam işten değildi. Bu konuşmaya artık bir son vermeliydim.

"Ben acıktım. Kantine gidiyorum."

***

Yarıyıl tatiline iki ay gibi bir zaman kala, Mirsu ve Cüneyt'in düğünü için; bu defa babam ve ağabeylerim de olmak üzere maaile İzmir'e geldik. Bizi yanında ikinci bir araba ve şoförle Mirsad karşılamıştı. Teyzemler, düğün telaşı yüzünden havaalanına gelememişlerdi.

Mirsad, havaalanına iki araçla gelmişti. Ağabeylerim, özel şoförün kullandığı araca binerken, biz Mirsad'ın kullandığı araca binmiştik.

Onu seyretmeye doyamıyordum.

Mirsad, yine yakışıklılığının ve çekiciliğinin zirvesindeydi. Ne kadar çabalasam da ondan bakışlarımı alamıyordum. Ailemden birinin bunu fark etmesinden korkuyordum. Annemle birlikte arkada oturuyorduk. Babam, Mirsad'ın yanında oturmasına rağmen konuşmadan yolculuk ediyordu. Tüm konuşma, annemle Mirsad arasında gerçekleşiyordu. Konu ise düğün ve koşuşturmaydı.

Cüneyt, bana kendini tanıtırken eksik anlatmıştı. Mirsad ile kuzenden öte kardeş gibi birbirlerine bağlılardı. Mirsu ile iki yıl öncesine kadar aralarında bir şey olmamışken sonra aniden çekim gerçekleşmiş, flört etmeye bile gerek duymadan evlenmeye karar vermişlerdi.

Cüneyt, yakışıklı ve karizmatik bir adamdı. Yüzünden hiç eksik olmayan gülüşü her daim yeşil gözlerine kadar ulaşırdı. Kumral, bir seksene yakın boyuyla en az Mirsad kadar uzun bir adamdı. Gözüme aykırı gelen tek kusuru uzun favorileriydi. Allahtan, Mirsad o tür şeyleri önemsemiyordu. Mirsad'ın tek olağan dışı görüntüsü ensesini kapatacak kadar uzun saçlarıydı. Bu, ona hoş bir hava katıyordu.

Şimdi, o uzun saçları aralık olan arabanın camından içeriye giren rüzgârın yardımıyla dalgalanıyor, tenindeki kokuyu alıp izin istemeden yüzümü fütursuzca okşuyordu. Gizli bir zevkle kokusunu içime çekerken gözlerim hırsız gibi dikiz aynasından gözlerine dokunuyordu. Arada yaka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanıyordum ama ne düşündüğünü anlamamam için yüzünü ifadesiz tutuyordu. Babamın somurtkan duruşu onu germiş olmalıydı. Annemin sohbeti yeterli gelmiyordu gevşemesine.

Elli gündür ki bu bin iki yüz sekiz saate tekabül ediyor, Mirsad'ı görmemiştim. Ondan ayrı kaldığım her günü, her saati saymıştım. Nasıl saymazdım ki? O, babam ve ağabeylerimi saymazsam hayatımın ilk erkeğiydi.

Ve...

Ve evet, son erkeğim olacaktı.

Annemle Mirsad'ın konuşmalarına kendimi vermeye çalışıyordum. Babam, benim gibi derin düşünceler içindeydi, onların konuşmalarını dinlemeye değer görmüyordu.

Mirsad, şimdi şirketin bugüne nasıl geldiğini, hangi alanlarda iş yaptıklarını anlatıyordu. Annem pek çok bilgiden yoksun kalmış gibi, can kulağıyla yeğeninin anlattıklarını dinliyordu. Ve yeğeninin her cümlesinin sonunda övgü dolu tasdik geliyordu. Babamla evlenmeden önce basit bir nalbur dükkânıyken şimdi kocaman bir anonim şirketi olduğuna şaşırdığını ifade ediyordu her fırsatta. Mirsad'ın anlattığına göre Basmane'deki küçücük nalbur dükkânından şimdi ülke çapında tanınan pek çok inşaat malzemelerinin markası olmuştu. Mermer üretiminden tuğla üretimine kadar pek çok alanda iş yapıyorlarmış. Ayrıca, yakın zamanda başladıkları inşaat sektöründe de önemli ilerlemeler kaydetmişler.

Mükemmel anlatıcıydı, dinlemek güzeldi. Tarih dersi dinler gibi Mirsad'ın anlattıklarını kafamda canlandırmak ayrı bir keyifti. Ayrıca mükemmel bir rehberdi; geçtiğimiz yerlerin isimlerini söylerken, özelliklerini anlatmaktan geri kalmıyordu.

Dikiz aynasında Mirsad ile gözlerimiz yeniden buluştu. Kalbim yeniden istem dışı zıpladı. Gözlerindeki pırıltı buz mavisi rengini daha da vurgulamıştı. Babam arkasını dönüp bana bakınca bir an bocaladım. Yetmezmiş gibi annem

kuluma dokundu, yüzüme doğru eğilmişti. Annem merakla "Kızım? İyi misin?" diye sordu. Şaşkınlıkla önce anneme sonra diğerlerine baktım. "İyiyim!" Fazla dalmış, ipin ucunu kaçırmıştım.

"Mirsad, eve geçmeden önce şirkete gitmesi gerektiğini söyledi. Yine dalmış gitmişsin."

İstemsizce kızardım. Mirsad'ın dikiz aynasından bana öyle manalı manalı bakmasının nedenini şimdi anlıyordum. "Özür dilerim. Dalmışım işte." diye mırıldandım.

"Belli!" dedi annem yarım ağız. Başını dışarı çevirirken gülüşünü saklamaya çalışıyordu.

Mirsad "Gidiyor muyuz?" diye sordu yeniden.

"Fark etmez." dedi babam. "Ha eve beş dakika önce varmışız, ha beş dakika sonra..."

Peki, nereye gidiyorduk? Sormaya cesaret edemedim, yine güleceklerdi.

Aklımdan geçeni okumuş gibi "Alsancak'ta şirkete uğramam gerek, almam gereken birkaç dosya var. Havaalanına gelirken şirketi arayıp hazır olmasını istemiştim. Az önce de hazır olduğunu haber verdiler. Fazla vaktimizi almaz." diye teminat verirken dikiz aynasından gülümsemeye devam ediyordu.

"Fark etmez." diye babamın cümlesini tekrarladım. Ne ara telefonda konuşmuştu ki?

Yirmi dakika sürmemişti, sokağın iki yanından yükselen ofislerin olduğu şirket binasına geldiğimizde. Muhteşem ve yüksek binalar ağzımı ayran budalası gibi açmama neden olmuştu.

İzmir'in her bir köşesi ayrı bir güzellik barındırıyordu. Temiz sokakları, düzenli trafiğiyle kendine hayran bıraktıracak kentlerin başında yer alıyordu. İzmir'i sevmiştim. Hele içinde Mirsad yaşıyorsa daha bir güzeldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyük şirket binası, Tur-Saygın A.Ş. önüne yanaşırken takım elbiseli bir adam girişte bizi karşıladı. Mirsad, camı aralayıp adamdan dosyayı aldı. Tekrar geri dönmek için manevra yaparken adama selam veriyordu.

"İzmir ne çok değişmiş." diye mırıldandı babam kendi kendine. Sesinde hayret ve biraz da memnuniyetsizlik vardı.

"Göründüğünden de çok değişti, Kemal enişte." Mirsad, yalnızken babama enişte derken başkalarının yanında baba diyordu. Bu da rolümüzün bir parçasıydı. Ben de üçüncü kişilerin yanında teyzeme anne demek zorunda kalıyordum.

"İnsanlarıyla birlikte değişti. Annemle anneannem, bazen eskileri yâd ederler, sanki başka bir dünyadan bahsettiklerini düşünürüm. Herkes kendi menfaatinin peşinde, düşsen bir tekme de onlar atıyor. Hele ki iş dünyasında öyle insanlar var ki... Kimseye güvenmemeyi öğreniyorsun."

Babam "Buna nedense şaşırmadım." diye homurdandı memnuniyetsiz sesle. "Bu sadece buraya özgü bir şey değil, her yer aynı, çıkar dünyası!"

***

Anneannemin evine geldiğimizde ağabeylerim çoktan eve yerleşmişlerdi bile. Onları getiren şoför, ikinci bir emir için aracın içinde bekliyordu.

Anneannemle görümcesi Mefharet hala bizi kapıda karşıladı. Uzun boylu, dinç görünüşlü bir kadındı. Anneannemle yaşıt sayılırlardı. Kocasını on yıl evvel trafik kazasında kaybetmiş, şimdi de kızıyla beraber yaşıyordu. Anneannemin anlattığına göre, eskiden Narlıdere'nin en ünlü terzisiymiş. Bir oğlu, bir kızı varmış. Oğlu Türkiye'nin sayılı cerrahlarındanmış. Henüz onunla tanışmamıştım. Kızıyla eylül ayında geldiğimizde tanışmış ve çok sevmiştim. Öğretmen emeklisiydi ve hiç evlenmemişti.

Odalarımıza yerleştikten sonra hep birlikte teyzemlerin evine gitmek için hareketlendik. Mirsad, biz hazırlanana kadar beklemişti. Yine iki araba, bu defa büyük hala Mefharet, kızı Ayşen teyze ve anneannem de vardı.

Eve vardığımızda bahçeler dahi aydınlatılmış, her yer ışıl ışıl olmuştu. Üç katlı lüks villanın tüm odalarının ışıkları yanıyordu. Sezgin ağabeyimin hayranlığını belli eden ıslığı dudaklarından fırladı.

"Yanlış eve gelmedik, değil mi?" diye sordu hayret dolu ıslığının ardından. Gülmemek ve bir şey söylememek için dudaklarımı ısırdım. Çünkü onlara buraları anlattığımda bana hiç inanmamışlardı.

"Bence burası ev değildir." dedi Engin ağabeyim, Sezgin ağabeyime hak verircesine. "Sanırım burası saray." dedi beğeniyle.

"Çocuklar!" dedi babam uyarırcasına. Kimsenin onu duymamasına da dikkat ediyordu, göz ucuyla Mirsad ve bizimle gelen şoföre bakıyordu. Şoförün duyması biraz uzak bir olasılıktı ama Mirsad'ın duyduğuna emindim. Ama duyduğunu hiç belli etmemişti.

Evin hizmetlileri bizi karşılarken teyzemler de onların arasındaydı. Ve yüzlerinden anlaşıldığı üzere telaşları devam ediyordu. Teyzemin saçlarında bigudiler sarılıydı.

Eve girerken Mirsu üst kattan "Miray! Çabuk yukarı gel." diye son ses bağırıyordu. Ev tam karmaşa yumağıydı.

Bu telaşa anında dâhil oldum. Olmamak mümkün müydü? Teyzemle enişteme kucakladıktan sonra yukarı çıkmak için merdivenlere yöneldim. Ailem ve anneannemler salona girerken ben merdivenleri yarılamıştım bile. Mirsu'nun odasına girdiğimde hayranlıkla durakladım. Çok güzel olmuştu. Onu bir periye benzetiyorken şu an bir melek kadar güzel ve alımlıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kumral tenini ortaya çıkaran pembe şifon elbise, ona çok yakışmıştı. İnce, muntazam vücudunu ortaya çıkarmış, bedenine ikinci bir ten gibi kaplayan elbise göğsünden başlayıp ayaklarına kadar inerken baldırından başlayan derin yırtmaçla hareketlendirilmişti. Yuvarlak omuzları ve uzun, ince boynunu ortaya çıkaran straplezi ayrı bir görsel şölendi. "Nasıl olmuşum?" derken kendi etrafında dönüyordu.

"Harika! Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim. Ee? Sen ne giyiyorsun?" diye sorduğunda istemsizce kızardım. "Bu kıyafetlerle kınama katılmayacaksın, değil mi?" diye bastırırken burnunu kırıştırıyordu. Ne söyleyeceğimi bilemeden yüzüne baktım. Hemen arkasında duran yardımcı kızın yüzüne de en az Mirsu'nunki kadar hoşnutsuzluk yerleşmişti. Elbisemin nesi var, dercesine baktım. Sade, koyu mavi elbisemin dizlerime kadar gelen etek boyuyla gayet hoş duruyordu üzerimde. Sonuçta annem almıştı. Gerçi Rize gibi yerde fazla seçme şansımız da yoktu ya.

"Beğenmedin mi?" diye sordum endişeyle.

Hemen toparlandı ve "Aslında fena değil." derken özür dilercesine gülümsedi. Sonra tereddütle "Eğer gücüne gitmezse sana gardırobumdan önerebilirim."dedi. Beden olarak aynıydık. Eminim tam uyacaktı. Ama benim endişem annemin ne diyeceğiydi. Ben bu çelişkiyle cebelleşirken annemle teyzem odaya girdiler.

"Çok güzel olmuşsun!" dedi annem hayranlıkla.

"Teşekkür ederim. Sen de çok hoş olmuşsun, teyzeciğim." dedi kibarca.

"Senin gecen, kızım. Kimse bize bakmayacak."

Bigudilerini çıkarmış, saçına son şekli vermiş olan teyzem, henüz telaşını üzerinden atamamış gibi "Cüneyt aradı mı?" diye sordu.

"Henüz aramadı... Teyze?" derken sesinde tereddüt vardı. "Eğer kızmazsan bir şey söylemek istiyorum." dedi çekinerek. Annem, lafı nereye götüreceğini merak edercesine Mirsu'ya baktı. "Nedir kızım?"

"Miray'a elbiselerimden birini giymesini önerdim. Sanırım senden çekindiği için cevap vermek istemedi. Ne dersin, giyebilir mi?"

Annem şaşkınlıkla, bir bana, bir Mirsu'ya baktı. Benim utanarak başımı eğmemi görünce bu defa teyzeme döndü.

"Sakın yanlış anlama, teyzeciğim. Ben onu daha önce hiç giymedim. Miray'a çok yakışacağına eminim."

"Niye yanlış anlayayım, kızım! Miray isterse giyebilir. Rize'de çok aradık ama istediğimiz gibi bir şey bulamadık. Hatta yarın buralarda düğün için ne bulabiliriz diye düşünmedik değil." derken yeniden teyzeme baktı. Bu konuda desteğini bekliyor gibiydi.

Teklifinin kabul olmasına çok mutlu olan Mirsu, neşeyle "Harika!" derken annemin boynuna atıldı. Sonra beni kolumdan tutup giyinme odasına sürükledi. Sırf gece kıyafetlerinin olduğu bir bölmeden kırmızı bir elbise çıkardı.

"Bunu giyin. Kına konseptine uygun. Yarın sabah da düğün için muhteşem bir kıyafet buluruz."

"Kıyafet mi?" dedim şaşkınlıkla. Yarın gelin olacak olan kendisi değil miydi?

Şaşırmama şaşırırken "Neden şaşırdın ki? Ah! Sen benim nasıl hazırlanacağımı mı dert ediyorsun? Sen onu dert etme! Dediğim mağaza düğünümüzün olduğu otelde." Yanındaki kızı göstererek "Zaten Seher orada olacak. İkimizin de hazırlanmak için bol bol vakti olacak. Sen şimdi şunu giy bakalım, düzeltme yapılacak mı, bir bakarız."

Elbiseyi elime bırakıp soyunma odasından çıktı. Dakikalar sonra odadaki boy aynasına baktığımda görüntüm karşısında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

soluğum kesildi. Bambaşka bir Miray, aynada şaşkın suratla bana bakıyordu. Geniş askılı elbisenin robası güpürdü. Bedenimi ikinci bir ten gibi saran ipek kumaş kat kat aşağıya iniyordu. Üzerimde nasıl durduğuna karar vermek için yeniden aynaya dönerken teyzem girdi. "Olmadı, değil mi?" diye sordum. O an için onun onayı önem arz etmişti. Beni onaylamamasını beklerken hafifçe gülümsedi. "Çok yakıştı." dedi. "Ama önce içine giydiğin çamaşırı çıkarmalısın, görüntü hoş olmaz." Haklıydı, sutyenimin askıları görünüyordu.

Bu sırada giyinme odasına annem gelmişti. Teyzemin söylediğini duymuş, hemen yanıma gelip arkama geçmişti bile. Elbisenin eteğini hafifçe kaldırıp çamaşırımın kopçalarına ulaştı ve açtı.

Yardım ederken teyzeme konuşuyordu. "Mirsu'nun pratikliğine hayran kaldım."

"Olması gerektiği gibi." diye mırıldandı. Annemin bunu duyduğundan emin değildim, neredeyse fısıldamıştı.

Bir şey duymamış olan annem, işini bitirince karşıma geçti. "Sana da söyledi, değil mi kızım?" diye sordu. "Mirsu, yarın senin için elbise bakabileceğimizi söyledi." Mirsu'nun önerisine annemin desteği, içimi kaplayan endişeyi buharlaştırıp uçurmuştu. Sevinçle başımı salladım. Elbisenin askılarını eliyle yokladı ve hafifçe geri çekilip baktı. Gördüğü görüntü hoşuna gitmişti, gülümsedi.

"İncecik kız. Ne giyse yakışır bunlara." dedi teyzem beğeni dolu sesle. Bunu teyzem mi söylüyordu? Şaşkınlığımı göstermeme adına başımı önüme eğdim.

"Bir zamanlar biz de bunlar gibi bir içim suyduk." dedi iç çekerek. Aynı ruh hâline teslim olan teyzem "Evet." diye mırıldandı. Dönüp teyzeme baktım, düşünceli bir hâlde boynuma bakıyordu. "Boynun boş durmasın." dedi ve itiraz etmemize fırsat vermeden çıktı. Mirsu ile konuşmaları bize kadar geliyordu. Biraz sonra elinde ince gümüş bir zincirle

yanımıza geri döndü. Teyzemin benim için bir şeyler yapma gayretini şaşkınlıkla izliyordum. Teyzemin kafasına saksı mı düşmüştü? O asık suratını maskenin altına sakladığını biliyordum. Yalnız kaldığımızda yine gerçek yüzünü gösterecek ve hakaretlerini sıralayacak bir yığın bahane bulacaktı.

Eserine bakıp memnun bir gülümseme yüzüne yerleşirken anneme döndü. "Şimdi tam oldu!" Kendime bakmama fırsat vermeden kolumdan tutup Mirsu'nun olduğu odaya sürükledi beni. Annem peşimizden geliyordu.

Seher, Mirsu'nun saçlarına son şekli veriyordu. Mirsu, heyecanla "Harika olmuşsun!" derken hafif bir çığlık attı. "Seher. Şunun saçlarına da bir el at, canım."

"Hemen, Mirsu Hanım."

Mirsu, oturduğu yerden kalkıp beni oturttu. Seher, maharetli ellerini bu defa benim saçlarımda gezdirmeye başladı. Gevşek bir topuzla saçlarımı topladığında ince boynum ortaya çıkmıştı. Hafif bir makyajla görüntüm tamamlanmıştı.

Artık hazırdım.

Evin kâhyası Mukaddes Hanım, odaya gelip misafirlerin geldiğini haber verdiğinde aradan yarım saat geçmemişti. Mirsu panikle çığlık attı. "Cüneyt evden çıkarken haber vereceğini söylemişti. Bu ne şimdi?" Sesinde hafif kızgınlık vardı.

Mine teyzem, Mirsu'yu sakinleştirmeye çalışırken "Sakin ol kızım, o da heyecandan unutmuştur." diyordu.

Mirsad, odaya girdi. "Ne bu çığlığınız? Damat geldi, sen daha hazır değil misin?" Kardeşinin öfkeyle kızarmış yüzüne rağmen "Mirsu! Hadi kardeşim, kınanı yakmak için çok sabırsızım!" dedi eğlenerek. Mirsu'nun yüzündeki panik onu eğlendirmişe benziyordu.

"Bu senin işin, değil mi?"

Öfkeyle soludu. "Sen söyledin Cüneyt'e aramamasını. Beni böyle paniğe sokmak seni çok eğlendirmişe benziyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annemle teyzem, gelen misafirleri karşılama telaşıyla odadan çıkmışlardı bile.

"Yine kendince senaryo yazıyorsun, kardeşim. Ben kimseye bir şey söylemedim." diye inkâr ederken başını kardeşinin aksine çevirmiş, gülmemek için dudaklarını sıkıyordu.

Sonra beni gördü. Şaşkın gözleri gözlerimi bulduğunda yüreğim yine zıpladı.

Mirsu'nun yüzü muzip gülüşle aydınlanırken "Nasıl olmuş?" diye sordu. İki saniye önceki öfkesinden eser yoktu. Mirsu'nun sorusuna ilk an cevap vermese de sonra kardeşine dönüp onayladı. "Güzel olmuş."

Onun tarafından beğenilmenin tarifsiz mutluluğu içime dolarken yüzüm alev alev yanıyordu. Kırmızı elbisenin koruyuculuğuna sığınırken gözlerinin yeniden gözlerime dokunmasını bekledim. Ama olmadı.

Onun yerine "Hanımlar! Hazırsanız inelim. Herkes bizi bekliyor." derken her iki kolunu yana doğru açmıştı. Mirsad, başını kardeşine yaklaştırdı. Kısık sesle "Kına gecene hazır mısın, su perisi?" diye sordu. Her daim yüzünden neşe eksik olmayan Mirsu'nun yüzüne buruk bir gülümseyiş yerleşti. Başını usulca salladı. Mirsad, derin nefes alırken geniş göğsü şişti. En az Mirsu kadar buruktu. Her ne kadar kınasını yakmaya sabırsızlandığını söylese de kardeşinden ayrılacağına içten içe üzülüyordu. Bunu buruk gülümseyişinden okuyordum.

Merdivenlerin başına geldiğimizde aşağıdaki misafirlerin sesleri bize kadar ulaşıyordu. Bir ağızdan konuşmanın verdiği bir uğultu vardı aşağıda. Uğultunun yerini, Mirsad'ın kollarında basamakları inmeye başlamamızla alkışlar almıştı.

Bu müthiş bir duygu karmaşasıydı. Sanki benim gecemdi. Mirsad'ın kolunda benim için düzenlenmiş partiye adım atıyor gibiydim. Mirsad, hafifçe başını benden yana çevirip gözlerime baktı. Aynı şekilde karşılık verdim. Kısa bir an bocalasa da yeniden konuklara döndü. Basamakları tamamlayıp indiğimizde Mirsad, Mirsu'yu basamakların sonunda bekleyen Cüneyt'e teslim etti.

Kalabalığın açtığı koridorda kol kola salona girerken biz de hemen arkalarındaydık. Mirsad, henüz kolundan çıkmama izin vermemişti.

Her nasılsa o kalabalığın içinde ağabeylerimle bir an göz göze geldim. Farklı kıyafetle gördükleri için şaşkındılar. Onları bu kadar şaşırtmışsam babam kim bilir nasıl bir tepki gösterir paniğiyle gözlerimle babamı aradım. Henüz görünürde yoktu.

Bu iyi mi diye düşünürken Mirsad belimden kavramış, salonun ortasına açılmış piste doğru sürüklemişti. Mirsu ile Cüneyt, kalabalığın ortasında ilk danslarını yapıyordu. Mirsad ile birlikte onlara eşlik etmeye başladık. Sözde uzun boyluydum. Ama Mirsad'ın yanında kısacık kalmıştım.

Teyzemle eniştem de dansa kalkmışlardı. Kalabalığın içinde endişeyle aradığım babam, annemle dans etmek üzere bize doğru geldi. Bu ilginç durum karşısında o kadar büyük şaşkınlık içindeydim ki adımlarım sekteye uğradı.

Babam ve annem dans ediyor!

Birbirlerine çok yakıştıklarını her fırsatta düşünürdüm ama şu an bir filmin kahramanları gibiydiler. Mutlu ve huzurlu yüzleriyle birbirlerinde kaybolmuş gibiydiler.

Elbette ki babamın annemi yalnız bırakmaması çok ince bir davranıştı, babamdan beklenmeyecek kadar ince bir davranış. Bir filmin kahramanları gibi görünseler de babam mecbur hissettiği için dans ediyordu. Babamın bu hâlini fark edince kıkırdadım.

"Ne oldu?" diye sordu merakla Mirsad. Bir an söyleyip söylememek arasında kararsız kalsam da "Babam..." dediğimde Mirsad dönüp babama baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birbirlerine yakışıyorlar." diye mırıldandı.

"Hım. Aslında hiç sevmez dans etmeyi."

"Öyle mi?" derken şaşırmıştı. Bir kaşı yukarı kavis yaparken filozofça "Belli bir yaştan sonra da biraz zordur. Nasıl gelmişse öyle gider!"

Sessiz kaldım. Biz de nasıl başladıksa öyle mi devam edecektik? Kalbim ince ince sızlarken müziğin hafif ritmiyle salınmaya devam ettim. Mirsad'la göz göze gelmemek için çevreme bakınıyordum. Mümkün olduğu kadar Mirsad ile gözlerimizin kesişmesine engel olmaya çalışıyordum. Gözlerim gözlerine değdiğinde ruhum ruhuna karışıyordu. Onun da benden bir farkı yokmuş gibi bakışları devamlı çevreyi tarıyordu. Ama nefis nefesinin yüzüme çarpmasına engel olamıyordu. Bedenim tatlı tatlı kamçılanıyordu. Tatlı nefesini içime çekerken sanki Mirsad'ı içime çekiyordum. Aldığım zevk o kadar yoğundu ki her soluk alışımda nefesim titriyordu.

Bir eli belimi nazikçe kavramışken diğer elim avucundaydı. Bedenlerimiz her salınışta usulca birbirine dokunup duruyordu. Bu tatlı işkencenin bitmemesi için dualar ediyordum.

Dualarım kabul görmedi.

Dakikalar sonra fark ettim ki kalabalık salonda bir çift kara göz, ikimizin üzerine kilitlenmişti. Pınar'ın bakışları, öldürmek istercesine öfke doluydu. Kalbim sıkıntıyla gerildi. Mirsad'ı benden kıskanıyordu.

Dans ritmim bozuldu.

Tekrar toparlanmaya çalışırken Mirsad "Ne oldu, ayakkabın mı rahatsız etti?" diye sordu ince bir alayla. Topukluya alışamayacak kadar vahşi olduğuma o da artık kanaat getirmiş olmalıydı.

"Yo, gayet iyiyim." dedim inatla. Dansın ortasındaydık ve şimdi bırakırsam farklı dedikoduya sebep olacaktım. Ne-

den dansı yarım bıraktığımı herkes öğrenmek isteyecekti. Sebebini öğrenmek isteyenlerin başında da Mirsad olacaktı elbette. Pınar'la göz göze gelmeme adına dans eden annemlere başımı çevirdim.

"Peki, neden duraksadın?" Anlaşılan vazgeçmeyecekti. Pınar'ın bizi dikizlediğini, bizi öldürmek istercesine baktığını söyleyemezdim ya. Ne söyleyeceğimi düşünürken Engin ağabeyim yanımıza geldi.

"Damat!" Her zaman adıyla seslenirdi ağabeyim. Ama şimdi durduğu yeri hatırlatmak istiyor gibi vurgu vardı sesinde. "Müsaade edersen biraz kardeşimle dans etmek istiyorum."

Sanki bu ânı bekliyor gibi "Ah! Elbette! Müsaade sizin." diyerek ellerimi ağabeyimin ellerine teslim etti. Tüm enerjim, Mirsad'ın beni bırakmasıyla solup gitti. Dansın sona ermesine bu kadar hevesli olabileceğini bilmiyordum. Yine mi tüm hissettiklerim tek taraflıydı? Bu ne büyük bir acıydı. Gözlerim yanarken yaş akmaması için ayrıca çaba sarf ediyordum. Engin ağabeyim "Ne o, niye canın sıkıldı?" diye sordu, Mirsad yanımızdan ayrılır ayrılmaz. Sesindeki korumacı ton içimi ısıtmıştı. Şunu anlıyordum ki; onların hayatını cehenneme çevirsem de sıkıntıda olduğumda ilk imdadıma yetişen yine ağabeylerim olacaktı.

Başımı sallarken göz ucuyla hayatımın merkezindeki adamı takip ediyordum. Bahçeye açılan kapıdan gecenin karanlığına karıştığında üşüdüğümü hissettim. Anneannemin yanında annesiyle oturan Pınar'ın artık yerinde olmadığını fark ettim. Ağabeyime hissettirmeden etrafımı taradım.

Pınar yoktu!

Mirsad bahçeye çıkmıştı!

İçimi kaplayan panikle mücadele ederken ifadesiz durmaya çalışıyordum. Zihnimde her ikisinin olası görüntüleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

canlanırken nefesim kesiliyordu. Anbean içimde büyüyen şüphe denizinde boğuluyordum.

"Yoruldum ağabey." dedim çekinerek. Onunla dansını yarıda bırakmak istemezdim ama mutluluk rolü yapamayacak kadar berbattım. Olasılık şüphesi dahi ölesiye kıskanmama yetiyordu.

Engin ağabeyim "Nasıl istersen." derken çok kibardı. Anneannemin yanına kadar eşlik etti, ardından Sezgin ağabeyimin yanına gidip oturdu. Bir süre görmeyen gözlerle dans eden çiftleri izledim ama aklım, bahçeye çıkan Mirsad ve ortalarda olmayan Pınar'daydı.

Bu bilinmezliğe daha fazla dayanamayacağımı hissettiğim an ayağa kalktım ve adımlarımın izin verdiği yere, bahçeye doğru yürümeye başladım.

Bahçe aydınlatmaları yeterli değildi gizlilikleri ortaya dökmeye.

Yine de bahçenin diğer tarafından fısıltı hâlinde sesler geliyordu. Sessiz olmaya dikkat ederek yürüdüm. Büyük salondaki müziğin sesi arkamdan geliyordu. Bu sebepten aralarındaki konuşmayı anlayamıyordum.

Kendimi karanlığın gölgesine saklarken sese biraz daha yaklaştım. Artık onları daha iyi görebiliyordum. Salkım söğüt ağacının altındaki Mirsad'ın yüzü gölgede kalıyordu ama Pınar'ın yüzü bahçe aydınlatmasından dolayı kabak gibi ortadaydı. Tutkuyla bakan gözleri Mirsad'ın yüzüne yoğunlaşmıştı. Yüzüne doğru bir şey fısıldadı. Mirsad'dan hiç tepki yoktu. Yine de Pınar'ın yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Elini kaldırıp Mirsad'ın omzuna yerleştirdi. Mirsad, bir heykel gibi yerinde dururken Pınar, omzuna bıraktığı elini ağır ağır, okşar gibi aşağı doğru yol izlemeye başlamıştı. Okşuyordu! Diğer eli, takım elbisesine rağmen kolunda geziniyordu.

Mirsad, tüm bunlara rağmen tepkisizdi.

Pınar'ın yaptığı edepsizlik, Mirsad'ın durum karşısındaki aymazlığı! Üstelik kendi kardeşinin kınasında yaşanıyordu bütün bunlar.

Anlamıştım artık. Aralarındaki tutkunun bir sınırı yoktu. Bir şey daha anlamıştım; ikimiz diye bir şey hiç olmamıştı, olmayacaktı. Gelecek, ikisi arasında çok önceden atılmış tohumlardı. Şimdi de filizleniyordu.

Daha fazlasını görmeye tahammülüm yoktu. Aşk ve mutlulukla birbirlerini seyretmelerine daha fazla tahammülüm yoktu. Salona geri dönmek istemiyordum. Mirsad'a umutsuzca âşık olduğumu anlamaları çok olasıydı.

Bahçeye açılan mutfağın girişine yöneldim. Servisle uğraşan çalışanlar beni görünce şaşırdılar ama hemen işlerine geri döndüler. Kendimi mutfaktan atıp en yakındaki banyoya yöneldim. Yaşlarımla mücadelede sona geldiğimde banyo kapısını kapatıyordum.

Kına yakmak için kızlarla bir araya geldiğimizde Pınar, yeniden ortaya çıktı. Mirsad, çoktan salondaki yerini almış, erkeklerin bir arada olduğu guruptakilerle kına ritüelini izlemeye başlamıştı. Pınar da ritüelin olduğu alana değil, erkeklerin yanında durmuştu. Mirsad'a çok yakındı. Pınar'ın o siyah fırça saçlarını yolmamak, Mirsad'ın üzerinden bakışlarını ayırmayan gözlerini yerinden çıkarmamak için kendimle o kadar çok mücadele ediyordum ki yumruklarımı sıkmaktan eklemlerim ağrımıştı.

Kına yakılırken tüm kızlar Mirsu'nun etrafına toplanmış o, Mirsad'ın yakınından hiç ayrılmama adına geride durmuştu. Ve işin en acı yanı, Mirsad'ın bundan hiç rahatsız olmamasıydı. Belli ki Mirsad iyi bir oyuncuydu, duygularını gizleyebiliyordu. Oysa Pınar'ın bakışlarında buram buram aşk ve tutku vardı. Pınar, belki de saklama gereği duymuyordu. Birlikte olmuş olabilecekleri fikri aklıma geldikçe nefes alamı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordum. Az önce bahçede öyle rahatça dokunduğuna göre, ihtimalden öteye gidiyordu.

Buna dayanamıyordum. Mirsu'nun kınası bana zehir olmuştu. Neden bunları yaşamak zorundaydım? Neden bu kadar acı çekmek zorundaydım?

Aşk neden bu kadar zordu?

Aşk neden bu kadar imkânsızdı?

Kına eğlencesi bitip herkes evlerine dağılırken bizler de gitmek için hareketlendik. Bir an önce eve, bana ayrılan odama gidip acımı ağlayarak hafifletmek için sabırsızlanıyordum. Ama tüm planlarımı altüst eden öneri karşısında elim kolum bağlanmıştı.

Mirsu, bu son geceyi birlikte geçirmemizi isterken yalvaran bakışları karşısında bir şey yapamadım. Annemle anneannem dünden razıydılar. Engin ağabeyimse bundan hiç hoşlanmamıştı. Oysa Mirsad, Pınar'ı evine bırakmak için çoktan evden ayrılmıştı. Pınar, tüm gece bırakmazdı büyük ihtimal.

Annemleri geçirdikten sonra Mirsu'nun odasına çıktık. Mirsu, bana temiz bir pijama takımı verdi. Üzerimizdeki kıyafetleri çıkarıp rahat pijamaları üzerimize geçirdik.

"Sonunda!" Mirsu neşeyle. "Bunu da atlattık. Asıl gün yarın, onu da savdık mı değmeyin keyfime."

"Güzel bir geceydi." dedim nazikçe. Benim haricimde herkes için güzel bir geceydi.

"Güzel olmasına güzeldi ama Pınar'ın arsızlığı beni deli etti. Ağabeyime sülük gibi sırnaşması da neydi öyle? Bu kıza tahammül edemiyorum." Öfkesini saklama gereği duymuyordu. Şaşkınlıkla Mirsu'ya baktım. Pınar'ın hareketlerinden rahatsız olanın sadece ben olmadığımı bilmek güzeldi. Ama bu bir şeyi değiştirmezdi. Mirsad'ın tercihiydi.

"Gece benim gecemdi, gel gör Pınar yine yaptı yapacağını. Bundan rahatsız olan sadece ben miyim, Allah aşkına!"

Şaşkınlığımı görünce "Sakın bana fark etmedim deme!" diye çıkıştı. Bir şey söyleyemedim, söyleyecek kelime bulamıyordum. "Ağabeyimin içine düşecekti neredeyse. Tabii bütün bunlara ağabeyim izin vermese cesaret edemez ya. Neyse..." Aklına gelen fikirle yüzünü büzüştürürken "Evine bırakırken biraz ateşini düşürür artık. Bir ara herkesin içinde ağabeyimin üzerine atlayacak sandım." Bunları anlatırken bir yandan da aynanın karşısında makyajını temizlemeye çalışıyordu.

Yüzümü görmediği için memnundum. Yıkılmıştım. Oysa benim gördüğümü kimsenin görmediğini sanıyordum. Üstelik Mirsu, onları bahçede baş başa gördüğümü bilmiyordu. Her ne kadar kabul etmek istemesem de Mirsu'nun dile dökmesi tüm gerçekliği önüme seriyordu; Mirsad, beş yıl sonra Pınar ile yoluna devam edecekti.

Mirsu'nun yatağının üzerine kendimi bırakırken yıkık durumdaydım. İçim acıyla bin parçaya bölünüyordu. *Ateşini düşürür* sözü beni başka duygulara yönlendirmişti; kıskançlık. Onun ateşini nasıl düşüreceğini bilecek kadar bir şeyler biliyordum. Ama ne kadar ileri gitmiş olabileceklerini bilemeyecek kadar da tecrübesizdim. Bir yerden sonrasını hayal edemiyordum.

Benim suskunluğumu merak eden Mirsu, döndü. Yüzümdeki yıkılmışlığı görmüş olmalıydı. Elindeki ıslak mendili aynanın önüne bırakıp doğruldu. İki adımda yanıma gelip yatağın üzerine, yanıma oturdu. Endişe ve merakla "Senin canın bir şeye mi sıkıldı?" diye sordu. Başımı sallarken gözlerimi meraklı gözlerinden kaçırdım. Uzanıp çenemden kavradı, kendine çevirip bakmam için beklemeye başladı. "Söyleyecek misin?" diye ısrar etti.

"Bir şeye sıkılmadım, sadece yol yorgunuyum. Unuttun galiba, Rize'den bugün geldim." Sesimi canlı tutmaya çalışırken gülümsedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İnanmalı mıyım?" diye sordu şüpheyle. "Ben Mirsuysam senin ne sıkıntın olduğunu ortaya çıkaracağım. Ve..."

"Bunu yapma!" dedim sözünü keserek. Dikkatle gözlerime bakmaya başladı. Gözlerimi kaçırdım. Dakikalar sonra biraz şaşkın, biraz heyecanla "Sen, Mirsad'a âşık oldun!" dedi aniden. Sesinde kınama veya alay yoktu. Hayret vardı. Ne söyleyeceğimi bilememenin verdiği şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım. "Bana öyle bakma! Ne kadar inkâr etsen de bu böyle! Sakın bana ağabeylerimi sevdiğim gibi diye palavra sallama, inanmam! Öyle değil işte. Ona âşıksın! Biraz düşününce... Bunu ona bakışından görebiliyorum. Keşke ağabeyimde de görsem. Ahmak!" diye homurdandı öfkeyle.

Mirsu'nun konuşması boyunca ellerim kucağımda, çaresizliğimden dolayı parmaklarımı çimdikleyip duruyordum. Birazdan tırnağımın kenarı kanayacaktı, hissediyordum. Çünkü canım yanmaya başlamıştı.

Bunu anlamış gibi uzanıp ellerimi tuttu. "Neden onu kazanmak için bir şeyler yapmıyorsun?" Şaşkınlıkla başımı kaldırıp heyecanla parlayan yüzüne baktım. "Aslında bütün fırsatlar senden yana. Altı ay sonra o senin kocan olacak. Ne kadar yalan bir evlilik olsa da bunu gerçeğe çevirmek senin elinde. Beş yıl, her ne kadar kısa gibi görünse de onu kazanman için uzun bir süre. Bizimkiler de yardım eder ağabeyimi yola getirmek için." dedi umutla.

"Sakın!" diye panikle araya girdim. Teyzemin buna taraf olmayacağını biliyordum. Kimsenin bilmesini istemiyordum.

Mirsu içimdeki paniği hissetmiş gibi "Ben sana yardım ederim. Ne gerekiyorsa birlikte yaparız." dedi. Kısa bir an düşünür gibi yaptı. Onun gerçekleri görmesinden ve planlarını duymamdan dolayı şok yaşıyordum. Utançla başımı eğdim. Duygularımın hissedilir olmasından utanmıştım. "Mesela baş başa kalmanız için fırsatlar yaratabiliriz." diye devam ediyordu Mirsu. "Düğünden sonra seninle bunun çalışmalarına

başlamalıyız. Öncelik, Pınar'ı nasıl devre dışı bırakabiliriz, onu düşünmeliyiz."

"Yapma." dedim kırık bir sesle. "Onlar birbirlerini seviyorlar, bunu görmeyecek kadar kör değilim."

Bu sırada aniden kapı açıldı. Gelen teyzemdi. Birkaç saniye duraklasa da "Neler oluyor?" diye sordu merakla. Endişeyle Mirsu'ya bakmam gözünden kaçmamış, merakı daha da depreşmişti. "Bir şey olduğu yok, anne. Miray yine muziplik peşinde..."

"Öyle mi?" derken hiç inanmadım der gibi bir kaşı kalktı. Mirsu, sadece başını sallamakla yetinince "Fazla oturmayın. Yarın şiş gözlerle uyanmak istemiyorsanız bir an önce yatmalısınız." diye uyardı bu defa.

"Tamam anne. Birazdan yatarız. Sana iyi geceler."

Teyzem yeniden "Büyük sözü dinleyin." dedikten sonra çıktı.

Teyzem, kapıyı kapatır kapatmaz döndü. Gözlerindeki pırıltı yeni farkındalıkla parlıyordu. "Bu demek oluyor ki; Mirsad'ı sevdiğini kabul ediyorsun." Bir an için ne demek istediğini anlamadım. Neden sonra taşlar yerine otururken yüzüm ateş gibi yanmaya başladı. Yine sustum. Suskunluğum kabullenişti. İki eliyle saçlarımı arkaya atarken kendisine bakmam için zorladı. Gözleri gözlerimi bulduğunda anlayışla yumuşamıştı.

"İnanılır gibi değil! Bu harika!" Heyecanla şakıdı. "Eğer planımız işlerse... Ay! Hayali bile muhteşem. Sen ve ağabeyim..."

"Mirsu..." diye itiraz etmeye çalıştım.

"Biz bunu başaracağız." derken buna inancı sonsuzdu. O inancın zerresi bende yoktu. Bu imkânsızdı. "Ağabeyim seni sevmeli, gözü senden başka kimseyi göremeyecek hâle gelmeli. Bunu ikimiz başaracağız. İnanıyorum, seni sevecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Acı bir gülümseme dudaklarıma ulaştığında, bunu göstermeme güdüsüyle başımı başka yöne çevirdim. Kalbimi boş umutla doldurmak istemiyordum. Mirsu'yu kırmama adına sessiz kaldım. Kararlı görünüyordu, inkâr etmem bir şey ifade etmeyecekti. Aklına bir fikir gelmiş gibi aniden yataktan kalktı. "Annemin sözünü dinlemeliyiz. Erkeklerimize en iyi şekilde görünmek için iyi bir uykuya ihtiyacımız var. Sen bu gece burada yat, ben diğer odada yatarım. İyi geceler." İtiraz etmeme fırsat vermeden eliyle öpücük gönderip odadan çıktı.

Odada yalnız kalmıştım.

Kaşlarım, kafamdaki cevapsız sorulardan dolayı çatılmıştı. Neden odasını bana bırakmıştı? Bunda bir hinlik beklemem gerekir miydi? Neyin peşindeydi? Oysa birlikte uyuyacaktık.

Mirsu'nun boş bıraktığı yere oturup bir yandan makyajımı çıkarırken bir yandan da düşünüyordum. İzmir'e ilk gelişimde Mirsu'nun Mirsad ile yalnız kalmamız konusundaki çabasını... Pınar ile ilk tanıştığımız gün beni apar topar dışarı çıkarması da bu çabalarından biriydi. İstemsizce gülümsedim. Mirsu'yu ilk gördüğümde bir periye benzetmiştim ve haklılığımı kanıtlamıştı. İyilik perisiydi.

***

Sabahın erken bir saati olduğunu biliyordum. Kapının tıkırtısını duysam da cevap verecek kadar ayılamamıştım. Konağın yardımcılarından biri kahvaltının hazır olduğunu haber vermek için gelmiş olmalıydı. Kapının açıldığını duyduğumda yorganı daha da üzerime çektim, kalkmak istemiyordum.

Sırtım kapıya dönüktü.

Dakikalar geçmesine rağmen çağırmakta geciktiği gibi odanın kapısı geri kapanmıştı. Her kimse uyandırmaya kı-

yamamış, geri gitmiş olmalıydı. Bu rehavetle gün ışığından sakınma gayretiyle yorganı tepeme kadar çekerken yüzümü yastığa iyice gömdüm.

"Gelinlerin bu saate kadar uyuduğu nerede görülmüş?" diyen Mirsad'ın alaycı sesini duyduğumda kalbim şok ve heyecanla hızlandı. Beni Mirsu sanıyordu! Yatağa daha da gömüldüm. "Hadi, kalkmıyor musun?" der demez üzerimden yorganı bir hamlede çekti. "Miray?" dedi şaşkınlık dolu bir sesle. "Senin burada ne işin var?"

Yattığım yerde yavaşça döndüm. Şaşkınlığından dolayı yorganı henüz elinden bırakmamıştı. Elindeki yorgana uzanıp sert hareketle aldım. "Uyumaya çalışıyorum." dedim aynı sert sesle. Üzerimi tekrar örttüm.

Şaşkınlığı kısa sürdü. "Mirsu nerede?"

"Diğer odada sanırım. Yatağını bana bıraktı." diye yorganın altından cevap verdim.

"Hım..." Dalgınca mırıldandı. Dakikalar geçmesine rağmen odadaki varlığını hissediyordum. Yorganı burnuma kadar indirdim. "Ee? Şimdi neyi bekliyorsun?" diye sordum sabırsızca. "Mirsu diğer odada..."

Kollarını göğsünde bağlarken hınzırca sırıttı. "Kalkmayı düşünmüyor musun?" diye sözümü kesti. Boş boş yüzüne bakınca "Düğüne davetli değil misin? Eğer değilsen, bana eşlik etmen için davet edebilirim." Sonra ciddileşti. "Nişanlım olmadan o düğüne gidersem lanetlenirim."

Telaşla yataktan çıktım, "Unutmuşum." derken mahcup-tum.

"Belli!"

Bu sırada odanın kapısı açıldı. Gelen Mirsu'ydu. Mirsad'ı görünce bir an durakladı. Saniyesinde "Pardon!" deyip geri çıkmak için hamle yaptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereye?" dedik ikimiz aynı anda. Mirsu durup bir bana, bir ağabeyine şüpheyle baksa da saniyeler sonra bir kaşı alayla yukarı kalktı. "Nişanlıları yalnız bırakmam gerektiğini düşündüm."

Şaşkınlıkla Mirsu'ya baktık. "Bana öyle bakmayın. Öyle ama! Altı ay sonra evli bir çift olacaksınız." dedi ve cevap vermemize fırsat vermeden kapıyı yüzümüze geri kapattı. Gerçi benim ne diyeceğime dair bir fikrim yoktu fakat Mirsad'ın olmalıydı.

Ağzına tıkanan cümleleriyle boğuşan Mirsad'ın yüzü kapıya dönüktü. Bana dönmeden önce derin bir soluk aldığını duydum. Bana dönüp kafasında kurduğu cümleyi dile döker-ken, gözlerinin gözlerime dokunmamasına dikkat ediyordu. "Özür dilerim. Kardeşimin patavatsızlığına söyleyecek bir sözüm yok." dedi. "Lütfen onun adına özürlerimi kabul et."

"Ne için özür diliyorsun ki, bunda özürlük bir durum yok."

"Geleceğe dair olmadık hayallerini böyle ulu orta dökmesi doğru değil diye düşündüm." derken daha da batıyordu. Bunun farkına varmış olmalıydı ki yüzü iyice gerildi.

Demek bu sadece Mirsu'nun hayalleriydi. Derin ve umutsuz bir soluk alıp gözlerine baktım. Buz mavisi gözleri uzaktı.

Mirsu, bir hata yapmamıştı. Hatayı, şu an Mirsad yapıyordu. Bir defa daha yenilmişlik hissi yüreğime çökerken "İzin verirsen hazırlanmak istiyorum." dedim, sesim hiç olmadığı kadar, tıpkı gözleri gibi uzaktı. Sanki bu anı bekliyor gibi "Tamam. Ben çıkıyorum." dedi ve hemen ardından çıktı.

Kapı kapanırken kendimi yatağın üzerine geri bıraktım.

Mirsu'nun neden kendi yatağını bana bıraktığını şimdi daha iyi anlamıştım. Mirsu, Mirsad'ın bu odaya geleceğini biliyordu. Ama kestiremediği bir şey vardı; ağabeyi bir hödüktü!

Mirsad

Ailesinin erkenden gittiğini söyleyerek kendisini bırakmamı rica eden Pınar'ı istemeyerek de olsa bıraktıktan sonra neredeyse sabaha kadar evin arka bahçesinde Miray'ı hayal ederek geçirmiştim zamanımı. Kollarıma aldığımda nasıl titrediğini hatırladıkça kalbim, heyecanla atmaya başlamıştı. İstediklerini vermek, istediklerimi almak için kendimle nasıl savaştığımı bilseler, omuzlarım madalyalardan çökerdi.

Ağabeyi aramıza girmese belki de bazı kararlarımı çiğneyebilirdim. Allahtan, Engin kollarımdan almıştı. Engin anlamış mıydı? Mutlaka diye düşündüm. Sesindeki tını bunun kanıtıydı.

Miray'ı ağabeyine teslim ettikten sonra içimdeki yangını dindirme gayretiyle kendimi bahçeye atmıştım. Dakikalar sonra Pınar gelmişti. Bu kız artık sinirlerimi bozuyordu. Hayırdan anlamıyordu. Miray'la arama duvar yapayım derken hayatımda daha fazla yer edinmeye başlamıştı. Farkındaydım, Pınar da haklı olarak bir şeyler umuyordu. Oysa ona umduğunu vermek konusunda hiç hevesli değildim.

Karanlık bahçede, Mirsu'nun çok güzel gelin olacağıyla ilgili zırvalığı dillendirirken kravatımı düzeltiyordu. Diğer kolu, kolumu belli belirsiz okşuyordu. Yılanın soğukluğunu hissetmiş gibi ense tüylerim diklenmişti tiksintiden.

"Şu kollarını benden uzak tut, Pınar. Nişanlı bir adam olduğumu hep unutuyorsun. Senin yüzünden kadınlara olan saygınlığımı yitirmek istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O kızda ne buluyorsun, bilmiyorum. Çocuk o daha!"

"Bunu daha önce konuştuk, Pınar. Kararlarımın sorgulanması kimsenin haddine değil!" Aynı sertlikle onu o karanlıkta bırakıp eve girmiştim.

Sabah erkenden, Mirsu'nun odasının kapısındaydım. Miray'ın o yatakta yattığını biliyor olsaydım odaya daha bilinçli girer ve ruhumun gıdasını doyasıya alırdım. Mirsu'yu çağırmamı söyleyen annem, misafir odasında yattığının ayrıntısını vermemişti. Kapıyı vurmama rağmen hiç ses gelmemişti. Mirsu'nun uykusu hafifti, üstelik düğün günüydü. Uyumak için iyi bir gün değildi.

Başımı odaya uzattığımda yorganı başına çektiğini gördüm. Uyuşuk su perisinin uyanma vakti gelmişti. Odaya girdim ve kapıyı kapattım. Mirsu'nun çığlıkları evi ayağa kaldıracak kadar güçlüydü. Ama odadaki koku hemen dikkatimi çekti. Miray'ın kokusu! Kollarımdayken yoğun bir şekilde duyduğum kokusunu nerede olsa tanırdım. Miray, gece burada kalmadıysa dün hazırlanırlarken kalmış olmalıydı.

Ne kadar hassaslaşmıştım böyle! Miray, benim hassas noktamdı. Ayrıca kokusunun yoğunluğunun azalmaması da çok garipti.

Yatakta belli belirsiz kımıldayan Mirsu'nun oyun aradığı aşikârdı. Küçük kardeşlerin istediğini vermek ağabeylerin görevi değil miydi? Yorganın ayakucundan kavradığım gibi şok etkisi yaratması için aniden çektim. İlginçtir, yorgana daha sıkı sarıldı. Bu kızın kalkmaya gerçekten de niyeti yoktu. "Hadi, kalkmıyor musun?" derken yorganı üzerinden çektim.

Kim kimi şoka sokmuştu? Üzerine su dökülmüş gibi yerinden sıçrayan, yorganı geri alma gayreti gösteren Miray mı yoksa yatağın içindeki bakır kızılı saçları yayılmış hâlde yatan Miray'ı görmemle başımdan aşağı buz kovası dökülmüş hâle gelen ben mi?

"Miray?" diye soludum. "Senin burada ne işin var?"

Yorganı elimden geri almak için uzandığında yorganın hâlâ elimde olduğunun farkında değildim. Yüzündeki çekici pembelik, yeni uyanmışlığının verdiği bir güzellikti. Kızıl saçları birbirine dolanmıştı. O saçları ellerimle taramak için şu an ömrümü bile verirdim. Hele hafif açılmış yakasından görülen sinesine başımı dayamak için değil ömrümü, ruhumu bile satardım. O aşina olduğum kokunun kaynağından doyasıya yudumlamak...

Şaşkın surat ifadesine rağmen sanki saatler önce uyanmış gibi yüzü capcanlıydı. Hele o menekşe gözleri yıldızları kucaklamış gibi parlıyordu. Heyecanla inip kalkan göğsünü söylemiyorum bile.

Yorganı yeniden üzerine alırken "Uyumaya çalışıyorum." diye homurdandı. Ama sesindeki titrekliği hissettiğimde kalbim şakıdı. En az benim kadar heyecanlanmasının kanıtı sesi, uykudan uyanmama yetti.

"Mirsu nerede?"

"Diğer odada sanırım. Yatağını bana bıraktı."

"Hım..." derken düşünüyordum.

"Ee? Şimdi neyi bekliyorsun?" Sabırsızlığı sesine yansımıştı. "Mirsu diğer odada..."

Kollarımı göğsümde bağlayıp sabırsız yüzle bakan alev saçlıma hınzırca sırıttım. "Kalkmayı düşünmüyor musun?" Soruma bir anlam yükleyemeyen Miray, boş boş yüzüme baktı. "Düğüne davetli değil misin? Eğer değilsen, bana eşlik etmen için davet edebilirim." Onsuz o düğüne gitme düşüncesi tüm enerjimi dibe çekmeye yetiyordu. "Nişanlım olmadan o düğüne gidersem lanetlenirim."

Uykudan yeni uyanmış gibi telaşla doğruldu. "Unutmuşum." derken sesi mahcubiyetle yoğrulmuştu. İğnelemek hoşuma gidiyordu. "Belli!"

Bu sırada odanın kapısı açıldı. Kaçak gelin Mirsu, sonunda ortaya çıkmıştı. Odada beni görmeyi beklemiyor gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şaşkınlıkla durakladı. Saniyesinde "Pardon!" deyip geri çıkmaya yeltendi. İkimiz aynı anda "Nereye?" diye hamle yaptık. Mirsu, şüpheyle Miray ile bana baktı. Sonrasında bir kaşı alayla yukarı kalkarken "Nişanlıları yalnız bırakmam gerektiğini düşündüm." dedi.

Nasıl baktığımdan emin değildim ama Mirsu, "Bana öyle bakmayın." dediğinde göz ucuyla Miray'a baktım. Şaşkındı. Tıpkı benim gibi! "Öyle ama!" diye devam etti aynı hararetle. "Altı ay sonra evli bir çift olacaksınız." Bunu ben de biliyor, o günü sabırsızlıkla bekliyordum. Ama Miray, daha benim duygularımı hatta kendi duygularının kesinliğini bile bilmiyordu. O emin olana kadar da bu evliliği kâğıt üzerinde bilmeli, sadece beni istediği için benim olmalıydı. Evli olduğumuz için değil...

Mirsu bize söz hakkı vermeden geri çıkıp kapıyı yüzümüze kapadı.

"Özür dilerim. Kardeşimin patavatsızlığına söyleyecek bir sözüm yok. Lütfen onun adına özürlerimi kabul et."

"Ne için özür diliyorsun ki, bunda özürlük bir durum yok."

"Geleceğe dair olmadık hayallerini böyle ulu orta dökmesi doğru değil diye düşündüm." derken gözleri hayal kırıklığıyla soluyordu. İçimden lanetler okudum. Kendime defalarca küfürler savurdum. Yine kırmıştım.

Cesaret toplama adına soluk aldı. Kırık sesiyle "İzin verirsen hazırlanmak istiyorum." dedi. Sesi, gözleri kadar soğuktu. Alev saçlarına rağmen üşüdüğümü hissettim.

Burada durmanın bir anlamı kalmamıştı artık.

"Tamam. Ben çıkıyorum."

Kendimi süründürerek odadan attım.

Mirsu'nun gayesi takdire şayandı. Ama ağabeyi, tam bir dallamaydı.

Miray

Mirsu ve Ayşen ablayla düğünün yapılacağı otelin kuaför salonunda saçlarımızın yapılmasını bekliyorduk. Buraya gelmeden önce, gece için giyeceğim kıyafeti otelin butiğinden fazla aramamıza gerek kalmadan bulmuştuk.

Gece mavisi, uzun, straplez, zarif taşlarla bel ve göğüs çevresinde işlenmiş abiye elbiseye hemen vurulmuştum. Kadife kumaşın yanardöner dokusuyla birleşen kızıl rengi saçlarım ve beyaz vücudumla büyük kontrast oluşturmuştu. Mirsu, gözlerimin renginin daha da belirginleştiğini söylerken heyecanlıydı. Elbiseyi tamamlamak için anneannemin verdiği gerdanlık ve küpeden oluşan seti takmıştım. Ensemden taşlı iğnelerle tutturulan saçlarım mücevherler serpilmiş gibiydi.

Mirsu defalarca, dehşet güzel olmuşsun derken görüntümden dolayı benden daha heyecanlıydı. Heyecanına ortak olmaya çalışırken hata yapmamak için içimden dualar okuyordum. Hata yaparsam elbisenin muhteşemliğinin bir manası kalmayacaktı. Mirsad'ın da beni beğenmesini, gerçekten beğenmesini istiyordum.

Otuz beş katlı Hilton otelinin balo salonunun kalabalık insan selinde, ailemi bulmaya çalışıyordum. Düğünün başlamasına dakikalar vardı ve annemlerin, benim bu son hâlimi görmelerini istiyordum. En çok Mirsad'ın tepkisini merak ediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Böylesi iddialı bir elbiseyi giyerken ağabeylerimden yana bir endişem yoktu. Ama babam laf söylemekten geri kalmayacaktı. Şık giyimli kadın ve erkekler, Mirsu ve Cüneyt'in ebeveynlerinin karşılamalarıyla salona giriyor, görevlilerin yardımlarıyla masalarına kadar eşlik ediliyordu. Beğeniyle beni süzen teyzem ve Gönül teyzeye "Annemleri göremedim, nerede olduklarını biliyor musunuz?" diye sordum.

Teyzem "Bak, canım... İleride, beş numaralı masada oturuyorlar." derken bir yandan da eliyle piste yakın masaların birini işaret ediyordu. Nazikçe, "Teşekkür ederim." deyip yanlarından uzaklaştım. Annemlerin masasına yürürken tökezleyip düşmemek için içimden dualar ediyordum. Beni ilk fark eden Engin ağabeyimdi. Gözleri beğeni ve hayret doluydu. Kendisi de çok şıktı o smokin içinde. Ardından annemle Sezgin ağabeyimin bakışları buldu. Babamın arkası dönük olduğu için en son gören o olmuştu. Masanın yanında durduğumda beni fark etmişti.

"Bu ne hal! Şempanzeye dönmüşsün." Babamın öfkeli ve tatminsiz sesi, irkilmem için yeterliydi. Tahminlerim hedefini bulmuştu. Annem azarlarcasına "Kızın hevesini kursağında bırakma. Benim kızım gayet de güzel olmuş." derken takma sen onu dercesine bana bakıyordu. "Teşekkür ederim." diye mırıldanırken gözlerim babamdaydı. Annemin sözlerine rağmen inatla ters ters bakmaktan geri kalmıyordu.

Anneannemin "Mirsu ile Cüneyt hazırlar mı?" diye soran kibar sesini arkamda duyduğumda döndüm. Gülen gözleri beğeniyle parlıyordu.

"Hazırlar, anneanneciğim, Birazdan tekrar yanlarına gitmem gerekecek."

"Ah! Bu harika. Sen böyle muhteşemsen Mirsu'yu gelinlikler içinde görmek için daha çok sabırsızlandım şimdi."

Anneanneme yerimi verirken "Siz burada oturun, anneanneciğim. Mirsu, hemen yanına dönmem için uyarmıştı."

Anneannem boşalttığım sandalyeye oturdu. "Git, kızım."

"Görüşürüz."

Babam hariç hepsi gülümsüyordu. Anneannem, annemle sohbete başlarken ben balo salonundan çıkmak üzereydim. Sonra onu gördüm. Dışarı açılan dört kapıdan birinin girişindeydi. Siyah smokinin içinde soluğumu kesecek kadar yakışıklı bir erkekle, beni güneşli gökyüzüne çıkarmayı vadeden mavi gözlerle bakan Mirsad'la burun buruna geldim. Kalbim istemsizce zıpladı. Nefesim kesildi.

Sabahki uyandırma teşebbüsünden sonra ilk karşılaşmamızdı.

"Mirsu'nun yanına mı gidiyorsun?" diye sorarken buz mavisi gözleri gözlerime kilitlenmişti. Kalbim yeniden zıpladı. Cevap veremeyecek kadar heyecanlı olduğum için sadece başımı sallamakla yetindim. "İyi. Seninle geliyorum." İtiraz etmek şöyle dursun, uysal bir kedi gibi koluma dokunmasına izin vererek yürümeye başladık. Yan yana yürürken mümkün olduğu kadar adımlarına odaklanmaya çalışıyordum, her an tökezlemekten korkuyordum. "Bu gece göz kamaştırıyorsun, Miray." dediğinde korktuğum başıma geldi. Son anda düşmekten kurtarırken kulağıma doğru "Dikkat et!" diye fısıldadı.

Yüzüm anında alev aldı.

Mirsad, son anda kolumdan tutmasa yere düşüp rezil olmam işten değildi. Son anda yine beni gülünç durumdan kurtarmıştı. Hem utangaçlık hem de minnetle yüzüne baktım.

"Teşekkür ederim."

"Anlaşılan henüz topuklulara alışamadın."

Yüzümün kızarıklığı bir ton daha artarken "Annem, alıştırma yapmam için uyarmıştı." diye homurdandım.

"Yaptın mı, peki?" diye sordu. Gülüşünü bastırmaya çabalar hâli gözümden kaçmamıştı. "Sence?" diye sorarken kaş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larım daha da çatılmıştı. Kıkırdadı. Sesinin tonu, ahengi beni öldürüyordu. Kolumu tutmaya devam etmesi de ayrı bir kafa karışıklığıydı. Sanki bana dokunmak için böyle bir gerekçeye ihtiyacı varmış gibi bırakmamakta ısrarcıydı.

Kolumu çekmek istedim ama bırakmadığı gibi daha sıkı kavradı. Neler oluyor dercesine başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Ben garanticiyim. Maazallah yine düşersin... Rezil olmak istemezsin, değil mi?"

Yeni bir kızarıklık dalgası beni yutmak üzereyken "Tüm gece siyam ikizi gibi gezmeyeceğiz, değil mi?" diye sordum. Gözlerini yukarı kaldırırken bunu hayal ediyor gibiydi. Minik tebessüm anbean yüzünde büyürken yeniden bana baktı. Kalbim yine tekledi. Ben bu gece bir kalp spazmı geçirmezsem bir daha bana bir şey olmayacaktı. "Bence iyi bir önlem olurdu." dedikten sonra yeniden kıkırdadı.

"Başımın çaresine bakarım." derken kolumu yeniden çekiştirdim.

"Bakacağını biliyorum. Ama izin ver yanında olayım." dediğinde sesinde farklı bir mana sezdim. Elimde olmadan durakladım. Gözlerindeki içtenlik, aklımdaki tüm şüpheleri silip süpürmüştü. Başımı salladım. Bu defa rahat gülümseme yüzüne yerleşti ve geniş koridorda kalan yolu yürümemiz için çekiştirdi.

Bu defa itiraz etmedim. Nişanlımın kolunda, kalbim kanat çırparak Mirsu ile Cüneyt'in odalarına girdik.

Mirsad

Gece mavisi, kadife elbisenin içinde en değerli mücevherimdi. Endişeli ifadesinin yüzünden hiç silinmemesi koruma dürtümü tetikliyordu. Ailesinin masasından ayrılıp bana doğru gelmeye başladığında kalbim coştu.

Işıltılı balo salonunda tüm şık giyimli erkekler aç gözlerle onu izlerken yumruklarımı sıkıyor, yüzlerini parçalama isteğimi bastırmaya çalışıyordum. Kıskançlık dolu bakışlarla süzen kadınların her birinin etini lime lime etmek istiyordum.

Kendime hayret ediyordum. Öfke dolu bir adam olup çıkmıştım.

Onların aç ve fesat bakışlarından korumak, bunu yaparken kanatlarımın altında tutmak istiyordum. Gergin ve endişeliydi. Niye veya neyden endişeliydi, anlamıyordum. Yine de yakınıma gelene kadar beni fark etmemişti ama fark ettiğinde gözlerindeki ışığın gücü değişmiş, gözlerimi kamaştıracak kadar güçlenmişti.

Sanki olduğu yere kök salmış gibiydi. Bu, etkilendiğinin göstergesiydi. Bana doğru gelen adımları kısa bir an için sekteye uğradı ama sonra devam etti. Onu etkilemekten büyük keyif alarak yürüdüm.

"Mirsu'nun yanına mı gidiyorsun?"

Ona eşlik etmek için bulunmaz fırsattı. Beklediğim cevabı muntazam dudaklarıyla değil zarif başıyla verirken aşağı yukarı salladı. "İyi. Seninle geliyorum." dediğimde gözlerinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir an için belirip kaybolan yıldızları gördüm. Birlikte gelin odasına doğru yürümeye başladığımızda yine aç ve fesat gözler bizi takip ediyordu. Şu an salonun en nadide mücevheri benim kolumdaydı. Bunu, kolumdaki varlığın da bilmesini istiyordum. "Bu gece göz kamaştırıyorsun, Miray." dediğimde sendeledi. Son anda zarif belinden kavrayıp düşmesine engel olurken "Dikkat et!" diye kulağına doğru fısıldadım. Teni yine pembeye dönerken kokusu başımı döndürüyordu.

Güzel başını kaldırıp güzel gözlerini gözlerime dikti. Biraz utangaçlık, biraz da minnetle yüzüme bakarken "Teşekkür ederim." diye mırıldandı. Bu kadar yakınında olmasam sesini zor duyardım.

"Anlaşılan henüz topuklulara alışamadın." dediğimde yanaklarındaki kızarıklık artarak boynuna doğru yol almıştı. "Annem, alıştırma yapmam için uyarmıştı." derken homurdanmıştı. Gözümde onun o denemelerini canlandırabiliyordum. "Yaptın mı, peki?"

"Sence?" diye sorarken biçimli alev kaşları çatıldı. Kendineydi bu kızgınlığı. Elimde olmadan kıkırdadım. Kolunu kurtarmak istedi. Buna izin vermek için henüz hazır hissetmiyordum. Üstelik yeniden tökezleme potansiyeli bu kadar yüksekken. Soru dolu gözleri, gözlerimi bulduğunda "Ben garanticiyim. Maazallah yine düşersin... Rezil olmak istemezsin, değil mi?"

Yeni bir kızarıklıkla mücadeleye hazırlanırken "Tüm gece siyam ikizi gibi gezmeyeceğiz, değil mi?" diye sordu. Ah! Bunun için sağ kolumu bile verebilirdim. Ama hiç uygun bir ortam değildi. "Bence iyi bir önlem olurdu."

"Başımın çaresine bakarım." derken kolunu çekiştirdi. Ondan hiç şüphem yoktu. Ama yanında olmak için bahanelere ihtiyacım vardı. "Bakacağını biliyorum. Ama izin ver yanında olayım." Ne kadar zavallı bir durumdaydım. Bir an durup gözlerime baktı. Gözlerimde ne gördüyse onu sakinleştir-

gişti. Uysallıkla başını salladı ve geri kalan yolu sessizlikle sürdük.

Mirsu'ya bir kız kardeş gibi ilgi ve sevgi göstermesi beni yeniden alıyordu. Anaçlığı, onun ne mükemmel bir anne olacağının işaretiydi. Onda hayat bulacak çocuklarımızın hayali şimdiden kulaklarımı şenlendirirken kalbimi coşturuyordu. Bizimin bebekleri!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miray

Odaya girdiğimizde Mirsu, "Salon nasıl, kalabalık mı?" derken sesi heyecandan çatallı çıkmıştı. Cüneyt, yanına gidip ellerinden kavradı. "Sakin ol, hayatım."

"Evet, yeterince kalabalık." diye Mirsad sorusunu yanıtladı. Mirsu, bu defa daha hızlı soluk almaya başladığında öfkeyle Mirsad'a baktım. Mirsad'ın kolundan kurtuldum. İki adımda Mirsu'nun yanına gidip heyecanını bastırması için ellerinden tuttum. "Elbette kalabalık olacak, herkes sizin için geldi."

"Biliyorum. Biliyorum ama elimde değil. Heyecandan her an yere yığılabilirim."

"Tamam. Derin derin nefes al. Su ister misin?" derken etrafıma bakındım. Sürahideki suyu gördüğüm an Mirsad bardağa suyu dolduruyordu bile. Sonra bana bardağı uzattı, kardeşine içirmem için elime bıraktı. Makyajının bozulmamasına dikkat ederek suyu içirdim. İki yudum almıştı ki yeterli geldiğini anlatmak ister gibi elimi tuttu. "Teşekkür ederim. Bu biraz daha iyi geldi." Cüneyt'e mutlulukla gülümserken bana hitap ediyordu. "Neler hissettiğimi birkaç ay sonra anlayacaksın. İnsanın kendi düğünü bir başka! Mantık diplerde geziyor." Sesi gerginlik yüklüydü. Kıkırdadı.

Mirsad, gözlerini devirerek tavana baktı. Odanın kapısı açıldı. Bir görevli, zamanın geldiğini haber verdiğinde Mirsu'nun heyecanı geri geldi. Duvağını indirmek için yaklaştı-

mda gergin yüzle gülümsüyordu. Duvağını indirmeme izin verirken dudaklarıyla başlıyoruz, dedi. Gözleri heyecandan parlıyordu. Cüneyt, müstakbel eşinin koluna girmeden önce alnından öptü.

"Sadece on dakika... Sonra gece bizim hayatım."

Mirsu, cevaben duvağının altından başını salladı. Uzattığı kola girdi. Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Onlar el ele ilerlerken biz de arkalarından yürüyorduk. Balo salonuna girerken konsepte uyarak her yer karartılmıştı. Konuklar, gelinle damadın salona gelişine alkış tutarken salon inliyordu. Peri kızıyla beyaz atlı prens, pistte dans ederken tüm konuklar gibi gözlerimi bir an olsun onlardan alamıyordum. Birbirlerine bu kadar uyan bir çift daha görmemiştim.

Bir süre sonra salon aydınlandı. Sanki biri kulağına fısıldamış gibi Mirsad, beni piste doğru sürüklemeye başladı. Tüm konukların beklentilerini yerine getirmek adına, nişanlı çift olarak dansımızla onlara eşlik edecektik. Dün gecekinden biraz daha rahattım. Hiç yabancılık çekmiyordum. Kısa zamanda onun kollarında olmaya alışmıştım.

Elimi tutuşu, belimden kavrayışı sıradanlıktan çok uzaktı. Bedenim, elektrik veriliyor gibi karıncalanıyordu. Adımlarımız uyumluydu. Alenen yüzüne bakmaya utanıyordum ama göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyordum. Oysa onun gözleri sürekli üzerimdeydi. Kollarında olmanın mutluluğu, kalbimde davulları çaldırıyor, kulaklarımı uğuldatıyordu. Tatlı nefesi yeni vaatleri yüzüme doğru estiriyordu. Yine her zamanki parfümünü sıkmıştı ve hareket ettikçe koku beni kuşatıyor, başımın dönmesine neden oluyordu. Cennette gibiydim. Mirsad'ın cenneti...

Ortamın atmosferine kendimi o kadar kaptırmıştım ki mutlulukla Mirsad'a bakarken bir flaş yüzümüzde patladı. İstemsizce flaşın kaynağına döndüğümde bir fotoğrafçı mükemmel çıktığımızı vurgularcasına eliyle zafer işareti yaptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu hareketin hedefi ben değil, Mirsad'dı. Göz ucuyla Mirsad'a baktım, yüzü ifadesizdi. Fotoğrafçı şimdi başka yöne dönmüş, diğer çiftlerin resimlerini çekmeye devam ediyordu.

Zuhal Olcay'ın Pervane şarkısı eşliğinde birlikte salınırken şarkının sözleri gibi elleri ellerimdeydi. Gerçek âşıklar gibi... Aslında öyle hayal etmek bana daha kolay geliyordu. Şu an mutluydum. Önemli olan buydu. Biliyordum ki kısa bir zaman sonra bütün bu yaşadıklarım bir anı olarak bende kalacaktı. Derin soluk alırken nefesim titredi. Araştıran gözleri bendeki değişikliği çözmeye çalışır gibiydi. Bakışlarımı ondan kaçırırken yüzüme ateş bastığını hissettim. Kendime kızdım, kızgınlığım kendime hâkim olamadığım içindi. Müzik susmuş, dansımız son bulmuş ve kollarından uzağa gitmek zorunda kalmıştım.

Elimden tutup ailemin oturduğu masaya sürüklerken beni, kardeşinin elini tutar gibiydi.

Göz ucuyla elimi tutan adama baktım, alaylı gülüşü şekilli muntazam dudağının kıyısında asılı kalmıştı. Aptal! Aptal Miray! Çocukluktan ne zaman çıkacaksın? Aptalca umutlardan ne zaman vazgeçeceksin? Onu koyduğun yere bak! Sonra da onun seni koyduğu yeri gör! Aptallıktı benim yaptığım. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Diğer dans eden çiftler de masalarına dönüyordu. Annem ve babam da onların arasındaydı. Bu nadide görseli nasıl göremedim, diye hayıflandım. Niye şaşırıyordum ki, Mirsad etrafımda olduğu anlarda tüm insanlar mana anlamını yitiriyordu.

Babam "Allahtan kısa sürdü. Biraz daha susmasalardı seni pistin ortasında bırakacaktım." diye söyleniyordu.

Sezgin ağabeyim, hemen araya girdi. "Biz burada bostan korkuluğu değiliz ya!" Bir yandan da babama dik dik bakmaktan geri kalmıyordu. Babamın, Mirsad'ın yanında bu şekilde konuşması hoşuna gitmemişti. Ağabeyim haklıydı. Annem, Sezgin ağabeyimin omzuna dokunup gülümsedi. "Siz babanıza bakmayın. En az benim kadar hoşuna gitti. Sadece söylenmek için söyleniyor."

Masaya yerleşen babamın bakışları beni buldu. "Oturmayı düşünmüyor musun? Şimdi nikâh kıyılacak." Bana çıkışması annemin haklılığının kanıtıydı.

Hiç itirazsız "Evet, oturacağım." derken Engin ağabeyimin yanına iliştim. Babam, oturması için aynı teklifi Mirsad'a yapmamıştı. Mirsad da böyle bir beklenti içinde değildi, izin isteyip yanımızdan ayrıldı.

Mirsu ile Cüneyt, özel olarak hazırlanmış nikâh masasına yerleşiyorlardı. Nikâh memuru görevini yapmak üzere yerine oturdu. "Şahitlerimizin teşrifini bekliyoruz." diyen sesini duyduk. "Necla Akdoğan ve Mirsad Saygınerler... Lütfen sizleri de alalım."

Annem, gurur dolu bir tavırla Mirsad'ın eşliğinde şahitlik yapmak üzere yerini aldı.

Memur, olağan sözlerine başlayıp nikâhı kıyarken, Mirsu'nun heyecanı görülmeye değerdi. Mirsu, nikâh cüzdanını eline alıp neşeyle sallarken "Tapusu bende!" diye ciyaklıyordu. Bütün salon alkışla inlerken gülüşmeler aynı orandaydı.

Cüneyt, mahcupça gülümserken dudaklarını oynatarak "Sen gece görürsün, tapu kimde anlatacağım." diye mırıldandı. Yüzündeki ifadeden şaka yaptığını anlamak zor değildi.

Tekrar dans müziği çalmaya başlayınca çiçeği burnunda çift piste doğru mutlulukla yürüdüler. Bu defa orkestra vals çalıyordu. Büyük bir uyum içinde ilk danslarını bitirdiklerinde tüm salon yine alkış tufanı koparmıştı.

Orkestra ikinci bir vals müziğine geçtiğinde danslarına kaldıkları yerden devam ederken ikinci bir çiftin dansa dâhil olduklarını gördük. Bu, Mirsad ve daha önce hiç görmediğim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama soluk kesecek kadar güzel bir kadındı. Anlamını bilmediğim bir acı yüreğime çöreklenirken, büyük bir uyum içinde dans eden çifti hayranlıkla izliyordum. Kıskançlık hastalığının pençesinde çaresizce debeleniyordum. Elimden başkası gelmiyordu. Asla da gelmeyecekti. Gözlerim acıyordu. Pistin kenarında sap gibi dururken biliyordum ki acınacak hâldeydim. Mirsad'a yaklaşan her kadını, böyle kıskanacak mıydım?

Buram buram aşk ve tutku kokan figürlerini daha fazla izlemeye dayanamayacaktım. Gözyaşlarımın akmaması için defalarca yaptığım gibi yeniden yutkundum. Yüzüme, onları kıskandığımı kimsenin görmemesi adına gülüşümü yerleştirip lavaboya gitmek için döndüm.

Arkamı döner dönmez Engin ağabeyimle burun buruna geldim. Gözleri sıcacık bakıyordu. En son ne zaman bana öyle bakmıştı? Dereye düştüğümde mi, ağaçtan düşmeme engel olmaya çalışırken mi yoksa amcamın parmağının koptuğu travmayı atlatmaya çalışırken mi? Hatırladım, dün geceydi.

"Sakın bunu yapma! Kaçma!" dediğinde afalladım. "Dans ediyoruz." derken onayımı beklemeden beni piste doğru sürükledi.

Dans başlarında "Kendini sıkma! Gevşe. Kendini kasarsan ayakların birbirine dolanır." diye fısıldıyordu kulağıma, bir yandan da gözleri kimsenin bizi takip edip etmediğini anlamak için etrafını kolluyordu.

Sadece başımı sallamakla yetindim.

Dakikalar sonra istemediğim hâlde bakışlarım içimi dağlayan çifte kaydı. Mirsad ve o kadın şaşkınlık dolu ifadeyle bize bakıyorlardı. Bizim vals yapabileceğimize inanamıyor gibiydiler. Göğsüm gururla kabardı.

Mirsu, bize doğru bravo der gibi başparmağını kaldırıyordu. Onlar gibi mükemmel dans etmediğimizi biliyordum ama hiç bilmemekten iyi diye düşünüyordum. Ağabeyim

mükemmel bir kavalyeydi. Müzik bittiğinde alkışlar üç çift için di. İçim buruk mutlulukla coşuyordu.

Hata yapmayayım diye kendimi kasmıştım, şimdi de tüm kaslarım sızlıyordu.

"Teşekkür ederim, ağabey."

"Benim için zevkti. Sen mutlu oldun, değil mi?" sorusuna başımı sallayarak cevap verdim.

Vals bilmemize şaşırdığını gösteren gözlerin takibiyle yemize otururken anneannem şefkat ve hayranlıkla elimi okşadı. "Beni yine şaşırtmayı başardınız! Vals bildiğinizi bilmiyordum, canım."

"Ağabeyime borçluyum." dedim utangaçlıkla. Ağabeyimle göz göze geldiğimizde minnetle gülümsedim.

"Bu yıl mezuniyet partisi için kural koymuşlardı, vals zorunlu olmuştu. Ben de kursta gördüğümü unutmamam adına, evde Miray ile çalıştım. Miray akıllı bir kız, öğrendiklerini unutmamış."

"Evet. Bunu görebiliyorum. Neclacığım? Mükemmel evlatlar yetiştirmişsin. Üstelik zekiler."

"Teşekkür ederim, anne. Zekâ yönünden babalarına çektiklerini gönül rahatlığıyla söyleyebilirim." Annem, kaşla göz arasında babamı övmeyi başarmıştı. Bu, babamın göğsünün kabarmasına neden olmuş, gülüşünü saklayarak oturduğu sandalyeye iyice yerleşmişti. Babamın bu hareketi anneannemin bıyık altı gülmesine neden oldu.

Dikkatimi onlardan uzaklaştırıp şimdi halayın oynandığı piste verdim. Cüneyt'in ailesi, Cüneyt ile Mirsu'yu aralarına almış, halay çekiyorlardı. Mirsad, oynayanların arasında yoktu. İster istemez gözüm onu aramıştı. Biraz geride Pınar ve Pınar'ın kız arkadaşı olduğunu düşündüğüm kız kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Oturdukları masa, biraz tenhaya kaçıyordu. Bizden de uzaktaydılar. Ama Pınar'ın gözlerinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördüğüm kin, olduğum yerden çok net görülüyordu. Kalbim kasılırken aceleyle başımı çevirdim. Halay çekenlere döndüm.

Mirsu, beni halaya çağırıyordu. Kafamın dağılmaya ihtiyacı vardı.

"Engin ağabey? Mirsu bizi çağırıyor, gidelim mi?"

Engin ağabeyim, suratını ekşitti. "Sezgin'e söyle. Biliyorsun, halayda pek başarılı değilim." Israr etsem boyun eğecekti. Ona bunu yapmadım. Kurtarıcımdı, bu kadarını hak ediyordu. Bu defa Sezgin ağabeyime döndüğümde onu ayakta hazır vaziyette buldum. İstemsizce gülebildim. Ağabeylerim bu gece beni mutlu etmek için yarışıyorlardı.

"Teklif etmeden geleyim dedim." derken gülüşüme karşılık verdi. "Hadi bakalım!" Sezgin ağabeyimin elini kavrayıp Mirsu'nun ve halay çeken grubun yanına gittik.

Dakikalar sonra, yorgunluktan soluğum kesilirken yerime, annemle masamıza misafir olan teyzemin arasına oturdum. Pınar, artık salonda bile değildi.

Annem ile Mine teyzemin aralarına oturuyor olmama rağmen konuşmaları hız kesmemişti. Hâliyle ister istemez kulak misafiri oluyordum. Her ikisinin arasında oturduğum için öne doğru eğilip biraz ilerideki çifti gösteren teyzem "Şirket hissedarımız Onur Taşdemir ve yeni hanım arkadaşı Gamze..." diye açıklıyordu. "Onur'u ve ailesini tanıyor olmalısın, Neclacığım. Bahçelerarası'nda seraları vardı. Muzaffer-Okan Taşdemir..." Annem hatırlamış gibi yüzü aydınlanırken başını salladı. "Onur, senin gibi Rizeli bir kıza gönlünü kaptırmıştı." derken sen şanslısın der gibiydi. Sesinden anlaşıldığı üzere bir trajediyi dillendirmeye hazırlanıyordu. Merakım kabardı. "Rizeliydi kız. Hatta sizin oralı... Çok tatlı, sevecen bir kızdı. Vahim bir olay oldu ve kız, geçtiğimiz nisanda trafik kazası geçirdi. Onur, Eylül'ü beklemek istedi ama ailesi buna ne dedilerse beklemekten vazgeçti. Şimdi de başka başka kızlarla

çıkmaya başladı." diye bitirirken sesi hoşnutsuzlukla sertleşmişti. "Yazık oldu. Çok da yakışıyorlardı birbirlerine." Teyzem, sözünü ettiği Rizeli Eylül'ün yerine manken Gamze ile birlikte oluyor olmasına içerlemiş gibiydi.

"Kızın adı ne demiştin?" diye sordu annem.

"Eylül. Eylül Bozoğlu. Televizyonda herkes kızı Eylül Alev diye bilirdi. Tanıyor musun?"

"Görümcemin köyünden onlar. Bozoğlular... Kızın adını duymadım hiç. Babası kim?" diye sordu bu defa annem. Annemin merakına anlam veremezken teyzemin cevabını bekledim. "Raşit Bozoğlu. Ama kızı daha ünlü! Yemek programları yapıyordu televizyonda."

"Raşit Bey'i tanımıyorum ama kardeşi Kenan Bozoğlu'nu iyi tanıyorum. Bizim köyden Sevim diye bir kızla nişanlanmışlardı. Sonra kız nişanı bozmuş, ay geçmeden başka biriyle evlenmişti."

Bütün bunlar ne zaman olmuştu? Ne Sevim adında bir kızı hatırlıyordum ne de nişanı bozmasını.

"Sen tanıştın mı Onur'la?" diye teyzem bana döndü. Başımı sallamamla ayağa kalktı ve kolumdan tuttu. "Mirsad'ı bulalım, seni Onur'la tanıştırsın. Onur'un seni tanımasını istiyorum." derken bir yandan da etrafına bakınıyordu.

"Beni mi arıyorsun?" diyen ses, hemen arkamızdan geldi. Mirsad'dı.

"Evet, oğlum. Onur'la Miray'ı tanıştırmanı istiyorum."

"Elbette."

Onur Taşdemir'i tanımak bana ne kazandıracaktı? Aileyle ne yakınlığı vardı? Aklımdaki sorulara cevap Mirsad'dan geldi. "Hisse ortağımız olmasından daha da önemlisi, çocukluktan bu yana tanışıyor olmamız. Arkadaştan öte, kardeş gibiyiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ardından da az önceki kavrayışın tam tersi bir şekilde sevgilinin elini kavrar gibi kavradı elimi. Bu ne tutarsızlıktı böyle! Yine de Mirsad'ın yanında uysal kedi misali yürüdüm.

Onur Taşdemir'in masasına vardığımızda yakışıklı adamın bizi görmesiyle ayağa kalkmasını hayranlıkla izledim. Çok kibardı. Mirsad'la selamlaştılar. Mirsad, yanındaki kadına başıyla selam verdi. Mirsad'ın vals yaptığı kadındı. Kadının yüzündeki hayran ifade tüm yüzüne yayılmıştı. Yanındaki erkek arkadaşına rağmen, Mirsad'a bakarken ağzının kıyısından salyalar süzülüyordu.

Çok güzel bir kadındı. İncecik ve muntazam bedeni, giydiği elbiseyi çok güzel taşıyordu. Gösterişli makyajı ve pahalı bir kuaförden çıkma saçlarıyla bu geceki kadınlara taş çıkaracak kadar hoştu. Yanındaki adam, güzel kadından anlıyordu. Acaba Karadenizli Eylül, bu kadın kadar güzel ve alımlı mıydı? Öyle olmalıydı. O adamın yanına sıradan bir kadın yakışmazdı.

Uzun boylu, yapılı bir adamdı. Yanındaki kadını layıkıyla taşıyordu. Teni, yaz güneşi görmüşçesine esmerdi. Siyah, kısa kesilmiş saçları, esmer uzun yüzüne çok yakışmıştı. Kalın, kalemle çizilmişçesine muntazam kaşının biri yukarı kalkarken yüzüme merakla baktı. Onu incelediğimi fark etmişti. İstemsizce kızarırken Mirsad'a sokuldum.

"Seni nişanlım Miray ile tanıştırayım, Onur."

Adam elini uzatırken "Memnun oldum, Miray. Yeni hissedarımız." dedi.

"Aynen." derken bu defa nişanlısına yöneldi.

"Gamze Hanım... Nişanlım Miray."

Kadın, büyük bir zarafetle elini uzattı. Ama gözlerinde gördüğüm kıskançlığa bir anlam veremedim. "Memnun oldum, Miraycım." dedi kulakları rahatsız eden ses tonuyla. Konuşurken her kelimeyi uzatması da başka kulak rahatsızlığıydı. "Artık bundan sonra sık sık görüşeceğiz. Mirsad'ın söylediğine göre daha önce buralarda değilmişsin?"

"Doğru. Rize'de yaşıyorum."

Bir şey hatırlamış gibi nişanlısına döndü. "Rize mi?" derken muntazam burnu küçümsercesine kırıştı. Rizeli Eylül! Onur Taşdemir'in yüz kasları öfkeyle seğirmeye başladı. Eylül, genç adamın bam teli olmalıydı.

"Son konuşmamızdan sonra bir haber yok, değil mi?" diye sordu Mirsad. Ne yani, Mirsad da mı kızmıştı manken Gamze'ye?

"Sağlığı iyiymiş." derken huzursuzdu. Sanki daha fazlasını söyleyebilmeyi diler gibiydi.

Mirsad, Onur'u daha fazla zorlamama adına diğer yanında oturan kadına elini uzattı.

"Hoş geldin, Funda."

Onur Taşdemir, Eylül'ü hiç unutmamış gibiydi. Peki, yanında bu süs bebeğini niye gezdiriyordu? Seven erkek, ne olursa olsun kadınını kaybetmemek için her güçlüğe göğüs germez miydi? Onur Taşdemir'i engelleyen sebep her neyse onu çaresiz kılıyor gibiydi.

Onur'a ikizi kadar benzeyen kadın, sıcacık gülümsemesiyle Mirsad'ı selamladı. Kahverengi gözlerini gözlerime sabitlerken "Onur'un kardeşi ve bahsi geçen Rizeli'nin arkadaşıyım. Mükemmel bir çift olmuşsunuz." derken beğeniyle bize bakıyordu. Yüzüm yine kızarırken bu defa Mirsad'a sokulmadım.

"Teşekkür ederim, Funda Hanım."

"Funda. Sadece Funda, diyeceksin. Sana kanım ısındı. Mirsad da Onur da iyi bilir, Karadenizlileri bir farklı severim." dediğinde iki adam gülüşlerini Gamze'den saklamak için başlarını ters tarafa çevirdiler. Gamze ise sinirden kıpkır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mızı oldu. "İstediğin zaman beni arayabilirsin. Her türlü sana arkadaşlık ederim." Sesindeki samimiyet içimi ısıttı.

"Teşekkür ederim. Aklımda tutacağım." Masada, Funda'nın eşi olan Samet Bey'le tanıştırılmamdan sonra diğer masalara geçmek farz olmuştu.

Böylece düzinelerce insanla tanıştırıldım. Mirsad, herkese nişanlım diye takdim ediyordu beni. Koyun misali, neredeyse tüm masaları gezerken itaatkâr bir şekilde Mirsad'a eşlik ettim.

Mirsad

Dans pistinin ortasındaydık. Diğer çiftler gibi müziğin ritmine uymuş gibi görünsek de onlardan soyutlanmış gibiydik. İkimizden başka kimse yoktu büyük pistin ortasında.

Kollarımda heyecandan yaprak gibi titrerken bedenime yaslayıp heyecanını dindirme arzumla savaşıyordum. Beni durduran, verdiğim kararlardı. Onu incitmek, yaralamak istemiyordum. Kendime bunun için izin verdiğim an ikimize de yara açacaktım. Belki de asla kapanmayacak yaralar.

En az benim kadar mutluydu. Ruhunun huzuru, güzel yüzüne yansımıştı. O huzuru ben de hissediyordum. Huzurunu, huzurumuzu bozmak istemiyordum.

Hele korkutmak, en son istediğim şeydi.

İşte bu yüzden kollarımda dans ederken kokusu, soluk alışverişi benim için nimetti.

Dakikalar sonra titrek nefesi beni kendime getirdiğinde artık hiç şüphem kalmamıştı; aynı hisleri paylaşıyorduk. Heyecanına ortak olsam da mesafemi koruma adına ifadesiz durmaya çalıştım. Çalıştım, çünkü suyun altında saatlerce nefessiz kalmış da binlerce ok saplanmışçasına göğüs kafesim acıyordu. Biliyordum ki onu içime nefes gibi çeksem iyileşecektim.

Yaradan beni nasıl sınıyordu böyle!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miray

Düğünün sonuna gelmiştik. Mirsu, anne babasından ayrılırken hıçkırıklara boğulmuştu. Cüneyt'in kendini zorlayarak gülümsemeye çalışmasıysa ayrı bir melodramdı. Karısının elinden sıkıca tutmuş, karısı kime sarılıyorsa o yana sürükleniyordu. Papyonunu işaret parmağıyla çekiştirirken bakışlarını karısının ailesinden uzak tutmaya çalışıyordu.

Mirsad, neden kardeşiyle vedalaşmıyordu? Nerelere gitmişti, yoksa yine Pınar'ı evine bırakmaya mı gitmişti? Ama Pınar çok olmuştu düğünden ayrılalı. O da ayrı bir soruydu; erkenden çıkıp gitmesini bir türlü anlamamıştım.

"Mirsad buna dayanamadığı için salonda kaldı." dedi Ayşen teyze. Sanki beynimi okumuştu? Şaşkınlıkla Ayşen teyzeye baktım ama o çoktan annesini arabaya bindirmek için uzaklaşmıştı.

Mirsu, annesine bir defa daha sarıldı. Cüneyt ve Gönül teyze sabırsızlıkla ayrılmalarını bekliyordu. Teyzem, Mirsu'nun kollarını boynundan çözüp sabırsız kocasına iteledi. "Hadi hayatım, dışarısı soğuk ve hasta olmanı istemem. Eminim Cüneyt de aynı şeyi düşünüyordur." Cüneyt, kayınvalidesini onaylamak için aceleyle başını salladı. Mirsu, teslim olmuşçasına gözlerini silip arabaya döndü. Hepimiz rahat bir soluk alırken bir şey hatırlamış gibi yeniden arkasını döndü.

"Ağabeyim! Onu göremedim." dedi panikle.

"Tamam. Baban cebinden arıyor." dedi teyzem hemen. Ömer enişteninse sesi sabırsızdı.

"Mirsad, hadi oğlum. Kardeşin seni bekliyor."

Mirsu, üşümesin diye yanına gidip sarıldım. Dişleri birbirine vuruyor ve titriyordu. Üşümekten diye düşündüm. "Şalımı mı geldi? Benim şalımı da verebilirim." diye kulağına fısıldadım. Yüzüme şaşkınlıkla baktı, sonra kızardı. Başını sallarken bakışları benim arkama kaydı ve yüzü aydınlandı. O an anladım Mirsad'ın geldiğini.

"Ağabeyciğim!"

"Ne o, ağlayacak mısın? Gören de seni fizana yolladığımızı düşünecek. Hadi! Sil yaşlarını. Hem, Cüneyt'in ne kadar üzüldüğünü göremiyor musun?" diye kulağına fısıldadı. Yanlarında olduğum için Mirsad'ın her bir kelimesini duymuştum. Mirsu, uslu bir kız gibi başını sallarken gizlice yaşlarını sildi.

Cüneyt'in yardımıyla arabaya bindi. Cüneyt, sürücü kapısını açarken hepimizin yüzüne mahcup bir gülümsemeyle baktı. Araç bizden uzaklaşırken teyzem tutmaya çalıştığı hıçkırıklarını bırakıverdi. Annemle Cüneyt'in annesi onu hemen sarmaladılar.

***

Düğünün ertesi sabahı annem, deli gibi odaya daldı. Korkmuştum. Elinde gazete, bana akşamki düğün haberini göstermeye çalışıyordu. Yarı uykulu hâlde elime aldığım gazetede gördüğüm resim anında ayılmamı sağlamıştı. Yatağın içinde oturdum ve gazeteye daha dikkatli baktım.

Bu ben miydim? Mirsu ile Cüneyt'in büyük boy gülümseyen resimleri yanında Mirsad ile benim dans ederken resmimiz yarım sayfayı kaplıyordu. Bir an yüreğim heyecanla zıplasa da bunun basit, hiçbir anlam ifade etmeyen bir fotoğraf olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu fotoğrafa göre dışarıdan ilk izlenim, birbirlerini seven hayat dolu genç bir çift görüntüsüydü. Ama ben ve ailem bunun böyle olmadığını çok iyi biliyorduk. Tabii ki Pınar da bunun böyle olduğunu iyi biliyordu. Umarım bu resim onun kalbini kırmamıştır diye düşündüm.

Annem, resim ve geceki düğün hakkında heyecanla konuşup duruyordu. Dillere destan bir düğün olmuştu ve benim düğünümün de aynı olması için elinden geleni esirgemeyeceğini söylüyordu. Anneme, bu kadın ne diyor dercesine baktım. Yüzümü fark ettiği an pot kırdığını anladı ve kendini affettirme adına beni kucaklayıp göğsüne bastırdı.

"Özür dilerim. Özür dilerim." diye af dilemeye çalıştı. "Bazen her şeyin bir düzmece olduğunu unutuyorum. Benim hatam, affet kızım."

"Tamam, anne. Unuttuğunu anladım."

Annem, gerçekten çok üzülmüştü kafasızlığına. "Yine de bu planlarını aklının bir köşesine not et. Çünkü bir gün gerçek düğünümde bunları isteyeceğim." Mirsad'dan başka kimseyi sevmeyeceğim için başka bir düğün de olmayacaktı.

Yüzü, binlerce duygu barındıran zihnini yansıtıyordu; acı, hüzün, mutluluk ve umut. Umut mu, diye düşündüm. Benimle ilgili ne umudu olabilirdi ki? İçimden ne kadar sormak geçse de irdelemedim. Ben umutsuz vakaydım ve asla iflah olmayacaktım.

Annem, bunu hissetse de bu defa irdelememek ona düşmüştü. Bir şey seziyor muydu? Mirsu, bunu görmüşse başkaları da görmüş olmalıydı. Annemin yüzüne bakarken inlememek için kendimi tuttum.

Sıradan bir sesle konuyu değiştirdi. "Hadi kızım, kahvaltı neredeyse hazır sayılır. Ağabeylerin çoktan kalktı."

"Tamam." Yataktan doğrulurken Mirsu aklıma geldi. "Teyzem aradı mı?"

"Aradı." Yüzüm yeni soruyla değişirken devam etti. "Mirsu'yu soracaksan, o henüz aramamış. Teyzen merak etmiş ve ne yapacağını bilemediği için bana akıl danışmak istemiş."

Dalgınlıkla "Sevindim." dedim camdan dışarı bakarken.

"Anlamadım, neye sevindin?"

"Teyzemle aranızın tamamen düzelmesine." dedim bana merakla bakan anneme. Yüzündeki merak gülümsemeyle yer değiştirirken kapıdan uzaklaşıp yeniden yanıma geldi. "Sen gerçekten çok değiştin." dedi inanamıyor gibi.

"Anlamadım? Nasıl yani?"

"Yani..." Bir süre nasıl ifade edemeyeceğini bilemiyor gibi sustu. "Düşünceli bir kız oldun. Sanki sana sihirli bir değnek değmiş de birden olgunlaşmış gibisin." derken buna inanamıyor gibiydi.

"Bu, iyi mi, kötü mü?"

Geniş gülümseme yüzüne yayılırken "Tabii ki iyi bir şey! Ama bu nasıl oldu onu anlamadım. Nişanlanmak sana yaradı mı ne!" dedi muzip bir sesle.

"Anne!" dedim kızgınlıkla. Mirsad ve nişanlanmam benim kırılma noktamdı. Uzanıp elimi okşadı. "Tamam, kızma. Şaka bir yana bu tavrın hoşuma gidiyor. Her neyse... Hadi, hazırlan!"

Getirdiği gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırıp odadan çıktı.

Öğleden önce teyzemin evine gidecek ve Mirsu ile Cüneyt'in gelişini bekleyecektik. Akşam yemeğinden sonra onları Kanarya adalarına, balayına yolcu edecektik.

Teyzemin evine gitmek demek Mirsad'ı anbean yanımda hissetmek demekti, tabii Pınar'ın yanına gitme gibi bir ahmaklık yapmazsa! Herhâlde kız kardeşinin ayrılacağı gece dışarı çıkacak değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teyzemin evi, beklediğimden de kalabalıktı. Kuzenlerin tümü, Mirsu'yu geçirme adına teyzemin evindeydiler. Mirsad, Pınar'la çıkmamıştı ama evin kalabalığından da hiç yalnız kalamamıştık. Bir defa olsun bana baktığını görmemiştim. Beni yok sayıyor gibiydi. Onun tarafından yok sayılmanın verdiği kederi dağıtmak adına annemlere yardım ediyordum.

Beklenen çift, akşamüzerine doğru geldi. Mirsu'nun gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Mutluydu. Dün geceki gözyaşlarını yalanlarcasına gülümsüyordu. Cüneyt'in gerginliği her nedense daha kaybolmamıştı. Teyzemle annem Mirsu'yu kenara çekmiş, ifadesini almaya çalışıyorlardı. Masayı hazırlamak için mutfağa gidip geldiğim için koridorda onları görüyor, Mirsu'nun her seferinde biraz daha kızardığını şaşkınlıkla izliyordum.

"Yapma anne!" diye tısladı en sonunda. Elimdeki salata tabaklarıyla kalakalmıştım. "Yeter! Ben küçük bir çocuk değilim !" Teyzem ne söylemişti ki Mirsu'yu isyana sevk etmişti?

Teyzemi ilk defa utançla kızarırken izledim. "Saçmaladığının farkındasın, değil mi?" dedi öfkeyle. Mutfak kapısında annem, koridorda durmuş onları izlediğimi görünce beklememem için uyardı. Salona geri dönerken "Saçmalayan ben miyim?" diye isyanla çıkıştı.

Mirsu'yu nasıl kurtarırım, diye düşünüyordum. Anladığım kadarıyla yüz kızartıcı sorularla muhatap oluyordu.

Mirsad, Cüneyt ve ağabeylerim, derin bir sohbetin içindeydiler. Elimdeki salata tabaklarını masaya bırakıp Mirsad'ın yanına gittim. Bunu yapabilecek tek kişi Mirsad'dı. Buz mavisi gözleri gözlerimi bulduğunda yüreğim üç oktav zıpladı.

"Şey... Biraz bakar mısın?" dedim alçak sesle. Mümkün olduğu kadar diğerlerine duyurmamaya çalışıyordum. Onlara bir açıklamam yoktu.

"Elbette. Bir şey yok değil mi?"

Sorusunu Cüneyt'in yanında yanıtlamak istemediğim için sessiz kalıp yanlarından uzaklaştım. Mirsad, ardımdan geliyordu. Uzaklığın yeterli olduğuna kanaat getirdiğim yer salonun girişiydi. Döndüm. Merak ve ilgiyle bakan mavi gözler bir an için amacımdan saptırdı. Gözlerinin maviliğinde kaybolurken hep orada olmayı diledim. Sabırsızca bir kaşı yine yukarı doğru kavis yaptı. "Mirsu, seni çağırmamı istedi." dedim aceleyle. "Koridorda seni bekliyor."

Merakla "Öyle mi?" derken koridora doğru başını uzattı. Mirsu ve teyzemler diğer koridordaydı ve sadece masayı hazırlama telaşında olan akrabaları görüyordu. Yine de sorgusuz sualsiz "Tamam!" dedi. Ağabeylerime dönüp "Şimdi geliyorum. Bensiz devam etmeyin." diye uyardıktan sonra onların cevabını beklemeden salondan çıktı.

Mutfağa geri dönme bahanesiyle Mirsad'ın arkasına takıldım. Mirsad, koridorda teyzemleri gördüğünde bir an için durakladı ama sonra hiç tereddüt etmeden yanlarına gitti.

"Mirsu, seninle biraz konuşabilir miyiz?" dedi doğal bir sesle.

Mirsu, sabırsızca gözlerini devirirken "Sen de mi?" diye sızlandı. Gülmemek için dudağımı ısırırken soluğu mutfakta aldım. Mirsu, kurtulmuş olmalıydı ki kısa bir aradan sonra annemle teyzem mutfağa geri geldiler.

"Kızın üzerine bu kadar gitmen doğru değildi, abla!"

"Üzerine falan gitmedim. Sadece söylenmesi gerekenleri söyledim"

"Bunu düğünden önce yapman gerekmiyor muydu? Ayrıca, Ayşen'e bıraksaydın daha iyi olurdu bence. Kızınla yüz göz olmak ne kadar doğru..."

Tereddütle sustu annem.

"Hiç evlenmemiş birine mi bırakacaktım bunu!" diye isyan etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yine de bugün bunun yeri değildi. Daha önce yapmalıydın."

"Denemediğimi mi sanıyorsun!" diye ciyakladı. "Ama hiç fırsat vermedi ki. Deli gibi benden kaçtı. Hem yakında sen de anlayacaksın ne demek istediğimi." dediği an benimle göz göze geldi. Orada olduğumu fark etmemiş gibi şaşırsa da hemen toparlandı. "Her neyse. Çorbayı ısıttınız mı?" diye yardımcılarına döndü.

Annem bana nasıl bir nasihatte bulunacaktı ki? Sahte bir evliliğin ne gibi nasihatleri olabilirdi? O günü sabırsızlıkla bekliyordum.

Yemek faslı, çay, kahve derken zaman su gibi akıp geçti. Yeni evlilerin uçuş saati geldiğinde toparlanmak için hareketlendiler. Mirsu, bu defa gözyaşlarına yenilmemişti. Ağlamıyor olsa da gülüşü zorakiydi. Hepimizle tek tek vedalaşıyordu. Birbirimize sıkıca sarıldık. "Teşekkür ederim." diye kulağıma fısıldadı. "Ağabeyimi göndererek beni annemin yüz kızartıcı sorularından kurtardın. Sana borçluyum." derken göz kırpıp anneme sarıldı.

İstemsizce asıl kurtarıcımız Mirsad'a baktım. Duygusallıktan uzak durma adına gerideydi. Sezgin ağabeyime telefonundan bir şey gösteriyordu.

Bu sırada Mirsu vedasını bitirmiş, arabaya yerleşmişti. Hepimize el sallarken heyecanı gözlerinden okunuyordu. Gecenin karanlığında gözden kaybolana kadar arkalarından baktık. Teyzem, yine gözyaşlarına boğulmuş, annemin teselli eden kolları arasında eve giriyordu. Babam, anneannem ve Ömer enişte, herkesten önce girmişlerdi. Biz kuzenler en sona kalanlardık.

Eve girerken Sezgin ağabeyim elini omzuma atıp beni kendine çekti. Sonra Engin ağabeyimin de yanımıza gelip elini diğer omzuma atması ve kendine çekmesi şaşırtmıştı. Anlam veremediğim için her ikisine de soru sorarcasına baktım. "Ne

bu samimiyet, canım ağabeylerim!" derken sesim elimde olmadan alaylı çıkmıştı.

Engin ağabeyim, gözlerini sabırsızca devirirken ağzımı eliyle kapattı. "İki dakika sus da anın tadını çıkaralım." dedi sahte kızgınlıkla. "Anlasana, Miraycım!" dedi arkamızdan Ayşen teyze. "Bir gün seni de böyle göndereceklerini yeni fark ettiler." derken kıkırdadı.

İstemsizce kasıldım. Bunu hiç düşünmemiştim.

Mirsad, geriden geldiği için konuşmaları duyduğundan emin değildim. Aklı başka bir yerde gibiydi. Pınar'ı mı düşünüyordu? Bir nişan yüzüğüyle bağlı olsam da aramızda derin uçurumlar vardı. Hem de asla kapanmayacak uçurumlar. Yakında, çok yakında nikâhla bağlanacak da olsak o uçurum asla kapanmayacaktı.

"Miray? Dünyadan Miray'a, dünyadan Miray'a... Beni duyabiliyor musun?"

Sezgin ağabeyimin şakacı sesi, beni kuşatan derin düşüncelerden sıyırdı. Başımı kaldırdığımda, bana merakla bakan aile üyeleriyle göz göze geldim. Üstelik eve girdiğimizi yeni fark ediyordum.

"İyi misin, kızım?" diye sordu anneannem tatlı, nazik sesiyle. Evet diye başımı sallarken, ne cevap vereceğimi düşünüyordum. İyi misinin arkasından ne düşünüyorsun sorusu gelecekti.

"Sadece Mirsu'nun ne kadar üzüldüğüne takılmıştım." dedim üzgün sesle. Kimsenin soru sormasına ya da başka bir şey düşünmesine fırsat vermemeye çalışıyordum.

Başarmış olmalıyım ki "Hım!" dedi her biri aynı duyguyla.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yarı dönem karnem yine mükemmeldi. Öğretmenlerim, nişanlı olmama rağmen, uslanmazlığım hariç, ders başarımdan dolayı benimle gurur duyuyorlardı. İtiraf etmeliyim ki bu yıl biraz daha durulmuştum. Aslında, Gonca'nın söylediği gibi epey uslanmıştım.

İstikrarlı okul hayatım, bizimkileri memnun etmiş olmalıydı ki yarıyıl tatilime tek başıma göndermişlerdi babama rağmen nişanlımın yaşadığı şehre!

Mirsu tarafından İzmir'e davet edilmiştim. Davet eden Mirsu, davet edilen sadece ben olunca babam hâliyle huzursuz olmuştu. Ama gitmek de farz olmuştu. Niye gitmeyecektim ki! Mirsu'nun planlarını hayata geçirmek için mükemmel bir zamanlamaydı. Her ne kadar, Mirsad'dan yana umudumu kessem de Mirsu diretmişti. Bu diretme bana yeni umutlar vadediyordu.

Olur muydu?

Mirsad, beni sever miydi?

Ona baktığı gibi değil, tutkuyla, aşkla baksın istiyordum. Pınar'ın artıklarını bana sunmasını istemiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Benim ona verebileceğim kadarını istiyordum.

Umut var mıydı?

Olur muydu?

Mirsu'ya göre umut vardı.

Mirsad, iş programı kapsamında yurt dışına gitmişti. Beni karşılayan da davetlisi olduğum Mirsu olmuştu. Mirsad dönene kadar, anneannemi ziyaret edip vakit geçirmek ve annemin selamını iletmek istiyordum. Annemin, kendi elleriyle toplayıp kuruttuğu yeşil çay tomurcuklarını ve mis kokulu tereyağını getirmiştim anneanneme.

Keyifli günün sonunda eve döndük. Cüneyt'in gelmesiyle akşam yemeğimizi yemiştik. Cüneyt, benden kahvaltıya

muhlama sözü aldıktan sonra bizi yalnız bırakıp maç izlemek için televizyon karşısına geçti. Biz de kafa kafaya verip planlar yapmaya başladık, daha doğrusu Mirsu planlarını anlatmaya başladı.

***

Gecenin ayazı yüzüme vurduğunda istemsizce ürperdim. Üzerimdeki trençkot, soğuktan koruyamıyordu. Daha ne kadar bekleyeceğim diye düşünürken karanlığı yaran farın ışıkları yüzüme vurdu. Mirsu'nun seçtiği kıyafetlerle -siyah mini etek ve neredeyse iç çamaşırlarımı gözler önüne seren kırmızı ipek bluz- donmanın eşiğine gelmiştim. İç çamaşırlarımın siyah dantel olduğunu söylememe gerek yoktu, değil mi? Mirsu, görgüsüzler gibi pamuklu mu giyeceksin, diye azarlamıştı. Ona teslimdim ve ne diyorsa yapıyordum. Mirsad'ı elde etmek istiyorsam, sözünden çıkmamam gerektiğini üzerine basa basa söylemişti.

"Neden içeride beklemedin?" diye azarladı Mirsad. Aylardır görmediğim Mirsad'a bakarken gözlerimi kırpıştırıyordum. Adam, her geçen an daha bir çekici oluyor, her geçen an beni daha çok kendine çekerken güneşe yaklaşan yörüngeden çıkmış gezegen gibi eriyordum. Soluğum sert ayazdan değil, endişeyle gerilmiş yüzünden kesilmişti. Benim için endişelendi, diyordum içimden çocukça neşeyle.

Mirsu'nun öğüdüne uyarak "Şimdi çıktım." diye yalan söyledim.

"Ama çok üşümüşsün. Üstelik çok ince giyinmişsin." derken yeni azarını sıralıyordu.

"Bara gideceğimizi sanıyordum." derken suratımı astım. "Kalın giyinenleri bara almıyoruz diye bir kaide mi var? Hasta olacaksın." derken avuç içleriyle kollarımı ovalıyordu. Mirsu'nun amacı buydu sanırım, Mirsad'ın korumacılığını su yüzüne çıkarmak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Olmam..." derken dişlerimin birbirine vurmamasına çalıştım. Ama Mirsad, bunu da gördü. Çarpık gülüşü yüzüne yerleşirken "Demek istemiyorum ama zorla söyleteceksin. Çocuksun daha." dediğinde buz gibi suyu tepemden dökse bu kadar sarsılmayacaktım.

Bir adım geri gidip arkamı döndüm. Gözümden süzülmek üzere olan yaş soğuktan değil, sarf etmiş olduğu sözlerindendi.

"Miray. Miray, seni kırmak istemedim." derken aramızdaki mesafeyi anında kapattı.

"Ama kırdın."

Elleri tekrar kollarımı sıvazlarken "Özür dilerim." diye mırıldandı. Yüzünü saçıma mı gömmüştü? Kalbim heyecanla zıplarken dönmemek için kendimi tuttum.

"Biz geldik!" diye cıyaklayan Mirsu, evden çıkıyordu. Arkasından Cüneyt, geliyordu. Şimdi sırası mıydı, biraz daha gecikemezler miydi?

Mirsad, anında uzaklaştı. Mirsu'nun yüzündeki hınzır ifade, planının doğru işlediğinin göstergesiydi.

"Niye geciktiniz? Miray'ın erken çıkmasına neden izin verdiniz?" derken yüksek gerilim hattı kadar gergindi.

"Erken çıkmasını biz söylemedik. Mirsad'ı dışarıda beklemek istiyorum dedi. Sana söyleyeceği bir şeyi olduğunu, yalnız yerde söylemesi gerektiğini söyleyince biz de birazdan gelir demeye kalmadan kendini bahçeye attı. Sahi Miraycım, söyledin mi?" diye sorarken bir kaşı merakla yukarı kalkmıştı. Elbette ki bu da kurgumuzdu.

"Fırsatım olmadı."

"Ne söyleyecektin?" diye sordu Mirsad, merakla.

"Aman ağabey! Kız, yalnız yerde söyleyeceğim diye dışarıda dakikalarca bekledi. Şimdi bizim yanımızda mı söyleteceksin?" diye isyan edercesine çıkıştı.

"Anlıyorum." derken şüpheyle bana bakıyordu. Merak ettiğini yakışıklı yüzünden okumak hiç de zor değildi. Aslında ona söyleyeceğim çok şey vardı ama ne yazık ki Mirsad'ın duymak isteyebileceği şeyler kesinlikle değildi.

"Bırrrr! Çok soğuk! Hadi, bir an önce arabalara binelim."

Mirsu, Cüneyt'in arabasına yöneldi.

Mirsad "Arabalar? Ayrı ayrı mı gideceğiz?" diye sordu. Bundan hiç hoşlanmadığı da yüzüne yansımıştı.

"Ben yeni evli bir kadınım." diye söylenmeye başladı. "Kocamla yalnız seyahat etmek istiyorum. Tüm gün zaten senin saçma sapan dosyalarına boğulup bana zaman ayıramıyor." Mirsu, tüm bunları söylerken arkasını dönmedi bile. Arabaya bindi ve kapıyı çarptı. Cüneyt, tutmaya çalıştığı gülüşünü Mirsad'dan saklamaya çalışıyordu.

"Bin bari." dedi sonunda teslim olmuş sesle. Sesi sinirden iyice gerilmişti.

"Bineyim bari." derken en az onun kadar sertti sesim. Sinirlenmiştim. Benimle yalnız kalmak istemiyordu. Hem sinirlenmiştim hem kırılmıştım.

"Bana ne söyleyecektin?" diye sordu aracı çalıştırmadan önce.

Bahçeden çıkan Cüneyt'in kullandığı araçtan gözlerimi ayırmadan "Önemini yitirdi." diye homurdandım. Mirsad, sabırsız bir soluk alıp bıraktı. Sessiz kalıp aracı çalıştırdı.

Bar kapısına kadar suskunluk içinde seyahat ettik. Ne düşündüğünü deli gibi merak etsem de sormaya cesaret edemedim.

Körfezin kıyısında sıralanmış barlardan birine girerken heyecanlıydım. Yaşımdan dolayı almayacaklarını düşünürker, neredeyse ayaklarımızın altına kırmızı halı sereceklerdi. Bu da buralarda Mirsad ve Cüneyt'in çok tanındığını gösteriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüksek müzik, kulakları sağır edecek kadar rahatsız ediciydi. Bar masalarının çevresinde oturmuş kadınlı erkekli gruplara şaşkınlık içinde bakıyordum. Herkes keyifle sohbet ederken, içkilerini yudumluyorlardı. Şaşkın surat ifademi büyük bir keyifle izleyen Mirsu, kıkırdayıp duruyordu.

Masalarımıza geçip meyve kokteyli siparişi verdik, daha doğrusu Mirsad, hepimiz adına verdi. Buzlar içindeki pembe renkli sıvıyı içerken damağımda müthiş tat bırakıyordu.

Bir ara Mirsu ile Cüneyt, küçük bir işleri olduğunu söyleyip yanımızdan ayrılmışlardı. Elbette bu da planın bir parçasıydı. Mirsad'la ilk defa tamamen yalnız kalmıştım, hem de bir barda.

Etrafına şöyle bir baktı. Önündeki kadehini kenara kaydırıp "İlk defa geldiğini daha fazla belli etme istersen." derken ellerini kavuşturup öne doğru eğildi. Yüzü yüzüme çok yakındı. Nefesinin rüzgârını yüzümde hissediyordum. Boğazımdan aşağıya kayan soğuk kokteylin aroması damağımda müthiş tat bırakıyordu.

Sarhoş olmak böyle bir şey miydi, başım dönüyordu.

Yoksa bar mı dönüyordu?

Beni sarhoş eden Mirsad'ın yakınlığıydı.

Elimde olmadan kıkırdadım. Yanaklarım yanıyordu. "Ben köyden inmiş bir Kezbanım. Elimde değil."

"Kezban olamayacak kadar bilinçli ve zekisin. Ayrıca şu kıkırdamayı kes. Tüm erkeklerin gözleri burada! Birilerinin gözünü çıkarmamı istemiyorsan uslu olmaya çalış."

"Tüm erkekler mi! Bence tüm kadınların boyunları kopacak sana bakmaktan. Biraz daha o kaşına kavis verip gülümsersen, gözleri yerlerinden fırlayıp patır patır dökülecek." Bu cesareti nasıl gösterebildiğime şaşırırken ifademi düz tutmaya çalışıyordum.

Mirsad, arkasına yaslanırken uyarıma inat, bir kaşı yukarı kalktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve onu kesen kadınlara bakmak yerine yüzümden bakışlarını ayırmadı.

"Sence ben yakışıklı mıyım?"

Küçük bir kahkaha attım. Suratını ekşitti. Kahkaha atmam hoşuna gitmiyordu. Mirsad'ın hemen arkasındaki bir adamın hayranlıkla bakan gözleriyle gözlerim saniyeliğine de olsa kesişti. Çabucak gözlerimi kaçırıp önümdeki kadehe diktim. Kokteylimden bir yudum daha aldıktan sonra bu defa gözlerimi Mirsad'ın gözlerine diktim.

"Bana mı soruyorsun? Bunu en güzel, kız arkadaşın Pınar yanıtlar. Ona sor." dedim.

Yüzünden bir gölge geçerken gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Bunu senden duymak istiyorum desem..." diye ısrar etti. Nereye varmak istediğini bilmiyordum. "Cevaplarım. Eğer ısrar edersen..." İtirafımdan sonra ne yapacaktı, merak ediyordum. Buz mavisi gözleri "Israr ediyorum." dedi gözlerime kilitlenirken. Kalbim kulaklarımda bir melodi tuttururken, barın sağır edici müziği silindi. Kalbimin ritmine birazcık yumuşaklık katma gayretiyle kadehimden bir yudum daha aldım. Biraz cesaret topladığım an "Evet. Yakışıklısın." dedim. Sesim zor duyuluyordu. İlk defa bir erkeğe yakışıklı olduğunu söylüyordum. Utanmıştım. Hiç tereddütsüz "Senin kadar çekici miyim?" diye sorduğunda içtiğim kokteyli burnumdan püskürttüm.

Ben daha peçeteye uzanırken peçete burnumun dibinde bitmişti. Yüzümü temizlerken kaçamak bakışlarla yüzüne baktım. Keskin hatlı çekici dudaklarını gülmemek için sıkıp duruyordu.

Beni çekici mi buluyordu? Kafa karışıklığı yüzüme yansımış olmalıydı ki açıklama yapma gereği duydu. "Yan masadaki herif, yumruğumun tadına bakmak için pek hevesli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi görünüyor. Neredeyse ağzının kenarlarındaki salyaları masaya akacak. Seni çekici buluyor olmalı."

Tüm neşem sönerken "Sen çekici bulmuyor musun?" diye kelimelerim dudaklarımdan çıktığında artık her şey için çok geçti. Bunu ona nasıl sorabildiğime hayret ediyordum. Hangi cesaretle? "Özür dilerim." derken başımı önüme eğdim. Ben uslanmayacaktım. Yine pot üstüne pot kırıyordum.

"Özür dileme." dedi dakikalar sonra. Başımı kaldırmamakta ısrarlıydım. Bir daha yüzüne öyle özgürce bakmaya cesaret edemeyecektim. "Hata yaptığına inansan da asla benden özür dileme. Ayrıca..." Konuşmasına kısa bir mola verince kendime söz vermişliğime inat, başımı kaldırdım. Yine masaya doğru eğilmişti. Dirseklerini masaya dayadı ve ellerime uzandı. Çekmek istesem de çekmedim, bunu yapacak iradeyi kaybetmiştim. İki elimi elleriyle kavradı. Başparmağı elimin yüzeyini okşarken "Seni çekici buluyorum." diye itiraf ettiğinde kulaklarıma inanamadım. İlan-ı aşk mı yapmaya çalışıyordu? "Ama biz kuzeniz." diye devam ettiğinde ağzıma bir enjektör dolusu sirke zerk etmişler gibi hissettim. "Seni çekici bulmamın senin için bir şey ifade etmemesi gerekir. Sonuçta beş yıl sonra ayrı yollarda yürüyen birer birey olacağız. Şu bir gerçek ki senin de beni çekici bulduğunu biliyorum. Ama inan ki bunlar senin yeni gelişen hormonlarının bir kurgusu. Genç bir kadın olduğun zaman karşına gerçekten beğeneceğin, hatta âşık olabileceğin bir adam çıkacak. O zaman bana duyduğun hislerin çocukça olduğunu daha iyi kavrayacaksın. Biz şu an bir oyun oynuyoruz. Rollerimiz belli, senaryomuz belli, bize düşen sırası gelen sahneyi kusursuz hâlde seyirciye sunmak."

Söylediklerini kabul etmek istemiyordum.

"Peki, beni çekici bulduğunu söylerken?"

"Sağlıklı her erkek seni çekici bulur. İnkâr etmiyorum! Çekicisin. Sana her baktığımda, sana her dokunduğumda, kokunu her duyduğumda aklımdan geçenleri bilseydin inan

bana, arkana bakmadan kaçardın. Aşk ve şehvet bazen aynı bedende can bulmaz." derken sesi özür doluydu.

Haklıydı. Kahrolası adam haklıydı. Haklı olmasına rağmen söylediklerini kabul edemiyordum. Bu, utanç vericiydi. Ayrıca kahrolası gururum, reddedilmeden dolayı incinmişti. Gözlerime hücum eden yaşları geri göndermeye çalışmamsa başka bir zavallılıktı.

Dakikalar sonra Mirsu ile Cüneyt, yanımıza geldiklerinde dahi kıpırdayamadım. Mirsu, önüme bir paket bıraktı ama kendimi buna katamadım. Tüm neşem, mutluluğum buhar olup uçmuştu. Tüm umutlarım paçavraya dönmüştü. Önümdeki perde aralanmak şöyle dursun, hoyratça önümden çekilmişti. Çok acı ki şimdi daha net görebiliyordum; beş yıl boyunca onun kalbini kazanmayı umut etmek çocukça bir hayaldi. Bu adamın kalbi hiçbir zaman bana ait olmayacaktı.

Mirsu "İyi misin, Miray?" diye sordu endişeyle.

"Kokteyl dokunmuş." diye benim yerime yanıtladı Mirsad.

"Niye dokunsun, alkol yoktu ki."

"Midem bir tuhaf oldu." diye yanıtladım çabucak. "Gidelim mi?"

Mirsad ayağa kalktı. "Sen istediğin an." diye hafifçe sırtıma dokunduğunda sırtıma sanki kor değmiş gibi zıpladım. Hızla ayağa kalkarken bir adım geri kaçtım. Miray ve Cüneyt'in şaşkın surat ifadelerini göremeyecek kadar acı çekiyordum. Ruhum ve bedenim reddedilmekten dolayı yanarken dişlerim titrememden dolayı birbirine çarpıyordu.

Şimdi sessizlik içinde Güzelyalı sahil yolunda ilerliyorduk. Yine Mirsad'ın arabasıyla dönmek zorunda kalmıştım. Kalmıştım çünkü Mirsu, beni yanlarına almak istemediklerini açık açık dile getirmişti. Cüneyt'le yalnız kalmak konusunda ısrarcıydı. Belki de yalnız kalırsak aramızdaki sorunu çözece-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğimize inanmıştı. Aramızdaki konuşmayı bilseydi kesinlikle Mirsad ile gitmeme izin vermezdi. Ne çare ki bilmiyordu.

Mirsad, ondan kaçma çabamı fark etmiş, sessizliğe gömülmüştü. Onunla bir gelecek düşlememek için onun varlığını içime gömmem gerektiğini artık kavramıştım. Bunu da onu görmeyerek yapmalıydım. Tıpkı onun yaptığı gibi.

Ama nasıl olacaktı bu? Her an bir aradayken bu imkânsızdı.

Mirsu ve Cüneyt'in evine kadar hiç konuşmadık. Bahçeye girdiğimizde kapıyı açmak için hamle yaptım. Daha fazla onunla aynı havayı soluyamayacaktım, her soluğum Mirsad'dı çünkü. Koluma parmaklarının ucuyla dokundu. "Miray..." Ona bakmak için döndüğümde suratını buruşturdu. "Bana öyle bakma."

"Nasıl?" dedim zor duyulur sesle, solur gibi.

"Kırılmış gibi..." dedi. "Seni kırmayı asla istemiyorum."

"Dediğin gibi... Ben henüz olgunluğa erişememiş bir ergenim. Senin duygularına, isteklerine yanıt veremeyecek kadar toyum. Ama şunu unutma Mirsad Saygınerler, bir gün bu söylediklerine çok pişman olacaksın."

"Zaten pişmanım." dedi. Gözleri pişmanlıkla solmuştu gerçekten.

"Söylediklerine pişman değilsin. Bir miras uğruna hayatını karartmalarına izin verdiğin için pişmansın. Merak etme! Bir daha benim yüzümden bir pişmanlık yaşamayacaksın."

"Miray..."

"Nikâh masasında görüşürüz. O vakte kadar bir daha yüzümü görmeyeceksin."

Konuşmasına engel olmak için kapıyı açtım ve indim. Aynı hızla yüzüne çarptım. Arabadan inmedi.

Mirsu ile Cüneyt, bahçeye girdiğinde ben çoktan eve girmiştim.

Mirsad

Nasıl bir sınanmaydı bu!

Gözlerinin içine bakarak o cümleyi kurabildiğime hâlâ inanamıyordum. Düşünmeden, ilerisini hesap etmeden gerçekleşen bir eylemdi. Ama o anda onu kendimden korumak için başka bir şey aklıma gelmemişti.

Şimdi de aracın içinde, içine akıttığı yaşlarıyla boğuşmasını izliyordum. Dilimi ısırmam, söylediklerimi geri getirmeyecekti. Kaldı ki istemiyordum.

Evin önüne park etmemle eli kapı koluna uzandı. Bana tahammül edemiyor gibiydi. Haklıydı. Ama kırgın gitmesine de izin veremezdim. Koluna dokundum. Sertçe döndü. Menekşe gözleri alev topuna dönmüştü.

"Miray... Bana öyle bakma."

"Nasıl?" diye sorarken sesi bir ıslık gibi çıkmıştı. Canı yanıyordu. Bu, benim canımı daha çok yakıyordu.

"Kırılmış gibi. Seni kırmayı asla istemem." dedim tüm samimiyetimle.

Derin bir soluk aldı söyleyeceklerini toparlayabilmek için. "Dediğin gibi..." derken sesi çatallı çıkıyordu. "Ben henüz olgunluğa erişmemiş bir ergenim."

Ah, küçüğüm...

"Senin duygularına, isteklerine yanıt veremeyecek kadar toyum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanılıyorsun, küçüğüm. Ellerimde şekil alacak kadar olgunsun. Yanarsın. Sonra pişman olursan... Gözlerinde bunları görmektense şu an cehennemde yanmaya razıyım.

"Ama şunu unutma Mirsad Saygınerler..." dedi tükürür gibi. "Bir gün bu söylediklerine çok pişman olacaksın."

Şu an bunu göremiyor olman ne acı.

"Zaten pişmanım."

"Söylediklerine pişman değilsin."

Bak, bunda haklı diye düşünürken "Bir miras uğruna hayatını karartmalarına izin verdiğin için pişmansın." dediğinde yanıldığını söylemedim. "Merak etme! Bir daha benim yüzümden bir pişmanlık yaşamayacaksın."

"Miray..."

"Nikâh masasında görüşürüz. O vakte kadar bir daha yüzümü görmeyeceksin."

Benden çok kendisi istiyor gibiydi beni görmemeyi. O güne kadar onu rahatsız etmeyecektim. Hışımla kapıyı açtı. Saniyesinde aynı şiddetle yüzüme çarptı.

Hak etmiştim.

Miray

Zor bir altı ay geçirmiştim. Mirsad'ı bir defa bile görmediğim altı ay... Arkadaşlarıma pembe masallar anlatırken içimin kan ağladığı altı ay... Günden güne zayıflayıp süzüldüğüm altı ay...

Okuldan mezun olurken Mirsad'ın işi olduğu öne sürülmüştü, haricinde herkes gelmişti. Anneannem mezuniyet hediyesi olarak şık bir çanta ve ayakkabı almıştı. Mirsad, gelmemişti ama hediyesi gelmişti; pırlantalarla süslenmiş bir bileklik.

Düğün günü yaklaştıkça ailemin endişeleri artıyordu. Yemeden içmeden kesildiğim yetmezmiş gibi sık sık bayılıyordum. Babaannemin dediği gibi, marazlı olup çıkmıştım.

Kimse, Mirsu'nun haricinde kimse neden bu hâlde olduğumu bilmiyordu. Ağabeylerim şüpheleniyorlardı ama emin değillerdi. Babamın öfkesi günbegün artıyordu. Kızımın canını yakanın canını yakarım, diye tehditler savuruyordu. Aslında kime öfke duyacağını bilmiyordu. Mirsad, annemle veya ağabeylerimle diyaloğu koparmamıştı ama beni bir defa olsun aramamıştı.

Ararsa umudum geri gelecekti.

Ama sosyete dergilerinde magazin haberlerinin baş sayfalarını süslemekten geri kalmıyordu. Yine de asla bir kadınla görülmüyordu. Bir cemiyet toplantısı veya iş yemeği haberleriyle karşıma çıkıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nikâhımız, düğünden önce kıyılacaktı. Babam bizimle gelmek istememiş, yerini Engin ağabeyime bırakırken bu maskaralığa dayanamıyorum demişti. Oysa kararımdan döndürmek için çok dil dökmüş ve her seferinde Mirsad'ı sevdiğimi söyleyerek bundan vazgeçirmiştim.

Kim dayanabilirdi ki buna?

Farkındaydım.

Herkesi üzüyordum.

Ama geri dönüşü yoktu bu yolun. Dedemin vasiyeti desem de içimdeki ses aksini söylüyordu. Bütün bunlara Mirsad için katlanıyordum. Yıllarca emek harcadığı devasa şirketinin parçalanıp pula dönmesine göz yumamazdım. Bu şirket ikimizin birlikteliğiyle ayakta kalacaksa yolumdan dönmeyecektim. Âşık olduğum, beni hiç sevemeyecek adamın emeğinin karşılığını alması gerektiğine inanıyordum. Direnmem bunun içindi.

Kına eğlencesi istememiştim. Gerçek düğünüm değildi ki kına gecesine izin verecektim.

Her şeye rağmen Mirsad'ın karısı olacağım gün gelip çatmıştı.

Mirsad'ı beyaz pantolon ve gri gömleğiyle nikâh dairesine girerken gördüğümde elim ayağım boşalmıştı. İçimdeki heyecana rağmen bana hiç bakmadı. Onu gördüğüm an heyecanlandığım için başımı göğsüme gömmüştüm. Bana bakıp bakmadığını, nasıl bir ruh hâlinde olduğunu görme şansım olmadı.

Memurun biri, nikâh sıramızın geldiğini haber verdiğinde annem ve Engin ağabeyimin kolunda nikâh salonuna girdim. Mirsu ile Cüneyt, hemen masanın yanında duruyor, salona girişimizi üzgün gözlerle izliyorlardı.

Mirsad, nikâh masasında oturmuş, yanı başındaki Onur Taşdemir'e kısık sesle bir şeyler anlatıyordu. İçeri girdiğimi

fark ettikleri an, her ikisi de diyaloglarını yarım bırakıp başlarını kaldırdılar. Anında yine başımı eğdim. Onun gözlerine bakmayacaktım. Bunu, gururumu daha fazla ayaklar altına almamak için yapacaktım. Onu unutamadığımı, onun için öldüğümü bilmemesi gerekiyordu.

Mirsu'nun yardımıyla masaya otururken Mirsad, yerinden bile kalkmamıştı. Göğsümün ortasına oturan taşın ağırlığıyla nefes alamadım. Onun tarafından yok sayılmak beklemediğim bir durumdu ve elimi ayağımı boşaltmıştı.

Yarımda oturan adam dakikalar sonra kâğıt üzerinde koçum olacaktı, oysa...

Şahitler Onur ve Cüneyt yerlerine oturduktan sonra nikâh memuru geldi. Memur olağan cümlelerine başlarken kulaklarım uğulduyordu. Kucağımda birleştirdiğim ellerim, rüzgâra tutulmuş yaprak gibi titriyordu. Bedenimin titremesini önleme adına dişlerimi sıkıyordum. Mirsad'la aynı havayı solumak bile beni heyecanlandırırken yanı başımda yokmuşum gibi davranması beni bitiriyordu. Allahım! Bu azap ne zaman bitecekti?

Birinin omzuma dokunmasıyla irkildim. Başımı hafifçe kaldırdım. Mirsu'nun endişeli gözleri karşıladı beni. Beklenti içindeydi. Neyin beklentisi?

Kafa karışıklığımı yüzümden okuyan memur, sorusunu tekrarladı. Bu defa evet derken kendi sesim kör kuyuya atılan taş gibi kulaklarımda yankılandı. Cüneyt ve Mirsu'nun zayıf alkışları devasa salonun boşluğunda asılı kalırken beni daha da sindirmişti. Annemin ağlamaya hazır gözlerine bakmasam da Engin ağabeyimin oturduğu koltuğun kolunu koparmak istercesine sıktığını görmesem de biliyordum... En az benim kadar acı çekiyorlardı.

Beş yıllık esaret başlamıştı.

Beş yıl boyunca Mirsad Saygınerler'in eşi Miray Saygınerler olarak anılacaktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Memur, evlilik cüzdanını Mirsad'a uzatıyordu. Beş yaprak-tan oluşan o cüzdanı taşıyabileceğime ihtimal verememiş olmalıydı. İtiraz etmeye ne isteğim vardı ne de hevesim. Alsın, cüzdan da onun olsundu. Beni rahat bıraksınlar başka bir şey istemiyordum. Anneannemin evine gidip düğün zırvalığının saatine kadar uyanmamak üzere uyumak istiyordum. Ama isteğimi kimse duymadı. Tam tersi başka bir noktaya doğru sürüklemeye başladılar. İtirazsız annem ve Mirsu'nun kolunda hukuk bürosuna sürüklendim. Avukat Tamer Bey'in, önümüze koyduğu kâğıt parçalarını imzalarken ne olur bu son olsun diye dua ediyordum. Neredeyse bir klasör dolusu kâğıdı, Mirsad ile birlikte tek tek imzaladık.

Böylece tüm şartlar yerine geldi. İmzalar atılmış, hukuki süreç başlamıştı. Beş yılın sonunda özgür olacaktık. O vakte kadar vasiyetin şartlarını yerine getirmek için evli kalacaktık.

Teyzem aylar önce, Mirsad'la paylaşacağımız odada birkaç düzenleme yaptığını söylemişti. Düğünden sonra ayrı odalarda uyuyacaktık; müspet bir gelişme olmazsa. O gelişmenin ne olacağı konusunda bir fikrim yoktu. Mirsad'ın benden ne beklediğinden emin değildim.

Annem, düğün arifesinde yapacağı konuşmayı unutmuş görünüyordu. Ya da beni böyle bitmiş gördüğü için gerek duymamıştı.

***

Mirsad'la evliliğim, amacından sapmıştı. Bazen hangi dala tutunacağımı bilmiyordum. Mirsad için mi, kendim için mi yoksa sadece refaha kavuşan ailem için miydi bu yaptığım?

"Buna asla izin vermem!" demişti babam öfkeyle. "Bu maskaralığa yeterince izin verdim. Bütün bunları kendini öldüresin diye kabul etmedim. O vasiyeti de oğullarını da alsın-

lar ne halleri varsa görsünler! Aynaya bir bak! Ne hâle geldin, farkında değil misin?"

Anneannemin salonunda, aileme yeni kararımı açıklamıştım. Kıbrıs'ta okumaya karar verdiğimi. En çok karşı çıkan babam olmuştu. Haksız sayılmazdı. Kızı günbegün eriyip gidiyordu. Buna izin verdiği için kendini sorumlu hissediyordu. Beni dinlediği güne lanet okuduğunu gözlerinden okuyabiliyordum.

"Bu evliliğin sadece kâğıt üzerinde olacağını hepimiz biliyoruz, değil mi?" diye sordu Sezgin ağabeyim.

"Mirsad'a göre evet." diye homurdandı Engin ağabeyim. "Mirayımız gönlünü iflah olmaz bir şekilde kaptırmış." Boynumu gömdüm. Fark etmelerine hayret etsem de kaçınılmaz olduğunu kabul ediyordum. Sonunda yakayı ele vermiştim.

Annemin içimi sızlatan soluğu, babamın öfkesiyle yarışır hâldeydi.

"Bunu fark edemediğime mi yoksa bana açılamayacak kadar aramıza mesafe girdiğine mi hayıflanayım, bilemedim. Peki, sen Kemal Tahir?" diye öfkeyle babama döndü. "Kızın sana bunu o zaman söylediğinde neden benimle paylaşmadın?"

Babam, konuşmadan önce yanıma gelip elimi tuttu. "Kızınla aramda bir meseleydi. Hem şimdi bunu sorgulamanın vakti değil." Hafifçe elimi sıktı. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Alışkın olduğum öfkeli ifade yerine anlayışla erimiş gözlerini bulduğumda gözlerim yanmaya başladı. "Sana o zaman da söyledim, kızım. Kararın her ne olursa olsun hep arkanda olacağım. Bana o zaman, ben Mirsad'ı sevdim derken gözlerin çok daha fazlasını söylemişti. Belki kendince beni ikna etmek için bu cümleyi kullanmıştın ama ben o gözlerde daha fazlasını gördüm. O yüzden kararına sessizce boyun eğdim. Şimdi görüyorum ki senin bu sevgin hiç karşılık görmeyecek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sana defalarca söyledim, yine söylüyorum; biz senin yok olup gideceğin bir şey istemiyoruz. O hergele seni hep üzecekse..."

"Çok haklısın, babacığım. Ama ben kararımdan dönmeyeceğim. Mirsad şu an beni görmüyor olabilir. Önemli değil. İnanıyorum. Mirsad, bir gün beni sevecek."

"Buna çocuklar bile inanmaz!"

Engin ağabeyim öfkeyle homurdandı. "Neden ısrar ettiğini anlamıyoruz, Miray. Sana bir şey mi yaptı? Geri dönülemez bir hata mı yaptı?"

"Ağabey! Nasıl böyle düşünürsün! Eli elime bile değmedi. Mirsad'ı suçlamayı bırakın artık! Sizden sadece Kıbrıs'ta okumak için izin istiyorum."

"Mirsad veya diğerleri biliyor mu bunu?" Annem sormuştu.

"Bilmiyor. Bilmeleri de gerekmiyor. Bu benim kararım. Sizden kararımın arkasında olmanızı istiyorum."

"Ben gitmen konusunda yanındayım." diye ilk destek Sezgin ağabeyimden geldi. Engin ağabeyim hâlâ şüpheleri olduğunu gösteriyordu. Babam sarılıp göğsüne bastırdı. "Ben de destekliyorum seni."

"Yalnız mı göndereceğiz?" diye sordu arada kalan annem. "Oralarda bir başına ne yaparsın!"

"Ayşen teyze benimle seve seve gelebileceğini söylemişti."

Kışın, Mirsad'dan darbeyi yediğimde Kıbrıs fikrini Mirsu atmıştı ortaya. Ailem kabul etmez dediğimde Ayşen teyze, buna gönüllü olduğunu söylemişti. Aileme, Kıbrıs konusunu geciktirmemse nikâhta Mirsad'ın kararının değişebileceğine olan umudumdandı. Ne yazık ki kararında değişiklik olmadığı gibi daha kayıtsız bir hâlde bulmuştum onu.

"Tamam o zaman. Karar verilmiştir."

Babam noktayı koymuş, annem sessiz, biraz da üzgün bir şekilde kabul etmişti. Engin ağabeyimin kararsızlığı ne ilginç bir ki devam ediyordu.

"Sizden bir şey daha isteyeceğim. Bu kararımdan şimdilik kimsenin haberinin olmasını istemiyorum. Okulların açılmasına daha vakit var. Ben kaydımı yaptıktan sonra herkesle paylaşmak istiyorum."

"Gayet yerinde bir karar." dedi babam.

Herkesle paylaşmamamın altında yatan nedeni sadece ben biliyordum.

Düğünden sonra belki Mirsad...

***

Hilton otelinin balo salonu bu defa bizim muhteşem düğünümüze ev sahipliği yapmak için hazırlanmıştı. Sahte evliliğin sahte düğünü...

Mirsad ile düğün saatini beklemek üzere bu otel odasında -bana göre- rehin tutuluyordum.

Akşam güneşi, İzmir körfezini kızıla boyamıştı. Dışarısının bunaltıcı sıcaklığı, havalandırmadan gelen serinlik sayesinde bulunduğumuz odaya ulaşamıyordu. Mirsad, gün batımını izlerken, ben onu izliyordum. Çok ender olan bu anı doyasıya yaşıyordum. Bu, bana doyumsuz zevk veriyordu. Onu izlemek günlerce yaşadığım gerginliğimi buhar olup uçururken kuş kadar özgür kılıyordu.

Damatlık çok yakışmıştı. Siyah smokinin içinde soluk kesiciydi. O ne giyse yakışıyordu, inkâr edemezdim. Ama şu an bir başkaydı. Açık kumral saçları muntazam şekilde taranmış ensesine dökülüyordu. Bugüne özel, damat tıraşı olmuştu. Teni kaymak gibi parlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben de bir gelin olarak ondan aşağı değildim. Omuzlarımdan inci askılarla tutturulan gelinliğin kollarından aşağıya inci saçaklar uzanıyordu. Göğüs dekoltesi tam yerinde olan gelinliğin diğer bir detayı da dantellerle işlenmiş uzun kuyruğuydu. Kırık beyaz tonundaki gelinlik, beyaz tenimi gözler önüne seriyordu. Gelinlik seçimini Mirsu'ya bırakmıştım. O da anlaşıldığı üzere abartmıştı. Babam ve babaannem hoşnutsuzlukla homurdanırken ağabeylerimden hiç tepki gelmemişti.

Artık onlarla eskisi gibi dalaşmıyordum. Daha çok beni koruma adına garip davranışlar sergilerlerken dalaşmak hiç cazip gelmiyordu. Bana takılmamalarına da anlam veremiyordum ya.

Kızıl saçlarım, duvağın altından gevşek örgüyle yandan sarkıtılırken, uzun duvak ensemin altından tutturulmuştu. Yandan sarkıtılan küçük perçemler, somurtkan yüzüme biraz hareket kazandırmaya çalışsa da nafile kalmıştı.

Ayakta durmuş, cam balkon kapısının önünde İzmir körfezini izlerken, dalgın gibiydi. Ne düşünüyordu? Beş yılı nasıl tüketeceğini mi? Yoksa Pınar'ıyla kaçamaklarının planlarını mı yapıyordu? Belki de beni görmemenin planlarını kuruluyordu.

Buna gerek kalmayacaktı. Onun için bir hayalet olacaktım.

Onu göremeyeceğim gerçeğinin verdiği acı o kadar yoğundu ki göğsümdeki tüm hava çekilmiş gibi soluk alırken soluğum titredi. Mirsad, bunu elbette ki duydu. Kol düğmelerini çekiştirirken bana döndü. Buz mavisi gözleri sıcacıktı. Bir ağabey sıcaklığı vardı bakışlarında. Bana öyle bakma diye içimden dua ederken başımı çevirip önüme döndüm.

Dualarım ters tepmiş gibi "Daha ne kadar benimle konuşmayacaksın?" diye sorduğunda iki adım yaklaşmıştı. Cevap vermedim. "Miray! Rica ediyorum bana küsme. Buna dayanamıyorum."

Niye dayanamıyordu ki? Her hatasında onu el üstünde tuttuklarından dolayı mı benim kırgınlığımı kaldıramıyordu.

"Sana küs değilim, sevgili kocacığım."

İğnelememi duymamış gibi "Niye benimle konuşmuyorsun? Niye yüzüme hiç bakmıyorsun?"

Ah! Demek fark ediyordu. Başımı kaldırıp buz mavisi gözlerine dümdüz baktım. Gözlerinde gördüğüm şefkat, bir kardeşe duyulan şefkatle eşdeğerdeydi. "Görmek istediğimi göremediğimden olabilir mi?" dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Senin bu dobra hâline her zaman hayrandım. Ama sana daha önce..."

"Aynı şeyleri söyleyeceğini bildiğim için daha fazla konuşma. Bana güzel, gönül okşayıcı cümleler de kurma! Ters tepebilir." derken sesim tehdit doluydu.

Birkaç saniye susup gözlerime baktı. Aklından geçen cümlelerin bir kısmını gözlerinden alt yazı hâlinde okuyabiliyordum; Çocuksun. Seni kırmak istemiyorum. Sıkıldım bu durumdan... "Sen nasıl istersen..." diye homurdandı aklından geçenlerin aksine ve yine eski yerine geri döndü. Bu defa derin, sabırsız soluklar alan kendisiydi. "Bir gün karşına seveceğin bir adam çıkacak ve âşık olacaksın."

"Seni de nikâh şahidi yaparım." diye tısladım.

Aniden döndü. Gözleri bu defa fırtınaya vurulmuş deniz gibi kararmıştı.

"Niye böylesin? Niye sürekli canımı yakmaya çalışıyorsun?"

"Canım yandığından olabilir mi?" Gözlerini kaçırırken cevap vermedi. "Sahi, Pınar'ın bu gece burada mı olacak? Ona da dans sözü verdin mi?" diye üsteledim.

Sonunda amacıma ulaşmıştım. Çılgına dönmüş gibi "Miray, Miray, Miray. Miray!" diye defalarca adımı fısıldarken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tehditkâr bir şekilde üzerime yürüdü. Ondan korkmuyordum. Oturduğum koltuktan milim kımıldamadığım gibi gözlerim gözlerine dik dik bakıyordu. "Seninle ne yapacağım ben?" derken beklemediğim bir hareket yaptı ve yüzümü kavradı.

Dokunuşundan büyük zevk alsam da "Bu gece yarısından sonra arkanı dönüp gideceksin. Yani yapman gerekeni yapacaksın! Ben de yapmam gerekeni yapacağım." Elini yüzümden kazır gibi ittirdim.

"Ne demek istediğimi anladın." Cevap vermedim. "Kaç bakalım." Kısa bir an sussa da "Pınar konusuna gelince... Bu gece burada olmayacak." derken gözlerini kaçırmadı.

"Seni damatlıklar içinde, başka bir kızın kollarında görmeye dayanamadığı için mi gelmek istemedi? Yoksa sen mi gelme dedin? Sürekli dibimizde gezen aile dostunun kızı düğüne teşrif etmezse insanların aklını kurcalamaz mı? Bence gelmeliydi." Bu defa cevap vermeyen oydu. Daha doğrusu veremedi.

Halam ve Mirsu, düğün saatinin geldiğini haber vermek için odaya gelmişlerdi. Mirsu, ağabeyini üzerime eğilmiş, gözleri öfkeyle parlarken görünce kaşları huzursuzca çatıldı. Aynı ifade halamda da vardı. "Şimdi tartışmanın yeri değil. Saat geldi. Tüm salon sizi bekliyor." Sesi huysuzlukla sertleşmişti. Tüm öfkesinin hedefi ağabeyiydi. Bunu Mirsad da görüyordu ama cevap vermedi. Halam, gerginliği dağıtma gayretiyle "Duvağını indirelim, tatlım." dedi.

"Gerekli mi?" demeye kalmadan Mirsu'nun öfkeli gözleri bu defa benim gözlerimi buldu. "Peki." derken duvağımı indirmek için kolumu kaldırdım.

"Bırakın da ben indireyim." diyen tatlı bir ses küçük müdahalemizi böldü. Anneannem, kapının eşiğinde duygu yüklü gözlerle bize bakıyordu. Hemen arkamda duran Mirsad'a bakışları kaydığında yüzü sertleşmişti.

Sadece "Anneanne..." diyebildim. Konuşmaya devam edersem hıçkırmamam elde değildi. Bunu hissetmiş gibi "Tamam, tatlım." dedi yumuşak sesle. "Duvağını indirdiğimizde düğün için hazır olacaksın." Duvağı indirmeden önce alnıma şefkatle öpücük kondurmayı ihmal etmemişti. "Düğününün keyfini çıkar, kelebeğim. Üç günlük dünyanın bir gününde, en tatlı anılar bırakacak bugününün keyfini doyasıya çıkarmalısın."

"Düşün ki senin için parti düzenledik." dedi canlı sesle Mirsu.

"Bir prenses gibi göründüğüne göre aynen öyle." diye destek çıktı halam.

Bu sırada Mirsad, anneannemizin komutuyla koluna girmem için kolunu uzatmıştı.

Mirsad'ın koluna girerken, madem Pınar yoktu, madem parti benim için düzenlenmişti, bu gecenin tadını çıkarmalıyım, dedim içimden.

***

Çok kalabalıktı. Mirsu ile Cüneyt'in düğünlerinden daha kalabalıktı. Düğün marşıyla pistin ortasına kadar Mirsad'ın kolunda geldim. Vals müziği çalmaya başladığında Mirsad, uzanıp duvağımı açtı. Yapılması gerekeni, ondan bekleneni yaptı diye düşünürken asık yüzle yüzüne bakıyordum. Elleri, çıplak omuzlarımı kavrayıp kendine çekerken parmak uçları tenime batıyordu. "Mutluluğu bulman dileğimle..." derken dudakları alnımı buldu.

Bu neydi şimdi? Tutkuyla bakan gözler karşısında hareket kabiliyetim iflas etmişti. Bu içtenlik, bu sıcaklık... Neyin peşindeydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmezmiş gibi sağ eli belimin hemen üstündeki sırt oyuğumun bitiminden okşar gibi kavradığında kalbim zıpladı. Çıplak tenim, dokunuşuyla önce karıncalanmış sonra alev almıştı. Diğer eli, elimi avucunun içinde bir mengene gibi tutarken bırakmamaya yemin etmiş gibiydi. Oysa sadece beklendiği gibi dans edecektik. Ama sanki daha fazlası olacakmış gibi hissediyordum. Çaresizce boşta kalan elimi sert omzuna bıraktım. Nefesi, Mirsad kokan nefesi yüzümü yalarken kokusunu doyasıya içime çektim daha sonra hatırlamak için. Sonra beni pistte müziğin ritmiyle döndürmeye başladı.

Mirsad'la vals! Rüyamda görsem inanmazdım. Rüyada değil, gerçekte oluyordu. Bunu, Mirsu ayarlamış olmalıydı. Hatta emindim. Cüneyt'le dans eden Mirsu, bana gülüşlerin en sıcağını sunuyordu.

O benim sırdaşım, Mirsad'ı kazanma çabamın tek silah arkadaşıydı.

Düşmemek, tökezlememek için omzundan sıkıca asılırken farkında değildim ama elim avucunu cankurtaran gibi kavramıştı. Kendimi kollarına bırakmıştım, kukla gibiydim. Ne yöne sürüklese itaatkâr bir şekilde yön verdiği yere onunla savruluyordum. Vals boyunca yüzüne bakmıyor olsam da o bakışlarını yüzümden hiç ayırmamıştı.

İlk dansımızı yaparken, hele ki Pervane ezgileriyle dans etmek benim için büyük bir sürprizdi. Gözlerimle kavuşmak için arayıştaydı. Niye bunu bana yapıyordu? Niye aramızda bir arzu varmış gibi sıcaktı? Neden her soluk aldığında nefesi titriyordu? Bu sorularıma yanıt bulamadığım sürece, inatla bakmayacaktım. Eğer bakarsam biliyordum ki ortamın atmosferine kendimi kaptıracak, ardından yine duvara çarpacaktım. Bunu kendime yapmayacaktım. Beni bir defa daha yaralamasına izin vermeyecektim.

"Rahat mısın?" diye sordu kulağıma doğru. Sıcak soluğu tenime çarptığında titredim. Başımı sallamakla yetinirken

onu yok sayarcasına etrafıma bakındım. Gerçek düğün olduğuna inanan pek çok konuk bizi beğeniyle süzüyordu. Bunların içinde arkadaşım Gonca ile Engin ağabeyimin sevdiği kız, Yasemin de vardı. Bana gıpta ile bakıyorlar, hayallerinin düğününü kafalarında şekillendirmeye çalışıyorlardı.

Dansımız bittiğinde, en nadide çiçeği tutar gibi elimden tutup bizim için hazırlanan masaya sürükledi. Yine de dakikalar sonra yerime oturmama yardım ederken bile yüzüne hiç bakmadım. Nikâhta yaptığının tam tersi, oturmam için sandalyemi çekti ve oturana kadar yanı başımda bekledi.

Gösterinin bir parçasıydı bu davranışı da.

Göğsümün ortasına oturan deveye rağmen bizim için hazırlanan soğuk içeceğe ilaç gibi sarıldım. Boğazım kurumuştu. Ama iki yudumdan fazla içemedim. Mirsad, masanın üzerindeki elimi tuttu. Son yudum boğazımdan inerken sesi Mirsad bile duymuştu.

Neler oluyor dercesine yüzüne baktığımda o seyircilerimize dönmüş gülümsüyordu. Rol kesiyordu beyzademiz!

Ben de yapmalıydım. Yapacaktım da.

Anneannemin dediği gibi, üç günlük dünyamın her anının tadını çıkarmalıydım. Milat da bu geceydi. Aynı gülümsemeyle karşılık verdim Mirsad'a. Bir an şaşırsa da hemen toparlandı. Elimi bırakmasını umarken daha sıkı tuttu. İtiraz etmeyecektim.

Sezgin ağabeyimin soru dolu kaş çatışını gördüğümde kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Aylardır beş karış suratla ortalıkta gezen kız kardeş, şimdi mutluluk kelebekleri uçuruyordu. Aynı ifade Engin ağabeyimde de vardı. Ama onda başka bir şey daha vardı; şüphe. Zihnindeki şüpheyi dindirmek için masaya yaklaşıp "Kardeşimle dans edebilir miyim?" diye sordu. Mirsad hiç tereddütsüz "Elbette." derken elimi ağabeyimin eline bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Masadan kalkarken Mirsad da kalkmıştı. Kimi dansa kaldıracak diye döndüğümde yine yerine oturmak için hamle yapıyordu. Ne yani, görgü kurallarının tümünü bu gece önümde mi sergileyecekti? Bunu neye borçluyduk acaba?

Engin ağabeyimin kollarında sessizce bir süre dans etmeye başladık. Bizimle dans eden çiftlerin arasında Onur Taşdemir ve yeni kız arkadaşı vardı. Kadın, soluk kesiciydi. Mirsu'dan öğrendiğime göre Şule Baran, Türkiye'nin en ünlü mankenlerinden biriymiş. Evleneceklerine dair dedikodular etrafta dolanıp duruyormuş. Onur Bey'in kollarında nazlı nazlı süzülen kadın, hayranlıkla erkeğine bakıyordu. Birbirlerine yakıştıklarını sanmıyordum pek çoklarının görüşüne inat. Fazla yapaydı.

Ağabeyimin kollarında dans ederken sessizliğin uzun süreceğini düşünmemiştim. Yanılmadım da.

"Seni böyle mutlu görmek ne büyük mutluluk!"

"Teşekkür ederim, ağabey."

"Bunu neye borçlu olduğumuzu bilsek bu mutluluğuna ortak olurduk. Mirsad Efendi aşkını mı itiraf etti?" dedi kinayeyle. Kalbim zıplasa da ifademi korumaya çalıştım. "Düğün gecem." dedim kısaca.

"Sadece bu kadar mı?" İnanamıyor gibiydi.

"Üç günlük dünyamın en eğlenceli gecesini somurtarak geçirmek bana bir şey kazandırmayacak." dedim anneannemizin sözünü tekrarlarken.

"Mutluluk oyunu oynuyorsun yani?"

"Yani." dedim kısaca. Kısa bir an durakladı. "Bu oyunu Mirsad mı önerdi? Kendisi de aynı senin gibi ortalığa mutluluk kelebekleri uçuruyor."

"Mirsad'ı bilmem. Ben kendime bakarım." derken istemeden sesim sert çıkmıştı. Engin ağabeyimin bir kaşı yukarı

kalkarken "Yakında bunun kokusu duyulur." dedi ve "Yorulduysan yerine götürebilirim." diye devam etti.

"Hayır, yorulmadım. Ayaklarım sızlayana kadar oynamak, eğlenmek istiyorum."

Yeni bir müzik, oyun havası başlarken "Nasıl istersen!" dedi. İnanmış olmalıydı ki rahatlamanın verdiği gülümseme yüzüne yerleşmişti.

Tüm kurtlarımı dökene kadar kıvırdım, göbek attım. Elbette ki Mirsu, halam, ikizler, Yasemin ve Gonca'nın çemberinin etrafında. Yeri geldi tulum eşliğinde horon oynadım.

***

Düğün bitmiş, ailemiz, gecenin sonunda bizi otelde bırakıp evlerine gitmişti. Balayı süitinde gelinliğimi banyoda çıkarmış ve pijamalarımı giymiştim. Mirsad da dakikalar sonra smokininden kurtulmuş, eşofman altıyla göğüs kaslarını ortaya çıkaran daracık tişörtünü giymişti.

Balayı odası loş olması gerekirken tüm ışıkları açıktı. Bu da romantiklikten çok uzaktı. Servis sehpasının üzerinde kırmızı güller ve iki kadehin arasına konmuş kırmızı şarabın sunulduğu tepsi bu geceye hitap etmiyordu. Yatağın üzerine serpiştirilmiş kırmızı gül yaprakları düğün gecelerinin sonunun işaretiydi ama bizim gecenin sonu kesinlikle değil.

Aklımdan geçeni dile getiren Mirsad "Sen yatakta yat. Ben kanepede yatarım." dedi.

"Kibar da olabiliyorsun." diye homurdandım.

"Ben her zaman kibar olmaya gayret ederim."

"Belli." dedim alayla.

Cevap vermedi çünkü nikâhımızı ima ettiğimi hemen anlamıştı. Zaten cevap da beklememiştim. Yatağı açıp içim acıyarak gül yapraklarını kenara yığdım. Ağustos sıcağı gece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de hissedilir derecede yüksekti. İnce örtü bile fazlalık gibi geliyordu şu an. Ama ne çare ki pijamama rağmen örtünmek zorundaydım. Allah'tan havalandırma çalışıyordu.

"Miray..." diye seslendiğinde yattığım yerde döndüm. Ayakta, tereddütlü yüz ifadesiyle bakıyordu. "Hiç düşündün mü sana neden böyle davrandığımı?"

"Çok..." dedim hiç tereddütsüz.

"Buldun mu?"

"Neden soruyorsun? Bulup bulmamamın şu anımıza bir faydası olacak mı?"

Derin bir soluk alıp uzun bir nefesle geri bıraktı. "Senin bu açık sözlülüğün bir gün benim ölümüm olacak, Miray." Cevap vermedim. Ama içim alev almıştı. Ölümünü görmektense onu hep uzaktan izlemeye razı gelebilirdim. "Seni kendimden korumaya çalışıyorum." dediğinde ağzım hayretle aralandı. "Çok küçüksün. Çok çabuk kırılırsın. Senin incinmendense senden kendimi uzak tutmayı yeğlerim."

"Bunu yaparken keşke fikrimi alsaydın." diye homurdandım. Pikeyi üzerime çekip başımı yastığa bıraktım.

"Sağlıklı düşünecek yaşta olduğunu sanmıyorum."

"Seninle evlenmeyi kabul ettiğimde yaşımı hesaba katmış mıydın? Sonuçta, hormonlarım gelişmemişti."

"Vasiyet..."

"Hiçbir şey göründüğü gibi değil." diye sözünü kestim. Yattığım yerden doğrulmuştum öfkemden dolayı. "Haklısın. Hormonlarımla düşündüm. Artık şu ışıkları kapatır mısın? Uyumak istiyorum."

Dakikalar sonra "Peki." dedi ve ışıkları kapattı. Oda karanlığa gömüldü.

Onu istediğimi, onun için öldüğümü bir defa daha itiraf etmeme rağmen bana dokunmayacaktı.

Beni çekici bulduğunu itiraf etmesine rağmen bana dokunmayacaktı.

Bana ve hormonlarıma güvenmiyordu.

Kanepeye yatmaya hazırlandığının sesi kulağıma kadar geldi. Umutsuzca soluk alıp gözlerimi yumdum.

***

Mirsad'ın işlerini bahane edip balayını ileri bir tarihe ertelediğimizi duyurmuştuk. O yüzden balayı zırvalığıyla uğraşmayacaktık. Ama teyzem ve eniştem bir süreliğine evi bize bırakma adına kışları kaldıkları Güzelyalı'daki evlerine geçmişlerdi. Evde sadece çalışan vardı ki o da günün belli saatlerinde oluyordu.

Günlerim sıradan bir düzenle geçiyordu. Günün tamamını arka bahçedeki havuzun başında güneşlenerek geçiriyordum. Mirsad, çoğunlukla çalışma odasında vakit öldürüyordu. Yemek saatleri haricinde birbirimizi rahatsız etmemeye özen gösteriyorduk.

Mine teyzemin yeniden düzenlediği odada Mirsad'la ayrılabilir yatakta yalnız uyuyordum. Mirsad, Miray'ın odasında uyuyordu. Teyzem asla dedikodulara fırsat vermek taraftarı değildi. Ömer baba ve teyzem geldiklerinde Mirsad'ın ne yapacağını merak ediyordum.

Bir hafta sonra okul kayıtları açıldığında ilk başvuranlar arasındaydım. İş şimdi bunu Mirsad'a ve diğerlerine açıklamaya kalmıştı.

Akşam yemekte söylemek en doğrusuydu. Mirsad, neredeyse günün tamamını geçirdiği çalışma odasından çıkıp yemek masasına oturduğunda masadaki zenginliği hemen fark etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özel bir durum mu var? Servise bakılırsa misafirimiz yok. Neye borçluyuz bunu?"

"Seninle bir şey paylaşmak istiyorum."

Muhteşem kaşı, soru sorarcasına kavis yaptı. "Bir karar verdim." dedim. Yüzü değişti. Ciddi bir ifade yerleşirken kafasındaki sorular yüzüne oturmuştu. Daha fazla merakta bırakmak istemiyordum ama bütün öğleden sonramı alan yemeklerimin tadına da bakmasını istiyordum.

"Önce yemeklerimizi yiyelim mi?"

"Önce söyleyeceklerini duymayı tercih ederim."

"Neden böylesin? Neden planlarımı alt üst ediyorsun?"

"Bu masayı hazırlayarak ne palan kurgulamıştın?" diye sorarken oyunbaz gülümseme yüzüne oturdu. "Yemeğin içine bir şey katmadın, değil mi? Zihnimi ele geçirecek bir madde veya zehir... Hormonların aktif hâle mi geçti?

Aklından geçenleri anladığım an "Mirsad Saygınerler! Lütfen biraz ciddiyet!" diye homurdandım.

"Pekâlâ..." derken sabırsız bir soluk aldı ve masaya oturdu. "Ama söyleyeceklerini önce duymak konusunda ısrarcıyım."

Derin bir soluk aldım. Mirsad'ın nefes kesen ifadesi karşısında buna ihtiyaç duymuştum.

"Önümüzdeki ay Kıbrıs'a gidiyorum."

Bir kaşı yine kavis yaparken "Gidiyorum? Yalnız başına tatile mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Okul." dedim kısaca. Yüzü öfkeyle karardı. "Nereden çıktı bu?"

"Çok önceden verilmiş karardı. Sadece söylemek için uygun zamanı bekliyordum."

"Uygun zaman! Buna onay vermemi mi bekliyorsun?" diye sordu alayla.

"İzin istediğimi hatırlamıyorum. Kıbrıs'ta ziraat fakültesine kaydımı yaptırdım bile."

"Okuman konusunda önüne geçecek değilim, Miray. Tercih konusunda da karışamam ama nerede okumak istediğin konusunda bana danışmanı beklerdim." Sesinde küskünlük mü seziyordum? "İzmir dururken Kıbrıs niye?"

"En uzak yeri istedim. Senden ve senin çevrenden uzakta okumak istiyorum. Tercih konusuna gelecek olursak, ben zaten ziraat okumak istiyordum."

"Tamam. Ziraatı oku. Ama burada, gözümün önünde oku."

"Eline, bir de tasmamın ucunu vereyim. Nasıl olur! Senden uzağa gitmek istiyorum, anlamıyor musun? Seni görmezsem belki yaşadığım bu acı biraz olsun azalır."

"Miray! Sana acı çektirmek, istediğim en son şey. Gözüne gözükmem. Ama burada oku."

"Kararımı verdim, Mirsad."

"Seni oraya yalnız göndereceğimi nasıl düşünürsün! Bir başına! Olacak dava değil. Ben senin kocanım. Unut gitmeyi!"

"Kâğıt üzerinde kocamsın. Ayrıca yalnız gitmiyorum. Ayşen teyze benimle gelecek."

Mavi gözleri çaresizlikle kararmıştı. "Bilgin olsun, ailem biliyor."

"Seni caydırmak için ne yapmalıyım?" diye sordu dakikalar sonra yenilmiş sesle.

"Hiçbir şey. Sadece karşımda durarak aramızdaki duvarı daha da yükseltme."

"Miray..."

"Yemekler soğumadan yiyelim mi?" Daha fazla konuşmak istemiyordum.

"Sana afiyet olsun. İştahım kalmadı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yemek salonundan ve ardından evden çıktı. Dakikalar sonra bir arabanın uzaklaşan sesini duydum.

Ne kadar kolay gitmişti.

Öfkelenmekte haksızdı. Bir hafta boyunca yüzüme doğru dürüst bakmadığı için kararımı kolaylaştırmıştı. Bunun suçlusu sadece kendisiydi.

***

Düğünden üç hafta sonra, tüm ayarlamaların ardından Ayşen teyze ile Kıbrıs'a gittik. Başkent Lefkoşa'da ev bulup yerleşene kadar bir otelde kaldık.

Haspolat'ta, Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi Tarım Bilimleri ve Teknolojileri Fakültesine yakın bir yerde temiz bir site içinde ev bulduk. Eşyalı eve sadece kişisel eşyalarımızı yerleştirdikten sonra şehri gezmek için bol bol vaktimiz oldu.

Çevremizdeki herkese balayına çıktığımızı inandırmak için Mirsad da aynı gün Avrupa'ya gitmişti. Böylece yollarımız ayrılmıştı hiç birleşmeden. Ayrı araçlarla farklı zamanlarda uçaklarımıza binmiş ve farklı hedeflerimize, yeni başlangıçlara yol almıştık.

Mirsad

Onun olduğu şehirde olmasaydım sanırım nefessizlikten ölecektim. Ayşen teyze ile oradan oraya koşuşturması, yeni hayatının heyecanı beni kahrediyorken aynı zamanda ayakta durmanın ilk adımlarını atıyor diye gururlanıyordum.

Hep uzaktan izledim tamamen yerleşene kadar. Nerelere gider, kimlerle görüşür ezberledikten sonra İzmir'e geri dönmeye karar vermiştim. Henüz onu kıskanacağım kimse yoktu etrafında. Ki öyle bir gelişme olduğu an Ayşen teyzeden haberi alacağımı biliyordum. Ama sadece Ayşen teyzeye bağımlı kalmaya niyetli değildim, yedi yirmi dört peşinde olacak birini tutacaktım.

Elbette ki İzmir'e, işlerin başına dönmek, içimde büyüyen özlemi dindiremedi. Aksine, zaman zaman özlem öyle bir noktaya geliyordu ki soluğu Kıbrıs'ta alıyordum. Karşısına çıkmıyordum. Uzaktan izlemek ikimiz için de en doğrusuydu. Çünkü her yan yana gelişimiz yeni kalp kırıklıklarıyla son buluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miray

Geceler... Her gece daha derine işleyen yarama, onsuzluğuma çıkar yol bulamıyordum. Her şeye rağmen, umutla Mirsad'ı beklemiştim. Ne çare ki yarama deva olacak Mirsad, hiç yanıma gelmedi. Umudumun tükendiği noktadan sonra kendimi derslerime verdim. Çünkü başka ilacım yoktu kafamı meşgul edecek.

Yine de neredeyse tüm sene boyunca bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar görmüştüm onu. O denk gelişler de kapanmayan yaralarıma yeni yaralar açıyordu.

Bu yaralardan biri ilkyaz tatilimde gerçekleşmişti.

İzmir'e geleli henüz bir hafta olmuştu. Mirsad ile aynı odayı paylaşmama adına anneanneme geçmiştim. Ne teyzemler ne de Mirsad itiraz etmişti. Annemler köydeydi. Sadece Engin ağabeyim buradaydı ve ertesi gün birlikte köye gidecektik. Anneannemin bahçesinde Mirsu ile son günün keyfini çıkarıyorduk. Akşam herkes, burada toplanacaktı. Mirsad haricinde, herkes gelmişti. Cüneyt'ten öğrendiğime göre toplantısı uzamıştı.

Mirsad gelmeden on dakika önce Pınar geldi.

Pınar'da gözle görülür fiziki değişiklikler vardı. Saçlarını kısacık kestirdiği yetmemiş gibi sarıya boyamıştı. Bu değişim ona hiç yakışmamıştı. Tabii, bu benim fikrimdi. Mirsad'ın ne düşündüğünü bilmiyordum. İlgilenmiyordum da.

Teyzemle özel bir işi olduğunu söyleyerek dedemizin çalışma odasına geçtiler. Onlar içerideyken, Mirsad geldi. Uzun aradan sonra ilk defa görüyordum. Bir insan nasıl hiç değişmezdi. Yüreğim göğüs kafesimde sıkışırken çaresiz gözlerle ona bakıyordum. Bahçe salıncağında kucağıma başını koymuş yatan Mirsu, kocasına ve ağabeyime günün gelişmelerini soruyordu. Yerimden kalkamadım ama Mirsad, yanıma gelip bir kardeşi selamlar gibi uzanıp her iki yanağımı öptü. Bana kızgınlığı geçmemişti. Bunu, bana olan bakışlarından okuyabiliyordum. Kokusu genzime dolduğunda istemsizce gözlerimi yumdum.

"Hoş geldin Miray. Okul nasıldı?" diye sordu sıradan bir sesle.

"Hoş buldum. Gayet eğitici." diye yanıtladım kısaca.

İkili bahçe koltuğuna kendini bıraktı. Üzerinde bej keten takım vardı. Oturmadan önce ceketini çıkarıp oturduğu koltuğun arkasına gelişigüzel bırakmıştı. Krem rengi gömleği, geniş ve adaleli göğsünü saklayamıyordu.

Titrek nefesim, biçare çarpan kalbime hiç yardımcı olmuyordu, yetmiyordu nefesim. Mirsad'ın dikkati üçlünün konuşmalarına odaklanmıştı. Pınar'ın burada olduğunu biliyor muydu?

Aklımdan geçtiği an Pınar, ardında teyzemle birlikte bahçeye çıktı. İçeride ne konuştuklarına dair bir fikrim yoktu, yüzlerinden bunu anlamak imkânsızdı.

Pınar, Mirsad'ı bahçede bulduğu için yüzü aydınlanmış, soluğu yanında almıştı. Cüneyt ve ağabeyimin yüzlerinin eksimesi gözümden kaçmadı. Onlar da benim gibi Pınar'ı sevmiyordu. Engin ağabeyim, üzerini değiştireceğini söyleyerek içeri girdi. Cüneyt ile Ömer baba, çalışma odasına geçmek için müsaade isteyip gitmişlerdi.

Teyzem, Pınar'ın omzuna nazikçe dokundu.

"Yemeğe kalıyorsun, değil mi Pınarcım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok naziksiniz, Mine teyzeciğim. Ama bizimkiler bekliyor."

"Öyleyse başka zaman." diye söz aldı teyzem anlamsız ısrarla.

"Elbette!"

"Bana yardım eder misiniz kızlar?" diye teyzem bu defa Mirsu ile bana döndü. Teyzemin komutuyla eve girdik. Bize mutfağa gitmemiz için işaret ederken kendisi, kocası ve damadının olduğu çalışma odasına girmişti.

"Şimdi bu ne demek?" diye sordu Mirsu şüpheyle. "Alt tarafı iki tabak çıkaracağız. Hepimizi seferber edip kendisi odaya kapanıyor. Bazen annemi anlamakta zorlanıyorum."

"Sen bu yaşına kadar anlamadınsa biz hiç anlayamayız."

Servis ve yemek tabaklarını alıp bahçeye çıktım. Mirsu'nun elinde bardakların tepsisi vardı. Mirsu, yeniden mutfağa geri dönerken ben tabakları ve bardakları masaya servis ediyordum. Pınar, Mirsad'a sokulmuş kısık sesle bir şeyler anlatıyordu. Mirsad ise onu dinliyor olmasına rağmen gözleri üzerimdeydi.

Pınar aniden doğrulup yüksek sesle "Saçım için bir şey demedin. Beğendin mi?" diye sordu. Mirsad, ısrarla gözlerime bakarak "Uzun saç severim." demişti Pınar'ına. Pınar, yeni kestirdiği kısa saçlarını savurarak bir daha kestirmeyeceğinin sözünü verip dudaklarına saldırdı.

İlk defa onları öpüşürken görüyordum. Çenem dişlerimi sıkmaktan acımaya başlarken elimdeki bardak masaya düştü. Gözlerim akmaya hazır yaşlarla yanarken önümü göremiyordum. Burada daha fazla duramazdım. Bu iğrençlik, bu aymazlık... Saçlarımı yüzüme gömüp eve doğru yürürken adımlarımla cebelleşiyordum.

Mirsu'nun azar dolu sesini duydum.

"Yok artık!"

Kendimi banyoya zor attım. Bedenimdeki tüm kan çekilmiş gibi titriyordum. Dizlerimin beni taşıyamayacağını hissettiğim an klozete çöktüm. Onları yatakta görsem bu kadar etkilenirdim. Aldatıldığımı tüm hücrelerimde hissediyor, bunun ağırlığı altında eziliyordum. İstemsiz yaşların yanaklarımdan akmaya başladığını çok sonra fark ettim.

Dakikalarca tıkıldığım banyoda ağladım. Yine dakikalardır kapının ardındaki Mirsu'nun endişeli sesi burada daha fazla duramayacağımı söylüyordu. Kendimi toparlamaya çalışarak kapıyı açtım. Mirsu, endişe ve üzüntüyle gerilmiş yüzle konuştu.

"Çok üzgünüm, Miray."

"Sen niye üzülüyorsun ki? Onların bir geçmişi var. Ne kadar kabul etmek istemesek de gerçek olan bu. Ben onların arasına giren karaçalı asla olmayacağım."

"Sen karaçalı değilsin. Mirsad'ın buna izin vermesine inanamıyorum."

"Tamam, Mirsu. Kapatalım bu konuyu."

Mirsu susmak zorunda kalmıştı. Canımın yandığını görmüş, daha fazla deşmemek için sessiz kalmıştı. Bu olay, ruhumda derin yara açarken, kendimi cezalandırma adına saçlarımı kısacık kestirmiştim Rize'ye gittiğim gün.

Mirsad'ın ona duyduğum hislerime rağmen aleni bir şekilde Pınar ile öpüşmesini asla bağışlamayacaktım.

İşte bu yüzden ne yapıyor, nerelere gidiyor, hakkındaki bilgileri vermekte gönüllü olan Mirsu'ya izin vermiyordum artık.

Artık onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyordum.

Tatilimin tümünü Rize'de geçirdikten sonra direkt Kıbrıs'a geçtim. Ayşen teyze İzmir'den geçecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mirsad

Kızıl afetimin gözlerinde gördüklerimi ömrüm boyunca unutmayacaktım.

Pınar'ın yaptığını asla bağışlamayacaktım.

Ama daha çok kendimi bağışlamayacaktım buna fırsat verdiğim için. Israrlı ilgisi beni bunalttığı gibi karımın -bu kelimenin bende hissettirdiği duygudan hoşnuttum- gözünde değerimi düşürmüştü. Gözlerinde gördüğüm kırgınlığın hiçbir tarifi yoktu.

Pınar bunu bilinçli yaptığını bildiğim için öfkem had safhadaydı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soludum. Öfkem onu ürkütmediği gibi tatlı tatlı sırıttı.

"Çekiciliğin başımı döndürdü."

"Yanlış insana oynuyorsun. Miray'ı üzersen seni pişman ederim. Bu seni son uyarışım!"

Orada bırakıp eve girmek istediğimde Mirsu, karşımda dikildi.

"Nereye gidiyorsun?" Sesindeki öfkeyi sonuna kadar hak ediyordum.

"Miray'a açıklamalıyım."

"Neyi? Gözü önünde yiyiştiğinizi mi?"

"Mirsu! İleri gidiyorsun!"

"Ben mi? Sana nasıldı bilmiyorum ama karşıdan yiyişiyor gibiydiniz. Bari Miray'ın önünde yapmasaydınız. Ağabeyi görseydi yüzünün ortasına yumruğu indirmişti. Ki bunu hak ediyorsun."

"Haksız ithamda bulunuyorsun." diye uyardım.

En ince sesiyle "Haksız mı!" diye bağırdı. "O şırfıntıya ümit vermiyor olsaydın asla buna cesaret etmezdi. Üstelik karının karşısında! Miray'la aranızda olanları onunla paylaşıyor musun?"diye sordu şüpheyle.

"Deli deli konuşma! Kimseye bir şey anlattığım yok."

"Belli." diye homurdandı öfkeyle.

Mirsu'nun beni eve almayacağına kanaat getirince bahçeye geri döndüm ama gözüm kapıdan çıkacak Miray'ı kollamaktan geri kalmadı.

Boşunaydı.

Miray, başım ağrıyor diyerek inmedi. Sabah da Engin ile Rize'ye gitti.

Özlemim dinmeden ellerimden kayıp gitmişti. Bunda, Mirsu'nun da dediği gibi kabahatin büyüğü bendeydi.

Miray, asla bilemeyecekti o olaydan sonra Pınar'ı tamamen kendimden kazıdığımı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miray

Okul hayatımın ilk yılını sorunsuz bitirmiş, ikinci yıla emin adımlarla başlamıştım. Hatta staj programı kapsamında bir serada iş bile bulmuştum. Bölüm hocasının tavsiyesiyle Varlı Holding'in numune ürünleri bölümündeydim. Tüm gün, haşere mücadelesi ve ürün kalitesi üzerineydi çalışmalarımız. Benimle birlikte dört arkadaşım daha vardı.

Haftanın iki gününü burada geçirdiğimiz için çalışanlardan arkadaş edinmiştik. Bunlardan biri de Toprak'tı. Üstelik onu tanıdığımda patronum olduğunu bilmiyordum diğer arkadaşlarım gibi.

İşçiler gibi çalışma yaptığımız seralara, fidan kasalarıyla gelmişti. Kimse onun patron olduğunu söylememişti.

Açmak üzereyken çiçeklerini döken bir domates fidanının üzerine eğildiğimde arkamdan bir ses "Bir Viking kızı bizim çölde!" dedi. Nisan ayı olması bir yana, serada olmak çöl havasını soluyor hissi veriyordu. Arkamı dönerken "Laz kızı!" diye uyardım.

Esmer ve uzun boylu genç bir adam tarafından sıcacık gülümsemeyle karşılandım. "Ah! Bu daha enteresan! Hangi rüzgâr attı seni buralara?"

"Okul rüzgârı..." derken sıcacık gülümseyen yüzüne gülümsedim.

Elini uzattı. "Ben, Toprak."

"Miray." derken aynı samimiyetle elini kavradım.

Diğer işçiler kadar olmasa da toprakla uğraştığını belli eden parmağını bana doğru sallarken "Stajyer öğrenci olmalısın." dedi. Az önce yere bıraktığı hastalık vurmuş biber fidesi kasasına baktım. Arada denk gelirdik çiftçilerin sorunlu ürün numuneleriyle. Bu genç adam da onlardan biriydi.

"Evet. Siz de çiftçi olmalısınız?"

"Aynen. İş bitince bir kahve içme vaktin var mı?" diye sordu.

Evli bir kadın olduğumu bilmiyordu doğal olarak. Ona göre güzel bir kız karşısında inandığı şeyi yapıyordu. Kimse bilmiyordu ki evli olduğumu, o nasıl bilecekti. Mirsad'ın düğünde taktığı yüzüğü boynuma taktığım zincirin ucuna asmışken hiç kimse bilemezdi.

Uzun zamandır Mirsad'ı unutmak için bir yerden başlamam gerektiğini biliyor ama bunu hiç eyleme geçiremiyordum. Hele Pınar'la öpüşmelerinden sonra artık ciddi ciddi bunu düşünüyordum.

Şimdi karşıma bir fırsat çıkmıştı. "Neden olmasın." dedim gülümseyerek.

Adamın gülüşü, yanıtımla Akdeniz kıyılarını kavuran güneş gibi aydınlandı. "Öyleyse beşte sera çıkışında bekleyeceğim."

Akşam beşte sera çıkışında Toprak'ı beklerken nereden geleceğini kestiremediğim için her tarafı kolaçan ediyordum. Önümde lüks bir cip durduğunda merakla aracın içindekine baktım. Bu Toprak'tı! Sabah giydiği sıradan kıyafetler yerine şimdi üzerinde şık bir takım elbise vardı.

"Kimin aracını arakladın?" diye sordum eğlenerek.

"Patronumun." derken o da gülümsüyordu.

"Kızmasın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kızmaz. Ödülüm bu. Bugün tüm işleri eksiksiz yaptım. O da beni bununla ödüllendirdi."

"Takım elbiseler de mi patronunun?" derken kahkahalarımın önüne geçemiyordum.

"O kadar mı belli oluyor?" diye sordu mahcup gülümsemeyle.

Arabaya bindim. Elimi uzatırken "Daha iyi bir yalan bulmalıydın. Yeniden tanışalım mı? Ben Miray Saygınerler."

Omuzları düştü ama elini uzatmaktan geri kalmadı. "Toprak Varlı." dedi kısaca.

Daha farklı konumda olmasını ummuştum; sıradan bir yönetici gibi. Şaşırmıştım.

"Yani patron!"

"Öyle..." dedi biraz mahcup, biraz gururla.

"Kahve sözün devam ediyor mu?" diye sorduğumda kahverengi gözleri parladı.

"Bir an vazgeçeceğini düşündüm." diye itiraf etti rahatlamış sesle.

"Niye? Beni aldatmadın ki, sadece eksik bilgi verdin. Bunun için adam asılıyor muydu?"

"Sen çok komik bir kızsın."

"Komik! Benim için ayaklı bomba, baş belası, sakar, ergen, hatta vahşi bile denmişti ama hiç komik denmemişti. Terfi ettim desene!"

"Bu iyi bir şey galiba?" derken şüpheyle baktı.

"Emin olabilirsin. Nereye gidiyoruz?"

"Kahve içmeye... Daha ilginç bir önerin varsa..."

"Yok. Kahve içelim."

Bir doksana yakın boyuyla Mirsad'la yarışırdı sanırım. Ama Mirsad, açık kumral tenliyken Toprak esmerdi. Kısa kesilmiş siyah saçları ve temiz yüzüyle yakışıklı bir adamdı.

Otuzuna yakın görünüyordu. Akdeniz erkeğinin tüm özellikleri Toprak'ta hayat bulmuştu. Düzgün fiziği ve atletik vücuduyla tüm kadınları kendine hayran bırakıyordu.

Ben hayran mıydım? Sadece mükemmel bir dost görüyordum karşımda.

Ama o, bana kısa zamanda hayran olmuştu. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Mirsad'da görmeyi hayal ettiğim şeyi bir başka adamda görüyordum. Oysa bu bakışların, bu ilginin Mirsad tarafından olanı güzeldi. Her şeye rağmen, Toprak'la dostluğu ilerletirken, bir yanım Mirsad'ın gelmesini bekledi.

***

Ayşen teyze ile yeniden İzmir'deydik. Okul ikinci yaz tatiline girmişti.

Kıbrıs'ın sıcağından sonra İzmir'in sıcağı yaylaya çıkmış hissi vermişti. Adnan Menderes Havaalanı'nda, Ayşen teyzeyle eve gitmek için taksiye biniyorduk. Annem, çay arası diye İzmir'e gelmişti. Anneannem, geçen hafta İsveç seyahatinden dönmüştü. Mirsu'nun söylediğine göre yine Cemal dayı ve eşi Zehra yengeyle gitmişti. Gezi için mükemmel üçlü olmuşlar, diyordu Mirsu.

Taksiye binmeye yeltendiğimizde aralıksız çalan kornayla kendini gösterme gayretinde olan Mirsu'yu son anda fark ettik.

"Sizi götürmeye hevesli şoförünüz dururken taksiye binmek de ne demek!"

Mirsu'nun sesindeki azar elimde olmadan kıkırdamama neden oldu. "Hadi, atlayın artık. Birazdan polis ceza yazacak. Kaç defa turladığımı bir bilseniz."

"Uçak rötar yaptı." dedi Ayşen teyze.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tahmin ettim."

Valizleri bagaja yerleştirdikten sonra araca bindik. Ayşen teyze arka koltuğa yerleşirken "Beni evime bırakıyorsun, Mirsu." dedi başka bir şey önerme dercesine.

"O niye? Anneannem, mükellef sofra hazırladı size. Teyzeni kırmayacaksın değil mi?" diye sorarken dikiz aynasından Ayşen teyzeye hınzırca gülümsüyordu.

"Teyzemin yemeklerinden sonra geçeyim bari." dedi pes edercesine.

"İyi edersin. Bu arada Miraycım... Sen de yemekten sonra bana geliyorsun."

"O niye?" dedim şaşkınlıkla. Annemler, Yelki'de ev almışlardı. Ailem artık, kışları İzmirli olmuştu. Üstelik Sezgin ağabeyim de şirkette çalışmaya başlamış, İzmir'de bir ev şart olmuştu.

"Teyzem, evi tadilata soktu. Sizin oralarda çay arası mı ne varmış galiba şu an. Teyzem, fırsat bu fırsat deyip evi tadilata soktu işte. Biliyorsun, ev biraz bakımsızdı alınırken. Senin anlayacağın... Sana orada barınacak bir oda bile yok. İşte bu yüzden bütün yaz bendesin. Başka bir programın yoksa tabii." derken sesi alayla incelmişti.

"Anneannemin evine ne olmuş?" diye sordum. Mirsu'nun evinde kalmam Mirsad'ı görmemi çabuklaştıracaktı. Biliyordum. Bundan kaçışım yoktu. Önünde sonunda karşılaşacaktık. Ama bunu mümkün olduğu kadar ileriye atmak istiyordum.

"Annenler ve ağabeylerini unutuyorsun galiba. Üstelik misafirleri de var. Yasemin..." dediğinde tüm yollarım kapanmıştı.

"Sen tüm gün şirkette olacaksın." diye itiraz etmeye çalıştım. Son zamanlarda tam zamanlı çalıştığını biliyordum.

"Kocanın evinde kalmaya pek hevesli gördüm." Sesindeki dokundurma bir yana, yüzündeki hin gülüşü beni şaşırtmıştı. "Merak etme. Senin için işe geç gidip erken döneceğim." Mirsad ile aynı havayı solumak bile bana fazla gelirken onunla aynı evde belki de aynı odada uyumak ölümden beter olacaktı. Geçen yılki Pınar olayından sonra doğru dürüst görmemiştim.

"Hadi bakalım." derken kollarımı göğsümde bağlayıp önüme, parçası olduğumuz trafiğe baktım. Bu, kabul etmekten başka çarem yok anlamına geliyordu.

Anneannemin evine kadar olan yol boyunca Mirsu, bir saniye susmadı. Haberlerinden biri de anneannemizin sık aralıklarla hava değişimi için gittiği İsveç'ten geçtiğimiz hafta döndükleri haberiydi. Mirsu'nun anlattığına göre anneannemiz, son derece mutlu görünüyormuş. Hava değişimi yaramış diyordu. Anneannemizin bu hava değişimi adı altındaki kaçışları sadece benim dikkatimi çekmiyordu. Annem ve teyzemin dilindeydi. Uzakta olduğum için anneannemdeki değişimi fark edememiştim. Ama ilk tanıdığımdaki üzgün ve dalgın hâli pek nadir gözleniyordu. Bu demek oluyordu ki hava değişimleri gerçekten işe yarıyordu. Acaba orada birini mi bulmuştu? Her gidişinde iki haftadan fazla kalıyorlardı. Akrabalarımızın yanına gittiğini söylüyordu her defasında.

Dedemizin arkadaşı Cemal dayı ve eşi Zehra yengenin annemleri bu konuda pek aydınlattığı söylenemiyordu. Bu üçü, bir iş peşindeydiler ve hislerime göre çok yakında bir bomba patlayacağa benziyorlardı.

Herkesi kısa özet geçerken, Mirsad hakkında tek kelime etmemişti. Bunun, benim için iyi mi yoksa kötü mü olduğunu kestiremiyordum. Her ne kadar ondan konuşulduğunda canım yansa da bu histen büyük zevk alıyordum. Acı çekmek için doğmuş gibiydim ve bunu körüklemek için her fırsatı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonuna kadar değerlendiriyordum. Ne kadar canımı yakmış olsa da onu özlemiştim.

Hepsi; annem, anneannem, Yasemin, beni büyük bir coşkuyla karşıladılar. Yasemin artık ailemizin bir parçası olma yolundaki ilk adımı atmış, Engin ağabeyimle geçtiğimiz yılbaşı sözlenmişti. O da artık İzmir'de yaşayacaktı.

Annemin buruk mutluluğu içime dokunsa da yorumsuz dum. Onu teselli edecek heves yoktu. Yasemin ile güzel anlaşmaları canımı biraz yakıyordu. Belki kıskanmaya hakkım yoktu, olması gereken buydu ama ben mutsuz olduğum için kimsenin yanımda mutlu olmasına tahammül edemiyordum. Tedaviye ihtiyacım vardı ve ilacım Mirsad'dı.

Annem, hem evin tadilatını aradan çıkarmak, hem de Yasemin'e kısa bir tatil yaptırmak istemişti. Şimdiden gelin-kaynana iyi anlaşıyordu.

Sadece babam işler var diye köyde kalmıştı. Keşke o da gelseydi ve göğsüne başımı koyup güvenli kollarının sıcaklığını hissetseydim. Çok özlemiştim.

***

"Odana yerleş de havuza girelim."

Dakikalar sonra yatağın üzerine bıraktığı siyah bikiniyi giyinip havuza, Mirsu'nun yanına indim. Şezlonga uzanmış, güneşin tadını çıkarıyordu. Kumral teni daha şimdiden bronzlaşmaya başlamıştı bile.

"Saçların hoş olmuş." derken sesi tam aksini söylüyordu.

"Teşekkür ederim." Yüzümü düz tutmaya çalışıyordum. Mirsad'a kızdığım için kestirdiğimi daha yeni kendime itiraf edebilmiştim.

"Keşke eski hâlinde kalsaydı." derken konuyu kapatmak istemiyordu.

"Biliyorsun. Kıbrıs çok sıcak... Uzun saçla dolaşmak oldukça zor oluyor. Sürekli bağlamak da çözüm olmadı."

"Sen de kestirmekte karar kıldın." Başımla onayladım. "Sana değişik bir hava katmış. Ama eski hâlin daha hoştu. Sorsan, benim gibi düşünen çok insan vardır."

"Kendi rahatlığım herkesin ne düşündüğünden daha önemli değil mi?" Sesim istemsizce sert çıkmıştı. Mirsu'nun ima ettiği kişi, ağabeyiydi. Ama ağabeyinin beni umursayacağını hiç sanmıyordum.

"Önemli tabii!" dedi ve daha fazla üstelemedi.

Tüm öğleden sonrayı havuzun başında geçirdik. Akşama doğru duş alıp hazırlanmak için odalarımıza çekildik. Akşam yemeğinde sadece üçümüz vardık. Sabahtan beri yaşadığım gerginliğe inat sakin bir gece geçirmiştim.

Ertesi sabah söz verdiği gibi Mirsu, şirkete geç gitti. Ama aradan iki saat geçmeden geri geldi.

"Beklediğimden de çabuk döndün. Bir şey mi unuttun?" diye sordum. Gözleri heyecandan parlamış, yanakları al al olmuştu.

"Sana bir sır vereceğim."

"Sır mı?" derken oturduğum koltukta diklendim. Ayaklarındaki topukluları fırlatırken yanıma oturdu. Ellerimi sabırsızca kavradığında buz gibi olduklarını fark ettim.

"Bu sır, her neyse endişe etmem gerekiyor mu?"

Güzel başını düşünür gibi yukarı kaldırdı. "Endişe, göreceli bir kavram tabii... Ama sanırım endişe edecek bir şey yok. Henüz yok." diye eklemeyi ihmal etmedi.

"Eee? Söyle artık!" dedim sabırsız sesle.

"Bu durumda sen ne oluyorsun bilemedim..." dedikten sonra kıkırdadı. "Teyze mi demem gerekiyor, yenge mi?" Yüzüne boş boş bakınca "Hamileyim!" diye ciyakladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne! Gerçekten mi? Yani... Emin misin? Test yaptırdın mı?"

"Şüpheleniyordum. Bugün doktora gittim ve şüphelerim doğru çıktı."

Gözlerim mutluluktan yanarken, sırdaşıma sıkıca sarıldım. "Sizin adınıza çok mutlu oldum." derken boğazıma dayanan buruk mutluluğun hıçkırığıyla debeleniyordum.

Geri çekilip yüzüme bakarken onun da gözlerinin buğulanmış olduğunu gördüm. Şimdi ikimiz de mutluluk yaşları akıtırken deli gibi gülüyorduk. Defalarca birbirimize sarılıp mutluluğumuzu pekiştirdik. "İkinizin adına çok mutlu oldum, Mirsu. Cüneyt'in haberi var mı?"

"Yok." dedi heyecanla. "Bu gece planlıyorum." derken hınzır gülümseme yüzüne yerleşmişti. Onları baş başa bırakmalıydım. "Bu gece anneannemlerde kalabilirim."

Gözleri hayretle irileşirken "Bu da ne demek şimdi! Dışarı çıkacağız." Sonra aklına ne geldiyse alnı endişeyle kırıştı. "Yalnız kalmaktan mı endişelendin? İstersen Betül'e söyleriz, biz gelene kadar seninle kalır."

Betül, Mirsu'nun yardımcısıydı. Kadının küçük çocuğu olduğunu biliyordum. "Yalnız kalmayacağım ki." diye itiraz ettim. "Televizyon var. Hem biraz kendimle kalmak iyi gelecek."

Şüpheyle gözlerini kıstı. "Seni boğuyor muydum?"

"Ya, Mirsu! Hormonların daha şimdiden faaliyete geçmiş. Alınganlığın da hiç çekilmiyor."

"Bak sen!" derken başını yana doğru eğdi. "Neler de bilirmiş bizim kızımız. Hormonlar, alınganlıklar. Başka neler oluyor, onu da söyle."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Karnın balon gibi şişecek." dediğimde gözlerini kısarken dudaklarını büzüp öne doğru uzattı.

"Sen şimdi bana şişko mu diyorsun?" dedi alıngan sesle.

"Ya, Mirsu! Gerçekten alıngan oldun çıktın başıma. Cüneyt'e şimdiden sabır diliyorum."

"Yok ya! Kızımız şimdiden eniştesi için endişelenmeye bile başladı." Yüzüm nasıl bir şekil aldıysa aceleyle devam etti. "Çok komik göründüğünü söylemeliyim, Miray. Şaka yapıyordum." Kıkırdadı.

"Çok hainsin! Bir an için ciddi olduğunu sandım. Her neyse... Akşama nasıl bir program yaptın?"

"Aslında bugün bizim sözlenme yıldönümümüz. Zaten birlikte bir program yapmıştık. Ama bu minik fasulye ortaya çıktığı için programı değiştirmek, Çeşme'de bir otele rezervasyon yaptırmak istiyordum."

"Bu harika!"

"Betül'ün seninle kalmasında ısrarlıyım."

"Siz keyfinize bakın. Başımın çaresine bakarım."

"Seni burada yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmiyor." diye ısrar etti.

"Endişe edileceğim yaşı geçtiğimi sanıyordum? Çocuk değilim. Hele iki yıl öncesi gibi ayaklı bomba hiç değilim. Aklın bende kalmasın."

"Bak şimdi! Hamile ben miyim sen misin? Bu ne alınganlık!"

"Biliyorsun..." diye başladım buruk sesle. "Bu benim hatalım. Herkesin beni ısrarla bela olarak görmesi canımı yakıyor. Hâlâ çocukmuşum gibi tavır sergilemeleri canımı sıkıyor. Şu anki ısrarın onların davranışını destekler gibi."

"Miray! Canım!" İki yanağımdan kavrayıp kendisine bakmam için zorladı. Gözleri acıyla yoğrulmuştu. "Sen çok değiştin, Miray. Bunu herkes çok net görüyor. Sen artık o eski canlı, hayat dolu kız değilsin. İnan bana, herkes senin o hâlini özlüyor. Durgun, uzaklara dalmış, her durumda hüzün yu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mağına bulanmış Miray'ı görmekten yorulduk. En başta da ağ..."

"Sakın!" diye cümlesini bitirmesine izin vermedim. Onun adını, onun varlığını hissettirecek hiçbir cümleyi yanımda telaffuz etmelerine izin veremezdim. Gözleri, dile getiremediği cümleleriyle buğulanırken, başını salladı. Konuşmaya hâli kalmamış gibiydi. "Bu ne ya! Sen hamilesin ama virüs gibi beni de etkin altına aldın. Hadi! Git ve gecen için hazırlığına başla. Ayrıca, kimseye bu gece burada yalnız kaldığımı söylemeyeceksin. Şimdi hepsi kapıya dizilip bizde kal diye ısrara başlar. Hiç çekecek havada değilim."

"Sen nasıl istersen, canım." Derin bir soluk aldı. "Seni çok seviyorum. Biliyorsun, değil mi?" Boğazımdaki yumru sağlıklı sesle cevap vermemi imkânsız hâle getiriyordu. Başımı salladım. "Gel buraya!" Beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

Mirsad

"Miray'ın bizde kaldığını söylemiş miydim?"

Cüneyt, uzun soluklu toplantı sonunda kapıdan çıkıyordu. Bir şey hatırlamış gibi dönüp söylemişti. Yeni bilginin dostunun üzerindeki etkiyi yakından görmek isteyen Onur, sandalyesinde kaykıldı. Siyah gözleri yüzümdeki her mimiği dikkatle takip ediyordu. "Akşam Mirsu ile Çeşme'ye gidiyoruz. Mirsu, bir program yaptı. Miray, evde yalnız olacak. Belki bilmek istersin." diye bitirdi. "Gerçi, yedi yirmi dört takipçisi sana rapor veriyordur."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ne olur bu defa eline yüzüne bulaştırma."

"Deneyeceğim." diye homurdandım.

Cüneyt, çıkarken kapıyı kapattı.

"Büyümesini bekleyeyim derken, elinden uçup gidecek. Söylemedi deme!"

"Diyene bak!" diye bu defa Onur'a homurdandım. Arkadaşımın gözleri hüzünle soldu. "Özür dilerim." diye çabalasam da nafileydi.

Onur, sertçe ayağa kalktı. "Senin yaptığın gibi yapıyor görülebilirim, Mirsad. Senin gibi Eylül'ü uzaktan izliyorum. Ona yaklaştığım an sönmeye yüz tutmuş ateşi canlandıracağım. Eğer o ateş canlanırsa Eylül de ben de hatta ailelerimiz o yangınla yok olacak. Eylül'ün nefretini kazanacağıma onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sadece uzaktan seyretmeyi yeğlerim. Ama sen öyle misin? Üstelik o sana defalarca seni sevdiğini söylemişken..."

"Şımarıklık yaptığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" Yanıtını bildiğim bir soruydu. Korkumun altında yatan sebep, Miray'ı üzmek ve babasına verdiğim sözü tutamamaktı.

"Çalışmıyorum. Öylesin!"

"Buna dayanamam. Yeniden aynı şeyleri yaşayamam."

"On yıl evveldi yahu! Kız, toprak oldu gitti!"

"Miray..." Onun da toprak olma olasılığı karşısında soluğum kesiliyordu.

"Sen o kızla, Miray'ı aynı kefeye nasıl koyarsın? Akli dengesi yerinde bile değildi. Babası, sana anlatmıştı kızının şizofreni olduğunu. Tamam. Yaşı küçüktü. Onunla ilişkiye girerek hatanın büyüğünü o anda yapmıştın."

"Sevmiştim. Sevdiğimi sanmıştım." diye düzelttim sonra.

"Âşık olduğunu sandın sadece. Oğlum! Hayatına giren, sevdiğini sandığın ilk kızdı. Acemiydin ve kötü bir başlangıç yaptın."

"Ama intihar etmesini engelleyemedim."

"Senin elinden bir şey gelmezdi. Unuttun galiba sana verdiği zararları; ölümden döndün be oğlum!"

"Daha anlayışlı davransaydım belki canına kıymayacaktı."

"Bu senin varsayımın!" dedi emin bir sesle. "Hastaydı, kardeşim! Önünde sonunda bunu yaşayacak, yaşatacaktı. Şimdi silkin ve karının yanına git!"

Arkasını dönüp Cüneyt'in çıktığı kapıya yöneldi. "Cesaret istersen akşam iki tek atalım." Başımı salladım. "Tamam. Çıkışta görüşürüz." dedi ve çıktı.

Babası Türk, annesi Rus olan Emel Emily henüz on altı yaşındaydı onu tanıdığımda. Güzelyalı'da yaşadığımız apart-

mana taşındıklarında Bilkent Üniversitesi'ni yeni kazanmıştım. Emel, lise ikiye yeni başlamıştı. Emel ismindense Emily denmesini daha çok seviyordu. Sarı ipek saçları ve beyaz tenini Rus annesinden, kahverengi çekik gözlerini babasından almıştı. Davetkâr dudakları oldukça tatlıydı. Bana sunmakta hiç tereddüt etmemişti. Okul eteğinin kısalığı yeterli gelmemiş gibi belinden üç-dört kat daha katlar, enfes bacaklarını gözlerimin önüne sermekten çekinmezdi. İlk önce kazayla dokunduğum bacaklarının pürüzsüzlüğünden etkilenmiştim. Göz süzmesi, çapkınca gülüşleri beni bitiriyordu. Yarım Türkçeyle konuşurken çok tatlıydı. Onur, Funda'nın arkadaşı Eylül ile yeni çıkmaya başlamıştı. Onların birliktelikleri beni Emel'e çekmişti. Neden bir kız arkadaşım olmasın, düşüncesindeydim. Üstelik ilgiyi üzerine çekme çabası beni eğlendiriyorken.

Hafta sonu İzmir'e gelmek için hep bir bahane buluyordum onu görmek adına. Duygularımın farklılaştığını hissediyordum. Okulundaki erkek arkadaşlarından bahsetmesine tahammül edemiyordum. Onu kıskanmaya başlamıştım. Sinirlendiğimi gördükçe daha çok üzerime geliyordu. Onu kıskanmam hoşuna gidiyordu.

Olay olduğunda mayıs ayıydı. Okulların kapanmasına az kalmıştı. Son vizeler için Ankara'dan ayrılamıyordum. Emel ise sürekli yanına gelmem için baskı yapıyordu. Gelemeyeceğimin gerekçelerini sunduğumda bana inanmadığı gibi gizlice İzmir'e geldiğimi ve sınıf arkadaşıyla birlikte gördüğünü söyleyerek onu aldattığımı iddia etmişti. İnkâr ettiğimde yalancılıkla suçlamıştı. Yapmadığım şeyleri yapmışım gibi anlatırken, histeri krizine giriyordu.

Sonra telefonlarıma çıkmamaya, mesajlarımı yanıtlamamaya başlamıştı. Endişeden Mirsu'ya sormuştum Emel'le konuşuyor musun, diye. Aynı liseye gidiyorlardı. Olağandışı bir şey yok demişti kardeşim. Ama günler geçmesine rağmen ısrarla telefonlarıma çıkmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son vizenin akşamında kendimi Esenboğa'da buldum.

Apartmanın girişinde, sanki geleceğimi hissetmiş gibi bekliyordu. Sitemizin bekçisini dahi umursamadan boynuma sarıldı ve istekli bedenini bedenime bastırdı. Özlemiştim. Ama güvenlikçiyi es geçecek kadar kendimi kaybetmemiştim. Kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda dudaklarını sarkıtıp küsmüş gibi baktı.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu küskün sesle.

"Daha önce de söyledim Emel, burası Rusya değil. Türkiye'de kızlar senin bu yaptığın gibi yapmaz. Arkandaki güvenlikçiye baksan ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın."

Güvenlikçi Osman'ın kınayan bakışlarından rahatsız olmak şöyle dursun, umursamadı bile. Omuz silkerken "Seni özlediğimi neden saklayayım ki?" dedi masumca.

"Saklama. Ama bunu biz yalnızken yaparsan daha mutlu olurum."

Düşünür gibi yaptı, sonra en çekici gülümseyişini yerleştirdi güzel yüzüne. "O zaman yalnız yere hemen gidelim. Bizimkilerin gelmesine daha çok var. Bize gidelim."

Bu doğru değildi. "Ailem beni bekliyor, Emel. Akşam çıkarız dışarı."

"Dışarıda hep insanlar oluyor. Ben seninle yalnız kalmak istiyorum."

Ben de istiyordum. Ama onunla yalnız kaldığımda neler olacağını da biliyordum. Parmaklarının ucunda yükselip kulağıma "Bu gece senin olmak istiyorum." diye fısıldadı. Ensem karıncalanırken muziplikle parlayan gözlerine baktım.

"Bu doğru değil." dedim kendimi zorlayarak.

"Seni seviyorum. Bundan daha doğru bir şey olamaz."

O gece dışarı çıktık ve gecenin sonunda bir arkadaşının evine gittik. Daha önce de kadınlarla sevişmiştim. Bakire bir kızı ayırt edebilecek tecrübeye sahiptim ve Emel bakire değildi. Rusya'da, okulundaki bir erkeğe vermişti bekâretini. Ben ilk değildim ve sonuncu da olmayacaktım.

Zamanla fark etmiştim ki bana sergilediği masumiyetini, istediği tüm erkekler üzerinde kullanıyordu. Erkek arkadaşlarını burnuma sokmaktan mutlu oluyordu. Onu kıskanmamdan büyük zevk alıyordu. Bunu da sevişmelerimiz sırasında, Mert beni güzel buluyor, Ataberk benimle çıkmak istiyor ama ona senden bahsettim, diyordu.

O sözlerin karşılığında daha sert sevişmeleri peşinden getiriyordu. Bundan zevk aldığını anladığımda durmalıyım diyordum ama duramıyordum. Onur ve Cüneyt'in, Emel konusundaki uyarılarını dikkate aldığımda her şey için artık çok geçti.

Babasına ait ucunda susturucusu olan silahla karşıma çıktığında, onu aldattığımı iddia ediyordu. Böyle bir şey söz konusu bile değildi. Artık kafasında nasıl bir kurgu oluşmuşsa, söylediklerim ona asla ulaşmıyordu. Eylül'le çıktığımızı iddia edecek kadar ileri gitmişti. Eylül, Kenan'ın yeğeni, Onur'un da sevdiği kızdı. Hem kardeşim hem de can arkadaşımın parçasıydı. Asla yan gözle bakmayacağım Mirsu'dan sonra ikinci kızdı.

Bunu silah doğrultmuş kızın anlamasını beklemek ne kadar akla yatkındı?

Apartman girişinde, kulakları sağır eden silah patladığında karnımda şiddetli bir acı ve ardından yanma hissettim. Dizlerimin bağı çözüldü ve kendimi yerde buldum. Yere düşerken Emel'in gözleri korkuyla büyümüş, elinde tuttuğu silah yere düşmüştü. Can havliyle yanıma gelip defalarca özür dilemişti.

Bedenimden akan kan granitlere yayılırken güzel elleriyle başımı kavrayıp kucağına bırakmıştı. Kokusu, aşina olduğum kokusu biraz değişmişti, hafif pas kokuyordu. Kan! Kokunun kaynağı bedenimden akan kanın kokusuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özür dilerim. Özür dilerim. Seni vurmak istemedim."

Soluk soluğa "Emily. Bir şeyim yok." derken hiç inandırıcı değildim. Emily'nin güzel gözleri daha şimdiden kan çanağına dönmüştü. Gözlerinden akan her damla üzerime damlıyor oradan da ruhuma sızıyordu. "Ağlama." diye yalvardım. "İyi olacağım." diye teselli vermeye çalıştım.

"Niye?" diye çığlık attı. Kucağındaki başımı hırsla itteledi. Ani hareketi soluğumu kesmişti. Ama Emily, beni pek umursuyor gibi değildi. "Bu defa kiminle aldatacaksın?" diye haykırdı.

"Emily!" dedim soluk soluğa. "Seni kimseyle aldatmadım. Kim ne söylemişse..."

"Kendi gözümle gördüm." diye çığlık çığlığa bağırdı. "Beni aldattın! Başka bir kadının üzerinde gücünü gösterdin. İkinizi gördüm. Benim yatağımda onunla düzüştün!"

Aklını kaçırmış gibi bağırırken, gerçekten aklını kaçırdığına ikna oldum. Nasıl bir hayal dünyasında yaşıyorsa, o dünyadan çıkmamakta ısrar ediyordu. "İyi değilsin." derken daha çok kendimeydi bu söz. Onun iyi olmadığına önce kendime fısıldamıştım. "Hastasın sen."

"Beni hiç sevmedin. Benimleyken hep başka kızlara baktın." derken kendini tanımlıyordu. "Benimle sevişirken sürekli başka kızları bana övdün. Onlar gibi olmamı istedin." Yere düşürdüğü silahı tekrar eline aldı. Yeniden ateş edecekti.

Tahminim doğruydu ama bir yere kadar; bana değil, kendine doğrultmuştu.

"Yapma sakın!" diye bağırdım.

Sevdiğim çapkın gülüşü dudaklarında artık eğreti duruyordu. "Kendimi öldüreceğim! Sen de acından öleceksin. Beni kaybettiğin için her gün cehennemde yanacaksın. Beni kaybettiğin için her gün pişmanlığından ölüp ölüp dirileceksin."

"Emily! Yapma!" Sesim beklediğimden de berbat çıkmıştı. Bedenimden akan kan gücümü de beraberinde götürüyordu. Kendini öldürmesine göz yumamazdım. Son gayretle "Pişmanım." dedim. Sadece amacından geri döndürme gayretindeydim. "Köpekler gibi pişmanım." derken içimden ona yaklaştığım, ona ümit verdiğim güne lanet okuyordum.

Yüzüne yine çarpık gülüşü yerleşti. Yuvalarındaki kahverengi güzel gözleri odağını yitirmiş gibi sağa sola kayıyordu. Ruh sağlığını kaybetmiş gibiydi. Son defa "Yapma!" dedim.

Başını sağa sola sallarken "Cık cık cık. Hiç inandırıcı değilsin." dedi ve silah patladı. Boş bir çuval gibi yere yığılırken apartman girişi haykırışlarımla inliyordu.

Güvenlikçi Osman'la birlikte içeri giren postacı, iki kanlı bedeni yerde gördüklerinde şok geçirmişlerdi.

Ambulansın içinde yarı baygın hastane yolunda ilerlerken, ruhum benimle değildi. Ruhum, Emily'nin yanında, uyanması için bekliyordu. O genç yaşında, ona ölümü tattırdığım için bedenimdeki kurşun yarasından değil, pişmanlıktan ölüyordum. Farklı birini seçseydi belki hayatı son bulmayacaktı. Onun ilgisine karşılık vermeseydim, şimdi nefes alıyor olacaktı.

Kendini öldürerek bana acı vermek istemişti. Başarmıştı da. Bedenimi delen kurşundan çok, kalbim acıyla kavruluyordu. Pişmanlıkla parçalanmış bir kalp kalmıştı sadece. Emily, Emel içindi pişmanlığım.

Her ne kadar tetiği kendi eli çekmiş olsa da asla bilemeyecekti onu öldürenin ben olduğumu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miray

Akşam yemeğimi yalnız yedim. Betül, kalmakta diretse de kararlılığım karşısında pes etmek zorunda kaldı. Sonuçta yalnız kalamayacak kadar küçük değildim.

İki parça bulaşığı yıkayıp yerine kaldırmak iş değildi. Yapacak bir şey kalmayınca televizyonun karşısına geçip tüm kanalları gezmeye başladım. Elle tutulur bir program yoktu. Hemen her kanalda vıcık vıcık aşk dizileri vardı. Filmler bile yaşayamadığım aşkı anlatıyordu.

Nihayet pes edip televizyonu kapattım ve bahçeye çıktım. Aydınlatma lambalarının altında havuz daha bir büyüleyici görünüyordu. Ay ışığı ise başka bir cezp edici faktördü. Ani kararla odama çıkıp bikinimi giyindim. Tekrar bahçeye çıktım.

Bedenimin suyun serinliğine alışması için ağır ağır hareket ediyordum. Gündüz ılık olan su, şimdi biraz serindi. Ama yüzme isteğimi bertaraf edecek gücü yoktu. Havuzda iki tur atıp çıktım. Şezlongla uzanmadan önce gecenin ılık rüzgârından ıslak bedenimi korumak için havluyu sardım.

Mirsuların evi, sıralı lüks villaların olduğu sitenin içindeydi. Villaların arasını sıralanmış ağaçlarlar ayırıyordu. İşte bu yüzden yan bahçedeki çocukları göremesem de sesleri kulaklarıma kadar geliyordu. Annelerinin uyku vakti geldiğini söyleyen sesinin ardından çocukların itirazı yükselmişti. Bu

defa baba devreye girdi. Masal anlatacağının sözünü verdiğinde çocukların çığlıkları bahçeyi inletti.

Yakın zamanda, bu bahçe de böyle neşe ve mutluluk çığlıklarıyla inleyecekti. Mirsu'ya imrendim. Asla bana layık olmayan bir hayaldi. Mirsad ve çocuklarımız.

Bu akşam bir başka çökmüştü içime. Yalnızlığımı tüm zerrelerimde hissediyordum. Onu hep ummuştum tüm bu yıllar boyunca. Belki aniden karşıma çıkar ve ben yanıldım, seni seviyorum derdi. Tüm, onsuz geçen yıllarımda hep içimde onu yâd etmiştim. Biliyordum, tüm bu yaptıklarım, içimdeki acılarımı daha derine kazıyordu. Hem de asla iyileşmeyecek şekilde.

İstemsiz yaşlar yanaklarımdan süzülürken dudaklarımdan hıçkırığım kurtuldu. Bu gece de uyku zehir olacaktı bana. Onu andıkça içimdeki yaram kanayıp duruyordu. Ardı ardına süzülen yaşlarımı silmeye yetişemediğim için bırakmıştım kendi hâllerine. Gözümde yaş, yüreğimden fışkıran hıçkırık kalmayana kadar ağladım. Yüreğim dinmiş miydi? Elbette ki daha büyük yaralar açılmıştı.

Onu görmemeye yemin etsem de onu görmeye ihtiyacım vardı. Sadece resimlerle özlem gidermek bana yetmiyordu. Bana kardeş edasıyla bakmasına dahi razı gelecek kadar zavallıydım. Ne kadar acınacak bir ihtiyaçtı benimkisi.

Gece ilerledikçe ılık rüzgâr yerini serin rüzgâra bırakmıştı. Saçlarım, kendi kendine kurumuştu. Şimdi içimde yanan ateşin yerini, buz kütleleri almıştı. İstem dışı dişlerim birbirine vururken odama gitmem gerektiğini düşündüm.

Gözümden süzülen son yaş kırıntısını elimin tersiyle silip doğruldum. Havluyu bedenime sararken, serin esintiden korunmaya çalışıyordum. Mutfak kapısından eve girmek için dönmemle karanlığın içinde bir siluetle burun buruna geldim. Kalbim korkuyla kasılırken istem dışı çığlık attım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Korkma!" diyen sesi duyduğumda kulaklarımın bir oyunu diye düşünüyordum. Karanlıktan sıyrılıp bahçe aydınlatmasının altına çıktığında gözlerim, gerçek karşısında irileşmişti. Kulaklarım yanılmamıştı.

"Mirsad!"

"Benim." dedi saniyeler sonra. Sesi boğuktu. Ne kadar zamandır orada dikiliyordu? Ayakta zor duruyor gibi yakındaki bahçe aydınlatmasının direğine tutunmuştu.

"İyi misin?" derken sesim endişeden kısılmıştı.

Kıkırdadı. Özlemiştim bu sesi. "Sadece sarhoşum."

"Neden?" Çekici gözleri, düşmesin diye sıkıca kavradığım havlumdaydı. Bedenim, tatlı tatlı ısınırken ilk defa beni yan çıplak gördüğünü fark ettim. Bu, daha da utanmama neden oldu. Aklımdan geçeni hissetmiş gibi gözlerini yüzüme kaldırdı. Utandırmak istemiyor gibiydi. Ellerini iki yana açarken "Ortada değil mi?" dedi.

Ne demek istediğini anlamıyordum. "Ne oldu? Pınar artık isteklerine cevap veremiyor mu?" Sesim istem dışı alaylı çıkmıştı. Mirsu'dan duyduğuma göre Pınar yurt dışına yerleşmişti. Saçlarımı yeni fark etmiş gibi "Saçların?" derken sesi öfkeyle sertleşmişti.

Elim kısa kesilmiş saçlarıma dokunurken "Modaya uydum." dedim kısaca.

Yüzünü ekşitti. Sanki elinden oyuncağını almışım gibi küskün bir ifade yüzüne yerleşmişti. Gözlerime bakan buz mavisi gözleri kırgındı. Sonra aklından ne geçtiyse, asırlar geçen bir zaman sonra derin bir soluk aldı ve duruşunu düzeltti. "Yakışmış." dedi buz gibi sesle.

Gücenmeye hakkı var mıydı? "Teşekkürler." dedim onun gibi. Acaba hangimiz daha kırgındık? Benim kırgınlığım belliydi ama onun neye kırıldığını anlamış değildim.

"Seni göremiyorum." derken bir adım attı.

Kesinlikle bunu beklemiyordum. "İstediğin bu değil miydi?" diye sordum dakikalar sonra. Mirsad, bu zaman içinde bana doğru iki adım daha atmıştı. Adımları sarsaktı.

"Değildi." dediğinde tam karşımdaydı.

"Mirsad!"

"Söyle, karıcığım." Sesinde alay aradım. Ama sadece titreyen solukları vardı.

"Sarhoşsun." dedim kalbimin kanmaması için dua ederken.

"En başta söylemiştim zaten." dedi kıkırdayarak.

"Niye bu kadar içtin?"

Bir an ne diyeceğini bilemiyor gibi duraksadı. Gözleri göldede kalmıştı ama yüzündeki gelgitleri okumamı engellemiyordu. "İş yemeği vardı." dedi bir süre düşündükten sonra. Sanki kafasını toplamakta zorlanıyor gibiydi.

"Meyhanede mi yaptınız bu iş yemeğini?"

Kıkırdadı. Bu gece ne çok kıkırdıyordu. "Yine çok komiksin." dedi ardından. "Özlemişim..." Durdu. Neyi özlediğini söylemekten son anda vazgeçmişti.

"Geç oldu, Mirsad."

"Biliyorum." dedi buruk sesle. "Bunu nasıl telafi edeceğimi bana sen söyler misin?" diye sordu. Kafam karışmıştı. Ben ne söylüyordum o ne cevap veriyordu.

"Evine git, Mirsad! Geç oldu. Uykum geldi." Yanından geçip mutfağa girdim.

"Burada uyuyabilir miyim?" diye sordu ardımdan.

Durdum. Söylediğini sindirebilmek için ona dönerken son derece ağırdım.

"Evinin suyu mu çıktı?"

"Beni bu hâlde mi göndereceksin şimdi? Sarhoş hâlde! Kaza yapmam çok olası görünüyor." dedi ciddiyetle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buraya arabanla mı geldin ki? Kimi kandırıyorsun? Amacın ne senin?"

"Taksiyle geldim." derken dönüp hafif yalpalayarak salona girdi. "Kaza sadece arabalarla yapılmıyor, Miray." Mirsu'nun deri koltuklarına oturup kaykılırken "Şurada kıvrılır yatarım. İnan hiç rahatsız etmem seni."

"Canın cehenneme, Mirsad!" Onu bu hâlde göndermeye yüreğim el vermiyorken, burada kaldığını duyduklarında çıkacak dedikodulardan içim sıkılıyordu.

"Âmin." diye mırıldandı. Gözleri çoktan kapanmış, güzel başı yastığa gömülmüştü.

Merdivenleri tırmanırken "Niye geldin ki!" diye söylendim. Mirsad, yanıtını ayaklarını koltuğa çıkararak verirken, gözleri çoktan kapanmıştı bile. Durdum. Yeni bir adım atmaya beynim komut veremiyordu. Onu seyretmek, biri tarafından görülecek endişesi taşımadan izlemek benim için en kıymetli andı. Bu eşsiz anın zevkine varmak için merdivenin başında kımıldayamadan özlemle baktım. Keten beyaz pantolonu ve buz mavisi gömleğiyle çok yakışıklı görünüyordu; uyuyor olmasına rağmen! Kolunun birini başının üstüne alırken, bedenini koltuğun şekline göre ayarladı.

Ayağım, beşinci basamağa uzanacağına ikinci basamağa geriledim. İlk defa onu uyurken görüyordum. İlk defa en mahrem anına tanık oluyordum. İlk defa en savunmasız hâliyle karşımdaydı. Sıkıca tutunduğum havluya rağmen parmaklarımın ucunda yanına gittim. Derin soluklarıyla inip kalkan göğsüne özlemle baktım. O göğsüne başımı koymak için neleri feda edebileceğimi asla bilemeyecek olması ne acıydı.

Her soluğum titrek ve sancılıydı.

Derin uykunun kucağına çoktan teslim olmuştu bile. Yanında davul çalsam duymayacaktı. Yıllarca yapmak istediğimi yapmam için bundan başka fırsatım olmayacaktı. Onun tenine dokunmak, dokunduğumda hissettiklerimi bilmek

istiyordum. Duygularımın sağlıklı olmadığını biliyordum. Ateşe uzatır gibi eline dokunmak için uzanırken elim titriyordu. Kalbim korku ve heyecanla kasılıyordu. Gözlerim yüzüne odaklıydı, tetikteydim uyanma olasılığına karşı.

Evlilik yüzüğümüzün olduğu eli göğsüne yakındı. Yüzüğü hâlâ çıkarmamış olmasına şaşkındım. Önce parmak ucumla dokundum elinin yüzeyine. Hiç tepki yoktu ama elim kora dokunmuşçasına yandı. Bana hissettirdiği duygu hoşuma gitmeye başlamıştı. Daha fazlasını arzulama dürtümün önüne geçemiyordum. Teni bağımlılık yapıyordu. Dokundukça daha fazlasını istiyordum. Bu defa avuç içim, elinin yüzeyini kapladı. Sıcaklığı, avucumu yakarken ruhuma şifa oluyordu.

Alnına düşmüş bir tutam saçını parmağımla geriye aldım. Parmak ucum yeni çıkan kıllarıyla gıdıklanıyor, yanağından aşağıya doğru kaydırırken kalbim doyumsuz zevkle kasılıyordu. Nefesimi tuttuğumu neden sonra fark ederken yeni bir soluk aldım; titrek ve sabırsız. Mirsad uyanmamakta direttirken cesaretim artıyor, daha fazlasını istiyordum. Başparmağım alt dudağına ulaştı, usulca okşamaya başladı.

Nasıl içmişse uyanamıyordu. Uyanmaması cesaretimin sınırlarını zorluyordu. Acabalar zihnimde dans ederken, tadını dudağımla tatmanın önüne geçmekte zorlanıyordum. Elimi yakan soluğu belli bir ritimdeydi. Ona dokunduğumun farkında bile değildi. Ne yapsam da uyanmayacaktı. Öpmek istiyordum. Dudaklarına dudaklarımla dokunmak istiyordum.

Parmağımla dokunduğum dudağına bu defa dudaklarımla dokunmak için eğildim. Bu yaptığım yanlış diyordum. Bu, delilikti. Daha sonra çok canım yanacaktı bunları hatırladıkça. Ama ona dokunmazsam ömür boyu pişman olacaktım.

İçki kokan nefesi yüzüme vururken, dudaklarım dudaklarındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ateşi nasıl öpebilirdi insan? Yanacağını bile bile bunu yapar mıydı? İnsanoğlu bu dünyaya acı çekmek için gelmişti ve her fırsatı dibine kadar yaşayacaktı, yaşamalıydı kül olsa da. Tıpkı benim gibi!

Şimdi ben bu acıyı dibine kadar yaşarken onun tatlı nefeslerini içime çekiyor, ateş gibi dudakları dudaklarım tarafından keşfediliyordu.

Olmaz dediğim bir şey oldu. Dudaklarımın altındaki dudaklar kımıldanmaya, hareket etmeye başladı.

"Miray!" diyen boğuk sesi dudaklarını dudaklarıma bastırırken kaybolup gitti. Kolları bir anda bedenimi sardı. Yeniden "Miray!" diye soludu boynuma kayan dudakları. Göz açıp kapatıncaya kadar koltukta yatan ben, üzerimdeki Mirsad olmuştu. Bedenime sardığım havlu Mirsad'ın okşayışlarının karşılığını almış ve çoktan yere düşmüştü. Şimdi altında küçük parçalardan meydana gelen bikiniyle kalmıştım.

"Seni istiyorum." diyen soluğu alev almış, boynuma, dudaklarıma çarparken kavuruyordu beni.

"Mirsad!" diyen nefesim daha fazlasını dilenircesine kısılmıştı.

Buz mavisi gözleri, yabancısı olduğum bir ışıkla parlıyordu. Onu, ilk defa böyle görüyordum. "Karım... Ateş saçlım... Deli ediyorsun beni." Karnımın üzerinden doğrulup yeniden dudaklarıma uzandı. "Seni tüm hücrelerimle istiyorum. Seni istiyorum."

Mirsad'ın dudaklarından bu kelimeleri duymak... Ölmüştüm ve cennetteydim.

"Ben de..." derken istem dışı süzülen yaşlarımla mücadele ediyordum. Bu ne büyük mutluluktu. Mirsad, beni istiyordu. Hep istediğim gibi, hep hayal ettiğim gibi. Ama yine de bunda bir yanlışlık vardı. Okşayışlarının arasında boğulurken o yanlışı bulmaya çalışıyor, ne kadar çabalasam da bulamıyordu.

Her şeyi akışına bırakmak, yaşadığımız bu arzunun her anını hatırlamak istiyordum. Sorgulamaktan yorulmuştum. Beni istiyordu. Yıllarca inkâr etmişti ama artık yenilmişti. İçimizde yanan bu ateşi söndürme vakti gelmişti. Şimdi birlikte yıldızlara çıkma vaktiydi.

Daha ne kadar ileri gidebiliriz diye düşünürken Mirsad, üzerindeki gömleği parçalarcasına çıkardı. Şimdi ikimiz de oturur pozisyondaydık. "Dokun bana." diye fısıldadı arzuyla yoğrulmuş gözleri gözlerime odaklıyken.

Uzanıp açık kumral kılla kaplı göğsüne dokundum. Mirsad'ın soluğunu tuttuğunu, göğsünde yol alan elimi takip edercesine verdiğinde anladım. Elim kalbinin üzerinde durdu. Avuç içimde hissettiğim kalbinin atışı, nefesimi hızlandırıyordu. Bunu ben mi yaptırıyordum? Bu his, hoşuma gitmişti. Kalbinin üzerine dudaklarımı bastırdım. Teninin temiz kokusunu içime çektim. Dudaklarım boyun çukuruna doğru çıkarken Mirsad, başını geriye atmıştı. Şahdamarı, deli kan akışını yansıtmak istercesine kabarmıştı. Dudaklarım bu defa oraya uzandı.

"Nefesimi kesiyorsun." diye soludu Mirsad. Sonra beni geri yatırıp dudaklarıma uzandı. "Seni deliler gibi istiyorum... Karım. Artık benimsin!" diye soludu.

"İstediğim bu. Senin karın olmak. Gerçek karın olmak. Sadece kâğıt üzerinde değil..."

Biliyordum. Bu söylediklerim salim kafayla bile söylenmezdi. Ama şu an mantık tarafım, Mirsad tarafından talan edilmişti. Onun okşayışlarına, tutku dolu sözlerine teslim olmuştum. Hep bunu istememiş miydim?

Mirsad, pantolonunu çıkarmak için koltuktan doğruldu. Arzuyla yoğrulmuş gözlerim aralanıp sevdiğim adama baktığımda beklediğim şeyi yapmadığını fark ettim. Karışık yüz ifadesiyle yüzüme bakıyordu. Sanki uykudan yeni uyanmış gibi yeni bir farkındalıkla yüzü değişiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Miray..." diyen sesi özür doluydu.

Neden durduğunu anlamaya çalışıyordum. "Mirsad?"

İçinde yaşadığı savaş yüzüne yansımıştı. Kararsızlıkla duraklamıştı. "Durmalıyız." dedi dakikalar süren sessizliğinden sonra.

"Mirsad!" derken sesim, arzu ve şaşkınlıkla boğulmuştu.

"Özür dilerim. Bunu sana yapmamalıydım. Kendimi durduramadım. Özür dilerim, Miray."

Yere düşen havluyu bedenime geri sararken öfke ve reddediliş yüzünden ölüyordum.

Mirsad, bendeki değişimi hissetmiş "Miray?" diyen sesi bu defa yalvarır gibiydi. "Lütfen beni bağışla. Böyle olmasını istemedim. Sarhoşluğumun ardına saklanmak, istediğim en son şey."

"Defol!"

"Miray..."

"Defol dedim sana! Defol! Defol! Senden nefret etmem için elindeki son oyunu da oynadın."

Aşağılanmanın verdiği his, yaşlarımın deli gibi yanaklarımdan süzülmesine neden oluyordu. Beceriksizce sardığım havlu her an üzerimden kayacak gibiydi. Daha fazla karşısında küçülmek istemiyordum.

"Defooollllll!"

Arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Basamakların sonuna vardığımda aşağıdan Mirsad'ın "Sabah ayık kafayla seninle konuşacağım." diye bağırdığını duydum. Cevap, kapı çarpması oldu.

Ne diyeceğini iyi biliyordum. Uyaracaktı beni. Ondan uzak durmam gerektiğini söyleyecekti. Yine.

Reddedilişi kabul edemiyordum. Utanç vericiydi. Kaçıncı defa reddedilmiştim onun tarafından? Burada duramazdım

artık. Kimsenin yüzüne bakamazdım. Hele Mirsad'ın yüzüne hiç bakamazdım. Sevdiğim adamı böyle arzularken, hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Bu yaşadıklarımızdan sonra... Hele Mirsad, bu kadar yakınımdayken bunu yapamazdım.

Bedenimin hâlâ istekle yanması başka bir kafa karışıklığıydı. Bedenimin tepkilerini anlamıyordum. Onu her şeye rağmen yine istiyordum.

Sabahın kör vaktinde, Mirsu gelmeden kendimi evden attım. Soluğu havaalanında alırken, yeni planımı çoktan yapmıştım.

***

"Bu ne demek kızım?" diyen annemin öfkeli sesi, oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanmama neden oldu.

"Sana daha önce söylemiştim. Staja başladım, anne. Çok ender bir durum ama ikinci defa aynı yere staja davet edildim. Üstelik ben başvurmadan! Bu ne demek biliyor musun?" Toprak'la henüz staj konusunda konuşmadığımı bilseydi soluğu yanımda alırdı.

"Elbette biliyorum, kızım. Ama ben hâlâ anlamış değilim... Tatile geliyorsun ama sonra staj diye çekip gidiyorsun. Üstelik Ayşen teyzene bile hadi demeden."

"Ayşen teyzeyi biraz rahat bırakmak istedim. Benimle yeterince uğraşıp durdu. Biraz tatil yapmak hakkı diye düşündüm."

"Senin hakkın değil miydi? Üstelik kimseye haber vermeden gittiğini söylemiyorum bile! Ne zaman söyleyecektin? Mirsad arayıp nerede olduğunu sormasa, uzun bir zaman da bilemeyecektik."

Mirsad, ona başka ne demişti? Sevişmekten son anda vazgeçtiğim için kızının namusuna leke gelmedi demiş miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerim yanmaya başlayınca derin soluklar alarak sakinleşmeye çalıştım. Annem, yaşadığım hayal kırıklığımdan bihaber, konuşmaya devam ediyordu. "Biliyorsun, baban böyle şeylerden hiç hoşlanmaz." Annemden önce babamı aramıştım staj çıktı Kıbrıs'a gidiyorum, diye.

Her ikisine de Kıbrıs'a gidiyorum dediğim hâlde Adana'ya bilet almıştım. Önce Toprak Varlı ile konuşacaktım çünkü.

Sabahki sitemlerine kaldığı yerden devam edeceğini anladığım an "Merak etme. Babamı arayıp burada olduğumu söyledim." dedim. Uçağa binmeden önce arayıp İzmir'den ayrıldığımı söylemiş, konuşmasına fırsat vermeden telefonu tamamen kapatmıştım.

"Söyledin mi! Biz de adamın yüreğine inmesin diye kırk takla attık burada. Miray! Başa mı dönüyoruz yine?" diye sordu sinirle.

"Merak etme, anne. Artık kızın büyüdü. Eski hataları yapmaktan çok uzak."

Sesimdeki kırıklığı hissetmişti. "Kızım... Ben onu demek istememiştim. Ben..."

"Tamam, anne. Uzatmayalım, lütfen. Birazdan hazırlanıp çıkmam gerekiyor."

Pes etmiş sesle "Peki, kızım." dedi ama ardından "Telefonun sürekli açık olsun." diye uyardı. "Beni merakta bırakma."

"Tamam, anne. Görüşürüz."

***

Gün ortasında, Adana'nın kavurucu güneşi altında, Varlı Holding'in kapısından içeri, klimaların harıl harıl çalıştığı serinliğe girdim. Buraya, şirketin merkezine daha önce de gelmiştim. Resepsiyondaki genç adam beni tanımıştı.

"Toprak Bey'le görüşmek istiyorum." dediğimde sorgulamadan dâhili telefona uzandı.

Adana'da otele yerleştiğimde saat öğlene geliyordu. Toprak'ı görmeden önce Mirsad'la yaşadıklarımı yeniden gözden geçirmem için zaman kazanmak istemiştim. Biliyordum, bu adımım, Toprak'la olan ilişkimde boyut değiştirecekti.

Toprak, lüks ofisinin girişinde karşılamıştı beni. Çok ilgili ve içtendi. İş istediğimde hiç tereddüt etmeden işe aldı. Üstelik kısa zamanda beni o kadar iyi tanımıştı ki bendeki durgunluğu hemen fark etmiş ama irdelememişti. Adana'daki seralarda staj yapmak üzere programa başladık.

Çalışacağım programı belirledikten sonra dışarı çıkmayı önerdi. Hiç tereddütsüz kabul ettim. Zihnimi ve bedenimi esir almasını geciktirme gayretiydi. Oysa Toprak'la geçirdiğim her anda bile Mirsad yanı başımdaymış gibi hissediyordum. Oysa daha birkaç saat evvel kollarında zevkten eriyordum. Şu anda da o zamankinden bir farkım yoktu. Anbean Mirsad yanımda, içimdeydi.

"Okulun bittiğinde ne yapmayı düşünüyorsun diye sorsam çok mu ileri gitmiş olurum?" diye sordu Toprak, bizden başka müşterisi olmayan kafeteryada. Daldığım Mirsad rüyasından kendimi koparıp sorusuna yanıt bekleyen yakışıklı adama baktım.

"Bu sorunun altında başka bir öneri mi yatıyor?" diye sordum muzip sesle. İşveren-çalışan ilişkisinden çok, arkadaş olduğumuz için özelimizden haberdardık.

"Öneriden çok, istek diyelim." dedi mahcup gülüşü yüzüne yayılırken. "Öncelikle belirtmeliyim ki seninle çalışmak bana ve şirketimize çok şey kazandıracak. Ben başka bir şey diyecektim..." Gözlerindeki mahcubiyet söyleyemediği cümlelerini barındırıyordu.

İma ettiği şeyi anlamıştım. Ama işi gırgıra vurmak en sağlıklısıydı. "Beni utandırıyorsunuz, Toprak Bey."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben ciddiyim." dedi bu defa ciddi sesle.

"Biliyorsun, ben evli bir kadınım."

"Kâğıt üzerinde." diye araya girdi. Kalbimdeki hançer sarsıldı ve yeni bir kan bildiği yoldan sızmaya başladı.

"Doğru. Kâğıt üzerinde. O yüzden bu önümdeki üç yıl için ileriye dönük bir plan yapmak istemiyorum. Tamamen özgür olduğumda yapmak istediklerime karar vereceğim."

"Geleceğini şekillendirme adına neden bizimle çalışmaya devam etmeyesin? O sözleşmede bir yerde çalışmanı engelleyecek madde olduğunu sanmıyorum." Genç adam kurnazdı. Aramızdaki dostluğu pekiştirmekten ziyade benimle ilgili hayalini gerçekleştirmek için işi öne sürüyordu. Asıl arzu ettiğini söylemiyordu. Bunun için daha vakti olduğuna inanmıştı.

İmzaların atıldığı o günün buhranına kendimi kaptırmamak için telaşla "İnanır mısın? İmzaladığım kâğıtlarda ne yazdığına dair bir fikrim yok." derken yüzüme sahte gülüşümü yerleştirdim. Toprak, benim aksime, kızgındı. "Nasıl böyle bir hata yapabildin ki! Kendi hayatına değer vermeyen birine ilk defa denk geliyorum." derken hayretler içindeydi.

"Bunda enteresan bir durum yok ki!" Yılların küskünlüğünü ortadan kaldıracak anahtardım. "Miray!" diyen sesi hayretle kısılmıştı. "Dedeniz gerçekten hasta bir adam olmalıydı. Sizi, seni tanımadan hayatını kâbusa çevirmiş. Üstelik kâğıt üzerindeki eşin olan o adama da acıyorum. Para için bir genç kızın hayatını kâbusa çevirmekten gocunmamış." Sesi tiksinti doluydu.

"Belki haklısın, Toprak. Ama her ikimizin de bu mirası kabul etmemizdeki asıl sebep farklıydı. O, tüm emeklerinin bir vasiyetle heba olmasını istemedi; ben de annem yıllarca reddeden ailesine kavuşsun istedim. Annem bu kadarını hak ediyordu."

"Neyi, neleri savunduğunu bilmiyorsun. O şirketi o hâle getiren birinin yeni bir şirket kuracak gücü mutlaka vardır. Sadece kolaya kaçmak istemiş."

"Bilmediğin şeyler var." diye savunmaya geçtim.

"Anlat." diye bastırdı.

Buruk sesle "Anlatamam." derken gözlerimi kaçırıyordum.

"Aile sırrı mı?" diye sordu alayla.

Yüzüne baktım. Sesi alaylı gibi çıksa da yüzü son derece sertti. Benden çok aileme kızdığını biliyordum ama onun kızmaya hakkı olduğuna inanmıyordum. "Aynen." derken kaşlarım çatılmıştı. Dışarıdan birinin anlamasını bekleyemezdim. Beklemiyordum da.

"Miray..." derken kendine döndürdü. "Sen, zeki bir kızsın. Sana olan hislerimi hissetmiş olduğunu biliyorum." Yüzüne bakmak için ısrarlı baskısı devam etme adına kollarımdan kavramıştı.

Gözleri, kahverengi gözleri çikolata gibiydi. İştah kabartıyordu. Ama Mirsad'ın buz mavisi gözlerinde boğulmak gibi bir his yoktu. Toprak da bunu hissetmişti. Kollarının baskısını azaltırken "Karşılıksız bir aşk içinde debeleniyorsun." dediğinde kırılma noktasına varmıştım. Saatler boyunca tutmaya çalıştığım yaşlarım, yüzümü yıkamaya başladı. Bu defa Toprak, kendine çekip göğsüne bastırdı. "Üzgünüm." diye fısıldadı defalarca. "Seni kırmak, istediğim en son şey!"

"Sen beni kırmazsın, Toprak. Sadece uzun zamandır verdiğim savaşın sonucu bu yaşlar."

"İnan bana şu gözyaşlarının sebebi olan o adamı parçalamamak için ne büyük savaş veriyorum."

Cevap vermedim. Kendince haklıydı. Ben kızgın değil, kırgındım. İstediklerimi benden sakındığı için Mirsad'a kırgındım. Beni koruma güdüsüyle sarmalayan bu iyi yürekli adama söyleyemezdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mirsad

Babasına da kendime de verdiğim söze lanet okumam, Miray'ın kırılan gururunu onarmayacaktı. Onur'un iki tek önerisini kabul ettiğim için lanet okumam, sadece kendimi kandırmaktı. Oysa biraz cesaret için içkiye ihtiyacım var sanmıştım. O eve sadece, gece yalnız kalmasını istemediğim için gidiyorum desem de içten içe konuşma fırsatı yakalarım umudu taşıyordum.

Kim bilir, belki beni anlamasını sağlayabilirdim.

Cüneyt'in verdiği anahtarla eve girdim. Ev karanlıktı. Yatmak için erken vakit olduğunu düşündüğüm için bahçede olacağını tahmin ederek oraya yöneldim. Ürkütmemek için sessiz hareket ediyordum. Bahçeye çıktığımda gördüğüm muhteşemlik karşısında dizlerim daha ileri gitmemi imkânsız hâle getirdi. Karanlığın koynunda şezlongda uzanmıştı. Islak saçları tenine değmesin diye geriye atmıştı. Esen ılık esinti ürpertmiş olmalıydı, havluyu bedenine gelişigüzel örtmüştü.

Önümdeki perde açılmış, gerçeğim ortaya dökülmüştü. Gerçek aşkı onunla tatmıştım. Onunla yaşamalıydım. Ondan başka gerçeğim yoktu. İçim onunla dolup taşıyordu. Ben, ben olmaktan çıkmış, tamamen o olmuştum. Onu düşündüğüm an her şey daha da güzelleşiyordu. Hayat daha da katlanılabilir, daha yaşanabilir hâle geliyordu. Menekşe gözlerine baktığımda anlıyordum yaşadığımı. Şu an zerrelerime kadar hissediyorum varlığını. Her soluk alışında sinesi inip kalkarken

sanki ruhuma şifa oluyordu. Benim içindi o solukları. Beni diri tutmak içindi solukları.

Daha dikkatli baktığımda soluklarının hıçkırıkla kesildiğini fark ettim. Kalbime saplanan hançerin acısıyla benim de soluğum kesildi. Acı çekiyordu! Ona bu acıyı yaşatan bendim. Her şekilde bulmayı beklemiştim ama ağlarken değil. Tüm verilmiş sözlere lanetler okuyarak, hıçkırıklarına son vermek adına durduğum kuytudan bahçe aydınlatmasına çıktım. Beni görmesini, yaşlarının artık son bulmasını istiyordum. Gerekirse onu güldürmek için şu an havuza bile atlardım.

Daha ona doğru yürümeme fırsat kalmadan toparlanıp doğruldu. Havluyu bedenine sarıp sağlamlaştırdıktan sonra bana doğru yürümeye başladı. Beni görmesi an meselesi demeye kalmadan beni fark etti. Daha doğrusu birinin varlığını hissetti. Kendimi gösterdiğimde korkusu şaşkınlığıyla yer değiştirmişti.

Birini beklemediği, özellikle beni beklemediği için, hem çok şaşırmış hem de belli etmemeye çalışsa da gözleri ışıldamıştı.

Kanayan kalbim mutlulukla şakıdı.

Neden geldiğimi sorgularken pembe bedenine sardığı havlu her an düşecek gibiydi. Nasıl göründüğüne dair bir fikri yoktu. Kafamın dumanlı olmasına rağmen çok net görüyordum; bedenim istekle gerilmişti. Aklımı başımdan alıyordu. Masumiyeti, daha da çekici kılıyordu onu. Çekiliyordum, onun da bana çekildiği gibi.

Onunla bir tek beden olmak için ateşlerde yanmaya razı olsam da en az benim kadar istiyor olsa da o ilahi birleşme bu gece olmayacaktı. Sadece yalnız kalmasını istemediğim için buradayım diyordum kendime.

Koltuğa kendimi bırakırkenki gayem buydu. Miray'ı huzursuz etmemek için gözlerimi yummuştum. Tatlı sesiyle ağzına yakışmayacak lanetler fırladığında dileğine katıldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama dakikalar sonra Miray'ın kokusu yoğunlaşmaya başlamıştı. İçkiden olsa gerekti. Gerçi, o yanımda olmadığı zamanlarda bile kokusunu duyabiliyordum. Ama bu farklıydı; daha gerçekçi, daha belirgin. Bu ayartıcı esansına rağmen gözlerimi açmamaya yeminliydim. Tüm kararlılığıma rağmen dakikalar sonra yumuşak eli elimin üzerine dokunduğunda kalbim heyecanla gümbürdemeye başladı. Miray bana dokunuyordu? Bir mucizeye hayat verdiğini bilmiyordu kızıl afetim. Gözlerimi aralayarak onu ürkütmek istemiyordum. Dokunuşunun sihri, bir mucizeyi hayata geçiriyordu. Kalbim, hiç olmadığı kadar coşmaya, bir çağlayan gibi çağlamaya başlamışken sakin kalmak için kendimle büyük bir savaş veriyordum. Her soluğum, Miray olmuştu. Sonra başka bir mucize gerçekleşti; tatlı, lezzetli dudakları dudaklarımı buldu. İlk defa dudaklarımız buluşuyordu! Mucizeler gecesiydi bu gece. İlk defa soluğunu bu denli özümseyerek içiyordum. Aldığım iki kadeh içkiden daha etkili, daha sarhoş ediciydi.

Biliyordum, farkındaydım; tüm cesaretini uyuyor olmamdan alıyordu. Dakikalardır verdiğim savaşın sonuna geliyordum. Kararlarım dudaklarının mucizesiyle talan ediliyordu. Ama artık bu oyuna devam edemeyecektim.

Güzel, tatlı kızılım. Ateş saçlım. O saçlarına yüzümü gömdüğümde ondan aldığım koku başımı döndürmüş, tüm kararlarım görünmez bir silgiyle silmişti.

Dudaklarının davetine daha fazla kayıtsız kalamadım ve istekli muhteşem bedenini sert bedenimle ezdim. Sona erişmek için önümde hiçbir engel, hiçbir güç yoktu; Sarhoşluğumdan başka.

***

Miray'ın apartmanının karşısında yanımda Cüneyt'le sabahı kucaklıyorduk. "Boşuna geldin." diye homurdandım

kiralık aracın içinde. "Şu hâline bakılırsa hiç boşuna değil. Sanki dünya üzerine çökmüş gibisin."

"Her şeyi elime yüzüme bulaştırdığım için olabilir mi? dedim aynı ses tonuyla.

Dalgın sesle "Mirsu haklıymış." diye mırıldandı. "O, her konuda haklı." dedim onun gibi. "Bu defa hangi konuda hedefi buldu?"

"Miray'ın kalbini bu defa çok kötü kırdığını söyledi." Merakla oturduğu yerde döndü. "Mirsu'nun bile telefonlarını açmayacak kadar ne yaptın kıza?"

"Yapmadığım için olabilir mi?" diye homurdandım. İstekli bedenini hatırladığımda yerimden kıpırdadım. Onu o hâlde bırakmaya kalktığım için tüm tanrılar tarafından cezalandırılıyordum.

"İstediğini vermek bu kadar güç olmasa gerek?" dedi alay dolu sesle. "Sonuçta o senin karın. Sıkı sıkıya tutunduğun bir bahanen de kalmadı artık. Yeterince özgüven sahibi oldu."

"Biliyorum."

"Eee? Sorun neydi?"

"Sarhoştum."

"Hım. Bu haklılığını kanıtlıyor. Şimdi ne yapacaksın?"

"Hiç."

"Hiç için mi o kadar yolu teptik!" dedi şaşkınlıkla.

"Sana gel dediğimi hatırlamıyorum."

"Biz arkadaşız. Akrabayız. Hepsini geçtim, kardeşiz. Seni bu gününde yalnız bırakacak kadar şerefsiz değilim."

Cevap vermediğim için Cüneyt yeniden sessizliğe gömüldü.

Dün sabah, Cüneytlerin evlerine gittiğimde Miray yoktu. Üstelik telefonu kapalıydı. Teyzemi aramıştım oraya gittiğini umarak. Ama yoktu. Miray, teyzeme Kıbrıs'a geri döndü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

günün haberini verdiğinde sabahın sekiziydi. Benden kaçıyordu! Ona bu kararı aldırdığım için kendime lanetler okumam onu geri getirmemişti.

Ama annesine söylediği gibi Kıbrıs'a gittiğini teyit etmek için soruşturduğumda Adana'ya gittiğini öğrenmiştim.

Teyzemin telefonunu kapattığımda Miray'ın peşine taktığım adam aramış, Adana uçağına bindiğini haber vermişti. Yoksa saatlerce, belki de günlerce Kıbrıs'ta arayacaktım.

İzmir›de durmamın bir manası yoktu, ardından ilk uçakla Adana'ya geldim ve soluğu şirket binasında aldım. Tabii Cüneyt, siyam ikizim benimle gelmişti.

Adana'ya, patronu Toprak Varlı'nın yanında almıştı soluğu Miray. Onu suçlayamazdım bu yaptığından dolayı. Ama ona kendimi anlatmama fırsat vermediği için kızgındım.

Cüneyt ile şirketin önüne vardığımızda ikisini binadan çıkarken görmüştük. Yüz metre öteden adamın ona olan bakışını görmüştüm. Bu, daha da öfkelenmeme, çileden çıkmama neden olmuştu. Cüneyt yanımda olmasaydı yumruklarının tadına baktıracağıma emindim.

Öfke kontrolüm sıfıra inmişti. Eğer Cüneyt beni durdurmamış olsaydı, Miray'ın gözünde değerim daha da düşecekti. Yine de o anda hiçbir şey umurumda değildi. Benim olana elini uzatanın elini kırar, benim olana benim gözümle bakanın gözlerini oyardım. Miray, sadece benimdi. Daha birkaç saat evvel kollarımda, benim verdiğim şekle girmemiş miydi? Onu o hâle sadece ben getirebilirdim. Onu o hâlde başkasının kollarında hayal etmek bile soluğumu kesiyor, kalbimi sıkıştırırken kulaklarımı uğuldatıyordu. Nasıl bir adama dönüşüyordum böyle?

Onları, deniz kıyısındaki kafeteryaya kadar takip etmiştik. Miray ile ikisinin baş başa konuşuyor olması deli ediyordu beni. Karşısındaki adamın, hakkıymış gibi eline dokunup teselli ederken, gidip o eli bedeninden ayırma isteğimi zorlukla

bastırıyordum. Yüzünden silinmeyen anlayışlı ifadeyi yumruğumla kazımak istiyordum. Tatlı kızılım, benden dolayı teselli arıyordu ve ne acıydı ki teselli veren öldürsem içimin soğumayacağı şu adamdı. Potansiyel katile dönüşmeme az kalmıştı.

Ne bekliyordum ki? O kadar kendimden uzaklaştırırken aklım neredeydi? Bunun olacağını hesap etmeliydim.

Tüm gördüklerim yeterli gelmemiş gibi adam, yanına gidip kollarına aldı ve göğsüne bastırdı. Giyotine vurulmuş gibi bedenim hissizleşti. Vurulduğumda bu kadar hissizleşmemiş, bu kadar kaybolmamıştım. Canım yanıyordu ama acıyan noktayı bulamıyordum; her yerim acıyordu. Oraya gitmek ve adamı kendi kanında boğmak istiyordum ama bedenim hareket edemiyordu. Kıskançlığım, bir canavarın pençesinde cebelleşiyor, savaştıkça daha çok kanıyordum.

Kendimi arabadan nasıl attığımı bilemedim. Ama daha restoranın kapısına ulaşamadan Cüneyt beni durdurdu.

"Delirdin mi sen?" diye soludu.

Kelimeleri bir düzen içinde çıkarmak için ayrıca mücadele ettim. Kıskançlık ve çaresizlikten bitiyordum. "Görmüyor musun? Benim olana dokunuyor. O adamın ellerini kıracağım..."

"Kimsenin bir şey yaptığı yok." dedi alttan alan sesle. "Sadece Miray'la konuşuyor."

"Görmüyor musun?" diye kükredim. "Sarıldığı yetmemiş gibi göğsüne çekti!"

"Eğer şimdi oraya gider ve o söylediklerini eyleme geçirirsen, Miray bir daha senin yüzüne bakmaz! Seni kör gibi seviyor ve sen onu hep uzağında tuttun. Şimdi onu anladığını söyleyen biri çıktı ve..."

"Kimse! Hiç kimse onu benden daha iyi anlayamaz!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kız sadece yarasına deva arıyor." derken sabrı tükenmiş gibiydi.

Dişlerimi sıkarak "Aradığı her şey bende!" diye kükredim yeniden.

Hafifçe geri çekilip dikkatle gözlerime baktı. Yüzündeki anlayış beni bitiriyordu. "Biliyor mu?" diye sordu. "Babası ayrı, sen ayrı saçma sapan bahaneler koydunuz ortaya büyüsün diye."

Haklıydı. Öfkem balon gibi sönerken omuzlarım da sönen öfkeme eşlik ediyordu. Umutsuzca tekrar onlara baktım. Garson kahvelerini getirdi. Adam yerine oturmak zorunda kalınca uzun zamandır tutmakta olduğum soluğumu bıraktım. Ama kesinlikle sakinleştirmemişti.

Kahvelerini içtikten sonra fazla oturmadılar. Adam, onu oteline bıraktı ve gitti.

Miray, arkasından bakmamıştı, bu biraz daha gevşememi sağladı. Ama o adamın Miray gibi art niyetsiz olduğunu düşünmüyordum. Bir şeyler hissediyordu. Bunu Miray görüyor muydu? Görmemiş olmasını diledim.

Buna bir son vermeliydim. Miray'ı karşıma alıp konuşmalıydım.

Ama önce o kasıntı adamla konuşmalıydım. Ona söylenecek iki çift lafım vardı.

Miray

Yoğun staj temposu bana iyi gelmişti. Düşünmemek için haddinden fazla çalıştığımı biliyordum ama umursamıyordum. Yorulmak, onu düşünmemi kısıtlıyordu.

Yine de gece yarıları uyanmamın önüne geçemiyordum Mirsad'la yaşadığım en mahrem anıyı rüyam karşıma çıkarırken...

Niyeyse her seferinde aynı yerde bitiyordu: Durmalıyız.

Çalışmak, çoğu acılarımı unutturuyordu. Bir rüya gibi... Kendince haklı olduğuna inanan Mirsu, bana küsmüştü. Doğru dürüst aramadığı gibi, ben aradığımda da kesik cevaplar veriyordu. Biliyordum. Onu kırmıştım. Ama ona ağabeyinin yaptıklarını anlatacak yürek yoktu. Utanıyordum o yaşadıklarımdan. Aklıma geldiği her an utancımdan yanarken birine anlatmam imkânsızdı.

Yaz boyunca aralıksız çalıştım. Toprak ile ilk haftalar neredeyse hiç görüşmemiştik işlerinin yoğunluğunu öne sürerek. Sanki bir şeye canı sıkılmış gibiydi. Ona ümit vermek istemediğim için üzerinde durmamıştım. Mirsad gibi bir virüsü bedenimde barındırırken, kimseye ümit vermek istemezdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mirsad

Veliaht Toprak Varlı, kendisi gibi şık giyimli bir adamla karşılıklı yemek yiyordu. Tüm gün şirketten çıkmamıştı ve konuşmak için şu andan başka bir fırsatım olmayacaktı. Şoförünün kullandığı araçla geziyordu. Şimdi de bir iş yemeği olduğu her hâlinden belli olan masada yemekten çok dosyalar göze çarpıyordu.

Toprak Varlı ile ilgili küçük bir araştırma yapmıştım onunla yüzleşmeden önce. Ailesiyle gösterişli bir çiftlikte yaşıyordu. Babası, çoktan emekli olmuş, oğluna koltuğunu bırakmış, zamanın iş bitirici patronlarındandı. İkiz kız kardeşi henüz lise öğrencisiydiler. Sevilen, sayılan bir patron, hayırsever bir kişilikti. Yirmi yedi yaşında bu kadar başarı ona duyulan saygıyı arttırıyordu. Bölgenin toprak ağası gibi görünse de tekstil ve seracılıkta marka lideriydi.

Yemek yediği restorana girdiğim an göz göze geldik. Kaşları belli belirsiz çatıldı. Adam beni tanıyordu! Demek ki benden bir adım öndeydi rakibini tanımakta. Ama avantaj bendeydi; Miray benim karımdı.

Karşısında oturan adama bir şey söyledi. Toprak Varlı'nın yanına yürümeye devam ederken diğer adam yerinden kalkıyordu. Karşısına geçtiğimde methiyeler düzülmüş Toprak Varlı, şanına yakışır şekilde, kasıntılı bir şekilde oturmaya devam ediyordu.

"Ünümün yayılmış olduğunu ifadenizden anlayabiliyorum." diye selamsız söze girdim. "Kendimi tanıtma faslını geçiyoruz demek ki." Oturduğu yerde sırtını sandalyeye yasladı. Eli, masanın üzerinde yemek bıçağını sertçe kavramıştı. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu dişlerini sıkarken. Öfkesinde haklıymış gibi davranması sinirlerimi zıplattı. Solur gibi çıkan gülüşüm, gerçek kahkahamı aratırdı. Az önce adamın kalktığı sandalyenin arkalığını iki elimle kavradım. Karşıdan bakan insan sandalyeyi kaldırıp adamın kafasında parçalayacağımı sanırdı. Her ne kadar bunu yapmaya gönüllü olsam bile yine de sadece "Karımdan uzak durmanı." diye soludum.

Elinde tuttuğu bıçağı tabağının kenarına büyük bir zarafetle bıraktı. Ellerinde kırıntı varmış gibi ağır ağır birbirine sürttü, peçeteyi alıp aynı yavaşlıkla ağzını sildi. "Karınız?" diye sorarken hatırlayamamış gibi kaşlarını çatmıştı.

Adam benimle oynuyordu. Bu daha da öfkelenmeme neden oldu. Hatırlatmakta fayda vardı. Sandalyeyi sertçe çekip oturmak için kendime yer açtım. Aynı sertlikle oturdum ve ellerimi masaya sertçe vurdum. "Karımdan uzak duracaksın! Karının aklını karıştırma gibi bir hata yapmak üzeresin ve bunun sonuçlarına karışmam!" diye tehdit ettim.

Az önce masadan kalkan adam geri geliyordu ki Toprak Varlı, eliyle durdurdu. Zihni, sert çıkışımla aydınlanmış olmalıydı. "Miray'ı hak etmediğini şimdi daha iyi görüyorum." dedi sakin ifadeyle. Her ne kadar sakin görünüyor olsa da sıkılı dişlerinden bunun aksi olduğunu biliyordum. Ayrıca hak edip etmemem onu niye ilgilendiriyordu ki?

"Sen ne biliyorsun yaşadıklarımızı? Bu bizim meselemiz! Miray'dan ve meseleden uzak dur."

"Mesele? Konuyu açtığınız için söylüyorum, Miray'ın kocası olduğunu iddia eden; bu meselenin ne olduğunu bilmiyorum. Gerçi Miray'ın da bildiğini sanmıyorum. O yüzden Miray üzüldüğü sürece dâhil olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu avutmak sana düşmez! O benim karım!" diye haykırdım.

"O zaman karının yanında dur!" diye aynı şiddette cevap verdi. "Saflığından faydalanmak isteyen onlarca adamdan onu korumam gerekiyordu. İncinmiş, kanadı kırık bir hâlde buralara savrulmuştu. Peki, sen neredesin? Bir başına buraya gönderirken aklın neredeydi? Senin yapmadığını ben yapıyorum. Onu kötü insanlardan korumaya çalışıyorum."

"Miray'ın korunmaya ihtiyacı yok!" diye itiraz etsem de aslında yaralı bir kuş gibi korunmasız ve çaresiz olduğunu biliyordum. Adam da aklımdan geçenleri hissetmiş gibi sırıttı. "Bu söylediklerine sen bile inanmıyorsun. Eğer karından uzak durmamı istiyorsan onu üzen meseleyi ortadan kaldır."

Haklıydı.

"Karımdan uzak dur!" dedim yeniden. "Sen etrafında oldukça aklı karışıyor."

Ellerini iki yana açıp "Meydan sizin." dedi kibirle.

Ayağa kalkarken sandalye geriye düştü. "Karımdan uzak dur!"

Toprak Varlı da aynı şiddetle ayağa kalktı. Yüzündeki kibir tüm sakin olma kararlarımı yerle bir etti. Yumruğum yüzünde patlarken karşılık alacağımı hesap etmemiştim. Aynı şiddette yüzüme yumruğunu indirirken "Miray'ı hak etmiyorsun!" diye soludu.

Buna karar verebilecek en son insanın söylüyor olması gözümü kör etmişti. Ardı ardına indirdiğim yumruklara bir zaman sonra engeller girdi.

Bunlardan biri de arabada kalmasını istediğim Cüneyt'ti.

Miray

Üçüncü yıla başlarken daha aktiftim. Mirsad'ı unutmuş muydum? Kesinlikle hayır! Ama artık eskisi gibi canımı çok yakmıyordu. Göz görmeyince gönül katlanır hesabı onu görmediğim için yaram kabuk bağlamıştı. Ama sızısı aynı yerde ve aynı şiddetteydi. Geceleri çok zonkluyordu.

Anneannem, yarıyıl tatilini beklemeyememişti. Rahatsızlandığını söyleyerek ailem beni İzmir'e çağırmıştı. Tüm kararlarıma rağmen Ayşen teyzeyle soluğu İzmir'de aldık.

Basit bir soğuk algınlığını ısıtıp da kocaman bir hastalık olarak servis etmelerini asla anlamayacaktım. Üstelik ayaktaydı.

"Hoş geldin, kaçak." diye selamladı anneannem iğnelercesine. Kimseye haber vermeden çekip gitmeme içerlediğini annemden defalarca dinlemiştim. Anlaşılan bu dokundurmaları hepsinden duyacaktım.

"Söyledikleri kadar hasta olmamana sevindim, anneanneciğim. Buraya gelirken kafamda farklı şeyler vardı."

"Ne o, üzüldün mü beklentilerini karşılamadığım için?" diye sordu bastırmaya çalıştığı gülüşüyle mücadele ederken. Sözde bana kızıyordu.

"Öyle olmadığını biliyorsun, anneanne.

"Başka türlü güzel yüzünü görme şansımız olmayacaktı." Sesi duygusallıkla boğuklaşmıştı. "Kendini o adaya sürerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cezalandırdığını sanıyorsun ama asıl cezalandırılanlar biziz. Yüzünü gören, sesini duyan cennetlik olacak."

Anneannemin boynuna sarıldım. "Kimseyi cezalandırma gibi bir derdim yok. Buna ben de dâhilim." derken yalan söylediğimi anlamaması için yüzümü anneannemin boynuna gömmüştüm.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu geri çekilip yüzüme bakarken.

"Güzel gidiyor. Okuldan kalan zamanlarda staj yaptığım şirkette çalışıyorum."

"Bak sen!" diyen anneannem hayretle kaşlarını kaldırmıştı. "Neyin koşuşturması böyle soluk almadan?" Niye şaşırıyordu ki? Bunu herkes biliyordu.

"Sadece işimi severek yapmanın aşkı, anneanneciğim."

"Hayatını yaşamaya da izin ver, güzel kelebeğim. Üç günlük dünyanın sana bahşettiğini kendini talan etmekle tüketme. Sonra bu günlerini çok arayacaksın." Suna Sultan'ın kelebeklerle ilgili takıntısı vardı.

Koltuğuna oturmak için döndüğünde arkasından "Hiç sanmıyorum." diye mırıldandım. Duymuştu. Güzel gözleri üzüntüyle solarken sessiz kalmayı yeğledi.

"Akşam, teyzenlerin evinde aile toplantısı olacak. İtiraz etme lüksün yok!"

Annem de söylemişti. "Herkes mi olacak?"

"Herkesle kimi kastettiğini bilmiyorum ama evet, herkes olacak. İnan bana çok ilginç bir toplantı olacak." derken sinsi gülüşünü bastırmaya çalıştı. Kafam karışmıştı. Neler oluyordu? Mirsad'la aramızda geçenlerle mi alakalıydı?

"İstersen şimdi eve git ve akşama kadar biraz dinlen."

"Sen? Annem, sana arkadaşlık etmem için gönderdi. Bugün gelemeyeceğini söylemişti. İşleri birikmiş."

"Haberim var durumdan. Ayrıca hasta değilim."

"Peki, neden İzmir'e gelmem için senin hastalığını öne sürdüler?"

"Dedim ya güzel kelebeğim, bu gece aile toplantısı var. Sana aile toplantısı var desek gelecek miydin? Hayır!" Kurnaz gülüşü yüzüne yayılmıştı.

"Şimdiden merak ettim aile toplantısını." desem de içten içe tek olasılık yüzünden içim korkuyla kasılıyordu; Toprak'la olan yakınlığımı sorgulamaları. Buna verecek yanıtım yoktu.

***

Teyzemin muhteşem evinin önünde ailemle birlikte arabadan inerken bakışlarım bilinçsizce o cama, Mirsad ile ikimize ait odanın camına kaydı. Mirsad, camda belli belirsiz görünüyordu. Bize, bana baktığını biliyordum. O yaz gecesinden sonra neredeyse altı buçuk aydır birbirimizi görmemiştik. Sadece bedenimi arzulaması bile beni bitirirken nasıl sakin kalabileceğimi kara kara düşünüyordum.

Teyzem, bizi girişte karşıladı. "Her seferinde kendini özletmeyi başarıyorsun, Miraycım."

Teyzemin böylesi yakınlıklarına çok sık nail olmazdım. "Ben de sizleri özledim, teyzeciğim." Gözlerim yanmaya başladığında aceleyle ondan uzaklaşıp kayınpederimi selamlamak için döndüm. Mirsu'nun doğumu yaklaştığı için Cüneyt'le evlerinde kalması gerekiyormuş. Basit bir aile toplantısından ne gibi yoruculuk çıkacaktı ki?

Hepimiz teyzemin büyük salonunda yerlerimizi aldık. Herkesin bir ağızdan konuşmasının verdiği bir uğultu, salonu doldurmuştu. Anneannemin bizi neden bir araya topladığına yorum yapıyorlardı. Eniştemle annem, anneannemin birini bulduğunu ve bizimle tanıştırmak için bu toplantıyı düzenlediğini söylerken teyzemle Engin ağabeyim anneannemizin bir hastalığı olabileceğini düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fikir üretemeyecek kadar zihnim Mirsad'la doluydu. Neden aşağı inmediğiyle meşguldüm. O yüzden anneannemin bizi bir araya getirdiğiyle ilgilenmekten çok uzaktım.

Dakikalar sonra teyzemin sorusuyla daldığım keşmekeşten sıyrıldım. "Yine çok zayıfsın, Miray. Kıbrıs sana yaramadı mı yoksa dersler mi çok ağır?"

"İddia ettiğiniz gibi zayıf değilim. Ama dersler yoğun ve..."

"Serada ömür tüketiyor." Bunu söyleyen salonun girişindeki Mirsad'dı. Yüreğim korkuyla kasıldı. Toprak? Onu da biliyor muydu?

Üstelik muhteşemliğinin zirvesindeydi yine. Tüm korkuma rağmen karşımda görmemle yüreğim kanat çırpmaya başlamıştı. Ayrıca yine onun tarafından hazırlıksız yakalanmıştım. Onunla karşılaşmaya kendimi o kadar hazırlamış olsam da aniden karşımda görmem, heyecanlanmama yetmişti. Aylar önce Mirsu'nun koltuğunda, tutkuyla yoğrulmuş bedenlerimiz bir olmak üzereyken son anda durduğunu ima eden bir tavır yoktu. Ama ben o anı hatırlamanın verdiği duygudan olsa gerek yanmaya başladım. Hâliyle, tenimin bukalemun gibi renk değiştirmesini sadece Mirsad görmüştü. Dudağının kıyısında belli belirsiz gülüşünü sadece ben görmüştüm. O anı hatırladığının gülüşü.

Yerine oturmak için hareketlendiğinde toparlandım. Son cümlesini hatırladım. Kalbim yeniden korkuyla kasılırken istemsizce kaşlarım çatılmıştı. Benim serada çalıştığımı nereden biliyordu? Mutlaka birini beni takip etmesi için görevlendirmişti. Eğer öyleyse Toprak'ı da öğrenmiş demekti. Ama yüzünde bunu bildiğini belli edecek bir ifade yoktu. Onun yerine sitem, kırgınlık ve öfke vardı.

Ailem gibi teyzemler de şaşırmışlardı Mirsad'ın sözleri karşısında.

"Çok mu yorucu serada çalışmak?" diye sordu babam endişeyle. Köyde, tarlada çalıştırmaya kıyamadıkları kızları, toprak eşeliyordu Akdeniz'in kurak toprağında.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamayacak kadar zevkli, babacığım. Mirsad'a her kim ne anlatmışsa yanlış aktarmış." derken Mirsad'ın yüzüne öfke oklarımı fırlatmayı ihmal etmemiştim. Mirsad, cevap vermedi ama babam, sözlerime inanmış gibi rahatlamıştı.

Tam karşıma geçip koltuğa kuruldu. Bu gece bir aile toplantısı vardı ama bu toplantının onur konuğu anneannem henüz ortalarda yoktu.

Anneannemi kim getirecek diye sormaya kalmadan kapı zili çaldı. Bizim sırtımız girişe dönüktü. Kayınpederim, kayınvalidesini karşılamak için ayağa kalktığında gözleri şaşkınlık hayret karışımı bir ifadeyle irileşirken nefessiz kalmış gibiydi. Sanki kalp krizi geçiriyordu. Aynı noktaya bakan Mirsad'ın da babasından bir farkı yoktu. Teyzemin daha doğrulmadan bayılması, acilen kapıya dönmemiz gerektiğinin işaretiydi. Sanki silahlı teröristler tarafından baskın yemiş gibiydik. Neyle karşılaşacağımızı bilemeden ailemle birlikte arkamı döndüm.

Resimlerinden hatırladığıma göre bu Suat Tur'du. Öldü bildiğimiz Suat Tur!

Yaşına rağmen dinç görünüyordu. Yaşının gereği hafif omuzları öne doğru çöküktü ama gençliğinde uzun bir adam olmadığını kanıtlamazdı. Başında neredeyse hiç saç yoktu. Sanki aniden dökülmüş gibiydi. Ela gözleri çakmak çakmaktı, zekâyla parlıyordu. İlginçtir, kaşları da seyrek, neredeyse yok denecek kadar azdı. Yaşına rağmen geniş omuzları yine dikkat çekici bir başka özelliğiydi. Bir yangında heba olamayacak kadar kanlı canlıydı.

Anneannemin mutlulukla aydınlanmış yüzünü çok sonra fark ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annemin "Baba!" diyen soluğunu duyduğumda artık şüphem kalmamıştı. Oysa Suat Tur ölmüş olmalıydı. Mirsad, bize öyle anlatmıştı. Hepsinin yüz ifadelerine bakılırsa onlar da buna inanmıştı. Hayalet görmüş gibiydiler. Yaşlı adam karşısındaki şaşkın yüzlere pastadan çıkan Freddy Krueger gibi sırıtıyordu.

Peki, bu adam bugüne kadar neredeydi?

Salon bir anda karıştı. İki kız kardeşin her biri bir tarafa düştü.

Dakikalar sonra salonun ortasında bayılan iki kardeşi ayıltmaya çalışıyorduk. Ama ne annem ne de teyzem ayılacak gibi görünüyordu.

Mirsad, "Bu böyle olmayacak." dedi endişe ve panikle. Evin kâhyası ve emektarı Sevgi ablaya "Mert Bey'e haber verin!" diye komut verirken annesini koltuğa yatırıyordu. Sezgin ağabeyimle babam, annemi çoktan diğer koltuğa yatırmışlardı bile.

Annemle teyzem kendilerine gelene kadar yanlarında, üst kattaki odada beklemek bana düşmüştü. Her iki kardeş büyük şok yaşıyordu. Haksız sayılmazlardı. Öldü bildikleri babaları sapasağlam karşılarını çıkmıştı. Kim olsa bayılırdı böylesi bir şokla.

Zor ve uzun gece bizleri bekliyor gibi görünüyordu. Bizleri daha nelerin beklediğine dair bir fikrim yoktu.

Sezgin ağabeyim yukarı geldiğinde sanki saatler geçmiş gibiydi.

"Neler oluyor?" diye sordum annemle teyzemin duymamasına dikkat ederek. Henüz uyanmamışlardı ama her an uyanma olasılıkları vardı. Yeni bir heyecan kaldırabileceklerini sanmıyordum.

"Neler olmadı ki..." diye başladı anlatmaya.

Mirsad, dedemize böylesi bir oyun düzenlemesinin nedenini sormuş. Onca şey söylemesine rağmen dedemiz tek bir karşılık vermemiş. Dedemizin tepkisizliğine daha çok öfkelenmiş ve evden çıkıp gitmiş. Babam, Engin ağabeyimi peşinden göndermiş.

Suat Tur, Mirsad'ın ardından her şeyi anlatmaya başlamış. Anlattığına göre kanser hastası olduğunu öğrendiğinde vasiyetini hazırlamış ve tedavi olmak için İsveç'e gitmeye karar vermiş. Geri döneceğine dair bir umudu olmadığı için kimseye söylemediği gibi öldüğümüze inandırmak için tezgâh kurmuşlar Cemal dayı ile. Tamamen iyileştiğinde de geri dönme vakti geldiğine karar vermiş.

Neler olmuştu öyle? Dedemiz, hastalığını öğrendiğinde kendince bir çözüm bulmuştu. Ama bu çözümün daha da karmaşık olacağını hesaplamamıştı.

Mirsad'ın yanında olmak için her şeyimi vermeye razıydım. Sezgin ağabeyimin anlattıklarından sonra dedeme kızamıyordum. Adam, öleceğini düşündüğü için kendini ailesinin yanından göndermişti. Hastalığının en zor zamanlarında yalnız mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Annemden önce teyzem kendine gelirken, kafamdaki soruları geri gönderip teyzeme yoğunlaştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mirsad

Engin'le birlikte körfezin sularını izliyorduk. İkimizin de konuşmaya ne cesareti vardı ne de gücü. Nedense Suat Tur'u dimdik ayakta görmek, beni o kadar şaşırtmamıştı ama beklediğimi de söyleyemiyordum. O yangında bir ceset vardı ama kemik ölçüleri hiç tutmuyordu. Sadece DNA ile onun öldüğünü kabul etmiştik. O günleri yeniden düşündüm. Anneannem perişan görünüyordu ama şimdi düşününce kocasına tapan bir kadın kadar perişan değildi. Anneannem yaşadığını biliyordu! Mutlak olarak Cemal dayı ve eşi Zehra yenge de bu oyunun içindeydiler.

Bunu daha önce fark edemediğime öfkelenirken yan gözle Engin'e baktım. Engin'in şaşkınlığı benden daha fazlaydı. Yıllarca varlığından bile haberi olmadığı dedesinin önce ölüm haberini alıyor, sonra da sağ olarak karşısında buluyordu. Bir zaman sonra şaşkınlığı öfkesiyle yer değiştirecekti. Hele annesini, sadece babasıyla evlendi diye evlatlıktan reddettiğini hatırladığında bu kadar sakin kalmayacaktı.

Silahla yaralanmasaydım kendi gerçeğimi de asla öğrenemeyecektim. Gerçi bunu Suat Tur'dan öğreneceğimi aklımın ucundan geçirmemiştim. O benim idolüm, ben ise onun tek erkek torunu ve gözbebeğiydim. Babamdan çok onun tarafından eğitilmiştim. Peşinden hiç ayrılmaz, öğretilerini can kulağıyla dinler ve asla unutmazdım. Müthiş bir iş adamıydı ve bu noktaya gelmemdeki en önemli aktör kendisiydi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Engin.

Serin geceyi içime çektim. "Bir fikrim yok."

"Bunca zaman neredeydi?"

"Açıklamasına fırsat vermedik." dedim alayla. Kim bilir hangi dünya turundaydı. Yine de düşününce, anneannemizi geride bırakıp dünya turuna gitmesi hiç de akla yatkın gelmiyordu.

"Hani dedin ya en masumu Miray, diye... Aslında senin de ondan bir farkın yok. Sen de masumsun."

Denize sırtımı dönüp Engin'e doğru yürüdüm. Kısa sürede çok iyi dost olmuştuk. Miray'a olan hislerimi anlamış olmasına şaşırmıyordum. Ama masum olduğumu söylemesi çok saf olduğunun ispatıydı. "Masum? Dedenin malında söz sahibi olabilmek için kardeşinle evlendim."

"Belki yola böyle çıktın." dedi bilmiş sesle. "Ama kardeşimden etkilendin."

Doğru söze ne denirdi ki! Engin hiç de saf değildi.

"Kardeşimi sevdiğini görüyorum. Ona bakışından anlayabiliyorum. Ama neden kendini ondan sakındığını anlamış değilim."

"Belki bir gün anlatırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miray

Zor ve karmaşık bir gecenin ardından sular durulmamıştı. Durulacak gibi de görünmüyordu. Annem ve teyzem, kendilerine gelmelerine rağmen bu defa gözyaşlarıyla mücadele etmek zorunda kalmışlardı. Gözyaşları kısa süren teyzem, babalarının yaşadığını sakladığı için anneanneme öfke kusmaya başlamıştı. Tepkisinde haklıydı ama dozundan emin değildim. Anneannem, kızının azarlamalarına takılmak şöyle dursun, kocasına mutlulukla bakıyordu. Bu, teyzemin daha da öfkelenmesine neden oluyordu.

En mutluları anneydi. Babası onu bağışlamıştı. Yıllar sonra babasına kavuşmanın, kollarında olmanın huzuru içindeydi.

Dedemizin yaşadığının haberi Mirsu'ya ulaşmıştı. Onun için endişeleniyordum. Yaşadığı şokun onu ve gebeliğini sıkıntıya soktuğuna inanıyordum. Cüneyt'ten aldığım bilgiye göre geceden beri yüksek tansiyonla geziyordu. Benimle konuşmak istemediğini bilmeme rağmen bunu duyar duymaz soluğu Mirsu'nun evinde aldım.

Kapıyı yardımcısı açtı. Mirsu'nun odasında olduğunu öğrendiğimde merdivenlere yöneldim. Salondaki kanepeye gözüm iliştiğinde Mirsad'la yaşadığımız tutku dolu gecenin anıları anında su yüzüne çıktı. Buraya gelmekle hata yapmıştım.

Koltuğun olduğu yöne bakmamaya çalışarak merdivenleri tırmandım. Odanın kapısını açmadan önce birkaç defa uzun soluklar alıp içimdeki ateşi söndürmeye çalıştım.

Mirsu yatağında, gözleri kapalı hâlde yatıyordu. Yanı başındaki hemşire, tansiyonunu ölçüyordu. İşini bitirene kadar kendimi hissettirmemeye çalıştım. Hemşire, tansiyon aletini kolundan çıkarırken "Tansiyonu nasıl?" diye sordum fısıltıyla. Gözlerini açan Mirsu, hemşireden önce atıldı. "İçim şişti diye bağırıp duruyor, teyzesi. Doğmak için işi aceleye getiriyor."

Mirsu'nun barış çubuğu sözlerine sıkıca sarıldım. Yanına gidip bir elim şişmiş göbeğine uzanırken diğer elim elini kavramıştı. "Nasılsın?" Sesim endişeden çatal çatal olmuştu.

Hemşirenin çıkmasını bekledikten sonra "İyi olmaya çalışıyorum. Sana kızgınlığım geçmedi, bilesin." derken alt dudağını sarkıtmıştı.

"Biliyorum. Ama o an elimden sadece bu geliyordu." dedim. Daha fazla soru sormasını istemiyordum. Şimdi onun yüzü de endişeyle gerilmişti. "Sen nasılsın? Haber vermeden çekip gittiğinde öyle endişelenmiştim ki. Sadece ben olsam iyi... Ağabeyim..."

Mirsad'ın delirme nedeni söylediği gibi sabah söyleyeceklerine fırsat vermediğim içindi. Bunu Mirsu'yla paylaşamazdım. "Öyle olması gerekiyordu."

"'Öyle olması gerekiyordu diye kestirip atamazsın! Ağabeyime bir şans versen..."

"Neyin şansını, Mirsu? Bildiğim şeyleri tekrarlaması için mi fırsat verecektim? *Çocuksun! Hormonlarınla hareket ediyorsun!* Ne diyecekti, Mirsu! Artık yoruldum. Benden uzak olsun istiyorum. Onun olduğu ortamlara bir daha beni çağırmamanı isteyeceğim. Buna dayanamıyorum. Üstelik bir de dedemizin ortaya çıkması hayatımı... Hatta tümümüzün hayatını kesmekeşe döndürdü. Neler olacağına dair bir fikrin var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaşlarını çattı. "İnan ki yok. Bütün gece kâbuslar görüp durdum. Geceden beri deli tavuk gibi düşünüp durdum ama dedemin böyle bir oyuna neden başvurduğunu bulamadım."

"Sen ki bulamamışsın..."

"Belki annemlerin veya Mirsad'ın bir fikri vardır."

"Bunu en iyi anneannemiz bilir."

"Off... Kafamda deli sorular. En büyük soru; dedemiz neden bunca zaman ortaya çıkmadı?"

"Hastalığıyla tek başına mücadele ederken büyük bir risk almış."

"Öyleymiş..." dedi dalgın sesle. Aklına ne geldiyse "Miray..." diye atılsa da ardından tereddütle sustu. Sonra bir solukta "Ağabeyimle aranda bir şey mi geçti?" diye sorarken gözleri merakla gözlerime odaklıydı. Konunun dedemizden bana gelmesine şaşırmış ve telaşlanmıştım.

"Geçmedi." deyişim hayretle bir kaşını yukarı kaldırmasına neden oldu. "Valla! Ne geçebilirdi ki?" dememse bu defa şüpheyle kaşlarının çatılmasına neden olmuştu.

"Bir gece önce buraya geldiğini söyledi. Seni son gören oydu. Bir şeyler oldu."

"Bir şey olmadı. Sadece tatilin bana göre olmadığına karar verdim. Biliyor musun? Okul bittiğinde Varlı Holding bünyesine çalışmaya başlayacağım. Bu ne demek, biliyor musun? Dünya çapında üretim yapan bir firmada ziraat mühendisi olacağım demek."

"Senin buna ihtiyacın mı var?" dedi küçümseyerek. "Sen koskoca Tur Holding'in ortaklarından birisin. Eğer istersen kendi şirketinde daha çabuk yükselebilirsin."

"Dedemizin hortladığını unutuyorsun galiba. Şu an hiçbirimizin bir geleceği yok o şirkette."

Yüzü düştü. "Haklısın." Parmağını yüzüme doğru sallarken "Ağabeyimin konusunu geçiştirdiğini fark etmediğimi sanma." diye homurdandı kızgın sesle.

"Sen de her fırsatta konuyu ağabeyine getirdiğini anlamadığımı sanma!" dedim onu taklit ederek.

"Getiriyorum da ne oluyor! Her seferinde duvara tosluyorum."

Cevap vermedim. Sadece başımı önüme eğdim. Dakikalar sonra Mirsu, kımıldanınca başımı kaldırdım.

"Senin bir Laz kızı, Amazon kadını olduğunu sanıyordum. Savaşçı tarafın nereye gitti?"

"Belki de hiç savaşçı değildim." Sesim haddinden fazla yorgundu.

"Kendini kandırıyorsun! Gözlerindeki ateşi görebiliyorum. Hele ağabeyimin yanında volkana dönüşüyor."

"Biliyorsun, ben hiç inkâr etmedim duygularımı."

"Biliyorum." Oturduğu yatakta bedenini tamamen bana döndürdü. "Bildiğim bir şey daha var. Senin göremediğin bir şey! Ağabeyim de sana bakarken aynı şekilde yanıyor. İnan bana, senden gelecek ufacık işaret, şu içinde yanan volkanı ortaya dökmeye gönüllü. Yakıcı, tahrip gücü yüksek ama bir o kadar muhteşem."

Hep hayalini kurduğum gibi... Mirsu'nun dedikleri sadece kendi gönlünden geçendi. Benim de şiddetle arzuladığım.

"Artık konuyu kapatalım mı? Ben buraya, senin iyi olup olmadığını merak ettiğim için gelmiştim." Elimi karnına koyup "Minik yeğenim nasıl şimdi?" diye sordum.

Mirsu, cevap vermeden önce derin bir soluk aldı. "Gece biraz gerildik ama şimdi daha iyiyim Miray yengecim."

"Teyzesi olduğumu sanıyordum." diye homurdandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dayısının eşi olduğuna göre yengesisin. Ama ne zaman ayrıldınız, o zaman teyzesi olursun."

Gözlerindeki yıldızlar muziplikle parlıyordu.

"Vazgeçmeyeceksin değil mi?"

"Cık! Ben senin kadar çabuk pes etmeye niyetli değilim. Ki önümde birbirlerinin gözlerinde kavrulan iki ruh ve beden varken..."

Mirsu'nun bahsini ettiği o bakışları o geceden başka hiç görmemiştim. Ama yine de sessiz kalmayı yeğledim. Ne kadar üzerinde konuşursak konu o kadar uzayacaktı.

"Arzu ettiğiniz bir menü var mı, Mirsu Hanım?" odaya giren yardımcısı konuyu kapatmamız için fırsat vermişti. Önce "Yok." dedi ama sonra aklına gelen fikirle gözleri ışıldadı. "Şakşuka istiyorum. Ama sirkesi ve sarımsağı biraz yoğun olsun, lütfen."

"Tabii Mirsu Hanım." Aş ermenin geldiği nokta karşısında hayrete düşmüş gibiydi. Betül'ün ardından aceleyle çıkıp "Betül... Sosunu ben hazırlarım..." dedim. Kibar sesle yanıtladı, "Nasıl isterseniz, Miray Hanım."

"Anneannemizin yaptığı gibi mi?" diye sordu heyecanla odaya geri döndüğümde. Mirsu'nun daha şimdiden salyaları akmaya başlamıştı. Başımı salladım.

"Harika!"

***

Mirsu'nun ısrarla akşam yemeğini beraber yiyelim teklifine kayıtsız kalamadım. Aylar süren kırgınlığımızın son bulmasından sonra yemek teklifini geri çevirememiştim. Mirsu ile sohbeti özlediğim için geri çevirmek hiç çekici gelmemişti.

Şakşukanın sosunu yapıp dinlenmeye bırakmıştım. Şakşukanın lezzetinin birkaç sırrı vardı; bunlardan biri bir adet

kesme şeker ve sarımsağı mermer havanda dövmekti. Bir diğer sır da kızarmış sebzelerin sosla dinlenmeleriydi.

Şimdi sadece Cüneyt'in gelmesiyle sofraya oturmak kalmıştı.

Mirsu, öğleden sonra biraz daha iyi hissedince hemşiresinin onayıyla aşağıya inmişti. Şimdi birlikte, Cüneyt'i beklerken bebeğine aldığı giysileri gösteriyordu.

"Bunların hepsi çok tatlı... Renklere bak! Ben bu güzelliği yer bitiririm, bilesin." diye uyardım. "Biraz da bana bırakırsın, değil mi?" diyen sesi duyduğumda elimde olmadan irkildim.

Mirsad!

Neden gelmişti şimdi? Mirsu, biliyor muydu geleceğini? Cevabını öğrenme adına Mirsu'ya bir bakış attım. Ama o çoktan yerinden kalkmış, ağabeyi ile kocasını karşılamaya gitmişti.

"Nerede kaldınız?" diye azarlarken ağabeyine sarılıyordu.

"Nasıl oldun?" Cüneyt, endişeli sesle karısına sarıldı. Gün içinde pek çok defa görüşmüşlerdi. Ama sorusuna yanıt bulmak için gözlerinin gördüklerine de ihtiyacı varmış gibi dikkatle inceliyordu karısını

"İyiyim, Cüneyt. Miray geldikten sonra tamamen toparlandım. Arkadaşlığını özlemişim." derken sesi buruktu. Sonra melankoliden sıyrılma adına yüzüne sorgulayıcı ifade yerleşti. "Neden geciktiniz?"

"Son anda bir misafirimiz geldi." diye yanıtladı Cüneyt. Sesindeki esrarengiz ton ikimizin de dikkatini çekmişti. Kocasının yanağından öperken "Kimmiş bu misafir?" diye sordu Mirsu.

'Dedemiz." diye yanıtladı Mirsad. "Vasiyetiyle alakalı bilgi vermek için geldi." derken bakışları üzerime kaydı. Ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kamdaki koltuğa bakmamaya çalışıyordu beni utandırmamak için.

Mirsu, daha bir merakla "Neymiş peki?" sordu. Mirsad, omuzlarını silkerken "Dün gece onu dinlemeden çıkmıştım." dedi alayla. Alayı daha çok kendi ani çıkışınaydı. "Uzun bir hastalık dönemi geçirmiş. Müspet sonuçlanacağını ummadığı için hastalığını hepimizden gizlemeye karar vermiş. Kendine yangında öldü süsünü de bu sebepten vermiş."

Mirsu, biraz üzgün biraz da düşünceli bir sesle "Keşke bizimle paylaşsaymış." diye mırıldandı. Hemen ardından girdiği ruh hâlinden sıyrılma adına devam etti, "Neyse ya! Yemek hazır. Geçelim mi sofraya?"

"Üzerimi değiştireyim, hayatım." Cüneyt üst kata çıkarken Mirsad, ellerini yıkayacağını söyleyerek alt kattaki banyoya geçti.

"Mirsad'ın geleceğini biliyor muydun?" diye sordum Mirsu'ya. Bir fısıltıdan farkı yoktu sesimin.

"Ben davet ettim."

"Vazgeç, Mirsu. Bizden bir cacık olmaz artık." Sesim kırıktı.

"Ama az önce heyecanla titrediğini inkâr mı edeceksin? Ağabeyimin senden gözlerini alamadığını söylemiyorum bile."

Öyle masum bakıyordu ki ağır sözlerimi geri yuttum ve sadece "Beden dilini yanlış yorumluyorsun, Mirsu." dedim. Gözlerini neden üzerimden alamadığını sadece ben biliyordum; tenimi arzuluyordu.

"Bunu bir de yarın konuşalım." derken salona giren ağabeyini karşılamak için arkasını döndü. Ne yarın ne de daha sonra bu konuşma olmayacaktı, izin vermeyecektim.

Cüneyt inene kadar koltukta beklerken, iki kardeş masaya oturmuş muhabbet ediyordu. Ne konuştuklarını duyamıyor-

dum ama Mirsad'ın kaçamak bakışları hakkımda olduğu tezini güçlendiriyordu.

"Geldim!" diyen Cüneyt, merdivenlerden iniyordu. Her ne kadar eve gitmek istesem de kurbanlık koyun misali yerimden kalktım. Çaresizce karşısında oturacak, her lokmam boğazımdan inerken onun tarafından izlenecektim. Hem kelyif hem de acı duyduğum bu işkenceye başlamak için Mirsad'ın karşısına oturdum.

Cüneyt ve Mirsu şakşukadan göz doyuran miktarda tabaklarına almalarına rağmen Mirsad, dokunmamıştı. Ben de şakşukadan bir kaşık tabağımın kenarına aldım. Mirsu'nun da dikkatinden kaçmamıştı. "Abi? Sen şakşukayı severdin?" Mirsad'ın yerine Cüneyt yanıtladı. "Akşam bir görüşmesi var." Tüm odağı tabağındaki şakşukadayken sıradan bir sesle "Kiminle bu görüşme?" diye sordu Mirsu. Yüreğimi yakan soruyu dile getirse de ne Cüneyt ne de Mirsad, kim olduğu konusunda açıklama yapmadılar. Mirsu da üstelemedi. Oysa tadım kaçmış, her lokmayı yutmak eziyet hâlini almıştı.

Göz ucuyla Mirsad'a baktım. Beni izliyordu. Yüzümde ne gördüyse bir kaşı yukarı doğru kavis yaptı. Aklındaki soruyu yüzünden okunsa da dile getirmedi. Ama onun o bakışı ellerimin titremesine yetti.

Buluşacağı kişinin kim olduğunu tahmin edebiliyordum; Pınar'dı. Yurt dışından dönmüş olmalıydı. İçimde yaşadığım savaş, kıskançlıktı. Benim kocamdı ama onun yatağını ısıtıyordu. Farkındaydım; onları birlikte hayal ederek kendime işkence ediyordum. Dedemizin yeni kurgularının hedefinde olmamayı, Mirsad'la ayrılacağımızın zamanın çabuk gelmesi için içimden dua ettim.

Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranması bir yana, Pınar ile buluşacağını düşünmem bile ikisine olan nefretimi körüklüyordu. Buna daha fazla katlanamadığım için yemekten sonra gitmek için ayaklandım. Mirsad'ın ısrarla bıraka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cağını söyleyerek yalnız kalma planlarıma darbe vuracağını bilseydim o gidene kadar beklerdim. Ne kadar itiraz etsem de kararından döndüremedim.

Sessizlik içinde arabaya bindiğimde az önce yediğim şaşkınlıktan dolayı köpekler gibi pişmandım. Arabanın içi leş gibi sirke ve sarımsak kokacaktı. İçimden, kendime defalarca sövüp sayarken oturduğum koltukta iyice sinmiştim. Nefes almak için bile olsa ağzımı açmamak en hayırlısıydı.

Dakikalar sonra "Neden konuşmuyorsun, Miray? Küs müyüz?"

Başımı çevirip, yakışıklı profiline baktım. Odağı trafikti. Cevap vermekte geciktiğimi ima eder gibi soru sorarcasına yüzüme baktı. Buz mavisi gözleri merakla parlıyordu.

Başımı boynuma gömdüm. "Canım konuşmak istemiyor." dedim.

Kışkırtırcasına "Beni yine şaşırtıyorsun, Miray! Geçen yıl aramızda yaşananların hesabını sormanı beklerdim." dediğinde bedenim yanmaya başladı. "Ya da sabahına sana söyleyeceklerimi merak ettiğini söylemeni."

Cevap vermeden önümde akan trafiğe bakıyordum. Geçen yıl olanları hatırlamanın verdiği hisle yanmaya başlamıştım. Dönüp de Mirsad'a bakamıyordum.

Güzelyalı sahil yolunda ilerliyorduk. Israrlı suskunluğuma inat, ısrarlı bekleyişi sabrımı zorluyordu. Aniden sahil kenarına yanaştı. Şaşkınlıkla döndüm.

El frenini çekip kontak anahtarını kapattı ve ağır bir şekilde bana döndü. "Miray. Gözlerime bakar mısın?" dese de inatla dışarıya bakıyordum. Bisiklet yolunda soğuğa rağmen gecenin karanlığında körfezi seyreden insanlar vardı. Kapıyı açmak için hamle yaptığımda kapıları kilitledi. "Seninle konuşmadan bir yere gitmene izin vermeyeceğim."

Ağzımın kokusu bu şiddetteyken onunla bu kapalı alanda konuşamazdım. Başımı salladım. Çıkmak istiyordum. Sabırsız bakışlarım geri adım attırmak şöyle dursun, daha da inada bindirdi. Omuzlarımdan kavrayıp kendine çevirdi. "Neden benden kaçıyorsun?" diye sordu. Her zaman yaptığı gibi gözlerini kısmış, merak ve sabırsızca yanıtımı bekliyordu. Soluk kesici çekiciği nefesimi tıkıyordu. Kalbim tatlı tatlı kramplarla kasılırken burnumdan girip çıkan soluğum alev almıştı. Ağzımı açamamak ne büyük işkenceydi. Nefesim yetmiyordu ciğerlerime. Burun deliklerim yanmaya başlamıştı bile.

İmdadıma telefonum yetişti. Mirsad'ın baskıcı kollarından kendimi koparıp telefonumun ekranına baktım. Annemdi. Mirsad da görmüştü kim olduğunu, şimdi hafifçe geri çekilmişti.

"Ne haber kızım? Hâlâ Mirsularda mısın?"

Elimle ağzımı kapatırken annemi yanıtladım. "Yoldayım. Geliyorum, anne."

"Sesin niye boğuk öyle, hasta mı oldun?" diye sordu endişeye. "Ayrıca nasıl geliyorsun? Taksiyle mi?" Bu defa şüphe vardı sesinde.

"Hasta değilim, anne. Mirsad, getiriyor." Mirsad'ın yüzü ekşidi.

"Ah, harika! Hasta değilsin, değil mi? Sesin iyi gelmiyor."

Anneme ağzım kokuyor, elimle kapattım diyemiyordum. "Hasta değilim, anne."

"Tamam, kızım. Bekliyorum."

Annem telefonu kapatmasına rağmen kulağımdan çekmiyordum. "Kulağına mı yapıştı?" diye sordu Mirsad, sabırsız bir o kadar eğlenir sesle. Kızarmamın önüne geçemedim. "Daha benden ne kadar kaçacaksın, Miray? Önünde sonunda konuşmak zorundayız. Geciktirmen sadece sonucu geciktirecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağzımdan elimi çekmeden "Senin gidecek bir randevun yok muydu? Evime bırak ve gideceğin yere git bir an önce!"

"Siktir et randevuyu!" diye söylendi. "Ayrıca neden ağzını kapatıyorsun? Ağzına bir şey mi oldu?" Uzanıp kolumu aşağı indirdi. Şimdi büyük bir dikkatle ağzıma bakıyordu. Olağan dışı bir şey göremediği için bir kaşı yine yukarı doğru kavis yapmıştı. Sıkı sıkıya kapalı dudaklarımla gözlerim arasında bakışları gidip geliyordu. "Miray? Neyin var? Neden böyle garip davranıyorsun?"

Uzun zamandır ağzımdan nefes almadığım için ağzımın kokusunun had safhaya çıktığını biliyordum. Ama sabrım da had safhaya çıkmak üzereydi. Şakşuka yemek için bu geceyi bulduğuma mı yoksa Mirsad'a zorla yedirmediğime mi yanmalıydım.

Diğer elimle ağzımı kapatırken "Anla be adam! Kokudan rahatsız olmayasın diye debelenip duruyorum. Amma meraklısın ya! Ayrıca konuşmak istemiyorum."

Yüzündeki endişenin yerini şaşkınlık almıştı bu defa. "Bu muydu yani! Saatlerdir konuşmamakta ısrarın bundan mıydı?" Yüzüne boş boş baktım. Rahatsız olmadığı gibi şimdi gözleri farklı duyguyla parlamaya başlamıştı. Omuzlarımdaki eli boynuma kaydı. Başımı sağa sola çevirmemi imkânsız hâle getirdiği gibi kımıldayamıyordum. Etrafımızı kuşatan kıvılcım, Mirsad'ın yaklaşmasıyla her saniye artıyor, sesi kulaklarımı sağır ediyordu. Sonra o muhteşem dudakları dudaklarımı buldu. İlk defa onun tarafından öpülüyordum. O kanepede öpüşmemiş, sevişmiştik. Aradaki farkı artık biliyordum.

Şimdi dudakları dudaklarımda gezinirken daha fazlasını istercesine kendine çekiyordu. Üstelik sirke ve sarımsak kokan nefesime rağmen! "Miray!" diye soludu boğuk sesle. Temiz nefesi yüzüme çarptı. "Çok tatlısın."

Şaşkınlıkla "Sirke ve sarımsakla mı?" diye sorarken öpüşünden dolayı sesim titriyordu.

Kısık sesle güldü. Gülüşündeki yoğunluk kalbimi zıplattı. "Sen gerçekten inanılmaz bir varlıksın!" diye fısıldadı.

Varlık benim sözlüğümde yaratıkla aynı anlama geliyordu. Bu yüzden suratım asılmıştı.

Önce kısık şekilde başlayan kahkahası dakikalar geçtikçe yükseliyor, benim öfkem de aynı derece artıyordu. "Çok mu lezzetliydi?" diye sordu sakinleşmeye çalışırken. Küçük bir çocuğu anlamaya çalışır ifadesi beni gücendirmişti.

"Yeseydin kendin karar verirdin."

Gücenmemden bihaber "Yememe gerek yoktu. Seni yerken izlediğimde anladım. Ama dediğim gibi... Seni bıraktıktan sonra bir görüşmeye gitmem gerekiyor. Onur ile buluşacağım." dediğinde bendeki tüm yelkenler suya indi. Nikâh şahidimiz, Mirsad'ın arkadaşı ve şirket hissedarımız.

"Haklısın tabii. O hâlde beni bir an önce bırak da Onur ağabeyi bekletme."

"Anlaşıldı. Sen bu gece benimle konuşmayacaksın. Peki. Alacağım olsun. Seninle konuşmam gereken önemli şeyler var."

Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki? Az önceki öpüşü sadece anın büyüsüne kapıldığı için gerçekleşmişti. Sağlıklı düşünebildiğini sanmıyordum. Üstelik dün akşamdan beri yaşadığımız travma bunun en büyük ispatıydı.

İşte bu sebepten, ona o fırsatı vermeyecektim. Ne diyeceğini biliyordum. Söyleyecekleri canım yanacaktı ve ona bu fırsatı vermeyecektim. Sessizliğimi olumlu cevap olarak algılamış olmalıydı ki yeniden kontak anahtarına uzandı.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha ne istiyorsun benden?" diye haykırdım. Havaalanı yolcularının başı sesimin şiddetinden dolayı bizden yana dönmüştü.

Lefkoşa uçağının kalkmasına elli dakika vardı ve ben daha biletimi kontuardan onaylatamamıştım. Taksiden indiğimde karşımda bulmuştum Mirsad'ı. Sözde, kaçışıma engel olmak istediğini söylemişti ama son on dakikadır sorguluyordu.

Konuşmasına neden fırsat vermediğimi, Toprak'ı bildiğini, aramızda ne tür bir yakınlık olduğunu sorup durmuştu. Bunu sormaya hakkı var mıydı? Ben ondan Pınar'la aralarındaki ilişkinin ayrıntılarını istiyor muydum? Üstelik konuşması, hayatımızda ne gibi değişikliğe sebep olacaktı ki? Yine başladığımız yere dönecektik.

Okulumu bahane edip gidiyordum. Ama asıl kaçtığım Mirsad'dı. Onun kararsızlıklarla dolu hâlleri, iki gün önce arabada öpmesine ve konuşmaları gerektiğini söylemesine rağmen hiçbir girişimde bulunmaması beni yormuştu.

"Onunla görüşmeni istemiyorum!" diye uyarı dolu sesle homurdandı. Ona neydi ki? "Neden? Ne verdin ki ne istiyorsun? Hayat benim hayatım!"

"Miray!" diye sabırsız sesle soludu. Öfkesini hissetmemek imkânsızdı. "Burası yeri değil. Benimle gelirsen sana her şeyi anlatmak istiyorum."

"Çok bekledim, Mirsad Saygınerler!" Elimi göğsüne dayayıp "Dur artık! Artık senden bir şey duymak istemiyorum. Dolambaçlı sözlerinle kafamı karıştırmana izin vermiyorum. Beni rahat bırak! Bugüne kadar nasıl görmezden geldinse yine aynısını yap. Ben seni artık görmek istemiyorum. Seni istemiyorum."

"İnanmıyorum." derken çene kemikleri yüzünde dans ediyordu. "Beni sevdiğini görebiliyorum. Bunu hiç saklayamadın."

"Çünkü saklamak için hiç çaba harcamadım. Gör istedim. Ama sen inatla görmek istemedin. Artık sana karşı olan hislerim değişti. Toprak'ı tanıdıktan sonra bundan artık iyice emin oldum. Sen sadece akrabamsın. Bundan öte bir şeyim değilsin, olmayacaksın da."

"Miray!" diye itiraz etmeye çalıştı. "Şu an gördüklerim..."

"Sen ne görüyorsun bilmiyorum, Mirsad Saygınerler ama sana dakikalardır anlatmaya çalıştığım şey bittiği. Bu evliliğe olan inancım kalmadı. Sen bende öldün, Mirsad. Sen artık benim mazimsin; Toprak geleceğim." Artık acı çekmek istemiyordum. Artık onun tarafından yok sayılmak istemiyordum. İşte bu yüzden canım yana yana canını yakıyordum.

Biz hiç biz olmamıştık ve asla biz olamayacaktık.

İnanamıyor gibi "Gerçekten öldüm mü?" diye sorarken kendi nefesinde boğuluyordu. Buz mavisi gözleri kırgınlıkla solmuştu. Cevap vermeden önce yutkundum. "Öldün!"

Hiç tereddütsüz ve sert sesle "Öyleyse sana mutluluklar, Miray. Artık seni hiç rahatsız etmeyeceğim. Hoşça kal!"

Döndü arkasını ve tereddütsüz gitti.

Dizlerimin tüm enerjisi onun itirazsız çekip gitmesiyle çekildi. Dünya etrafımda dönerken düşmemek için valizimden destek alıyordum. Yanlış yerde park ettiği için iki polisin etrafında dolaştığı son model cipinin yanına giderken bir defa bile arkasını dönmedi.

Bu kadar kolay mıydı birinden gitmek?

İşte bu kadar kolaydı. O kadar kolaydı ki bir defa bile arkasına bakmamıştı.

Oysa yıllarca benim yaptığım gibi mücadele etmesini ummuştum, hemen pes edip gitmesini değil. Her şeyi kolay elde eden bir adamdan başka ne beklenirdi ki!

İyi bir savaşçı değildi iyi bir âşık olmadığı gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her şeyini vermeye gönüllü Toprak ile ilk aşkım, gözümü onunla açtığım adam arasında dağlar kadar fark vardı. Mirsad, hiçbir zaman tarafımdan sevilmeyi hak etmemişti. Bunu şimdi fark etmem ne acıydı. Ama artık kendime acımayacaktım.

Yeni sloganım; arabesk hayat *out*, eğlenmek ve hayatın tadını doyasıya yaşamak *in* olacaktı. Bunu da Toprak'ın dolaylı da olsa teklifiyle yapacaktım.

Yanağımdan süzülen yaşı hırsla silip kontuara yürüdüm. Benden başka yolcusu kalmamıştı ve memur sabırsızca bana bakıyordu.

***

Yine kaçmıştım.

Herkesten, hey şeyden kaçmıştım. Mirsu'nun konuşmasına bile fırsat vermemiştim. Mirsu'nun telkinleri ve umutları artık beni yorarken ona bu fırsatı vermeme kararı almıştım. Mirsad'ı hâlâ bu kadar severken, bu kadar arzularken Mirsu'nun nasihatlerine sadık kalamayacaktım. O yüzden kendimi onun olduğu ortamdan göndermiştim.

Dedemiz vasiyetini değiştirmeyecek, *düzen* nasıl başlamışsa o şekilde devam edilecekti. Yine de boşanmayacaktık. Bunca zaman dişimi sıkmıştım. Biraz daha sıksam ne kaybederdim ki. Mirsad'ın benim hisselerime ihtiyacı vardı ve bunu ondan sakınmayacaktım.

Kararlıydım. Yine de bir daha Mirsad'la aynı havayı solumayacaktım. *Onunla aynı ortamda bulunmamak için büyük çaba harcadım ve başardım* da. Sadece bir defa denk gelmiştik, minik Gökçe'nin aileye katılması şerefine İzmir'e gittiğimde.

Mirsu ile Cüneyt'in tatlı kızları Gökçe bir hastane odasında Mirsad ile yeniden, son bir defa bir araya gelmemize vesile olmuştu. Eve çıkmalarını beklemeden geri dönmüştüm.

Ailem, garip davranışlarımı sorgulamaktan vazgeçmişti. Ve böylece normal hayatıma geri döndüm. Hayatım o kadar normal olmuştu ki Toprak'la geleceğe dair planlar yapmaya başlamıştık.

Toprak'ın ailesiyle tanışarak büyük bir adım atmıştım yeni hayatım için. Annesi, babası ve ikiz kız kardeşlerinin karşılamaları içten ve samimiydi. Onlara hemen ısınmıştım. Ne Toprak ne de ben, geçmişimle ilgili hiçbir şeyi ailesinden saklamadık. Ailesi büyük bir olgunlukla karşılamıştı.

Dedemizin belirlediği süre dolana kadar ilişkimizi gizli tutacak, sonra da herkese Toprak'ı tanıştırıp evlenecektik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mirsad

Bu defa Cüneyt'i peşime takmamıştım. Lefkoşa'nın caddelerinde gezerken, Toprak Varlı denen adamı ve evlenmeye hazırlanan Miray'ı düşünüyordum. Miray'ı en son altı ay önce minik Gökçe doğduğunda hastane odasında görmüştüm. Bu, Miray'ın bildiği bir karşılaşmaydı. Oysa onu görme rutinliğim devam ediyordu. Şu an olduğu gibi.

Gün gün eriyip gitmesi çaresizliğimi daha da pekiştiriyordu. Her ne kadar onda ölmüş olduğumu söylese de gözleri aksini söylemişti. Hele o hastane odasında beni gördüğünde yüzünün beyaza çalması, iddiasını çürüttüğünün en büyük kanıtıydı. Beni unutmamıştı onu unutamadığım gibi.

Bir zamanlar o benim peşimden koşuyordu. Artık devran dönmüş, şimdi ben onun ardından koşuyordum. Belki hissettirmiyordum ama her adımından haberdardım. Toprak Varlı ile ilişkilerinde gelişme vardı; ailesiyle tanışmıştı. Bu beni kahretmişti. Ama bunu hak etmiştim.

Aşkından emin olsun diye diye kızı aşktan soğutmuştum. Şimdi de büyük bir hatanın arifesindeydi. Onu bu hatadan döndürmek için tek çare gözünü açacağım fırsatı yakalamaktı. Bunu nasıl yapacağımın fikriniyse Onur vermişti. Ama önce Toprak Varlı'nın karşısına tekrar dikilip bu savaştan çekilmediğimi yüzüne haykırmam gerekiyordu. Bu defa bunun için gelmiştim Lefkoşa'ya.

"Bu defa nasıl yardımcı olabilirim?" diyen adamın kendinden emin ve vakur duruşu beni etkilemedi. Masasının arkasındaki rahat koltuğunda otururken buranın hâkimi benim der gibiydi. Çarpık gülüşüm yüzüme yerleşirken gözlerimi üzerinde sabitledim. Masanın diğer tarafında bacaklarımı iki yana açarken son derece tehditkârdım. "Seni karımdan uzak durman için uyarmıştım." dedim sert sesle.

Adam, solur gibi güldü. "Vazgeçtiğini sanıyordum."

"Yanlış izlenim verdiğim için özür dilemem mi gerekiyordu?" dedim alayla.

"Öyle bir beklentim yok. Onu tanıdığım günden beri kızın günbegün nasıl yok olup gittiği senin için yeterli gelmedi mi? Kocası olarak onu mutlu edemediğine göre artık buna bir son verme vakti gelmişti. Sonuçta birkaç ay sonra boşanıyorsunuz."

"Ben istemediğim sürece böyle bir şey olmayacak!" dedim alayla.

Adam şüpheyle kaşlarını çattı. "Ne demek bu? Ne istiyorsun?" diye sordu kısa bir suskunluktan sonra. Ah, sonunda uyanıyordu.

Dişlerimi sıkarken "Karımdan uzak durmanı!" diye soludum.

"Onu sevmiyorsun bile. Niye bu ısrarın?"

Karşıdan öyle mi görünüyordum? Miray da görememişti onun için öldüğümü. "Ne biliyorsun sen? Sadece Miray'ın gözünden gördüğü kadarını biliyorsun."

"Seni gördüğü yeri iyi biliyorum. Ama buna değip değmediğinden emin değilim."

"Niye kendimi Miray'dan uzak tuttum sanıyorsun?"

"Birkaç fikrim var. Ama bunu bana sizin söylemenizi tercih ederim."

"Miray, bana âşık oldu."

"Bu suç muydu? Kendinizi fazla önemsiyorsunuz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Önemsediğim kendim değildim. Oydu!" dediğimde şaşırtmayı başarmıştım. "Yaşı küçüktü. Ama çocuk yüreğine güvenemediğim için onu kendimden uzak tuttum. Sadece onu incitmemek için. Çünkü o incindiğinde ben de kahrolacaktım. Az önce bana onu sevmiyorsun dedin ya. Tüm bunları onu sevdiğim için yaptım."

"Bir insan bir diğerine sevdiği için acı çektirmez." dedi kibirle.

"Daha önce yaşadım desem bir şey ifade eder mi?" dedim alayla.

Her iki kaşı hayretle havalanırken koltuğundan doğruldu. Karşıma geçip yüzüme dikkatle baktı. Esmer yüzündeki kahverengi gözleri anlayışla yumuşamış gibiydi. "Benden ne istediğine emin misin?" diye sorduğunda bu defa şaşıran bendim.

"Elbette." dedim hiç tereddütsüz. "Karımı seviyorum ve onu geri kazanmak için her şeyi yaparım."

Kollarını göğsünde bağlayıp "Mesela?" diye sordu.

"Aşkımı itiraf edeceğim." diye başladım.

"Miray'ı tanıyorsam bu yeterli değil." İtiraz etmek istiyordum Miray'ı benden iyi tanıdığını iddia eden adama. Ama yapamadım. Miray'ı kendimden o kadar uzaklaştırmıştım ki onu tanıdığımı söyleyemiyordum bile. Ne kendime ne ona bunun için fırsat vermemiştim.

"İkna edene kadar peşini bırakmayacağım."

"İnatçıdır." dedi bu defa.

"Ben de inatçıyım."

"Göreceğiz." dedi ve yeniden koltuğuna yürüdü. "Yolundan şimdilik çekiliyorum. Ama Miray'ı daha da kötü durumda bulursam inan bir dahakinde bu kadar sakin durmayacağım."

Ne demek istediğini anlamam için bu kısa cümle yeterliydi. Başımı ağır ağır salladım. "Miray'ı seviyorum." dedim yeniden.

Miray

Nisan ayının serin havası Adana'ya göre Rize'de daha fazla hissediliyordu. Bu soğuğa rağmen yaz geliyor, doğa uyanıyordu. Özlemiştim bu seremoniyi. Oysa çok değil, dört buçuk yıl öncesine kadar bu bahar uyanışının her anına tanıklık ederdim.

Havanın kararmasına iki saatten kısa bir zaman kalmıştı. Yolu bilmem, biraz sonra patlayacak olan fırtınayı görmezlikten gelmemi engellemiyordu.

Yirmi iki yaşıma gelmiş, üniversite bitirmiş, kendi ayakları üzerinde duran hanım hanımcık bir kız olmuştum. Şımarık, kabına sığamaz hâlimden eser kalmamıştı. En güzel haberse ayaklı bombalıktan terfi etmemdi. Bana bakan biri, yirmi iki yaşında bir genç kız değil, otuzunu aşmış olgun bir kadın görürdü. Nasıl bu hâle gelmiştim? Neydi bunun arkasındaki neden? Elbette zaman değildi. Bunun arkasındaki neden Mirsad'dı.

On yedi yaşımın en saf ve masum, ayakları yere basmayan havai kızından, otuzlu yaşlarını geçen, tüm hayallerinin asla gerçekleşmeyeceğine inanan bir kadına dönüştürmüştü beni Mirsad. Aşkın en acımasız hâliyle yüzleşmem olgunlaştırmıştı beni. Ama yaşadığım tüm acılara rağmen onu sevmekten asla vazgeçmemiştim. Toprak Varlı'nın varlığı dahi çözüm olamamıştı bu zavallı hâlime.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiralık arabayla Trabzon havaalanından ayrılalı bir saat olmamıştı. Babaannemi göreceğim için heyecanlı bir o kadar da hüzünlüydüm. Yaşlılığın verdiği durumdan dolayı uzun süredir rahatsızdı.

Yazlarını Rize'de geçiren annem ve babam, erken olması sebebiyle henüz İzmir'den dönmemişlerdi. Artık eski köy hayatımız gerilerde kalmıştı. Bunu, öldü bildiğimiz, geçtiğimiz yıl mezarından hortlamış gibi ortaya çıkan Suat Tur dedemize borçluyduk. Merkezinde Mirsad ve ben olduğum vasiyetinin getirileriydi.

Götürüsü de vardı bu vasiyetin. Hem de birden fazla!

Yanımdan geçen aracın hızı, daldığım geçmişten sıyrılmam gerektiğini söylüyordu. Dikkatimi yola verdim.

İki gün önce Engin ağabeyim, babaannemizin çok hasta olduğunu, gitmem gerektiğini söylediğinde tüm işlerimi geride bırakıp Rize'ye hareket etmiştim.

Patronum, yani sözlüm Toprak Varlı, ziyareti geciktirmemem gerektiğini söylemişti. Onu hatırlamamla soluk alma ihtiyacı hissettim. Bu ihtiyaç, ona duyduğum minnettendi. Mükemmel bir adamdı. Nazik, düşünceli ve bana âşık. Ben âşık mıydım; saygı duyuyordum aşkına ama değildim. Mirsad'dan başka bir şey düşünemezken başka bir adama nasıl âşık olabilirdim? Toprak, bunu biliyordu. Zamanla onu sevebileceğime inanıyordu.

Bu inancı kendimde bir bulabilsem...

Yine de kabul etmiştim evlilik teklifini. Bir yıl sonra Miray Saygınerler yerine Miray Varlı olacaktım. Soy ismimin değişmesi Mirsad'a olan hislerimi değiştirmeyecekti. Yine de bunun için her an dua ediyordum.

Hedefime yaklaştıkça gökyüzü kararmaya ısrarla devam ediyordu. Fırtına yakındı. İlçeye vardığımda köye giden yola saptım. Hava tamamen kararmıştı. Köy yolunu ezbere biliyordum. Bilmediğim, yoluma aniden çıkan, farları dahi yan-

mayan arabadan dolayı yapacağım hareketti. Frenlere sertçe asılırken öne doğru savruldum. Önüme çıkan, trafik kurallarından bihaber bu görgüsüze haddini bildirmek istemiş ama buna vakit bulamamıştım. On dakika önce amcamla konuştuğumda babaannem için durum hiç iç açıcı değil demişti. Üstelik babamlar da yola çıkmıştı. İşte bu bilgi, önüme çıkan araç sahibini es geçmem gerektiğini söylüyordu.

Üstelik aracın farları yanmadığı için şoförü görmeye fırsatım olmamıştı. Araç sahibi, suçlu benmişim gibi aracından çıkmış, üstelik kapımı hızla açmıştı.

Adamın başında kar maskesi vardı. Neler oluyor demeye kalmadan başıma bir çuval geçirdiği gibi kolumdan kavrayıp beni dışarı sürükledi.

"Hey!" diye çığlık attım gayri ihtiyari. "Ne yaptığını sanıyorsun?" dememe, deli gibi çığlıklar atmama rağmen beni omzuna aldığı gibi kullandığı arabanın içine savurdu. "Hayvan!" diye haykırdım düştüğüm yerden geriye doğru. Düşerken omzum sert bir şeye çarptığı için biraz canım yanmıştı.

Bir gayretle başıma geçirdiği çuvalı sıyırmak için hamle yaptığımda çoktan kollarımı arkama alıp üstüne sıkıca bağlamıştı bile. "Ne yaptığını sanıyorsun? Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Ardı ardına sorularımı sıralarken adamda tık yoktu. Sağır mıydı bu hödük? Ne kadar bağırsam, ne kadar soru sorsam da tepki vermediği gibi, yapmakta olduğu işinden hiç geri kalmıyordu.

Kimdi bu adam? Neden kaçırıyordu beni? Kaçırıldığıma inanamıyordum! Yeniden, son bir çabayla "Cevap versene, hayvan!" dedim.

Yine sessizlik.

Cevap vermek şöyle dursun, kapı hızla üzerime kapandı. Aracın bagaj kısmı olmalıydı. Sert döşemeden başka bir şey hissedemiyordum. Yüzümü açamıyordum ama seslerden ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler olduğunu tahmin edebiliyordum. Adam, kiralık aracını yol kenarına alıyordu.

Dakikalar sonra ön kapı açıldı ve kontak anahtarı çevrildi.

Gerçekten de kaçırılıyordum!

Telefon? Telefonum yan koltuğun üzerindeki çantamda kalmıştı. Kimse ulaşamayacaktı. İçim korkuyla kasıldı. Kim kaçırıyordu beni? Asıl soru; niye kaçırılıyordum? Mutlaka bir yanlışlık olmalıydı. Yanlış kişiyi kaçırıyor olmalıydı bu hödük!

Ayaklarımın bir hedefi olmasa da tekmeler savuruyordum. Araç, sağa sola savrularak ilerlerken, hız ibresi dibe dayanmış olmalıydı. Virajlı ve dik bir yolda durmaksızın ilerliyorduk. Nereye götürülüyordum? Bana ne yapmaya niyetliydi? Tek başına mıydı? Kafamda deli sorularla tepinirken yorulmuştum. Bu böyle olmayacaktı.

"Kimsiniz? Nereye götürdüğünüzü sanıyorsunuz?" Yine cevap yok. Belki daha yumuşak bir üslupla yaklaşırsam adam konuşmaya yanaşırdı. "Yanlış kişiyi kaçırdığınıza eminim. Ben evli bir kadınım. Kocam bu yaptığınızı öğrendiğinde çok kötü şeyler olacak. Beni bırakın. Söz, kimseye bu yapmaya kalkıştığınızı anlatmayacağım. Babaannem çok hasta! Yolumu gözlüyor. Yaşlı bir kadını gözleri açık göndermeye gönlünüzün elvermeyeceğine inanıyorum. Bırakın beni, lütfen"

Adamda yine tık yoktu! Korkum anbean artıyor, umutsuzluk her geçen saniye daha da büyüyordu. Üstelik ana yoldan çıkmış, taşlı yolda ilerliyorduk. Her nereye götürülüyorsam, kilometre değiştikçe aracın içindeki hava soğuyordu. Bu demek oluyordu ki yukarılara çıkıyorduk. Burnum, aracın kaloriferinin çalışıyor olmasına rağmen soğuktan sızlamaya başlamıştı.

"Nereye götürüyorsun be adam! Dağa mı kaçırıyorsun! Kimsin sen?" Kendimi bir an deli gibi hissettim; bağıra çağıra konuşurken sadece kendim duyuyor gibiydim. Aklımı kaçır-

mak üzereydim. "Ya şu ağzını bir açsana! Dilini mi kestiler? Niye konuşmuyorsun? Sesinden tanıyacağımı mı düşünüyorsun? Merak etme, balık hafızalıyım, hatırlamam."

Her şeye rağmen adam, konuşmamakta ısrarlıydı.

Belki de tanıdığım biriydi. Kim olabilirdi ki? Aklıma kimse gelmiyordu. Bana, aileme düşman kimse yoktu ki! Yoksa ben buralarda yokken düşman mı kazanmıştık? Belki de yanlış kişiyi kaçırıyordu. Öyle olmasını diledim.

Bana cevap vermeyeceğini bilsem de konuşmaya devam ettim. Belki çenemden dolayı amacından çevirebilirdim. "Bence siz yanlış kişiyi kaçırıyorsunuz. Ailem, buralarda sevilen ve saygı duyulan bir ailedir. Üstelik kocam, beni her nereye götürürseniz götürün, bulacaktır. İnanın bana, sizi bulduğunda da hiçbir kemiğinizin sağlam kalmayacağını garanti ederim. Kocam, milli boksördür." Ne diyordum ben ya! Korkumdan ayarı iyice kaçırmıştım. Mirsad ve boks. Adam, vücudunu fit tutmak için spor yapardı ama boks, asla! O muhteşem ellerinin zarar görmesini istemezdi.

Adamda yine tepki yoktu. Hiç mi korkmamıştı? Yüzünü göremiyordum ki.

Sustum. Susmak sanırım en hayırlısıydı.

Ben susmuştum ama bu defa fırtına başlamıştı. Aracın tavanı, yağmur damlalarıyla dövülüyordu. Bu kâbusun daha ne kadar devam edeceğini düşünürken araç, sert bir frenle durdu. Kontak kapandı. Nefes bile almıyordum. Kasılmış hâlde olacakları beklemeye başladım. Beni neyin beklediğini bilmediğim için kendimi her türlü olasılığı hazırlamalıydım. Tecavüz mü edecekti? Kalbim korkuyla kasılırken, soluklarım hızlandı. Bu da mı gelecekti başıma!

Aracın ön kapısı açıldı ve adam indi. Dışarıdaki sağanak yağmura eşlik eden adımları yüreğimi ağzıma getiriyordu. Bagajın kapısını açıp üzerime bir şey attı. Battaniye olmalıydı. Üzerim açık kalmayacak şekilde sarıp sarmaladığında şimdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana dokunmayacak diye düşündüm. Pek bi düşünceli diye aklımdan geçse de korkudan kalbim deli gibi atıyordu. İşini bitirince kapı geri kapandı.

Sonra bir kapı daha açıldı önde. Adam yeniden araca bindi. Bu defa arka koltuğa geçmiş olmalıydı. Kumaş hışırtıları arasında birkaç saniye geçti. Sonra derin sessizlik.

"Neden buradayız?" diye sordum. Sessizliğe tahammül edemiyordum. Korku, tüm hücrelerime ulaştığı gibi, kendine yer edinmişti.

Cevap yine yoktu! Bu adam, kesin sağır ve dilsizdi. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Bu kadar soruma mutlaka bir tepki gelirdi.

Yine de dakikalar boyunca cevap vermesi için bekledim... Bekledim... Ama sessizlik uzamaya devam ediyordu. Üstelik aracın kaloriferi kapanmadığı hâlde içerisi soğumaya devam ediyordu. Bu iyiye mi işaretti, kestiremiyordum. Başımdaki çuvaldan dolayı körden bir farkım yoktu. O yüzden tazı gibi kulaklarımı dikmiş, bir ses duymaya çalışıyordum.

Ama bir ses yoktu düzenli nefesinden başka. Ah! Bir ses vardı; şiddetini her dakika arttıran yağmur. İstemsizce ürperdim.

Bu durum iyi mi kötü müydü kestiremezken, tanımadığım bir adamla, bir arabanın içinde sonsuzluğu mu bekleyecektim? İnanılır gibi değildi.

***

Zaman kavramını yitirmiş olmalıydım, kapının açılma sesiyle sıçradım. Kollarımın arkada bağlı olması kâbusumu hatırlatmıştı. Sabah olmuştu! Başıma geçirilmiş çuvala rağmen aydınlığı hissediyordum. Bedenimin tutukluğu görmezden

gelemeyeceğim kadar şiddetliydi. Hem zihin, hem beden olarak bitkindim.

Kapı aniden açıldığı gibi toparlanmama fırsat verilmeden bir kol beni kavradı. Korkumdan dolayı istemsizce çığlık atarken, tecavüz düşüncesiyle debeleniyordum. Ama adam, benden katbekat güçlü olduğu için hiç zorlanmadan yeniden omuzlamıştı. Arabanın kapısı çarpılırken adam çoktan yürümeye başlamıştı bile. Yürürken ezilen zemin karlıydı! Karın ezilme sesi kulaklarıma dolduğunda bedenim soğuğun da etkisiyle donma noktasına gelmişti. Burası neresiydi?

Allahım! Hangi dağa kaldırmıştı beni?

Yeni korku dalgası yüreğime çöreklenirken çığlıklarımın ardı arkası kesilmiyordu. Tüm bunlara rağmen adam hiç oralı olmuyordu. Etrafta hiç mi insan olmazdı, nasıl bir yere getirmişti böyle?

Bu da neydi? Çığlıklarıma rağmen bir homurtu kulağıma geliyordu.

Başka bir araç mı? Neydi bu? Motor gürültüsü çok güçlüydü. Üstelik yaşadığım olumsuzluklar yetersiz gelmiş gibi şiddetli rüzgâr vardı.

Adam, güçlü motor sesi olan aracın zeminine beni bıraktı. Başka biri, koltuğa oturttu ve kemeri bağladı. İki kişi miydiler? Başkaları da var mıydı? Farklı bir kemerdi, metal sesleri geliyordu. Biraz sonra aynı kemer bağlama sesi hemen yanımdan gelmeye başladı. Beni kaçıran adam olmalıydı.

"Kimsiniz? Eminim ki yanlış kişiyi kaçırıyorsunuz. Yüzümü açsanız hata yaptığınızı anlayacaksınız."

Cevap olarak kulağıma peltor kulaklık takıldı. Neler oluyordu? Üstelik motor sesine pervane sesi de eklenmişti. Bu neydi? Tüm bunlar yetmemişti, bindiğimiz araç salıncakta sallanır gibi sallanmaya başlamıştı. Helikopter miydi? Yeni bir korku ve panik dalgası beni sarsarken bağlı olduğum em-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

niyet kemerinden kurtulmaya çalıştım. Ellerim bağlıyken ne kadar başarılı olunabiliyorduysa o kadar başarılıydım; hiç!

Helikopter!

Yaşadıklarım gerçek olamazdı!

Başta teleferik motoru olmak üzere, her tür motorlar yüzünden ne teleferiğin motoruna yaklaşmış, ne de Toprak'ın iş seyahatinde kendi kullandığı helikopterine binmiştim. Şimdi, isteğim dışında bu kutuya bindirmişlerdi. Sakinleşmek için derin soluklar alırken, hiç başarılı olamıyordum. Soğuk havaya rağmen ter içinde kalmıştım. Başıma çuval geçirildiği için adamlar bendeki tuhaflığı görmüyorlardı.

Motorlara karşı oluşan korkumun miladı altı yaşımdı.

O olay, bende büyük travmaya neden olmuştu. Yıllar boyunca teleferiğin ve halatlarının yanına on metreden fazla yaklaşamamıştım.

Adamlar söz birliği etmiş gibi hiç konuşmuyorlardı. Pilotun da sağır ve dilsiz olma olasılığı olmadığına göre bilinçli olarak konuşmuyorlardı. Onları tanıyacağımı biliyorlardı. Kimdi bunlar? Ne istiyorlardı benden?

İyi miydi kötü müydü, kestiremiyordum ama korkumu yatıştırmayı başaramadan götürüldüğüm hedefe varmıştık. Helikopterin alçalmaya başladığını hissediyordum. Neden sonra pervaneler durup motor sesi alçalınca kapı açıldı. Az öncekinden daha ıslak, soğuk hava anında bedenime çarptı. Adamın biri, bağlı olduğum kemerleri çözerken diğeri, üzerime battaniye olduğunu tahmin ettiğim bir şey atıyordu. Geldiğimiz noktadan daha yukarısı olmalıydı. Bu kadar soğuk olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Artık bağırmayı, tepinmeyi bırakmıştım. Pes etmemiştim. Sadece uygun zamanı kolluyordum. O kadar kolay değildi bir Laz kızını dağa kaldırmak. Yüzümü açmalarını -önünde sonunda olacaktı- kaçırma, nedenlerini öğrenene kadar bekleyecektim. Neyle karşı karşıya kaldığımı öğrenmeliydim.

Kemerlerden kurtaran adam, helikopterden indirdikten sonra, kollarım arkada bağlı olmasına rağmen yeniden omzuma yükledi. Şimdi adamların karı ezen ayak seslerinden başka bir ses yoktu. Helikopter, geri dönmeyecek miydi? Bunun iyi mi kötü mü olduğunu kestiremiyordum. Bu adamlar silahlı mıydı, ne kadar tehlikeliydiler bilmiyordum. Ellerimin bağlı olması ve yüzümün hiç açılmaması dışında başka bir utanç yaşamamıştım. Umarım yaşamazdım. Belirsizliğin verdiği duygu, korkumu her saniye daha da çoğaltıyordu.

Yol bitmişti.

Karı ezen ayak seslerinin yerini şimdi ahşap zeminde gezinen ayak sesi almıştı. Hedeflerine gelmiştik! Kalbim hoyratça sıkıştırıldı.

Ne zaman ki adam, omzundan indirmeden anahtarı kilit yatağında döndürmeye başladı, sakinliğimin yerini içimde büyüyen korku aldı. Korkudan kalbim ağzımın içinde atıyordu. Başıma ne gelecekti? Bunun için hayal gücümü zorlamama hiç gerek yoktu. Bana her ne yaşatacaklarsa arkalarında iz bırakmamak için sonunda beni öldüreceklerdi.

Onlar öldürmeseler bile sonunda ben kendimi öldürecektim. Yaşatacaklarının ardından hayatta kalmamın bir anlamı olmayacaktı. Mirsad'dan yana ümidim yoktu ama Toprak'a bakacak yüz bırakmayacaklardı. Buna dayanamazdım.

Nedense bunları yaşarken ikinci adamın varlığını hissedemedim. Neredeydi? Tek tek mi tecavüz edeceklerdi?

Korkunun pençesinde kıvranırken adamın omzunda mücadelemi sürdürüyordum. Teslim olmaya hiç niyetim yoktu. Ölürsem arkamda kanıt kalmasını istiyordum. Baldırlarımı sıkıca kavramış ellerin mengenesinden kurtulmak o kadar kolay değildi. Ama imkânsız da değildi. Bacaklarımı rastgele salladığımda kasığına denk gelmiş olmalıydı ki adamın dudaklarından ufak bir inleme kurtuldu. Adam, tekmelerimin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hışmından kurtulmaya çalışırken, dişlerinin arasından küfür savurdu.

Tam sesin sahibini tanıyacağım dediğim sırada kalçama şiddetli bir şaplak geldi. "Rahat dur!" diyen sesi duyduğumda artık şüphem kalmamıştı. Dünyamın bir an için durduğunu, saniyesinde ters dönmeye başladığını hissettim. Bu gerçek olamazdı. Yoksa gerçek miydi?

"Mirsad!" derken sesim sevinç ve şaşkınlık arası bir çığlık şeklinde çıkmıştı. Bunca korku, bunca tedirginlik...

"Benim, karıcığım." derken gülmeyi bastırmaya çalışır hâli kulaklarıma kadar geliyordu.

Rahatlamam öfkemle yer değiştirirken "Bırak beni! İndir beni!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Hiç öyle bir niyetim yok. Ayrıca... İstediğin kadar bağırmakta özgürsün. Kimse sesini duyamaz."

"Bu ne demek şimdi? Çıkar şu başımdakini!"

"Sabret, karıcığım. Az kaldı."

Tepinmeye devam ederken kapı gıcırdayarak açıldı. Şimdi içerideydik. Soğuk bir nebze azalmıştı ama kesinlikle yok olmamıştı. Ellerimin arkada bağlı olmasının etkisiyle donma noktasına gelmişti. Ayaklarım yere değerken az önceki kadar korkmuyordum. En azından bildiğim biriydi. Ama neden buraya getirildiğimi henüz anlamış değildim.

"Ellerimi açar mısın?"

"Henüz değil."

"Henüz değil ne demek! Amacın ne senin? Delirdin mi? Bari şu başımdaki lanet şeyi çıkar. Kör gibi hissettirirken daha çok sinirlerimi bozuyor."

"Henüz değil." dedi yeniden.

"Hangi kafadasın sen! Burası neresi? Niye bu kadar soğuk? Neden dışarıda kar var?"

"Miray! Sus artık!" diye homurdandı.

"Susmamı istiyorsan ağzıma da bir bez tıka!" diye tısladım. Bu adam manyak mıydı?

"Daha iyi bir fikrim var." dedi ve başımdaki çuvalı burnuma kadar kaldırdı. Ne yapmaya çalıştığını anlamak için bekliyordum. Nefesinin rüzgârı dudaklarıma vurduğunda tanıdık kokusunu duymanın verdiği hisle kalbim şakıdı. Allahım! Ben bu adamı nasıl unutmayı başaracaktım. Dört buçuk yıl uzaklarda olmak yeterli gelmemişti. Fizan'a gitsem bir faydası olur muydu?

Dudakları dudaklarımı bulduğunda ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Bu gerçek miydi? Mirsad beni tutkuyla mı öpüyordu? Rüya mıydı? Sık aralıklarla gördüğüm rüyanın tekrarı olmalıydı. Bu gerçek olamayacak kadar inanılmazdı! Şaşkınlıktan açılmış ağzım, onun ağzı tarafından fethediliyordu. İstemsiz inilti boğazımın derinliklerinden yükseldiğinde Mirsad'ın eli belime dolandı. Bedenimi sert bedenine yaslarken öpüşü daha da derinleşmişti.

Allahım! Elleri bedenimde sabırsızca dolanırken aklımı yitirmek üzereydim. Ellerim bağlı olmasa biliyordum ki onun ellerinden aşağı kalmayacaktı.

Yine de tüm bunları yaşarken kafamda deli sorular vardı. Neler oluyordu? Mirsad'ın amacı neydi? Boşanmamıza şunun şurasında birkaç ay kalmışken, bu yaptığı neydi?

Tatil için İzmir'e geldiğimde o gece Mirsu'nun evinin koltuğunda da aynı böyle öpmüştü. Ama o zaman sarhoştu.

"Mirsad!"

O gece olduğu gibi "Söyle, karıcığım." diye kulağıma doğru boğuk sesle fısıldadı. Emindim, şu an kesinlikle sarhoş değildi!

Ensemdeki tüyler zevkle dikildi. Buna rağmen o gece yaptığım gibi teslim olmak yerine "Ne yaptığını sanıyorsun!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

derken ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ama mümkün değildi. Kolları bir mengene gibi belime dolanmıştı. Üstelik bedenine dayamıştı.

Nasıl bir ikilemdi bu; kollarında olmak doyumsuz zevk verirken, ondan bir o kadar nefret etmek... Yıllarca bana yaşattıklarından sonra bu ne samimiyetti? Yıllarca gözüme soka soka Pınar'la fingirdeşmelerinden sonra bu ne yılışıklıktı?

Pınar'ı hatırlamanın verdiği hisle "Benden uzak dur!" diye dişlerimin arasından tısladım. "Beni buraya niye getirdin?"

"Sırayla cevaplayacağım karıcığım, sırayla... Ama önce yıllardır yapmak istediğimi yapmanın tadını çıkarmama izin ver."

Bedenim beklentiyle ateşe atılmışçasına yanmaya başladı. Yüzümde çuval vardı da bunu göremiyordu. Ama çuvalın varlığının sinirlerimi zıplattığını öteleyemiyordum. "Şu başımdakini artık çıkaracak mısın!" derken sesim beklediğimden sinirliydi. Bu iyiydi, onun söylediklerinden etkilenmediğimi gösterirdi.

"Elbette, karıcığım." Başımdakini çekip çıkardığında ilk gördüğüm şey tutkuyla bakan bir çift buz mavisi göz oldu. Yüzü yüzüme çok yakındı, olması gerekenden daha fazla. Gözleri gözlerime kilitlenmiş olsa da dudakları yeniden dudaklarıma uzanıyordu. Ama buna izin vermemeliydim. Ayrılırken daha fazla acı çekmemek için öpüşünden sakındım. Dudaklarının sertliğini, öperken tutkusunu çok özlemiş olsam bile buna daha fazla izin veremezdim.

"Şunu demeyi keser misin? Karıcığım, karıcığım! Duyan başka yorumlayacak."

"Nasıl yorumlayacak?" diye fısıldarken çekici sırıtışı tüm yüzüne yayılmıştı. Allahım! Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Niye diğer erkekler gibi sıradan değildi?

"Gerçekten karı-koca olduğumuza."

Soluğuyla konuşurken "Öyleyiz ama..." diye bastırdı.

"Peki, ben niye bunu hiç hissedemedim?" diye sordum alayla. "Biz bir sözleşmenin parçalarıyız. Unuttun mu yoksa?" dediğimde yüzü asıldı. "Senin sözlerindi! Şimdi inkâr mı edeceksin?"

"Hayır. İnkâr etmeyeceğim. Artık *kendim* için sözleşmenin hiçbir hükmü yok. Karımsın ve karım olarak kalacaksın."

Şaşkınlıktan nefesim kesilirken "İki ay sonra bu iş biter!" dedim ısrarla. Oysa ne çok istemiştim bitmemesini. "Hayatımda başka biri var. Bu iş bittiğinde yoluma onunla devam edeceğim."

Elimin bağlı olduğunu umursamadan hırsla sarstığında canım yandı. Ama kararlılığımı ispatlamak için onun gözlerine bakmaya devam etmeliydim. Gözlerinin mavisi öfkeden laciverte çalmıştı.

Nişandan sonra annemle İzmir'e gittiğimde Mirsad ile Miray, sokak düğününe götürmüşlerdi. O zaman da böyle bakıyordu. O gece erkek köçekten kıskanmıştı Mirsad. Tabii o zaman anlamamıştım bunu kıskançlıktan yaptığını. Ah! Bu adamın her şeyini çok seviyordum. Öfkesini bile!

"Asla böyle bir şey olmayacak! Buna izin vermeyeceğim."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun, sevgili kocacığım?"

"Çok basit, sevgili karıcığım. Seni ikna edene kadar burada benimlesin."

"Nasıl yani? İki ay boyunca burada mı olacağız? Bu nasıl olacak? Beni nasıl tutmayı planlıyorsun?" Elimde olmadan sesim alaylı çıkmıştı.

"Nerede olduğumuza dair bir fikrin yok, değil mi?" diye sorduğunda yüzüne boş boş baktım. Cevap veremedim. Benim yerime o devam etti. "Pokut Yaylası aylardır senin gelişine hazırlanıyor. Şu an bu yaylada bizden başka kimse yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer dediği doğruysa bir yayladaysak gerçekten de ikimizden başka kimse yoktu. Karlar eridiğinde, yollar açıldığında insanlar yaylalara çıkarlardı. O yüzden mi helikopterle getirilmiştim?

"Diğer adamı unutuyorsun sanırım." dedim alayla.

"Pilot? Birazdan gidecek. Erzakları indiriyor."

Kendimden emin bir sesle "En az iki ay sonra yayla zamanı insanlar gelecek."

"O zamana kadar istediğimi alacağım." dedi emin bir şekilde.

"İstediğini almak?"

"Anladığını biliyorum. Ayrıntıya girersem yine kızarırsın."

Ayrıntıya girmesine gerek kalmadan kızarmıştım. Çünkü ima ettiği şeyi kabul edemezdim. Düşüncesi bile heyecanlandırırken bunu Toprak'a yapamazdım.

"Dışarıda kar var."

"Ne olmuş yani?" dedi sırıtarak.

"Sen İzmirlisin. Kar ve şartlarına dayanamazsın."

Yeniden sokuldu. "Diyorsun." Kalbim yeniden eski çılgın temposuna kavuşurken ondan uzaklaşmak için geri gitmek istedim. Ama ne yazık ki sırtım ahşap duvara dayanmıştı.

Yakınlaşmasını engelleme adına "Şu elimi çözsen? Canım yanmaya başladı." diye sızlandım. "Henüz değil." dedi yeniden.

"Ne demek henüz değil? Kaçmamın imkânsız olduğunu az önce sen söyledin ya! Neden çözmüyorsun elimi?"

"Henüz güvenimi kazanmadın. Şu ateşi yakayım. Söz, açacağım."

"Delirmişsin sen!" İnanılır gibi değildi!

Evin dışından pilot "Mirsad?" diye seslendi. Mirsad, tehditkâr bir şekilde yerimden kıpırdamamamı söyleyerek kapıya gitti. Kapıyı açmamıştı. "Bütün erzak yerine yerleşti. Başka bir şey yoksa fırtınaya tutulmadan ben gideyim."

"Tamamdır, devrem. Yardımların için teşekkürler."

"Biliyorsun... Söylemen yeterli. Konuştuğumuz gibi olacak değil mi?"

"Evet. Yolun açık olsun. Dikkat et!"

"Görüşürüz, devrem. Bir şey olursa nasıl ulaşacağını biliyorsun. Hemen gelirim."

"Elbette."

"Bol şans."

"Teşekkür ederim. İhtiyacım olacak."

Adamın kısık kahkahasının ardından uzaklaşan ayak sesleri belli belirsiz duyuldu.

İhtiyaç olduğunda mı? Haberleşmek için Kızılderili ateşi mi yakacaktı? Gerçekten burada bizden başka kimse olmayacak mıydı? Başka bir yol gerçekten yok muydu? Allahım! Buradan nasıl kurtulacaktım? O helikoptere yeniden bindirilme düşüncesi yüreğimin hoplamasına bile yetiyordu.

Mirsad geri geldiğinde yüzümdeki korkuyu görmüş olmalıydı. O çuvalı başıma geçirmeseydi baştan beri anlamış olacaktı oysa.

"Ne oldu? Bir şeye mi canın sıkıldı?"

"Geri dönerken helikopter olmak zorunda mı?" diye sordum. Sesim korkudan kısılmıştı. Şüpheyle gözlerini kıstı. "Senin helikopterle ilgili bir fobin mi var? Ağabeylerin bununla ilgili beni uyarmamışlardı."

Şüpheyle kaşlarım çatıldı. "Ağabeylerim? Ağabeylerimin bu durumumuzla ne alakası var? Dur, söyleme! Onlar bu işin içinde mi?" Başını ağır ağır sallarken sırıtışı yüzüne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yayılmaya başlamıştı. "Öldüreceğim onları!" diye soludum öfkeyle. "Başka kim biliyor?" diye sordum şüpheyle.

"Herkes." dedi kısaca.

"Babaannem?"

"Gayet sağlıklı. Torunumi uzma, eyi bak diye de uyardı."

Babaannemi taklit etmesi komiğime gitmişti. Uzanıp yanağımı avucunun içine aldı. Gözlerindeki sevgi gerçek miydi? Hep hayalini kurduğum gibi bakıyordu. Elini yanağımdan saçlarıma daldırdı.

"Sonunda seni gülümsetebildim."

"Sana kızgınlığım geçmedi." diye homurdandım. "Şu elimi çöz." diye yeniden şansımı denedim.

"Sonra." dedi ve beni bıraktı. "Önce şu ateşi yakıp seni rahat ettirecek ortamı yaratayım. Malum, elini çözersem bu işleri yapmama fırsat vermeyebilirsin." derken hain gülüşü yüzüne yerleşmişti. Sonra da L şeklindeki döşeğin karşısındaki kuzineye ilerledi.

Koltuğun sırtı cam duvardı ve gözünün ulaşabileceği noktada sıra dağlar uzanıyordu. Allahım! Manzara soluk kesiciydi. Sis denizindeymiş hissi veren pencerenin ardı uçurumdu. Güneşin canlılığı döşeğin üzerinde sere serpe yayılmıştı. Sanki bulutlar üzerinde seyahat ediyorduk.

Kapı kilitliydi ve pencereden kaçabileceğime ihtimal veremiyordum. "Başına vurup da kaçacağımı mı düşünüyorsun? Fikir çok cazip ama sonrası için bir planım yok. Malum, helikopter fobim var."

"Bilseydim daha bindikten sonra ellerini çözerdim. Helikopterden buraya kadar karda yürümek zordu." dedi sırıtarak.

"Ağır mıydım?" diye sorarken elimde olmadan bedenime, yaşadığım karşılıksız aşkımın karşılığını fazlasıyla aldığım sıska bedenime baktım.

"Ağırlığın değil adımlarımı karıştıran, yuvarlak kıvrımlarındı." derken en çekici yüzüyle baktı. "Hain! Buradan sağ kurtulduğumda bunun acısını senden çıkaracağım, Mirsad Saygınerler!"

Kısık kahkahası büyüyüp dağ evinin ahşap duvarlarında yankılanırken "Emrine amadeyim, karıcığım." dedi.

***

Bir kibritle hallolmuştu. Hazır kuzineyi herkes yakardı. Elbette hazır olurdu. Adam az önce demişti ya aylardır buna hazırlanıyor burası diye.

Mirsad'ın yeni hedefi, duvarın bir köşesine hazırlanmış mutfaktı. Hiç oyalanmadan çay demlemek için işe koyuldu.

Ayakta kalmıştım. Üşümüş ellerimi ısıtma niyetiyle siyah kuzineye yürüdüm. Mirsad'ın bir gözü üzerimdeydi. Umursamadım. Ellerim ısınsın diye yanan kuzineye sırtımı döndüm. Böylece Mirsad'ın minik mutfağındaki faaliyetlerini görebiliyordum. Dolaptan yumurta çıkarıyordu. Tavaya koyduğu tereyağı erirken kokusu bana kadar gelmişti. Acıktığımı o zaman anladım. Allahım, yirmi saattir hiçbir şey yememiştim.

Mutfak tezgâhının önündeki ahşap masaya iki kişilik servis hazırladı. Yumurta tavada pişerken, kahvaltılıklar birer birer masaya geliyordu. Ağzım sulanmıştı. Tüm işlerini bitirip çayları doldurduktan sonra yanıma geldi.

"Acıkmış olmalısın." İnatla cevap vermedim. "Dön arkanı, çözeyim." Dediğinde ikiletmedim. Bağı çözdü. Kollarım ve omzum, uzun bir süre bağlı olduğu için artık tutulmaya ve ağrımaya başlamıştı. Bileklerimdeki izlere öfkeyle baktım, kızarmıştı. Ama beklediğim kadar hasar yoktu. "Ben çok açım. En son yemeğimi dün öğlen yemiştim. Senin de benden aşağı kalır yanın olmadığını biliyorum." Yine cevap vermedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kuzinenin önünde durmaya devam ediyordum. Ama kokular direncimi kırmak üzereydi. "Hadi ama." Kolumdan tutup masaya çekiştirdi. Bu defa itiraz etmedim ama hevesli gibi de görünmedim.

Masaya oturduğumda Mirsad, karşıma geçti. "Çayına şeker ister misin? Unutmuşum şeker koymayı." derken mahcup gülüşü yüzüne oturdu. Kendi şeker kullanmadığı için masaya koymak aklına gelmemişti.

"Sen kullanmayınca kimse kullanmıyor tabii." dedim alayla.

"Benim kullanmadığımı biliyorsun yani?" Şaşırmıştı.

"On yedi yaşımdan beri." dediğimde yüzü sertleşti.

"Ah! Elbette." dedi kısaca.

"Ah, elbette derken?"

"Ah, elbette işte! Unutmaya çalıştığım bir gerçeği hatırlattın."

"Görmezliğe verdiğin, diyelim şuna." Canı sıkılsa da cevap vermek yerine yemem için tabağımı dürttü. İtiraz etmedim.

"Eee? Cevap vermedin." dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım. Neye cevap bekliyordu ki?

"Şeker?"

"Artık kullanmıyorum."

Tabağına peynir dilimleri yerleştirirken "Ne zamandan beri?" diye sordu. Eğleniyordu benimle.

"On sekiz yaşımdan beri." diye yanıtladığımda uzanmakta olduğu eli zeytin tabağını kavrayamadı. Yüzünden gölge geçerken bakışlarını gözlerimden kaçırıyordu.

Dakikalar sonra buruk sesle "Ne söylersen kabulümdür, Miray. Aramızdaki tüm sorunları halletmeden buradan gitmeyeceğiz."

"Aramızda bir sorun yok, Mirsad. Vakti gelince boşanacağız ve herkes kendi yoluna gidecek. Bu kadar basit!"

"Çıkar aklından boşanmayı! Öyle bir şey olmayacak!" Cevap vermeye yeltendiğimde eliyle durdurdu. "Şimdi kahvaltımızın tadını çıkaralım. Konuşmak ve tartışmak için çok vaktimiz olacak."

Lokmamla beraber ağzıma kadar gelen laflarımı yutmak zorunda kaldım. Çift karakterli mi olmuştu bu? Hem konuyu açıyor hem de sonraya bırakıyordu. Ama haklıydı. Yorgun ve açtık. Her şeyin vakti vardı. Vakti geldiğinde bu yaptığına pişman bir Mirsad olacaktı.

Karnım doyduğunda ilk gözüme çarpan, mutfak tezgâhının üzerindeki şirin pencere ve karla kaplı çerçeveleriydi. Dışarıda nasıl bir kar vardıysa pencereyi yarılamıştı. Üstelik dışarısının soğuğundan dolayı cam daha şimdiden buğulanmıştı.

Karnım doyduğu için ısınmıştım. İster istemez döşek arıyordum. Şimdi kuzinenin karşısında ne güzel uyunurdu, üstelik böyle uykuya özlem duymuşken diye aklımdan geçirirken "Üst katta yatak odası var. Ama yalnız uyumak için hiç iyi bir seçim değil." dedi.

"Müneccim misin?"

Kıkırdadı. "Yüzün yorgunluktan çökmüş. Bunun için müneccim olmaya gerek yok. Sen uyurken ben de gece için odun getireceğim."

"Çantam arabada kaldı, değil mi?" üzerimi değiştirmem gerekiyordu.

"İhtiyacın olmayacağı için almadım. Ama merak etme, çantan emniyette. Sana bir iyilik yaptım ve küçük valizini aldım. Belki benim aklıma gelmeyen bir şey vardır." derken bilmiş sırıtış yüzüne oturmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aklına gelmeyen şey mi?" Neyi ima ettiğini anladığımda yüzüm kızarırken "Yuh artık!" dedim şaşkınlıkla. "Ben tedbirli bir adamım. Uzun bir süre burada olacağımıza göre ihtiyaçlarını göz ardı etmemeliydim."

"İlaç da aldın mı bari? Malum, kafanı yararsam lazım olacak."

"Bak bu hiç aklıma gelmemişti. Tüh ya! Ama ilaç yerine bol bol odun var. Kafama indirecek daha etkili bir şey yok." Benimle alay ediyordu. "Eğer duş almak istersen biraz beklemen gerekecek. Kar taşıyıp kuzinede ısıtmam gerekiyor," diye devam etti.

"Sen ve su ısıtmak?"

"Burası medeniyetten uzak bir nokta... Hatırlamışken söyleyeyim; elektriğimiz de yok!"

"Elektrik yok mu? Doğru ya... Kaçkar'ın doruğuna yakınız."

"Aynen öyle!"

"Ben biraz uyuyayım o hâlde. Üst katta." diye vurguladım. Sinsi gülüşünü saklama gereği duymadan başını salladı. Salonun sol tarafındaki merdivenlere yöneldim.

Dört odadan meydana geliyordu ikinci kat. Hangi odada uyuyacağıma karar vermeden önce odalara tek tek baktım. Bu yayla evinin butik otel olarak hazırlandığı belliydi. Her oda iki kişilik hazırlanmıştı. Mirsad'ın odası ikinci kapının ardındaydı. Buruk gülümseme yüzüme oturdu. Trajikomikti ama beş yıllık kocamın odasını ilk defa görecektim. Nasıl bir zevk sahibi olduğunu dahi bilmiyordum. Düzenliydi, bizde kaldığı zamanlarda gözlemlemiştim.

Geçmişin anılarından kurtulmak için başımı sallarken odaya yakından bakma dürtümün önüne geçemedim. İki kapılı gardırop kapağını açarken Mirsad'ın giysilerinden başka ne bulacağımı bilmiyordum.

Ama yanılmıştım!

Dolabın yarısında onun giysileri yer alırken diğer yarısında kadın giysileri vardı. Bunlar benim içindi! Aynı dolabın içinde yan yana durması beni heyecanlandırsa da bu kabul edilir değildi. Kapağını geri kapatmak üzereyken dolabın kuytu köşesinde paket gördüm. Bunlar peddi! Allahım! En mahrem anımı gerçekten de düşünmüştü!

Yatağın her iki yanında duran komodinlere yürüdüm. Üst çekmecede kadın iç çamaşırından -mütevazı seçiminden dolayı tebrik etmeliydim- ne gerekiyorsa vardı. Alt çekmeceyi açtım. Orada da her kalınlıkta ve renkte çorap ve patikler, elde örülmüş çoraplar vardı. Yatağın diğer tarafına geçip çekmeceleri açtığımda Mirsad'a ait çamaşır ve çorapları gördüm.

İnanılır gibi değildi! Oda, ikimizin birlikte uyuyacağı şekilde hazırlanmıştı!

Bu kabul edilir değildi. Öfkeden içim kaynarken, odadan hışımla çıktım. İlk an aşağı inip bunun hesabını sormayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Onunla uyumak da ne demekti! Ayrıca kendi küçük valizimde olanlar bana yeterdi.

Mirsad'a en uzak oda maalesef ki çaprazındaki odaydı. Başka şansım yoktu. Kapıyı araladığımda yine çift kişilik bir yatak karşıladı beni. Basit döşenmiş oda temiz ve ferahtı. Yazın buralar kim bilir ne kadar güzeldi. Hayal etmek aslında o kadar da güç değildi.

Pencerelerinin kanatlı kepenkleri sıkıca kapatılmıştı, dışarısı görülmüyordu. Kaçma olasılığımın önüne geçmek için mi ısıdan tasarruf etmek için mi kapatılmıştı kestiremiyordum. Tüm odaların pencereleri aynı şekilde kapalıydı çünkü.

Yine de oda çok soğuktu. Yorganı açıp paçalarının hafif nemli olmasını umursamadan elbiselerimle ve üzerimdeki kalın hırkaya rağmen yatağa girdim. Yatak o kadar soğuktu ki ıslak gibi hissettiriyordu. Burada değil uyumak, ısınamayacaktım bile. En iyisi aşağıda kuzinenin karşısında uyumaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aşağı indiğimde Mirsad'ı bulamadım. Odun getireceğini söylediğine göre dışarıda olmalıydı. Peşimde getirdiğim battaniyeyi üzerime örtüp sedirin üzerine kıvrıldım. Hava kapalı olduğu için saatten bihaberdim. Saat takmayı alışkanlık hâline getirmediğim için şimdi bunun eksikliğini hissediyordum. Dünyadan izole olmuştuk. Korkutmuyor değildi bu bilinmezlik. Bir bilinmezlik daha vardı; Mirsad'ın planları.

Ailemin her bir ferdi, Mirsad'la birlikte olduğumu biliyorsa bir beklenti içinde olmalıydılar. Peki, Toprak? Onun haberi var mıydı başıma gelenlerden? Burada iradem dışı tutulduğumu bilseydi mutlaka gelirdi.

Gider miydim?

İşte bunu bilmiyordum.

Mirsad'ın planlarını öğrenmeden gitmek istemiyordum. Niye peki? Neyin umuduydu? Sevgime karşılık mı bulacaktım? Oysa yıllarca acı çekmemiş miydim unutamadığım için?

Yoksa dedemiz yeni bir vasiyet mi açıklamıştı? Beklenirdi ondan.

***

Yüzümde gezinen parmakların dokunuşuyla gözlerimi araladım. Mirsad, bir nefes yakınımdaydı. Rüya değildi diye düşündüm ilk an. Kâbus-rüya karışımı hatıralar Mirsad'ın yüzünü görmemle yeniden hayat bulmuştu.

Odanın içi loştu. Akşam olmak üzereydi. Kuzinenin aralık kapısından sızan ışık huzmesi duvarlarda oyunlar sergiliyordu.

"Mirsad." Sesim uyku mahmurluğuyla yoğrulmuştu.

"Buradayım, hayatım." Hayatım mı? Bünyem onun tarafından dile gelen tatlı sözleri yadırgıyordu. Yattığım yerden

doğrulup oturdum. "Yüzünü buruşturman hoşuma gitmiyor." Kendi kendine söyleniyor gibi mırıldanmıştı.

"Katlanacaksın artık gidene kadar."

"Senin her şeyine katlanırım." diye fısıldadı yüzüme doğru. "Sadece benden gitmene katlanamam." derken sesi sertti.

"Mirsad!"

"Söyle Aşkum."

"Bana Aşkum deme!"

"Niye? Engin ağabeyin Yasemin'e söylerken çok eğleniyordun."

"Eğleniyordum. Babaannemin diline düşmüşlerdi."

"Büyüklerin sana öğretmedi mi başkalarıyla dalga geçme, döner dolaşır seni bulur diye?"

"Beni bulan tek şey..."

"Devam et, aşkum!" Cevap vermeyince kendi devam etti. "Benim. Ama iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyorsun. Sana yardım edeceğim. O gün buradan giderken kararını vermiş olacaksın."

"Ben şimdi gitmek istiyorum desem, bu çabanı sonlandırır mısın?"

"Hiç şansın yok!" Ayağa kalktı ve kovadaki odunlardan iki tanesini kuzineye attı. "Biz karı-kocayız, aşkum! Ve yeri geldiğinde gereklerini yerine getireceğiz."

Gerekleri?

"Tecavüz mü edeceksin?" Kalbim heyecanla zıplamaya başladı. Bunun tecavüz olmayacağını ikimiz de biliyorduk. Hâlâ ona bu kadar tutkunken, bu tecavüz olmayacaktı.

Allahım! Bana bir yol göster.

Ateşin ışıkları, bu defa Mirsad'ın yüzünde oyuna geçmişti. Arzu dolu gözlerle yüzüme baktı. Yüreğim zıpladı. Neden bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar çekici olmak zorundaydı sanki. Neden bana böyle arzuyla bakmak zorundaydı sanki.

"Sen buna ihtimal veriyor musun?" diye fısıldadı. Kalbim yeniden tekledi. "Sen kendin isteyeceksin, ateş saçlım. Bu arada... Saçlarını kestirmeni asla bağışlamayacağım. O güzelliğe nasıl kıyarsın, üstelik seni bunun için uyardığım hâlde."

Gözlerime bakarak *"Uzun saç severim"* demişti Pınar'ına. Pınar, yeni kestirdiği kısa saçlarını savurarak bir daha kestirmeyeceğinin sözünü verip dudaklarına saldırmıştı.

O anda karar vermiştim saçlarımı kestirmeyi. Yıllarca büyük özenle bakıp belime kadar uzattığım saçlarımı omuzlarıma gelene kadar kısaltmıştım. Mirsad'ın Pınar'la öpüştüğü zamanki kadar saçım kesildiğinde canım yanmamıştı. O günden sonra saçımı uzatmamıştım.

Canını yakmak istemiştim. Şimdi görüyorum ki umursamaz hâline rağmen içten içe bilenmişti. Nedense bundan büyük zevk aldım. Oysa o kararı aldığım olayı dün gibi hatırlıyordum.

"Onu Pınar'ına dememiş miydin?" dedim alayla. Oysa bana söylemiş olduğunu yeni kavrıyordum.

"Yapay bir saçın, uzun veya kısa olmasının benim için bir anlamı yoktu. Üstelik kızıl bile değildiler. O gece yanımıza gelseydin sana bunu anlatacaktım. Yanına gelmek istedim gerçeği anlatabilmek için. Mirsu engeline takıldım." dedi alayla.

"Mirsad! Ne anlatmaya çalışıyorsun? Bana âşık olduğunu mu?"

"O kadar mı belli oluyor?" derken sırtı bana dönüktü. Ciddiyetini anlayabilmem için yüzünü görmeye ihtiyacım vardı, sesinden bir şey anlaşılmıyordu.

"Seni anlamıyorum."

"Hemen anlamanı beklemiyorum zaten. Acıktın mı? Bir şeyler hazırlayacağım."

Anlaşılan konuyu kapatmak istiyordu. "Acıktım. Ne var?"

"Çay yapacağım..."

"Yine kahvaltı mı? Mirsad! Beni buraya kaçırdığına göre birkaç yemek öğrenmen gerekmiyor muydu?" Sesimdeki ince alayı duymuştu. Çekici gülümsemesiyle döndü. "Daha iyi bir fikrin varsa, buyur." derken mutfağı gösteriyordu.

"Anlaşıldı, iş başa düştü. Hatırlıyor musun, Kemal Sunal-Meral Zeren filmini?"

"Salako muyum demek istiyorsun?" Çok zekiydi. İkilinin onlarca filminin içinden hemen bulmuştu.

"Ben öyle bir şey demek istemedim." derken gülüyordum. Yanıma geldi "İma ettin." dedi. Döşeğe, yanıma oturdu. Yüzümü iki eliyle avuçlarken "Emine'nin Salako'ya yaptığı gibi bana da öğretecek misin?" diye sordu. Neyi ima etiğini anlamıştım ama anlamazlığa vermek daha güvenliydi. Birazdan kalbim göğüs kafesimden çıkıp avucuna düşecekti. "Anlaşıldı, sana yemek yapmayı öğretmeliyim."

"Öyle mi?" derken bir kaşı kavis yaptı. Gözleri heyecanla parlarken "Nereden başlayacağız? Soğan doğramayı biliyorum." dedi. Onun eğlenen sesine eşlik etmek muhteşemdi. "En zorunu biliyorsan gerisi akıp gider."

"Şu an olduğu gibi mi?" derken gözleri dudaklarıma odaklanmıştı. Sesi kadife kadar yumuşaktı. İstemsizce kızardım. "Ben hazırım. Öğret bana." derken iyice yaklaşmıştı. Allahım! Bedenim beklentiyle titrerken göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu.

"Mirsad!" diye fısıldadım son bir gayret. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Direncimin her saniye kırıldığını görüyordu. Kısık sesle, soluğuyla "Söyle karıcığım." diye fısıldadı. İlk an, enfes nefesi dudaklarıma çarptı. Ardından, muhteşem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dudakları dudaklarımı bulduğunda gözlerim istem dışı kapandı. Tutkusu, ihtirası dudaklarından bedenime akıyordu.

Parmakları saçlarımın arasına girdiğinde ellerim omuzlarında, olması gereken yerdeydi. Yakıcı baskısı anbean artıyor, direncim her saniye kaynayan suya atılmış buz gibi eriyip yok oluyordu. Sırtım, döşeğin arkalığına dayandığında çoktan teslim olmuştum. Dudakları yüzümün her noktasını öpüyordu. Yıllardır bu anı hayal etmiştim. Beni böyle sevmesini, bana böyle tutkuyla bakmasını ve kendimi ona koşulsuz teslim etmeyi...

Teslim etmek!

"Dur!" diye soludum yıllar evvel bana yaptığı gibi. Oysa Mirsad'ın kor dudakları boynuma kaymıştı. Sıcak nefesi dokunduğu yeri yakıyordu. "İsteme bunu!" diye yalvardı. "Mirsad, dur!" dedim yeniden. Bu defa sesim daha kararlı çıkmıştı. Bir süre dudakları boynumda dursa da sonunda kendini geri çekti. Gözlerinden ne kadar zorlandığını görebiliyordum. "Yemek." dedim, gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum. Derin bir soluk aldı. "Haklısın." derken benden uzaklaşıp ayağa kalktı. Kuzineye rağmen ürperdim.

Mutfağa geçti. Şimdilik kurtulmuştum yakıcı baskısından. Ama bunun kaçınılmaz olduğunu ikimiz de biliyorduk. Dakikalar sonra, kendimi biraz toparladıktan sonra sessizce arkasından gittim.

Sıradan bir sesle "Ne yapıyoruz?" diye sordum. Sesim son derece doğal çıkmıştı. Bir süre ne yapacağını bilemiyor gibi boş boş tezgâha baktı. "Önerilere açığım." dedi dakikalar sonra mahcup sesle. Yayla denince en vazgeçilmez yemeği aklına gelirdi insanın. Herkesin severek yediği muhlama. "Peynir var mı?" diye sorduğumda başını salladı. "Peynirini görebilir miyim?" Kafa karışıklığı yüzüne oturmuştu. "Kahvaltılık olanı mı yoksa şu uzayanından mı?" Çocuk gibiydi. Elimde olmadan kıkırdadım. "Uzayanından."

Yüzü hemen gevşedi. "Elbette." derken dışarı çıktı. Dakikalar sonra elinde bir tekerlek yayla peyniriyle geri döndü. Bu harikaydı! "Tereyağı dolaptaydı sanırım." derken banyo yolu üzerindeki fişi takılı olmayan buzdolabını açtım. Elektriğin olmaması, dolabın çalışmıyor olması bir şey ifade etmiyordu. Burası yeterince soğuktu.

Bakır sahana doğradığım peynirin üzerine sıcak su koyup kuzinenin üzerine bıraktım. Kıvama gelmesi gerekiyordu. Bakır tavaya koyduğum bol tereyağını da kuzinenin üzerine bıraktım. Yağ erimeye başlarken peynir çoktan sahanın içinde istediğim kıvama gelmişti. Tereyağı, altın rengi aldığında sahana boca ettim. *Coss* diye ses geldiğinde mutluktan mest olmuştum. Muhlama yapmayı da özlemiştim yemeyi de.

Mum ışığında karnımızı doyurduk. Sanırım hiç kimse muhlamayla romantik bir yemek yememiştir. Mirsad, her lokmada "Mükemmel olmuş." deyip durmuştu. Evet, gerçekten güzel olmuştu. Yayla peyniri ve yayla tereyağı birleştiğinde bu lezzeti yakalamak zor değildi. Hele dışarıda kar varken...

Gece daha da soğumuştu. Yukarıda, ayrı odalarda uyumayı göze alamadığımız için aşağıda uyumaya mecbur olmuştuk. L şekli döşeğin bir tarafını Mirsad kendine hazırlarken, diğer tarafını bana hazırlamıştı. Başlarımızı birleştirmişti. Kıyafetlerimizle yatmak her yönden en akıllıcaydı. İkişer tane yün yorgan ve battaniyeyi üzerimize örttüğümüzde ısınıp ısınamayacağımızı bilmiyorduk.

Çok şükür ki hiç üşümedik. Çünkü Mirsad, tüm gece kuzinenin sönmesine izin vermedi.

Gün ağarana kadar Mirsad, defalarca ateşi canlı tutmak için odun atıp durmuştu. O doyumsuz öpüşünden sonra bir daha ne teşebbüs etmiş ne de imada bulunmuştu. Geçmişten de konuşmamıştık. Sadece anı yaşıyorduk. Birlikte olmanın tadına sessizce varmaya çalışıyorduk. Biliyorduk ki konuşur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sak canımızı yakacaktık. İkimizin de şimdilik buna cesareti yoktu.

Ama kaçınılmazdı.

Yüzüme vuran güneşin aydınlığıyla gözlerimi kırpıştırdım. Ne çabuk sabah olmuştu böyle. Oysa daha yeni yatmışım gibi uykum vardı. Başımı çevirince Mirsad'ın çoktan kalktığını fark ettim.

Perdesiz camdan üzerime doğan güneşe tembelce gerindim. Dışarısının soğuğuna inat içerisi sıcacıktı. Uzun bir süre yattığım yerden karşımda uzanan karla kaplı dağlara baktım. Kaçkarlar hiç bu kadar yakın olmamıştı. Sanki elimi uzatsam dokunacaktım. Üstüne üstlük sis yatağı, aşağıdaki gizemi korumaya devam ediyordu. Sis olmasa bile sadece karla kaplı zemini göreceğime emindim. Yaz aylarında manzaranın muhteşemliği zirve yapıyordu.

Küçük bir tıkırtı, kapı kapanma sesi duyduğumda başımı mutfaktan yana çevirdim.

İlk gözüme çarpan kuzinenin üzerinde sıralanmış güğümlerdi. Mirsad, ne zaman kalkmış da suları hazırlamıştı?

"Banyo zamanı!" Küçük koridordan başını uzatmıştı.

Yorganlarını katlayıp çoktan kaldırmıştı. Nasıl bir uykudaydım ki bunca işleri yaparken duymamıştım. "Hiç cazip gelmiyor." diye sızlandım. "Banyo sıcak. Ayrıca kendimi bu uğurda kobay olarak kullanırken tescilledim. Kesinlikle üşümeyeceksin." Temiz saçları ve yeni tıraş olmuş yüzüyle daha bir göz alıcıydı. Siyah, boğazlı kazağının üzerine giydiği asker yeşili soğuk geçirmez yeleği ona ayrı bir hava vermişti.

"Öyle diyorsan..." dedim tereddütle.

"İstediğin kıyafetler üst katta."

Kısa bir an tereddütle durdum. "Dün göremedim sözünü ettiğin kıyafetleri." derken ikimiz için hazırladığı odayı görmediğimi anlatmak istiyordum. Gördüğümü bilmesini istemiyordum benim için hazır ettiği onca şeyi. Takdir mi bekleyecekti ne? Ayrıca anlıyordum ki benim küçük çantamdaki kıyafetler buranın hava şartlarına kesinlikle uygun değildi. İşte bu yüzden Mirsad'ın hazırladığı kıyafetlere ihtiyacım vardı.

"Merdivenin başındaki ilk oda..."

"Yanlış anlamadıysam orası senin odandı. Benim eşyalarımın o odada ne işi var?"

Elbette ki bu sorum, yeni tartışma fitili görevi görmüştü.

"Biz karı kocayız, Miray. Olması gerektiği gibi hareket ediyorum."

"Olması gerektiği gibi? Ne olması gerekiyor? Yıllar önce bunu açıkça dile getirdin. Ben yolumu çizdim ve bu yoldan geri dönmeye niyetim yok! Her ne planlıyorsan vazgeç artık bundan!"

"Senden vazgeçtiğim gün öldüğüm gündür, Miray! Bunu da o fındık aklına sok!"

"Fındık aklım mı? Asıl sen beyinsizsin! Anlamıyor musun, ben yolumu çiz-dim! Toprak Varlı ile yoluma devam edeceğim."

İki adımlık mesafeyi bir solukta aşıp çenemden kavradı. Canım yanıyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce "Ders bir; kocana karşı gelmeyeceksin. Gelirsen seni bu şekilde cezalandırırım." diye soludu. Dakikalar sonra tatlı baskısına son verirken "Tek yolun benim! Beni anlıyor musun? Senin için tek yol sadece benim !"

Öfke ve zevkin harmanıyla yanaklarım alev almıştı. "Sen o yolu çoktan kapattın, Mirsad Saygınerler. Öyle molozlar yığdın ki aşılmaz artık!" diye aynı hararetle cevap verdim.

"Farkındayım. Ama bunu tamir etmeme izin vermiyorsun." derken sesi biraz daha yumuşamıştı. Çenemi aynı şiddetle kavramışken söylediğiyle çelişiyordu. Geniş göğsüne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ellerimi götürüp hızla ittirdim. Böyle bir tepki beklemediği için boş bulundu ve geriye bir adım savruldu.

"Asla!"

Yanından geçip dört adımlık mesafeyi bir solukta aşarak çengeli kavradım. Kapıyı açmak için hamle yaptığımda Mirsad yetişti ve eliyle kapıyı geri kapattı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Dışarısı soğuk!"

"Seninle olduğum kadar üşümeyeceğime eminim." diye dişlerimin arasından soludum. "Çek elini!"

"Çıkamazsın!" diye ısrar etti.

"Sana mı soracağım? Eğer biraz daha burada olursam kötü şeyler olacak. Nereye gidebilirim sanıyorsun bu kar kıyamette!" İşte o zaman elini kapıdan çekti, hafifçe geri çekildi.

Buraya getirilirken başıma geçirilmiş çuvaldan dolayı kapının ardını bilmiyordum. Kapıyı açtım, kendimi dışarı attığımda masa ve sandalyelerin olduğu verandada buldum kendimi. Yüzüme ıslak soğuk çarptığında üzerime daha kalın bir şey almadığım için pişman olmuştum. Kollarımı göğsümde bağladım. Kar, boyumu aşmış gibiydi, emin değildim. Kardan bir yol açılmıştı ama o da karın ölçüsünü tam veremiyordu. Gece, üzerine yeniden kar yağmıştı. Üstelik sis etrafımızı sardığı için göz gözü görmüyordu. Sis neredeyse verandanın altına girmişti.

Yazın mükellef yemeklerin sunulduğu masalar, verandanın kenarına sıralanmıştı. Nemli sandalyelerin birine otururken Mirsad'a ve bu kapana daha ne kadar dayanacağımı düşünüyordum. İkilemdeydim. Hem de tam anlamıyla ikilem! Mirsad ve Toprak arasında gidip geliyordum. Mirsad, hayatımda sevdiğim, delice âşık olduğum ilk ve tek adamdı. Toprak ise çektiğim acılarıma ilaç olmaya çalışan, beni anladığını her fırsatta dile getiren mükemmel ötesi bir adamdı. Ona direnmiştim ilk başlarda. Ama sabırlı yaklaşımı tüm duvarlarımı yavaş yavaş yıkmayı başarmıştı. Şimdi Mirsad'ın

egosu tatmin olacak diye Toprak'a sırtımı dönemezdim. Ben bu değildim.

***

Omzuma bırakılan battaniyeyle geçmişten koparılmak beklediğimden kolay olmuştu. Yine de Toprak'ı ve dostluğunu daha şimdiden özlediğimi inkâr edecek değildim.

Mirsad "Donacaksın." derken sesi kırıktı. Hangimiz daha kırgındık acaba? Zamanında beni süründürürken aklı neredeydi. Şimdi ufacık lafımı kaldıramıyordu.

"Umurumda değil!" Battaniyeyi üzerimden attım.

"Bunu neden yapıyorsun!" dedi isyan edercesine.

"Beni buraya isteğim dışında getirdin. Ne bekliyorsun, anlamıyorum! Boynuna mı atılayım yoksa?" Daha önceki hatalarımı tekrarlama gibi bir aptallığa düşmeye niyetim yoktu.

"Hemen yumuşamayacağını biliyorum. Ama sonunda beni anlayacaksın."

"Ne değişecek? Bu oyuna bir son ver artık. Bizim için bir gelecek yok. Ayrıca..." Tereddütle sustum. Onunla bu yola kaldığım yerden devam edersem, Toprak ne olacaktı? Onca fedakârlığını nasıl elimin tersiyle itecektim? Bunu o mükemmel adama nasıl yapacaktım? Gözleri ateş saçarcasına parlarken "Ayrıca ne?" diye sordu. "Anlatmak isteyip de anlatamadığın nedir?"

"Ne duymak istiyorsun, Mirsad?"

"Duymak istediğimi değil söylemeye çalıştığını duymak istiyorum." Kolumdan sertçe tutup kaldırdı. "Bunu bu soğukta yapmaya niyetim yok. Hasta olacaksın."

"Belki istediğim budur! Hasta olurum ve ölürüm!"

"Söyleme böyle! Canımı yakmak hoşuna gidiyor, biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim canımı yakarken sen de böyle zevk alıyor muydun?" diye sorarken biliyordum ki gözlerimden ateşler dökülüyordu.

"Daha çok benim canım yanıyordu senin canın yanarken." diye itiraf ederken sesi buruktu. Omuzları çektiği acıdan çökmüştü.

"Çok işimize yaradı ya!"

Onu orada bırakıp eve girdim.

***

Küsküdük birbirimize. Günlerdir zorunlu tutulduğum bu dört duvar arasında zorunlu cümlelerimizin haricinde hiç konuşmuyorduk. Evin içindeki fırtınaya inat dışarıda hava düzelmeye başlamıştı. Artık geceleri kar yağmadığı gibi, gündüz güneş tepemizdeydi. Yine de değil karın içinde yürümek, dışarı bile çıkamıyorduk.

Yıkanma isteğim gün geçtikçe artıyordu. Geceleri kuzinenin karşısında uyuyan sadece bendim. O yukarı, odasına çıkıyordu. Nasıl uyuyabiliyor diye merak etmiyor değildim o soğuk ve ıslak yatakta. Ama *gel burada uyu* da demiyordum.

Yemek işini üstlenmiştim ister istemez. Mirsad, berbat bir aşçıydı. Toprak kaba basılmış kavurma, bolca soğan ve patatesimiz vardı. Kilerde yazdan kalma kurutulmuş taze fasulye, bal kabağı, barbunya fasulye hatta kestane bile bulmuştum. Kurutulmuş taze fasulye, yaz lezzetini bulamazsak da öğün atlatmıştı bize. Ayrıca bolca tereyağı ve peynirimiz vardı. Bir akşam bal kabağını kuzinenin fırınına verdiğimde Mirsad, çok şaşırmıştı. Hele lezzetine doyamamıştı.

Dağ evinde ilk an süs objesi olduğunu sandığım iki silah duvarda asılı duruyordu. Biri domuz dolusu diye adlandırılan *saçma*ydı. Diğeri ise yüz yıllık Nagant tabanca. Nagant'in

içinde mermi olduğundan şüpheliydim. Mermi olsa bile ateş alacağından emin değildim.

Mirsad, arada avcılığını konuşturmak için tüfekle dışarı çıkıyordu. Hatta iyi bir avcı gibi eli boş gelmiyordu. Yine bir gün kuş avlamak için çıktığında ardından yemek yapmak için işe koyuldum. Her zaman eli dolu gelecek diye bir kaide yoktu.

Saatler sonra silah sesi duyduğumda ilk an Mirsad olduğunu sandım. Ama dakikalar sonra birden fazla adamın konuşma sesleri eklenince kulaklarıma inanamadım.

Hani kışın kimse buralara yaya gelemiyordu?

Hemen dışarı çıktım. Verandadan baktığımda ilk an kimseyi göremedim. Sis henüz bastırmamıştı. Dakikalar sonra sesler daha yakından gelmeye başladı. Üzerimdeki hırka, soğuğa karşı yetersizdi. Eve girip battaniyeyi kaptığım gibi sarınıp kendimi dışarı attım. Sese doğru karın içinde bata çıka yürürken arada sesimi duymaları için sesleniyordum. Ama ne kadar çabalasam da sesim, karlı zeminde kayboluyordu. Konuşmalarına silah sesleri karışıyor, sesimi duyurmak için daha büyük bir çaba içine giriyordum.

On dakikadan fazla bu mücadelem devam etti. Karlı zeminde yürümenin zorluğunu unutmuştum. Yorucu olduğu kadar eziyetliydi. Yumuşak kara her adımımda belime kadar gömülüyordum.

Ayağımdaki ayakkabının teki geride bir yerde karın içine gömülüydü. Çoraplarım çoktan ıslanmış, ayaklarım donma noktasına gelmişti. Sırtıma attığım battaniye ayakkabıdan önce karın soğuğuyla tanışmıştı. Tüm olumsuzluğuma rağmen amacımdan sapmıyordum. Mirsad'a rağmen buradan gitmek istiyordum.

Çam ormanının içinden gelen seslere "Ben buradayım. Beni duyun!" diye bağırırken arkamdan bir ses, yaptığım eylemi sonlandırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Tepeden tırnağa tüm bedenim dondu. Nereden çıkmıştı şimdi? Oysa hedefime ulaşmak için sadece birkaç dakika kalmıştı. Yavaşça döndüm. Mirsad, öfkeden kararmış yüzle bana bakıyordu. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Avcılardan beni kurtarmalarını isteyeceğim."

Bu sırada avcılar uzaklaşıyordu. Yenilmişlik ve çaresizlik tüm bedenimi esir alırken gözlerim yaşlara teslim olmak üzereydi.

"Sana ben istemediğim sürece bir yere gidemeyeceğini söylemiştim."

"Benim isteğimin bir değeri yok mu?" derken sesim titriyordu.

Mirsad, bendeki çaresizliği görse de yumuşamadı. Aksine kaşları daha çok çatıldı. "Yok!" Karın üzerinde çevik hareketlerle yanıma geldi. Ne yapmaya çalıştığını kavrayamadan omuzladı.

"Bırak beni!"

"Titriyorsun. Yürüyecek durumda değilsin."

"Bırak beni! Ne durumda olduğum seni ilgilendirmiyor." Bir yandan tepinirken bir yandan da sırtını yumrukluyordum. Bir omzunda ben diğer elinde tüfeği ve iki tane bıldırcın ile dağ evine yürümeye başladı. Verandaya geldiğimizde bıldırcınları karın üzerine attı. Eve girip sertçe beni yere bıraktı. Tüfeği duvara geri astı.

"Hani kimse buralara gelemiyordu?" diye hışımla sordum. Avcılar buralara kadar gelebiliyorsa yürüyerek de gidilirdi. Beni kandırmış olduğuna inanamıyordum!

"Onların işi bu! Avcı onlar. Sen onlar gibi misin? Daha birinci kilometrede donup ölürsün. Ayrıca tanımadığın adamlar!"

"Seni tanıyorum da ne oluyor! Burada tutsağım. Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım.

"Biliyorum." diye geri bağırdı. Şüpheyle yüzüne baktım. "Yani beni bırakacak mısın?" diye sordum. Yine aynı şiddetle "Hayır!" dediğinde nevrim döndü. Hışımla yanından geçerken böyle bir tepkiye hazırlıksız olan Mirsad, şaşkınlıkla beni izliyordu. Kapıyı açtım, verandayı aştım ve karın içinde koşmaya -ağır çekim yürüyor gibi göründüğümü biliyordum- başladım. Mirsad'ın ardımdan gelip yetişmesi fazla uzun sürmedi. Durdurmak için kolumdan yakaladığında debelendim. Mücadelem karın içine düşmemle son buldu.

"Delirdin mi sen?" diye bağırırken yerden kaldırmaya çalışıyordu. İnatla kolumu ona vermiyordum. "Donacaksın!"

"Umurumda değil! Fırsatını bulduğum ilk an yine kaçacağım. Seninle bu kapanda sıkışıp duracağıma donarak ölür veya bir Allah'ın kuluna rast gelerek kurtulurum."

"Benden asla kurtuluşun yok." derken öfkeden yüzü kararmıştı.

Direnmeme rağmen yeniden omzuna alıp eve taşımaya, ben ise yine omzunu yumruklamaya kaldığım yerden devam ettim. "Senden nefret ediyorum!" diye yeniden bağırdım. Artık cevap bile vermiyordu. Öfkelendiğini hissediyor, bu beni daha çok deli ediyordu. Öfkesinde haksızdı.

Ben omzundayken eve girdi. İndirmediği gibi merdivenleri tırmanmaya devam etti. "Ne yaptığını sanıyorsun?" derken kalbim korku ve endişeyle sıkıştı. Zor kullanıp yoksa... Yo! Bunu yapmazdı. Yapar mıydı? Ne kadar öfkelendirdiysem artık, gözü dönmüştü?

İkimiz için hazır olan odaya değil geldiğim ilk gün yatmaya teşebbüs ettiğim odaya yöneldi. Bu iyi mi diye düşünmeye fırsat bulamadan kapıyı açıp az önce yaptığı gibi sertçe yere bıraktı. Dengemi kaybedip yatağın üzerine düştüm. Doğrulmama fırsat vermeden parmağını tehditkâr bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaldırıp salladı, "Aklını başına toplayana kadar bu odadan çıkmayacaksın!" Cevap vermeme fırsat vermeden kapıyı geri kapattı, yetmezmiş gibi üzerime kilidi vurdu.

"Çok beklersin!" diye arkasından bağırdım.

İlginçtir, dakikalar sonra kapı kilidi yeniden döndü. Kıyamamış mıydı? Ah, canım! Yüzüme oturan çarpık gülüşü saklama gereği duymadan açılan kapıya baktım. Ama yüzüme oturan gülüşüm, elinde tuttuğu kuru giysileri görmemle dondu. Bu muydu?

"Eğer benim giydirmemi istemiyorsan bir an önce bunları giy!" derken kıyafetleri yatağın üzerine attı. Yüzüme bakmadığı gibi kapıyı sertçe geri kapattı.

***

Akıl bende yeni yeni gelmeye başlamıştı.

Dışarısının buzlu havası, tutulduğum odada esip gürlerken dışarıdan bir farkı yoktu. Battaniyenin altında kıyafetlerimi değiştirmeme rağmen donuyordum. Bedenim donma noktasına yaklaşmıştı bile. Kaçma teşebbüsümün fiyaskoyla sona ereceğini, Mirsad'ı öfkelendirmenin bana pahalıya mal olacağını bilebilseydim, böyle bir ahmaklığa asla kalkışmazdım.

İnadım ve kahrolası gururum...

İnadımdan, kuru giysileri bile dakikalar sonra, o da dişlerim birbirine vurmaya başladığında giyinmiştim.

Tüm bu yaşadıklarıma inanamıyordum!

Dağ evinin odasında, iki saate yakındır tutsaktım. Bu soğuk yerde ne kadar dayanacaktım? Köy şartlarında yetişmiş olmama rağmen, bu yayla evinin odasında tutsak tutulmam öfkemi doruğa çıkardığından dolayı tüm yetilerim laçka olmuştu.

Beni tutsak alan kişinin dört buçuk yıllık kocam olması akıl da inanılmazıydı. Hisse uğruna girdiğim bu çıkmazdan nasıl kurtulacaktım? Oysa aylar sonra ikimiz de özgür olacaktık.

İstediği gibi...

Her defasında dile getirdiği gibi...

Gerçek amacı neydi? Onunla boşandıktan sonra, evlenmeyi planladığımız müstakbel nişanlım Toprak Varlı ile olan birlikteliğimi çekemiyordu. Yıllarca kabul etmemiş miydim? Şimdi niye sorun çıkarıyordu?

Yıllarca, umutla bekleyip, geçen yaz umutlarımı yerle bir ederken aklı neredeydi?

Toprak Varlı ile evlenecektim! Bu iş inada binmişti.

Neye mal olacağı umurumda değildi. Artık önüme bakmak istiyordum.

Aklımdan geçenleri duymuş gibi aniden kapıyı açtı. Kapının eşiğinde durmuş, ıslak kıyafetlerimi değiştirip değiştirmediğimi anlamak için üzerime bakıyordu. İsteğini yerine getirdiğime göre yüzünde memnuniyet olması gerekiyordu. Fakat yüzü ifadesizdi. Meymenetsiz!

Ne kadar heybetliydi!

Kalbimin şakımasına, yüreğimin yerinden çıkmasına neden olan, her seferinde bakmaya doyamadığım gözlerine; kulaklarımı tıkayıp, gözlerimden ateşler saçarken -kendimi zorlayarak- nefretle baktım.

Bundan etkilenmiş gibi gözleri korkuyla irileşti. Benimle alay ediyordu!

"Nerede kalmıştık, *vahşi kızılım*? Ah! Evet... Ders iki; koca sözü dinlenmezse neler olur?"

"Ders biri teğet mi geçiyoruz?" diye sordum damarına basarcasına. Oysa o derse ne kadar ihtiyacım vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızacağına tam tersi güldü. "Tekrar konularını ders sonuna bırakıyoruz." dedi alayla.

Nasıl gelmiştik bu noktaya? Oysa o gün, nasıl da inanmıştım sıradan bir gün olduğuna... O güne, o mektuba kadar...

"Bir daha kaçmak için teşebbüs etmek şöyle dursun aklından bile geçirmeyeceksin."

"Seni neden dinlemek zorundayım ki?" diye sordum hırçın sesle. "Kocan olduğum için olabilir mi?" diye soruma soruyla yanıt verdi.

Kocam...

Yıllarca bunun gerçek olması için beklemiştim! "Hep aynı nakarat! Ben sıkıldım. Bırak beni gideyim." dedim bıkkın sesle. "Ben istemediğim sürece bir yere gidemezsin! Üstelik dersimiz devam ediyor."

"Ah! Şu zırvalık." dedim elimi sinek kovalar gibi sallarken. Kapının yanından bir hışımla gelip tepemde dikildi. "Zırvalık dediğin şey bizim gerçeğimiz!" diye haykırdı. Onun coşkulu hâline inat, sakin sesle "O *gerçek* diye iddia ettiğin şey birkaç ay sonra son bulacak." dedim. "Yani, ortada *gerçek* falan kalmayacak."

"Ben izin vermezsem son bulamaz." dedi tehdit dolu sesle.

"Nasıl yapmayı planladığını, sorabilir miyim?"

"Sana buna izin vermeyeceğim diyorum." derken iyice üzerime eğilmişti. Öyle tehditkâr duruyordu ki sırtıma örttüğüm battaniyeyi kafama geçirmemek için kendimle mücadele ediyordum. "Gerçekten karım olacaksın." dediğinde kulaklarımın oyunu sandım. Böyle bir şeyi söylemesi mümkün olamazdı çünkü.

"Gerçekten..." diye başlayan cümlem dudaklarının mührüyle yarıda kaldı. Daha önce de öpüşmüştük. Ama hiçbiri şu an öptüğü gibi değildi. Bir amaca hizmet eder gibi...

Elbette ki amacı, gerçek karısı yapmaktı.

İstiyor muydum? Deliler gibi. Ama aklımda milyon tane soru varken bu şekilde olmasına izin veremezdim.

Bu şekilde olmasına?

Yani sonunda olacaktı öyle mi? Ne değişmişti?

Allahım! Aklıma mukayyet ol!

Elleri çoktan yüzümü kavramıştı bile. Dudakları boynuma kaydığında başımı geriye atıp daha fazlasını sunma derdine düşmüştüm. Boğazının gerilerinden iniltiye benzer sesi duyduğumda kaybolma noktasındaydım. Üşümeye yüz tutmuş bedenim ısınmaya, alev almaya başlamıştı.

"Seni istiyorum." diye inledi. "İlk gördüğüm günden beri istiyorum seni. Neden görmek istemiyorsun, ne kadar savaşsam da sana yenildim. Islak sıçanım! Kızıl vahşim!"

O gün...

İlk karşılaştığımız, ona ilk görüşte tutulduğum o gün...

Demek o da, o gün, aynı şeyleri hissetmişti. Ne yazık bunu şu an itiraf etmesi. Bu itirafı şimdi ne işime yarayacaktı ki? Yaşanmamış sayılacak mıydı bunca yaşadığım acı?

Okşayışlarına kayıtsız kalamadığım için acılarımı şimdilik tozlu sandığa kaldırmıştım.

Dışarıdaki kar kokan havaya inat, yayla evinin odasında aşk ve buram buram tutku rüzgârı duvarlara çarparken, omuzlarıma sardığım battaniye çoktan yere yığılmıştı bile. Elleri, kazak engelini açıp sırtıma ulaşırken, tutkudan titriyordum.

"Gül rengi tenini görmek istiyorum." diye soludu. "Benden sakındıklarını artık görmek istiyorum."

Tüm tutku, bu sözüyle buhar olup uçtu. "Sakınmak?" derken kendimi ondan uzaklaştırdım. "Senden sakındım mı? Senden sakınmak şöyle dursun, sana duygularımı açtım. Beni toylukla suçladın." derken öfkeden kuduruyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Toydun ama!" Uzaklaşmak yerine daha da sokuldu. Elleri yanaklarımı kavramıştı. Buz mavisi gözlerinde pişmanlık vardı. "Sana dokunamamak benim için ne demekti, biliyor musun? Ölüm gibi! Yanmak gibi! Nefessiz kalmak gibi! Yanlış olduğunu bilmeme rağmen, sana doğru çekilmek ölümüne korkutuyordu. Çocuktun! Sana hissettiklerim sağlıklı değildi, olmamalıydı. Biliyorum... Seni, Pınar'la çok kırdım. Çok incittim. Ama bunu yapmak zorundaydım. Seni kendimden uzaklaştırmanın başka bir yolunu bilmiyordum."

"Oysa ben sana çekiliyordum." diye fısıldadım. Tüm o duygularını hissedemediğim için kendime kızgındım. Ama iyi bir oyuncuydu ki hissettirmemişti. Başka bir açıklaması olamazdı. "O lanet vasiyet zırvalığını ne diye kabul ettim sanıyorsun? Annem için desem de altında sen vardın! Sana yakın olmak vardı. Senin karın olmak vardı."

"İyi ki kabul ettin." dedi buruk sesle.

"Ettim de ne oldu? Beş yıllık acı ve hasret yanıma kâr kaldı."

"Özür dilerim." derken sesi, acı ve pişmanlıkla boğuklaşmıştı. Gözleri, geçmişi hatırlamanın hissiyle dalgınlaşmıştı. Her hatırladığımda utancımdan yerin dibine girdiğim geçmişe. Aslında ağabeylerime yaptığım gibi ona da o çocukça şakadan yaptığımda olgunlaşmıştım. Bunu şimdi görebiliyordum.

Beş yıl...

Her ne kadar gülünç duruma düşmüş olsam da aramızdaki tutkuyu inkâr edemezdim.

Nefis nefesi yüzüme her vurduğunda aklımı başımdan alırken, kalbimin gümbürtüsü kulaklarımı patlatıyordu. Aramızda gelişen tutkunun ilk tohumu o sabah banyo koridorunda atıldığında da şu anki durumumuzdan farkımız yoktu.

"Karım olacak mısın?" diye sordu. Sanki tüm hayatı verecekçeğim cevapta saklıydı. Tüm kalbimle, ruhumla istiyordum. Onda yok olmak, onunla bir bütün olmak istiyordum.

Ama Toprak ne olacaktı? Ona bir söz vermiştim. Beni olduğum gibi kabul eden bu mükemmel adamı nasıl yarı yolda bırakırdım? İzmir'e dönüp bu soytarılığa bir son vererek ona geri dönecektim. Sabırla beni ve anlaşmanın sona ermesini beklemişti. Onu nasıl yüzüstü bırakacaktım?

Peki, ya Mirsad? Beş yıl boyunca yaşadığım acılarım beni olgunlaştırırken, ona duyduğum aşkı körelteceğine daha da bilerken nasıl yok sayıp sırtımı dönecektim? Üstelik bana böyle aşkla bakarken!

Nasıl bir ikilemdi bu!

Onun olmak istiyordum.

Gördüğüm ilk günden beri bunu istiyordum.

Tüm yaşadıklarıma rağmen, bana yaşattığı acılara rağmen istiyordum.

Ama Toprak...

O ne olacaktı?

Seviyordum onu. Ama Mirsad'a duyduğum aşkı, tutkuyu ona karşı hissetmiyordum. Mükemmel dost, iyi bir arkadaş ve harika bir dinleyiciydi. Ötesi yoktu. Ailesi ve kendisi beni hemen aralarına kabul ederken, Mirsad ve teyzem olan kayınvalidemden böyle yakınlık görmemiştim.

"Karınım zaten..." derken geri çekildim. İzin verdi. Yere düşen battaniyeyi tekrar omuzlarıma alırken gözlerim yerdeydi. "Sadece kâğıt üzerinde değil, gönülden de karınım. Ama ten olarak karın değilim. Olamam."

Hışımla kolumu kavrayıp sarstı. "Ne demek olamam?" Canım acırken mavi gözlerine baktım. Gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı beni sarsmıştı. "O pambık adamın mı oldun?" diye sorarken gözlerinde alevler fışkırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pambık, kendince alay etmenin ifade şekliydi. "Pamuk adam? Senden daha erkek olduğu aşikâr!"

"Anlaşılan seni fazlasıyla memnun etmiş!" derken sıkılı dişlerinin arasından ıslık gibi çıkıyordu nefesi.

"Etmez mi! En azından duygularını itiraf etmekten çekinmiyor. Bahanelerin ardına sığınmıyor." derken onu iyice çileden çıkardığımın farkındaydım.

"İtiraf etti demek! Nasıl yaptı? Pamuk tarlasında romantik bir yemekle mi?" derken zemherinden boşalmış gibi haykırıyordu.

"İnsanları aşağılamaktan vazgeç artık! Bil diye açıklıyorum; elinde bir demet beyaz gülle kapıma geldi. Kaldığım sitenin havuzuna kırmızı güller bezedi. Kemanlar eşliğinde serenat yapmayı ihmal etmedi. Senin anlayacağın, son derece medeni bir teklifti. Ve... Anlayacağın üzere kabul ettim."

Abarttığımı asla bilmeyecekti. Evet. Toprak evlenme teklifi yapmıştı ama az önce dile getirdiğim gibi değil, son derece mütevazı bir şekildeydi; daha önceleri, dolaylı olsa da bu defa ailesinin önünde bir yüzükle teklif etmişti. O yüzüğü henüz parmağıma takmamıştım ama bir gün takacaktım. Ya da öyle umuyordum. Mirsad'ın şu anki ifadesi asla gerçekleşmeyeceğinin kanıtıydı. Hırsla uzanıp çenemi kavradı. "Beni katil mi edeceksin! Sen evli bir kadınsın!" diye hırladı.

İnatla "Birkaç ay sonra dul bir kadın olacağım." derken kendimi ellerinden kurtarmaya çalıştım. Ama mümkün değildi, geri çekilmek istedikçe canım daha çok yanıyordu.

"Gözünden kaçan bir şey yok mu?" diye sorarken sesi yine alaylıydı.

Şüpheyle baktım. O vasiyette başka bir şey mi vardı? Bana ne söylenmişse o kadarını biliyordum. Sorgulamamıştım bile. O sıralar Mirsad'a duyduğum aşk ve yaşadığım acı o kadar yoğun ve büyüktü ki kâğıttakilerle ilgilenmemiştim.

"Neymiş?"

"Bunu bu soğuk odada anlatmak istemiyorum. Yeterince üşüdün." Sesi az öncekine inat son derece sıcak ve samimiydi.

"Alıştım." dedim iğnelercesine. "Miray!" diye sabırsız sesle homurdandı. "Bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorsun." Buz mavisi gözleri sıcacık bakıyordu. Omuzlarım çökerken "Sıcak ve sıvı bir şeyler yemek istiyorum." Bir nevi barış imzalıyordum. Elbette ki geçici bir barış anlaşmasıydı.

"Haklısın." derken sesi mahcuptu. "Hazır çorba kaynatayım mı?"

Saatlerdir burada tutsak tutulduktan sonra bir çorbayla mı geçiştirecekti? İkimizin de kuvvetli bir şeylere ihtiyacı vardı. "Çekil kenara!" derken elimin tersiyle yolumdan çektim. İtirazsız uyarken çekici dudakları, gülüşüyle çarpıldı.

Saatler sonra alt kata indiğimde kuzinenin sıcak yüzüyle karşılandım. Hemen yanına gidip ellerimi ısıtmaya başladım. Mirsad, sessizlik içinde beni izliyordu. Biraz ısındıktan sonra kuzinenin üzerindeki güğümlerden birini aldım. Soğan yahnisi yapmak için işe koyuldum.

Yemek yaptığım süre boyunca Mirsad, uzaktan sessizlik içinde beni izlemişti. Gözüme kestirdiğim yumuşak soğanlardan birini Mirsad'a uzattım. "Şunu tek vuruşta ikiye ayırır mısın?"

"O niye?" diye sordu şüpheyle. Şaşırmıştı da.

"Salatamız yok. Yahninin yanına kırılmış soğandan başka bir şey yiyemeyeceğimize göre... Sen ne sandın ki?" diye sorarken yüzümü düz tutmaya çalışıyordum. Koca adayının gücünü ölçen testlerden biri olduğunu sanıyor olmalıydı. Eskiden vardı böyle âdetler.

"Bir şey sanmadım. Ağzının kokmasından çekinmiyorsun..." derken çapkın gülüşü geri gelmişti. Şakşuka yediğim geceyi ima ediyordu. "Yo. Niye çekineyim ki?" diye inkâr et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tim. O rahatsız olacak diye paralanmıştım. Ama şimdi bunu ona itiraf edecek değildim. "Benim çekinecek bir şeyim yok. Bana kalırsa sen kokulu yiyeceklerden rahatsız oluyorsun." derken sesim alay doluydu. Yakıştıramamıştı sanırım beyzadem. Ama yine de "Soğanı severim." dedi kısaca.

"İyi o zaman. Yemek birazdan hazır olur." derken soğanı eline tutuşturup mutfağa yöneldim. Fakat daha adım atamadan bileğimden kavradı. "İzin ver, gerisini ben yapayım. Sen de bu arada ısınırsın."

Kendimi naza çekecek hevesim yoktu "İyi. Tamam." dedim ve kuzinenin yanında duran tabureye çöktüm. Isınırken, Mirsad masaya tabakları yerleştirdi. Sürahi ve bardaklar masada yerini aldıktan sonra bir yumrukta ikiye ayırdığı soğanı servis tabağına yerleştirip masadaki yerine bıraktı. Telefonum yanımda olsaydı onu şu soğanı yerken çekmek isterdim. Belki tehdit edebilirdim bununla. Bayat ekmek dilimlerini kuzinenin üzerine koyduğunda kızarması için birkaç dakika bekledi. Ben de çorba ve yahniyi kuzinenin üzerinden aldım. Her yeri mis gibi yahni kokusu sarmıştı.

"Yemeklerin gerçekten mükemmel..."

Dakikalar sonra karnımız doymuş hâlde masayı topluyorduk.

"Afiyet olsun."

"Bulaşıkları ben hallederim. Sen biraz ısın." dedi yeniden. Yaptığı hatayı telafi etmeye mi çalışıyordu?

Bulaşığı bitirmek üzereyken bu defa "Kahve içer miyiz?" diye sordu.

"Neden olmasın. Ben yapayım." diye oturduğum tabureden doğrulmaya çalıştığımda eliyle durdurdu. "Ben yapacağım." Kahveyi yapıp fincanlara doldururken kokusunu özlediğimi anladım. Tabii bu sonradan gelişen bir zevkti. Teyzemin Türk kahvesine ayrı bir düşkünlüğü vardı ve bana da bulaştırmıştı.

Şimdi de sedire otururken beni yanına çağırıyordu. Kuzineden fazla uzak olmadığı için itiraz etmedim. Kahveden bir yudum aldığımda yarım bıraktığı konuya geri dönmesi için beklentiyle yüzüne baktım. Gözleri hiç oyalanmadan gözlerimi buldu. Mum ışığında gözleri daha derin bir anlam kazanıyordu. Okyanusun dibi gibi kendine, kendi karanlığına çekiyordu.

"Dedemiz vasiyetini hazırlatırken bir oyun tezgâhladığını bilmiyorduk." diye başladı. "Öldükten sonra vasiyet yürürlüğe girecek derken gerçek anlamda ölmeyi kastetmediğini anlamışsındır sanırım. "

"Bu, hisselerimizi evlilikle birleştirirken memnun olduğu anlamına gelmiyor muydu? Yani vakti geldiğinde herkes kendi yoluna gidecekti."

"Cık!" derken hınzır sırıtış yüzüne yerleşti. "Dedemizin yapmak istediğini hâlâ anlayamadın mı? Teyzem bile anladı ama sen anlamadın." Başımı salladım. Kafam allak bullak olmuştu.

"Aydınlat beni."

Derin bir soluk aldı. "Dedemiz, anneni mirasından çıkardığı için vicdan azabı çekiyordu." dediğinde hayretle yüzüne baktım. "Yaptığı planla aynı zamanda Kemal Tahir enişteyi de neyden canını yaktıysa onunla cezalandıracaktı. Seni babanın elinden alıp benimle evlilik akdiyle birleştirirken ondan koparmaktı asıl maksadı; bir taşla iki kuş vurmaktı. Aileme minnetimi ödeme vaktimin geldiğine karar verdiğimde vasiyeti de kabul etmiş oldum."

"Bir dakika ya... Neyin minneti?" derken içimden lütfen evlatlık olduğunu bildiğini söylemesin diye dua ediyordum. Gözlerini kaçırdı. "Evlatlığın minneti..." dedi kısaca. "Senin de bildiğini biliyorum. Senin o gece öğrendiğin..."

Biliyordu! Soluğum tıkandı. "Nasıl yani?" derken daha da şaşkındım. Kalbim göğüs kafesimde deli gibi zıplıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İzmir'den ayrılmadan önceki son gece, evlatlık olduğumu öğrendin." derken gülümsedi. Dile döktüklerine rağmen hiç üzgün veya kızgın görünmüyordu. "Duyduğunu görmüştüm. Belli etmek istemiyordun ama yüzün seni ele veriyordu." Nasıl yani diye düşündüm, biliyor muydu? "İtiraf etmeliyim ki dayanamayıp yumurtlayacağını düşünüyordum. Bunda da yanılttın beni."

Boşboğaz olmakla suçlamasını umursamadan sabırsız sesle "Ne zamandır biliyordun?" diye sordum. "Çok değil. Ama aklından geçtiği gibi canım çok yanmadı. Beni doğururken ölen anneme karşı ne hissettiğimden emin değilim. Biyolojik babamsa kayınbiraderine bırakarak sorumluluktan kaçmış bir adam..." Gerçek babasına kırgın ve kızgındı.

"Bence babana karşı böyle düşünceler içinde olmaman gerekir. Kim bilir neler yaşamış."

"Tamam. Kabul ediyorum. Zor ve acı bir dönemdi belki. Karısı ölünce ilk an ne yapacağını bilememiş olabilir. Ama bu demek değildir ki çocuğumu bırakıp arkana bakmadan gideceğim. Sorumluluktan kaçtı! Beni terk etti! Beni kayınbiraderine bırakıp arkasına bile bakmadan gitmiş. Düşünebiliyor musun; öldüğünü bildiğim halam, annemmiş!"

Gözlerindeki acı ve kırgınlık yüreğimi parçalıyordu. Ama içimi ferahlatan şey bütün bu gerçekleri yakın zamanda öğrenmiş olmasıydı. Bu gerçeklerle daha küçükken muhatap olsaydı neler olabileceğini hayal edemiyordum. Mirsad için yıkım olurdu sanırım.

"Anne diye bildiğim kadın bir yetim ve öksüz olduğumu hiç hissettirmediği gibi beni kendi oğlu gibi sevip bağrına basan bir kadındı." diye devam etti. "Gerçekte dayım olan babam da aynı şekilde hiçbir zaman bunu hissettirmeden bu günlere getirmiş insandı. Onlar gerçek ailemdi. Bana en ihtiyaç duydukları an sırtımı dönemezdim. Üstelik bunun karşılığında muhteşem ötesi biriyle bir izdivaç olacaksa..."

Uzanıp elimi iki elinin arasına aldı. Geri çekmek gibi bir gayem olmasa da kaçacakmışım gibi sıkıca kavramıştı. "Her ne kadar bu kabullenişim, minnetin karşılığı gibi görünse de asıl sebep sendin! Hisselerimizin birleşmesiyle doğacak evlilik ilk etapta kâğıt üzerinde olacaktı. Ta ki seni görene kadar! Şimdi her ne olursa olsun ben senden ayrılmak istemiyorum. Seni ilk gördüğüm o ıslak hâlinden beri seviyorum."

Hiç inandırıcı gelmiyordu. Şüpheyle kaşlarımı çattım. "Bana büyük gelen giysiler içinde oğlan çocuğundan bir farkım yokken söylediklerin hiç gerçekçi gelmiyor."

"Araba rampa yukarı çıkarken kucağıma oturduğunda bariz bir şekilde kadınlığını hissetmiştim." dediğinde yüzüm köze basılmış gibi yandı.

"Mirsad!"

"Söyle balım."

"Bana böyle seslenmekten vazgeç!"

"Neden? Yıllarca dilime pranga vurduğum yetmedi mi? Hazır dilim özgürlüğüne kavuşmuşken, izin ver, gönlümce dile dökeyim."

"Duymak istediğimden emin değilim." derken gerçeği söylüyordum. Kalbim ikilemdeyken ona kendimi bırakamazdım.

"Neden peki? O pamuk adam yüzünden mi?" diye sordu öfkeyle.

"Ona pamuk adam deyip durma! Onun bir adı var. Toprak!"

"Ona karşı neler hissediyorsun?" diye sorduğunda şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Ya da şöyle sormalıyım; bana hissettiğinin ne kadarını ona karşı hissediyorsun? Beni sevdiğini, hatta bana her baktığında tutkudan öldüğünü biliyorum. Ona ne kadarını hissediyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu seni ilgilendirmez!" derken gözlerimi yanan kuzineye çevirdim. Oturduğu yerden yanıma biraz daha kaydı. Dişlerini sıkarken "Öyle bir ilgilendiriyor ki? Öpüştün mü onunla?" diye hırladı.

"Mirsad!"

Gözleri öfkesinden alev almıştı. Bir eli elimi bırakmamakta ısrarlıyken diğer eliyle yanağımı kavradı. Haksız öfkesine rağmen yanağımı avucuna bastırmamak için kendimi tutuyordum. "Sana böyle dokundu mu? Dudaklarının tatlı lezzetinden tattı mı?" diye soludu.

"Mirsad!" dedim şaşkınlıkla. Gözlerinde gördüğüm öfke ve acı soluğumu tıkıyordu.

"Adım dudaklarına ne kadar yakışıyor..." diye dudaklarıma doğru fısıldadı. Gözlerindeki öfke, tutkuyla yer değiştirirken "Tapınır gibi! Tutku dolu şiirin mısralarını dile getirir gibi... Miray... Ölüyorum sensizlikten..." İtirafı karşısında dünyam durmuştu.

"Niye?" diye sorarken onun gibi tutkudan boğuluyordum. Beklentiyle yüzüme baktı. "Niye bunca zaman sonra şimdi? Her şeyin bittiğine inandırdıktan sonra şimdi niye?"

Dudakları burnumun ucuna usulca dokundu. Soluğu yüzümü yalıyordu. Geri çekilmek yerine alnını alnıma dayadı. "Seni kendimden uzaklaştırmaya çalışırken acı çektiğimi görmediğin için sana çok öfkeliydim. Aşkımı görmediğin için, seni deliler gibi sevdiğim hâlde her şeyi yanlış anlaman da ayrı bir konuydu."

Hızla kendimden uzaklaştırdım. Yüzüm bu defa öfkeden yanıyordu. "Yanlış anlama mı? Bana toysun dedin! Senin toy olarak kabul ettiğin zamanda bile aşkımın arkasında duracak cesareti gösteren bendim. Sonra o yaz gecesi? Neredeyse senin olacağım o gece! Seni son anda ne durdurdu? Şimdi bir de karşıma geçmiş beni bir yol çizmemle suçluyorsun. Ne yapmamı bekliyordun, Mirsad?"

"Çok savaştım." diye başladı dakikalar süren sessizlikten sonra. "Hele o gece... Çok içmiştim. Senin o evde yalnız kalmanı istemediğim için gelmiştim ama... Sonra amacımdan saptım." derken mahcuptu. "Büyük bir cesaretle bana dokunman... Sonuna kadar gitmek istiyordum ama ayık kafayla benim olduğunu görmek istiyordum. Bir rüya gibi, bir hayal gibi kalmasın istiyordum. Senin için ilk olan şeyin her anına ortak olmak istiyordum."

"Mirsad..."

İtirafına hazır değildim. Her ihtimali düşünmüştüm o zamanlar ama bunu hiç düşünmemiştim.

"Ertesi sabah erkenden Mirsu'nun evine geldim. Ama sen yoktun. Teyzemi aradım. Ona da haber vermemişsin. Oraya, şirkete geldim. Seni o adamla samimi bir şekilde, sana sarılmış hâlde gördüğümde beynimden vurulmuşa döndüm. Cüneyt yanımda olmasaydı yumruğumun tadına baktıracaktım."

"Reddedilmeyi hazmedememiştim." diye mırıldanırken Mirsad'ın o hâlini görmek istediğimi fark ettim.

"Biliyorum, aşkım. O noktaya geldikten sonra... Seni o kadar çok istiyordum ki. Sana dokunmak, tenini hissetmek... İflah olmaz bir şekilde seni istiyordum. O kanepenin üzerinde dağılmış, yarım yamalak hatırlayacağım bir zihinle değil, gerçek bir adam gibi ne hissettirdiğimi, ne hissettiğimi bilerek seninle sevişmek istiyordum."

Duyarlılığı karşısında soluğum kesiliyordu. Utançla hatırlayacağıma inandığım o an artık beni rahatsız etmiyordu. Üstelik bedenim, o anı hatırlamanın verdiği hisle yanmaya başlamıştı. Eli sürekli yanağımı okşarken, sağlıklı düşünmemi imkânsız hâle getiriyordu. O bilindik arzu yeniden ortaya çıkmak üzereydi. Büyük bir irade kullanarak kendimi geri çektim. Yüzü hemen düşerken kalbim sızladı. Kuzinenin ateşi yavaştan sönüyordu. Yanından kalkıp kuzineye iki odun attım. Çabamın çocukça olduğunu biliyor ama elimden bundan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazlası gelmiyordu. Tüm kalbim onun tatlı sözlerine, aşkla bakan gözlerine teslim olmak için yanıp tutuşurken, kendimi bundan sakınmak benim için büyük bir savaştı.

Sessizlik içinde beni takip ediyordu. Boş fincanları alıp tezgâhın üzerine bıraktım.

"Geç oldu. Sabah konuşuruz." diye mırıldandım ve hiç yüzüne bakmadan merdivenlere yöneldim.

"Miray! Yeterince soğuk odada kaldın. Sen burada yat. Ben çıkarım." Onunla aynı yerde uyumayacağıma inanmıştı.

"Alıştım." dedim kuru sesle.

"Sen burada uyuyacaksın, Miray. İtiraz istemiyorum!"

"Niye böylesin? Niye sürekli bana emirler verip duruyorsun?"

"Sana emirler vermiyorum. Ayrıca her söylediğimi sorgulayıp durma. Miray! Ateşböceğim... Lütfen, artık savaşma benimle." Yanıma gelip her iki yanağımı avucunun içine aldı. Usulca burnumun üstünden öperken "Sabah görüşürüz. Rüyanda beni gör, ateşböceğim." dedi. Sonra da arkasını dönüp basamakları tırmanmaya başladı.

***

Deliksiz bir gece geçirirken, rüyalarım Mirsad'la süslenmişti. Uyandığımda ateşin sönmediği gibi, güğümlerde sıcak sular kaynıyordu. Banyo!

Yorganları toparlayıp üst kata çıkardım. Aşağı indiğimde Mirsad banyodan çıkıyordu. Altında sadece eşofman vardı. Kalbim şakırken, yapılı göğsüne bakmamaya çalıştım. El havlusuyla saçlarını kuruturken kaslı göğsü titreyip duruyordu.

Bakma! Bakma! Bakma... Defalarca kendimi uyarsam da gözlerim ister istemez yapılı bedenine kayıyordu. Mirsad,

bendeki duygu karmaşasından bihaber "Günaydın." diye selamladı. "Sana da su ısıttım."

"Teşekkür ederim. İyi olur." Odadan çamaşırlarımı ve Mirsad'ın benim için aldığı yeni kıyafetleri aldım. Banyoya girdiğimde sular kovalara doldurulmuştu bile. Şimdi mutfakta, kahvaltı hazırlığına girişmişti.

Banyo bittiğinde yeniden doğmuş gibiydim. Kovadaki son suyu tepemden dökerken mutluluktan dört köşeydim. Kurulanmak için havlu arandım. Ama havlu almayı unuttuğum gibi burada havlu olmadığını geç fark ettim. Sadece küçük el havluları vardı. Banyo kapısına kulağımı dayayıp Mirsad'ın nerede olduğunu kestirmeye çalıştım. Ama hiç ses gelmiyordu.

Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı baktım. Mirsad, mutfak tezgâhında kahvaltı hazırlıyordu.

"Mirsad?" diye seslendim. Önündeki işe odaklanmış, şarkı mırıldanıyordu. Sanırım sesim beklediğimden kısık çıkmıştı. "Mirsad, bakar mısın?" Daha yüksek seslendim.

Kendimi mümkün olduğu kadar kapının ardında tutmaya çalışıyordum. Onun görebildiği sadece burnum ve yüzümün yarısıydı. "Havlu..." demeye kalmadan sandalyenin üzerinde katlanmış havluya uzandı. "Havluyu unuttuğunu fark ettim ama..." derken havluyla bana doğru geliyordu.

"Unuttuğumu fark ettiysen neden daha önce söylemedin?" diye homurdandım.

"Dedim ya, sonradan fark ettim. Havluyu getirmek için yanına mı gelmemi isterdin?" diye sorarken çapkın gülüşü yüzüne yeniden oturmuştu. Kolumu dirseğime kadar uzatıp elindeki havluyu hışımla aldım ve kapıyı yüzüne çarptım. Kapının ardından tatlı kıkırtısı kulağımı okşuyordu.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çay fincanını iki elimle kavramış, dışarıdaki karlı ve sisle kaplı ormanı izliyordum. Günlerdir kar yağmıyordu ama yüreğime çöreklenen sıkıntı gibi sis de hiç kalkmamıştı. Mirsad, avlanmaya çıkamıyordu. Burnumuzu dışarı çıkaramıyorduk. Evdeki yiyeceklerle idare etmeye çalışıyorduk. Tüm olumsuzluklara rağmen, sakin bir hafta geçirmiştik. Tartışmaya, sorgulamaya yine ara vermiştik. Daha doğrusu ötelemiştik.

Birbirinin benzeri günler yaşıyorduk. İkimiz de bundan rahatsız değildik. Belki, bana düşünmem için zaman veriyordu. Evet, düşünüyordum. Mirsad'ın hislerinin gerçekliğini anlamaya çalışırken Toprak'a verdiğim söz arasında gidip geliyordum. Biliyordum. Toprak, vereceğim her kararın arkasında duracaktı. O, iyi ve mükemmel bir adamdı. Ama yine de vereceğim kararın ne olacağını biliyor gibi rahatsızdım.

Mirsad'a güven konusunda tereddütlerim devam ediyordu. Bunca yıldır beni sevdiğini söylediği hâlde, bunu göstermeme çabasına girmesini anlamıyordum. Beni kendinden neden sakındığını anlatırken gerçekten de geçerli bir neden sunmalıydı.

Dışarıdan ses geldiğinde daldığım kuyudan çıkmak zorunda kaldım. Mirsad, dışarıda ne yapıyordu? Üstelik saatler olmuştu çıkalı. Kahvaltı bulaşıklarını yıkamış, bizden başka kullananı olmayan oturma odasını toparlamış ve kuzinenin üzerindeki ıhlamur çayını yudumlarken zaman akıp gitmişti.

Sesi merak etsem de yerimden kımıldamadım. Meraklı görünmek en son istediğim şeydi. Yeniden sesi -bir öncekinden daha güçlüydü- duyduğumda bu defa kayıtsız kalamadım. Tüm kararlılığıma rağmen, pencerenin önünden ayrılıp kapıya yöneldim. Adımlarım telaşlıydı.

Sesin kaynağına, verandaya vardığımda Mirsad'ı göremedim. Orada değildi. Islak bir soğuk hâkimdi dışarıda. Ne göreceğime dair bir fikrim olmasa da korkuluğa doğru yü-

rüdüm. Verandanın korkuluğuna yaklaştığımda dehşeti gördüm.

Mirsad korkuluktan aşağıya, sisten dolayı ucu bucağı görülemeyen uçuruma doğru sallanıyordu.

"Geri dur!" diye homurdandı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Kuş avlamaya çalışıyordum." derken sesi iyice sertleşmişti. Ne yani, az daha avcı olayım derken av mı oluyordu?

Gülmekle dehşete düşme arasında gelgitler yaşarken, nasıl yardım edebileceğimi bulma gayretiyle bakındım. Önceden erzak taşıma görevi gören file, şimdilerde parçalanmış, birkaç tüyün takıldığı ip yumağına dönüşmüştü.

Nasıl bu kadar parçalanmış sorusunu zihnimin gerisine itip "Yukarı çekeyim mi yoksa komando hareketi mi çekecek-sin?" diye sordum.

"Benimle alay etme!" derken sesi daha da sertleşmişti.

Elimde olmadan kıkırdadım. "Bu duruma nasıl geldin diye sorsam, yanıtlar mısın peki?"

Korkulukta asılı olmasına rağmen gözleri gözlerimi buldu. Düştüğü durumdan rahatsız olsa da "İri bir kuştu ve tuzağım zayıf kaldı. Şimdi biraz geri çekil." diye homurdandı.

İki adım geri gittim. Mirsad, bir hamleyle kendini yukarı çekti ve verandaya adımını attı. Kazağı ve pantolonu kara bulanmıştı. Islak olması muhtemeldi.

"Nasıl bir kuştu ki ağını parçaladı?"

"Yaban kazı."

"Hım..." dedim düşünceli sesle.

"Taze et yeriz diye düşünmüştüm..."

"Yaban kazı, akıllı çıktı." diye onun cümlesini tamamladım.

"Güçlü çıktı." diye düzeltti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kollarımı göğsümde bağladım. Burası çok soğuktu. "Her neyse. Yine benim muhlamama razı geleceksin." dedim ve eve girmek için arkamı döndüm. Ama daha adım atamadan kolumdan kavrayıp durdurdu. "Senin her şeyine razıyım. Biliyorsun." dedi.

Biliyordum. Yine de kolundan kurtulurken yanıtlamadım.

Yürüyüp eve girdim.

Her şeyime razı olduğunu defalarca dile döktüğü gibi kanıtlıyordu da. Ama benden bunun karşılığını göremiyordu. Yarası bundandı. Yarasına merhem olmak içimden gelmiyordu.

Dakikalar sonra temiz giysilerle indiğinde yemek hazırdı. Başarısızlıkla sonuçlanan av macerasından dolayı surat asıktı.

"Muhlamamı beğenmedin mi?" diye sordum alayla.

"Her zamanki gibi çok lezzetli..."

"Yüzün öyle demiyor ama."

Bezgin sesle "Neden olduğunu biliyorsun, Miray. Seni istediğim gibi besleyemiyorum."

"Bir ay sonra kar kalkmaya başlar. Karnımız da doyuyor... Niye sıkıntıya giriyorsun ki?" O helikopteri zamansız çağırmasını göze alamazdım. Ya kar kalkana ya da sis kalkana kadar burada olmak zorundaydık.

"Böyle planlamamıştım." diye homurdandı elindeki ekmek dilimini masaya bırakırken. "Kaçıran benim ama bana bakan sensin. Rahmetli Kemal Sunal'ın filmi gibi!" derken günler önceki konuşmamıza dokunduruyordu.

Kıkırdadım.

Gözleri anında gözlerimi buldu. Az önceki öfkesi buhar olup uçmuştu. Bakışlarındaki yoğunluk soluğumu kesiyordu. Nefesim kesilirken bundan kurtulma adına masayı toplamaya giriştim. Uzanıp bileğimden kavradı. Bakışlarını

önce kavradığı bileğime sonra mavi gözlerine kaydı. Yoğunluk eksilmek şöyle dursun daha da artmıştı. Gözlerinin hareleri koyulaşmıştı. Yüzündeki beklenti dolu ifadeyse başka bir kalp çarpıntısıydı.

Dakikalar sonra boğuk sesle "Kaçma benden." diye mırıldandı. "Artık kaçma."

"Kaçacak bir yerim yok ki!" derken sesim tiz çıkmıştı. Paniktendi. Beklentisine daha fazla kayıtsız kalamayacağımı bilmenin tepkisiydi bu ses.

Kolumdan asılıp kendine çekti. Şimdi ben ayakta, onun iki bacağı arasındaydım. Güzel başı göğsümle aynı seviyedeydi. Gözlerime bakabilmek için başını kaldırmıştı. Sağ elim, eli tarafından rehin alınmışken, diğer eli belime dolandı. Son derece zarif bir hareketle iyice kendine çekti. Soğuktan dolayı toplamadığım saçlarım omuzlarımdan sarkarken, şimdi onun yanağına dokunuyordu. Burnunu saçıma yaklaştırıp derin soluklar aldı.

Boğuk sesle "Ateş saçların, sıcak yaz geceleri gibi kokuyor. Beni deli ediyor bu koku." dediğinde istemsizce kendimi geri çekmeye çalıştım. Ama öyle sıkı tutuyordu ki kımıldamam mümkün değildi. "Miray... Vazgeç şu inadından. En az sen de beni benim seni istediğim kadar istiyorsun. Bırak kendini bana ve bundan sonra kalan ömrümüzü birlikte geçirelim."

İçimdeki âşık, tutkun Miray, yerinde zıplayıp evet, evet, evet, evet diye haykırırken acı denizinde defalarca soluğu kesilmiş Miray, düz sesle "Hayır." dedi. İçimde yaşadığım çelişkiyi sesime yansıtmamak için büyük savaş vermiştim. Ama Mirsad'ın gözleri başarılı olmadığımı haykırırcasına zafer ışıltılarıyla parlamaya başlamıştı bile.

"Seni istiyorum." derken çenesi göğsüme değiyordu. Bu yakınlık doğru değil diyen mantık tarafıma kalbim, yeterli değil diyordu.

"Mirsad..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık sesim duygularımı dile vuruyordu, istiyordum. Ne kadar çabalasam da kayıtsız kalamıyordum. Her şeye rağmen istiyordum. Yıllardır istememiş miydim zaten.

Beden dilimi anında okuyan Mirsad ayağa kalktı ve itiraz etmeme fırsat vermeden bir hamlede kucakladı. Kuzinenin karşısındaki sedire bırakırken, çoktan dudakları dudaklarımı bulmuştu bile.

"Kokun... Kokunu unutmamak için tülbendini çaldığımı söylemiş miydim?" diye soludu boğuk sesle. Dudakları boynuma ulaşmıştı. Cevap vermek şöyle dursun dilim, yaşadığım zevkten dolayı tutulmuş gibiydi. Ama tam aksi Mirsad'ın dili çözülmüş, hiç susmadan konuşuyordu.

"Kucağıma düştüğünde kokunun esiri olmuştum. Bu dünya üzerinde hiç duymadığım bir kokuydu. Sonra saçların... Ateş gibi! Beni kasıp kavuran sıcak alevler gibi..."

Dudakları boynumdan aşağı kayarken "Tenin gül gibiydi. Açılmamış gül goncası. Pürüzsüz, sıcak, kadife gibi... Nefesimi kesiyordun." derken yeniden dudaklarıma uzandı.

Kazağımın üzerimden sıyrıldığını hissetmemle yere düşmesi aynı anda gerçekleşti. Atletimin ucunu pantolonumun kemerinden kurtarırken ben de Mirsad'ın kazağını çekiştiriyordum. Tüm kararlılığım Mirsad'ın tatlı sözleri ve tutku dolu dudaklarıyla eriyip gidiyordu.

Kazağını bir hamlede çıkardı. Sert, kaslı göğsü tüm heybetiyle karşımdaydı şimdi. O andan beri, karşımda soyunduğu geceden beri hep bu anın hayalini kurmuştum. Şimdi avuç içlerimde sıcaklığını, parmak uçlarımda tutkusunu hissediyordum.

Omuz başlarımı öptü. Ellerim, ensesindeki saçlarına ulaştığında Mirsad, beni çoktan sedire yatırmıştı bile.

Bedenlerimiz bir fırtınaya tutulmuş gibi titriyordu.

Bu fırtınayı da sadece birbirimize dokunarak dindirebilirdik.

Bu fırtınayı, kalplerimize dokunarak dindirebilirdik.

Bu fırtınayı, bütün olduğumuzda dindirebilirdik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mirsad

Boğuk sesle "Seni istiyorum." derken çenemi göğsüne sürttüm. Ona yakın olmak, ayartıcı kokusunu tüm hücrelerimde hissetmek istiyordum. Bedeni bir an için kasılırken "Mirsad..." diyen itirazı, tatlı dudaklarından fırladı. İtiraz ediyor gibi olsa da bedeni onu yalanlıyordu. O da beni onu istediğim kadar istiyordu. Allahım! Bu müthiş bir his!

Ondan kısa bir süreliğine uzaklaşıp ayağa kalktım. Menekşe gözleri, sorgularcasına koyulaştı. İstiyordu. Daha fazla bekletmemek için bir hamlede onu kucakladım. Kucağımda, gümbür gümbür yanan kuzinenin karşısındaki sedire bırakırken tatlı dudakları dudaklarım tarafından talan ediliyordu. Tadına doyamıyordum. Enfes dudakları benim içindi.

"Kokun... Kokunu unutmamak için tülbendini çaldığımı söylemiş miydim?" İtirafım karşısında bedeni titredi. Beklediğim tepki tam da buydu. Dudaklarım boynuna ulaşırken şahdamarı kabarmıştı.

Dilim, istekle yanan bedeni karşısında özgürleşmişti. "Kucağıma düştüğünde kokunun esiri olmuştum. Bu dünya üzerinde hiç duymadığım bir kokuydu. Sonra saçların... Ateş gibi! Beni kasıp kavuran sıcak alevler gibi..."

Şaşkındı. Kızıl kaşları, şaşkınlıkla çatılmıştı. Aydınlandığını gösteren yüzündeki geçişler beni daha da mutlu ediyordu.

Sonrasında sabırsız solukları ve elleri...

Hep bunu hayal etmemiş miydim? O kokusuyla kuşatılmak ve orada dinlenmeye çekilmek. Boynumdan aşağı, sinesine kaydım. "Tenin gül gibi... Açılmamış gül goncası... Pürüzsüz, sıcak, kadife gibi... Nefesimi kesiyor." Tatlı dudakları yeniden istekle aralandığında geri çevirmedim.

Onu korkutmamak için büyük gayret içindeydim ama yıllardır bastırılmış isteğim artık engel tanımaz olmuştu. Ona dokunmamı engelleyen kazağı bir hamlede üzerinden çıkardım. Pamuklu atleti onu soğuktan korumuştu ama benim tutkumdan koruyamayacaktı.

Aynı hızla kendi kazağımı çıkarıp Miray'ın çamaşır yığınlarının arasına fırlattım. Hızla inip kalkan göğsü bedenimi sertleştirmişti. Onu daha önce çıplak görmüştüm ama kafam ayık olmadığı için muhteşemliği yeni algılıyordum. Uzanıp tenine, bakışlarımdaki tutkuyla pembeleşen tenine dokunduğumda tüm bedeni yeniden istekle titredi.

Onu korkutmadan, kendime alıştırma seansına başlama adına önce omuz başlarından öptüm. Beklediğim tepki anında kendini gösterirken narin elleri enseme kaydı. Beni kendine bastırırken daha fazlasını istiyordu. Onu kendimden mahrum etmeye niyetim yoktu. O benim karımdı. Bu bilindik sahiplenme bile beni coşturmaya yetiyordu.

Aşkla sevişmenin ne demek olduğunu artık ben de deneyimlemiştim. Hele aynı duyguları paylaşmak muhteşemdi. Doyamıyordum onun gül tenine, yaz kokan kokusuna.

"Seni ne kadar çok istediğimle ilgili bir fikrin var mı, Miray? Ölümüne korkuyordum sana dokunamamaktan, sende yok olmamaktan, müthiş bedenini tatmamaktan."

Yanıtı, istekli bedenini daha çok yükseltmek oldu.

"Miray... Ölüyorum sana."

Parmakları önce yüzüme dokundu. Menekşe gözlerini sabit tutmaya çalışıyordu, kaybolma noktasına varmak üzereyken parmak uçları dudağımı okşuyordu. Hızlı nefes alış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verişinden dolayı dudakları aralıktı. Uzanıp yeniden öptüm. Gözlerini yumarken nefesini tuttu. Yeniden dudaklarından ayrılıp boynuna kayarken tırnakları sedirin döşemesine geçmişti. Bedenini bedenime yeniden yükseltti.

Pantolonunu çıkarırken tüm dikkatim güzel yüzündeydi. Tatlı rüyadan uyanıp itiraz etmesini endişeyle bekliyordum. Ama olmadı. Tam tersi, kalçasını kaldırdı kolaylık olsun diye.

Vahşi kızılım, açılmamış bir güldü. Ve her yaprağını üzerinden sıyırırken aldığı zevki özümsüyordum. Yaşadığımız her anın, kalıcı olarak hatırımızda kalmasını istiyordum.

Yarım bıraktığım işi bitirmenin heyecanı, göğüs kafesimi parçalarken ben, benlikten çıkmıştım.

Sevdiğim, arzu ettiğim kadın artık benimdi. Artık onundum.

Miray

Fırtına dinmişti. Her şey, her yer sütlimandı artık. Kalplerimiz, dinlenmeye çekilmişti birbirine dolanmış bedenlerde. Kale, mavi gözlü şövalye tarafından fethedilmişti, geriye yıkıntıların altında tek taraflı pişmanlıklar kalırken.

Pişmanlıklarıma rağmen, derinlerde bir yerden bir ses; doyumsuzdu diyordu. Dokunuşunun muhteşemliği, hayallerimin çok çok üstündeydi. Bedenlerimiz tutkuyla harmanlanırken her anından büyük zevk almıştım. Hem de en yoğun şekilde! Bu yoğunluğun arasında ufak bir sızı hissetmiştim, minik bir kesik gibi... Ama yaşadığım zevk o kadar yoğun, o kadar muhteşemdi ki saniyesinde unutmuştum acıyı. Gerçek anlamda karısı olmanın işaretiydi bu minik sızı. Sevdiğim adama hediyemdi. Hediyeme verdiği değer karşısında gözlerimin mutlulukla dolmasına neden olmuştu.

Yaşattığı bu mutluluğa rağmen yine de yüreğimden damarlarıma akan katran karası pişmanlığımı öteleyemiyordum. Bunun da tek sebebi Toprak'tı. Ona ihanet etmişim hissi veriyordu.

Mirsad, uyumuyordu ama ben düşünmek istediğim için uyuyor gibi yapıyordum. Güçlü göğsüne bıraktığım başım, düzenli ve rahatlamış soluklarıyla inip kalkıyordu. Elinin biri saçımı okşarken, diğer eli çıplak sırtımda belli bir ritimle inip çıkıyordu. Bu da dalga dalga ürpermeme neden oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dışarıdaki kara rağmen yayla evinin içi sıcacıktı. Kuzinenin karşısında üşümüyorduk. Camdan görünen Kaçkar'ın zirvesi az önce ulaştığım zirveyle yarışırdı. Elim, göğsünde kıpırtısızdı ama yeniden Mirsad'ın bedeninde yol almak için istekliydi. Tıpkı bedenim gibi.

Mirsad, bunu hissetmişti ve dokunuşlarının ritmi değiştiği gibi alanı da değişti şimdi. Sırtımdaki eli belime doğru yol almaya başladığında heyecandan nefesimi tuttum. Tek hareketle beni sırt üstü yatırıp üzerime çıktı. Kalbim göğüs kafesimde patlayacak gibi kan pompalarken kulaklarım uğuldduyordu.

Dudaklarımı dudaklarıyla hapsetmeden önce "Sen ne muhteşemsin." dedi. Dudakları göğüs çatalıma indi. "Tenin... Kıvrımların..." Tenimin etrafındaki tüm havayı içine çekerken "Baş döndürücü bir kokun var. Beni çılgına çeviriyorsun." diye fısıldadı. Bedenim, öpücüklerinin istilasıyla mücadele ederken çoktan kendimi kaybetme noktasına varmıştım bile.

Bedenlerimiz yeniden dinlenmeye çekildiğinde fark ettiğim tek şey, her sevişmemizin bir öncekinden muhteşem olduğuydu. Bedenim, onun bedeninin şekline uymakta sıkıntı yaşamadığı gibi bağımlılık yapmaya başlamıştı. Ellerinde şekil almakta zorluk yaşamamıştım.

Hep hayalini kurduğum gibi...

Bu defa onun başı benim göğsümdeydi. Burnundan alıp verdiği soluğu tenime çarparken, karnımın altındaki ateş yeniden canlanıyordu. İstemsizce sabırsız bir soluk aldım. Mirsad'ın elleri, ritmini şaşırdı ve durdu. Başını kaldırıp gözlerime baktı. Gözlerindeki buğu soluğumu kesti.

"Pişman mısın?" diye sordu. Sabırsız soluğumu yanlış yorumlamıştı. Pişmanlığım, onunla seviştiğim için değil, Toprak'a ihanet ettiğimi düşündüğüm içindi. Buz mavisi gözleri gözlerime odaklanırken yüzümdeki her mimiği analiz

etmek için dikkat kesildiğinden cümlelerim gibi ifademde de dikkatli olmalıydım.

Sorusundan kaçmak, onun gerçekten neler hissettiğini merak ettiğim için "Sen?" diye geri sorduğumda yüzünü buruşturdu. Böyle bir tepki beklemediğim için yüreğim sıkıştı. Pişmandı. Beklentilerini mi karşılayamamıştım? İfademi korumaya çalışırken, hayatına giren kadınlar gibi tecrübeli olmayı diledim. Ama ben bir Kezban'dım ve ne yazık ki elimden bu kadarı gelmişti.

"Asla!" derken sesi katiydi. "Seninle yaşadığım hiçbir şeye pişman olmam!" derken sesi boğuklaşmıştı. "Miray..." Derin bir soluk alıp doğruldu. Elleri tenimden uzaklaşmamıştı. "Sen, hayatımda görüp görebileceğim en mükemmel kadınsın. Hem de her yönden!"

İma ettiği şey karşısında istemsizce kızardım. Dudakları kalbimin üzerine dokunduğunda "Artık kalbinde sadece ben olacağım." Gözlerini yumup yeni bir soluk aldı. Soluğu, acı çekiyor gibi titrekti. "Artık acım bitti. Artık sadece benimsin. Sadece seninim."

İpi göğüslemenin gururu vardı yakışıklı yüzünde. Yaşattığı güzellikler anında buhar olup uçarken bedenim öfkeyle kabardı. "Tüm bu acelen bundan mıydı? Merakını giderdim mi?"

"Miray!" derken sesi hayretle boğuklaşmıştı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." derken benden uzaklaşmak yerine daha da kendine çekti. "O adamla birlikte olmadığını biliyordum. Ama mantığımın önüne duygularım geçtiği zamanlarda içim kıskançlıkla patlıyordu. O adamla neden yakınlaşmaya çalıştığını biliyordum. Canımı yakmak için yaptın. Başardın da! Gözümü açtın. Elimi çabuk tutmam gerektiğini hatırlattın. Eğer bir şeyler yapmazsam seni tamamen kaybedeceğimi gösterdin. Buna dayanamazdım. Seni kaybedemezdim. Seni böyle deli gibi sevip arzularken kaybedemezdim. Benim yi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kımım olurdu. Bize yazık olurdu. Senin de beni aynı tutkuyla sevdiğini hissediyor ve biliyordum. Artık savaşmayı bırak aşkım. Artık kendini bana bırak."

"Evet, seni arzuluyorum. Hem de ilk gördüğüm andan beri! Senin, kuzenim olduğunu bilmeme rağmen duygularımı bastıramıyordum. Bu hastalıklı bir duyguydu. Tüm saflığımla seni sevdim, sadece seni! Ama sen her fırsatta beni öldürdün. Kendime bir yol çizmem gerekiyordu. Bunu da Toprak'la yapacaktım. Belki seni sevdiğim gibi onu sevmeyecektim. Ama en azından yaralarım kabuk bağlayabilirdi."

"Miray!"

"Yaralarım hiç kapanmayacak sanıyordum."

"Seni seviyorum..." diyen cümlesini elimle ağzını örterek sonlandırdım.

Duymayı hep hayal ettiğim cümleydi. Ama bu rüyanın kısa süreceğini hissediyordum. Gerçek olamayacak kadar imkânsız geliyordu bu yaşadıklarım. "Söyleme."

"Bu imkânsız." dedikten sonra dudaklarını avucuma bastırdı. "Bir defa kanıma girdin, bu yolun geri dönüşü yok." Cümleleriyle eriyordum.

Doğrulmadan önce en yakındaki katlı battaniyeyi bedenime sardım. Beni engellemiyordu ama merakla beni izliyordu.

Kuzinenin üzerindeki güğümün birini kavradım.

Uykudan uyanmış gibi "İzin ver, ben götüreyim." dedi.

Çıplaklığından hiç çekinmeden doğruldu. Güğümü elimden alıp banyoya götürmek için hareketlendi. Gözlerimi onun kaslı bedeninden kaçırmak için başımı önüme eğdim. Oysa eli elime dokunduğunda kalbim göğüs kafesimden fırlayacaktı. Yüzüne bakmamakta da ısrarcı olmam ayrı bir zavallılıktı.

Dakikalar sonra banyoyu hazırlamış olarak geri döndü. Temiz giysilerimi yukarıdan alıp banyoya girerken, Mirsad'ı bu defa sadece çamaşırlarını giyinmiş olarak buldum.

Temizlenmiş hâlde banyodan çıktığımda Mirsad, yıkanmak için sırasını bekliyordu. Kuzinenin üzerindeki diğer güğümü alıp banyoya girdi.

Yıkanıp çıktığında akşam olmak üzereydi.

Saatlerdir sevişmemişiz gibi sıradan sesle "Yemek yiyelim mi?" diye sordu.

"Ben aç değilim." Mideme oturmuş heyecandan değil yemek yemek, su bile içecek durumda değildim. Peki dercesine omuz silkti. Gelip yanıma oturdu. Kuzineye yeni bir odun attı otururken.

"Sıcak bir şeyler içelim mi?" diye sordu bu defa.

"Hiçbir şey istemiyorum. Beni rahat bırak." dedim yalvarırcasına.

"Yapamam." dedi dakikalar süren sessizliğin ardından. "Seni rahat bırakırsam benden gidersin. Seni rahat bırakırsam unutursun beni."

"Ne mümkün!" diye homurdanmadan edemedim.

"Miray..." derken yeniden sokuldu. Yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına alırken "Benden bunu isteme. Seni bırakamam. Üstelik benim olmuşken bu imkânsız artık."

"Pınar da senin olmamış mıydı? Onu mazine bıraktığına göre beni de bırakabilirsin."

"O başka bir olay. Sana anlatmam gerekenler var."

"Nasıl başka? Bir zamanlar bana bir söz söylemiştin, onu sevdiğini anlatmak istercesine. Bazen aşk ve tutku aynı bedende can bulmaz! Ona âşık olmasaydın bana bunları söyleyemezdin."

"Sana daha önce de söyledim, Miray! O cümle, seni kendimden uzaklaştırmak için hazırlanmıştı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kafam karışmıştı. "Anlamıyorum."

"Aşkı da tutkuyu da sende bulmuştum. Sadece senin duygularının çocukça bir heves olduğuna inandığım için seni kendimden korumaya çalışıyordum. Hele tatlı tatlı kıkırdamaların aklıma olmadık şeyler sokarken işte o zaman senin canını yakıyordum. Oysa deli oluyordum sana."

İtirafı karşısında ilk an dilim tutuldu. Beni eğer öylesine bir tutkuyla seviyorduysa nasıl kendini tutabilmişti? Yine de "O çocuk büyüdü, Mirsad Saygınerler." derken söylediklerinden etkilenmediğimi ispatlama adına sesimi sert tuttum.

Omuzlarımdan tutup sarsmaya başladı. "Gözlerime bak!" derken bu defa onun sesi sertti. İsteğini ikiletmedim. Ama gözlerimdeki yılgınlık geri adım attırmadığı gibi, daha da öfkelendirdi. "Hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağını biliyorum, Miray Saygınerler! Olmasın da zaten. Her şeye yeniden başlayacağız. Biz Miray, biz! Biz, artık gerçek bir çiftiz."

Biz...

Bu cümleyi kullanmaya ne kadar hasret kaldığımı yeni kavrıyordum. Biz hiç biz olmamıştık ki. Biz hep Mirsad ile Miray, Köylü Kezban ile Şehirli Mirsad, Vahşi Miray ile Yakışıklı Mirsad olmuştuk. Her şey olmuştuk ama biz hiç biz olmamıştık.

"Biz hiç biz olmadık, Mirsad." Sesim haddinden fazla kırıktı.

Yanaklarımdan kavradı. Kendisine, gözlerine bakmam için kaldırdı. Yüzü o kadar yakındı ki görüş alanımda sadece gözleri vardı. "Biz hep bizdik, Miray." Nefesinin rüzgârı yüzümü yaladığında kalbim şakıdı. "Denizle dağ gibi... Ateşle su gibi... Birimiz olmadan diğerimizin ne bu dünyaya ne kendimize faydası dokunmayacak. Bunu görmen için ne yapmalıyım? Tamam. İlk zamanlar bunu gösteremedim. Yaşın küçüktü. Üstelik babanla ortak paydada buluşuyorken bunun gösteremezdim. Nasıl bir savaş içinde olduğumu görmüyordun. Sana *dokunmam* için ölüyordun. Görmediğimi mi sanıyordun? Görüyordum. Baban da görmüştü. Baban başka bir şey daha görmüştü; aynı hisleri ben de sana karşı hissediyordum."

"Babam mı?" dedim hayretle.

Başını salladı. "Senin ayaklarının üzerinde durana kadar, kendi duygularından iyice emin olana kadar beklememi istedi. Bunun için onu sonuna kadar destekliyordum. Eğer hislerime yenilir de sana dokunursam birlikte yanacaktık. Yaşın çok küçüktü, Miray! Kendimden emindim ama senin duygularına güvenemiyordum."

"Neden?" diye sordum. Bunu yapmaya iten bir sebep olmalıydı. Beni kendinden mahrum etmesine sebep olacak bir şey yaşamış olmalıydı.

Elleri yana doğru düştü. Kalkıp gecenin karanlığından başka bir şey görünmeyen cama gitti. Mirsad'ın o karanlığı gördüğünü sanmıyordum, aklı burada değildi. Yanına, karanlıkla arasına geçip yüzüne baktım. Dakikalar sonra bakışları gözlerimi buldu. Yüzündeki acı, yüreğimi sıkıştırıyordu.

"Yıllar önce Emily diye bir kız hayatıma girdi." diye başladı geçmişindeki sırrı aralarken.

Anlatırken yaptığı her hareketi, içinde yaşadığı gerginliğindendi. Saçlarına geçirdiği parmakları geri inerken çekiştiriyor, bileklerinde görünmez ipler varmış gibi ovalayıp duruyordu. Sedire oturuyor, kalkıyor, dolanıp tekrar geri oturuyordu. "Kendimi asla affetmeyeceğim." diye bitirdi kırık sesle. "Eğer ona ümit vermeseydim hayatta olabilirdi."

"Bana da mı o yüzden ümit vermek istemedin? Onun gibi, hem sana hem kendime zarar vereceğime mi inandın?"

O kız hastaydı. Mirsad bunun farkındaydı. Ama beni onunla kıyaslamasını anlayamıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben zarar verecektim. Aynı hatayı tekrarlamaktan korkuyordum. Benim yüzümden kendine zarar verebilirdin. Veya biri hayatına girecek ve bana hissettiklerinin gelip geçici hisler olduğunu anlayacaktın. Bu defa ben sana zarar verecektim seni kaybetmemek için."

"Mirsad! Ben asla duygularımdan şüphe duymadım. Ama sen hiçbir zaman bana gerçek hislerini göstermediğin gibi hep uzağına ittin. Tamam. Şimdi anlıyorum bütün bunları neden yaptığını. Peki, Pınar? Onunla ilişkin ne boyutta?"

"Hiçbir boyutu yok."

"Teyzem..."

"Lanet olsun, Miray! Anlamak mı istemiyorsun yoksa sabrımı mı deniyorsun? Annemin bu yaşadığımızla ne alakası var?"

"Teyzem beni hiç kabul etmek istemedi. Bunu sen de gördün."

"Annem, bu vasiyet zırvalığına kurban gitmemden dolayı öfkesini senden çıkarmaya çalıştı. Anla artık, Miray. Ona göre senin varlığın, bütün bunları yaşamamıza sebepti."

"Ben senin gibi düşünmüyorum." diye ısrar ettim. Eğer bana karşı duyguları değiştiyse bunu bana hiç hissettirmemişti. "Biliyorsun. O gece dedemiz ortaya çıktığında..."

"Bak işte, kendin söyledin; ortaya çıktı. Dedemizin asıl gayesi kızlarını yeniden bir araya getirmekti. Yaptığı eylem, hastalığı bu kararını çabuklaştırmasına neden oldu." Devam etmek için derin bir soluk aldı. "İstersem senden boşanabileceğimi, hayatlarımızı cehenneme çevirmek istemediğini söyledi. Çünkü anneannemiz, senin mutsuzluğunu, benim sinirliliğimi buna yormuş ve dedemize aktarmıştı."

Gülümsedi. Gülümserken gözlerinde yıldızlar parladı. Cümlesinin devamını tahmin ettiğim için istemsizce kalbim zıpladı. "Seni sevdiğimi... Her ne olursa olsun senden bo-

şanmayacağımı söyledim. Seni buraya getirmeden önce tüm ailemizin önünde itirafımı tekrarladım. Bu defa herkes seni kazanmam için yardım önerdi. Ayşen teyze arayıp senin o adamla kendi aranızda sözlendiğinizi söylediğinde soluğu yanında alıyordum ki Kemal Tahir enişte durdurdu."

"Babam mı?" derken hayretten soluğum tıkanmıştı. Başını sallarken başparmağıyla yüzümü okşadı. Kalbim istemsizce hopladı. "Seni sevdiğime ikna olmuş olmalı."

"Öyle olmalı." derken yaşadığım duygu yoğunluğundan sıyrılmak için uzaklaşmaya çalıştım. Belime doladığı kolu buna engel oldu. "Su içeceğim." Elbette ki susamamıştım. Yakınlığından kaçma çabamdı. Sessizce boyun eğdi. Masanın üzerindeki sürahiden bardağa suyu doldurdum. Küçük yudumlarla suyu içerken vakit kazanmaya çalışıyordum.

Gaz lambası ve kuzinenin aydınlattığı ışığın altında Mirsad, çok çekici görünüyordu. Kollarında olmayı çok istememe rağmen buna izin vermek istemiyordum. Ama tüm kararlarıma rağmen itaatkâr bir köle gibiydim.

Oturduğu döşekten doğruldu. Kararlı adımlarla yanıma gelip bir Adonis gibi karşımda dikildiğinde ardından gelecek hamleyi heyecanla beklemeye başladım. Elimdeki bardağı alıp masaya bıraktı ve saniyesinde elleri ellerimi buldu. Tüm kararlarlılığıma rağmen hipnotize olmuş gibi yönlendirdiği şekilde hareket ediyordum. Masanın yanından kendine çekip kolu ellerimden belime ulaştı. Diğer eli, öne eğik başımı kaldırmak için çenemden kavradı, hafif dürtmeyle kendisine bakmamı sağladı.

Allahım! Gözleri! Yine laciverte çalıyordu. Arzuyla yoğrulmuş gözbebekleri, derin soluklar alan göğsüne eşlik edercesine büyümüştü. Her soluğu titriyor, yüzümü okşayan eli daha fazlasını istercesine enseme kayıyordu. Direnmek istiyor ama tüm enerjim ona akıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mirsad..." diye son bir defa durdurmak istedim. Aslında durmasını istemiyordum.

"Miray..." diye yanıtladı. Sesinde, ismimi telaffuzunda direnme artık diyen yalvarış vardı. "Durdurma beni, balım. Durmayacağım." Cevap vermemi beklemeden bir hamlede kucakladı.

Durdurmadım. Durduramadım.

Onu böyle severken, ona böyle tutkunken durdurmak isteyen kimdi ki?

Mutluluktan uçarken Mirsad'ın öpücüklerine aynı şiddetle karşılık verdim. Buna ihtiyacım vardı. Buna ikimizin de ihtiyacı vardı. Dokunuşunun mucizesi bedenime can oluyordu. Mirsad, dudaklarımdan başlayıp her yerimi öperken ölmemeyi diledim. Muhteşem adamın teni tenime karışırken soluklarımız yarışıyordu. Canıma can katıyordu. Dokunuşunun mucizesi içimdeki ateşi körüklüyor, karnımın altındaki ateş topu anbean büyüyor ve o ateş topu ikimizi birden küle dönüştürüyordu. Kül, ufacık kıvılcımla yeniden canlanıyor, yeniden kocaman ateşe dönüşüyordu. Defalarca. Defalarca.

Pokut'un zirvesinde saatlerce seviştikten sonra birbirimizin kollarında soluklanırken gecenin bitmemesini diledik.

Şafak söküyordu.

Kepenginin açık olan tek kanadından gün ışığının belli belirsiz ışık huzmesi odayı pek aydınlatamıyordu. Mirsad'ın yatağında, daha doğrusu ikimiz için hazırladığı yatakta sabahı kucaklıyorduk. Neredeyse hiç uyumamıştık. Bedenlerimiz yorgun ama yüreğimiz daha fazlası için sabırsızdı.

Tüm sorular rafa kalkmış, hesap sormalar ertelenmişti. Toprak ile zamanı gelince konuşulmak üzere kurgulanmıştı. Zor olacaktı ama beni anlayacağına emindim. İşte o zaman Mirsad'la önüme bakmam için hiçbir engel kalmayacaktı.

Sıcak bedenine biraz daha sokulurken bu anın hiç bitmemesini diledim. Garip bir doyumsuzluktu. Karnın doyar da gözün doymaz cinsinden bir histi birbirimize duyduğumuz istek. Bedenlerimiz bitikti ama içimizdeki arzunun engeli yoktu.

Boğuk sesiyle "Acıktın mı?" diye sordu Mirsad. Alacakaranlığın içinde yüzünü aradım. "Evet." derken kesinlikle aklımda yemek yoktu. Mirsad benim gibi düşünmüyordu. "Ateşimizi yakmam gerekiyor." dese de bir eyleme geçmemişti. "Seni bir an bile bırakmak istemiyorum." diye sızlandı. "Yardım ister misin?" diye sordum. Kısa bir an düşünse de "Sen yataktan çıkma. Üşümeni istemiyorum. Ateşi yakınca inersin." dedi tutku dolu sesle.

Yattığı yerden doğrulup üzerime ağırlığını vermeden çıktı. Burnumdan başlayan buseleri boynuma kayarken "O zamana kadar beni düşün." diye fısıldadı. Elimde olmadan kıkırdadım. "Yapacak başka işim yok." Yataktan kalkmadan önce kalbimin üzerinden öperken "Uyumana da izin verebilirim. Ama rüyanda sadece beni göreceğine söz verirsen..."

"Söz veririm elbette ama ben yine de beklemede kalayım. Her an seslenebilirsin gibi geliyor." Elimde olmadan kıkırdadım. Bu defa burnumdan öperken "Anlaşıldı. Sen beni iyice Salako belledin. Ben yukarı gelmeden yataktan çıkmanı yasaklıyorum. Kahvaltıyı da hazırlayacağım. Ama karşılığında senden bir öpücük isterim."

"İstediğin bu olsun. Hadi elini çabuk tut. Kurt gibi acıktım." derken yine yemek değildi açlığım. Hissetmiş gibi gözleri arzuyla yandı. "Senden aşağı değilim." diye kulağıma fısıldadı.

Dudağıma uzun soluklu bir öpücük kondurduktan sonra dolaptan kıyafet alıp giyinmeye başladı. Siyah eşofman takımının üzerine şişme kapüşonlu yeleğini giymişti. Odadan çıkmadan önce dönüp yüzüme baktı. Saçları, gece yaşadığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutkunun izlerini yansıtırcasına karışmıştı. Buz mavisi gözleri arzuyla yanarken göz kırptı. "Bekle beni!"

Karnımın altında kelebekler havalanırken yatağa daha da gömüldüm, kızardığımı da biliyordum; yanmaya başlamıştım çünkü.

Mirsad, merdivenleri inerken tatlı kıkırtısı kulaklarımı okşuyordu.

Tutku dolu anıların kucağına sokulurken yastığın üzerinde başıma yer açtım. Keyifle burnumu Mirsad'ın yastığına gömdüm. Mirsad'ı koklayarak uyumak gibisi yoktu.

Aşağıdan sesleri bana kadar geliyordu. Huzurla yatağın içinde gerindim. Tüm bedenim pelte gibiydi. Birkaç dakika uyumak bana bir şey kaybettirmeyecekti. Mirsad, suları ısıtmadan yanıma gelmeyeceğine göre, bu da yarım saatten fazla bir zaman demekti.

Kapalı göz kapaklarıma rağmen farklı bir ışığı hissetmemle gözlerimi araladım. Mirsad, mumla mı gelmişti? Başımı yastıktan kaldırmama rağmen Mirsad'ı göremedim ama ışık bana ulaşmak için çaba içindeydi. Yatakta doğruldum Işığın kaynağı konsolun üzerinden geliyordu. Telefon ışığına benziyordu.

Telefon!

Burada telefon çekmiyordu ki. Çekiyor muydu?

Heyecanla yataktan çıktım. Konsola vardığımda telefon kapanmıştı. Telefon Mirsad'ındı. Kimin aradığını veya tekrar aranacağını bilememenin verdiği merak ve şaşkınlıkla ekranı kapalı telefona baktım.

Neden sonra şaşkınlıktan sıyrıldım ve hemen üzerime bir şeyler giymeye başladım. Dolapta bulduğum bir eşofmanı altıma geçirdim. Büyüklüğüne bakılırsa Mirsad'a aitti. Yine dolaptan el yordamıyla bir kazak buldum. Onu da geçirdim. Tam çorapları giyinmek için harekete geçtiğimde telefonun

ışığı yeniden yanıp sönmeye başladı. Ekranda sadece rakamlar vardı. Heyecan ve biraz da şaşkınlıkla telefonu açtım. Kim olabileceğine dair bir fikrim yoktu.

Karşı taraftan hıçkırığa benzer bir ses "Mirsad?" diye soludu. Bir kadın sesiydi. "Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum. Neden telefonun sürekli kapalıydı?" Sesini çıkaramadığım gibi sorularının muhatabı ben değildim ama daha ne diyecek diye merakla bekliyordum. Yine yalvarır gibi "Aşkım... Seni çok özledim." diye devam ettiğinde sesi tanıdım. Pınar! Bu sesi nerede olsa tanırdım. "Ailenden kimse nerede olduğunu söylemiyor." Cevap bekler gibi durdu. "Mirsad!" yeniden hıçkırdı. "Senin için endişelenmeye başladım." Tereddütle sustu. Tereddüdü, karşıdan cevap gelmemesi değil, cümlesini nasıl devam ettireceğine dairdi. "Anlasana, çok özledim seni. Mirsad... Mirsad? Neden cevap vermiyorsun?" Sesi bu defa şüphe ve merakla kısılmıştı.

Bedenim boşalmıştı. Ruhum boşalmıştı. Tüm bedenim buz kütlesine hapsolmuş gibi titriyordu. Ellerim o kadar titriyordu ki telefonu kapatamıyordum bile. Zehirli bir yılan tutuğumu yeni fark etmişim gibi elimden fırlatıp attım. Telefonun ekranı yeniden karardı.

Bu duyduklarım? Bütün bunlar gerçek miydi? Kâbus olabilir miydi? Mümkün görünüyordu. Yorgunluktan rüyada ne olsa görürdü insan. Ama tatlı bir yorgunluktu bendeki. Bedenim tatlı tatlı sızlıyordu telefondan önce. Ama şimdi taşlaşmıştım. Şakağıma vurulan çekiç darbelerine bakılırsa bu rüyadan öte bir durumdu; kâbustu. Bu kâbustan çıkmalıydım.

Sahi ya, burada telefon çekmiyordu ki. Kâbus olduğu işte buradan belliydi.

Telefonun ışığı yeniden yanıp sönmeye başladığında yine aynı numara ekranda görüldü. Elbette açmayacaktım. Kapanana kadar ışığı yanıp söndü. Yeniden karanlığa gömülürken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kafamın içi cadı kazanı gibiydi. Üstelik şakağımdaki ağrı şiddetini artırmıştı.

Mirsad...

Tüm o anlattıkları yalan mıydı? Pınar ile hâlâ görüşmeye devam ediyorsa... Anlattıkları neydi? Peki, beni neden buraya kaçırmıştı tüm ailemi de bu işe karıştırarak? Hangisi doğru söylüyordu, Mirsad mı Pınar mı? Bunu nasıl öğrenebilirdim?

Ekranın ışığı yeniden yanıp sönmeye başladı. Yine aynı numaraydı. Eğer görüşüyor olsalardı ismi kayıtlı olurdu. Demek ki Mirsad doğru söylüyordu. Ama telefonların çekmediğini söyleyerek yalanın büyüğünü söylemişti.

Ne kadar ısrarcıydı.

Ani kararla telefonu açtım. Pınar, yine karşıdan ses duymayı beklemeden atıldı. "Mirsad? Niye kapattın, aşkım? Sesini bile özlemişken bu yaptığın haksızlık." Huysuz kedi gibi sesi küskün geliyordu.

"Ben kapattım." dedim sert sesle.

Karşı taraf lâl olmuş gibi ses kesildi. Sadece kesik nefesi geliyordu, öfke yüklü kesik nefes. Saniyeler sonra "Sen?" diye solurken inanamıyor gibiydi.

"Evet, ben! Ne utanmaz kadınsın. Kocamı neden rahatsız ediyorsun?" Sesim her ne kadar sakin çıkıyor gibi hissedilse de yüreğim alev almış gibi yanıyordu. Sözlerimdeki sahiplenmeyi görmezden gelir gibi "Mirsad'ın yanında ne işin var?" diye sordu. "Mirsad, Adana da mı?"

"Sana ne! Sen ne sıfatla kocamı rahatsız ediyorsun?" diye sorumu tekrarladım. Sinirden ve tiksintiden dişlerimi sıkıyordum. Şaşkınlığı kısa sürmüş olmalıydı ki "Kuzum. Sen hâlâ o masalın içinde misin?" diye sordu alayla. "O senin masal kahramanın olabilir canım ama o benim erkeğim."

Şıllık çok ileri gidiyordu. Haddini bildirmek artık farz olmuştu. Tabii aşağıdakinin de hakkından gelecektim. Ama önce buna ağzının payını vermeliydim.

"Artık benim erkeğim. Yani bu şu demek oluyor, *kuzum*; masal, asıl senin için bitti, yapı paydos!"

Sonunda söylediklerimi doğru algılamış olmalıydı ki "Yalan söylüyorsun!" diye cıyakladı.

"Seni inandırmak gibi bir hevesim yok ama çok merak ediyorsan Mirsu'ya sor. Kocam beni balayına getirdi. Uzun bir süre de dönmeyiz." diye en hain sesimle soludum.

Her "Yalan söylüyorsun!" deyişi bir öncekine göre daha zayıftı.

"Bir daha kocamı rahatsız edersen seni cümle âleme rezil ederim!" diye tehdit ettim. Ki yapardım bunu.

"Mirsad..." diyen kedi mırıltısı sesi, sabrımın limitini belirlemişti. Telefonu yüzüne kapattım.

Şimdi sırada Mirsad vardı.

Odadan çıkıp ahşap merdivenleri inerken Mirsad'ın kuzeyle mücadelesi kulağıma geliyordu. Çıralar nemli olmalıydı.

"Mirsad!" diye seslendiğimde ateşi canlandırma çabasından kopup döndü. Gözleri dumandan sulanmıştı ama yüzündeki şaşkınlık aşağıya erken inmemden dolayıydı.

"Neden erken indin, balım? Burası çok soğuk!"

"Telefonun ısrarla çaldı." derken sesim olağan dışı bir durum der gibi çıkmıştı.

İlginçtir, şaşırmıştı.

"Telefon mu çaldı? Kim arar ki sabahın kör vaktinde?" diye sorarken çekici kaşları şüpheyle birleşmişti. Sabahın kör vaktinde aranmasına şaşırmıştı beyzadem, burada telefonun çekmesine değil. Bu demek oluyordu ki telefonun çektiğinden haberi vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sıkılı dişlerimin arasında "Pınar." dediğimde rengi attı. Yüzü beyaza çalarken bu defa kaşları öfkeyle çatılmış, yüzü donuklaşmıştı. Çene kemiği kasılıp duruyordu. Yalan söylediğine mi yakalandığına mı yoksa Pınar'ın zamansız aramasına mı sıkılmıştı, anlamamıştım. Gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyordu. Ne vardı o gözlerde; pişmanlık mı özür mü yoksa ar mı? Sanırım hepsi.

Sıradan sesle "Ne istiyormuş?" diye sordu. Sesi temkinli ama öfkesini yatıştırmaya çalıştığı bir çabası vardı

"Uzun zamandır senden haber alamamış. Meraklanmış." dedim alayla. Temkinli bir adım attı. "Miray... Balım."

Elimle dur işareti yaptığımda ikinci adımını atamadı. Sabırsız sesle "Buraya kadar, Mirsad Saygınerler. Benden alacağını aldığına göre kimi arayacaksan ara, bizi buradan alsınlar. Artık bu oyundan sıkıldım."

Onu görmektense helikoptere bile razıydım artık. Yalanlarına daha fazla katlanamazdım.

"Miray. Pınar için özür dilerim."

"Özür dilenecek bir şey yok ki..." derken omzumu silktim. Sesim haddinden fazla sakindi. Mirsad da bundan endişeleniyordu.

"Pınar haddini aştı. Ona asla ümit vermedim." dedi bu defa.

Sabırsızca gözlerimi devirdim. "Sen beni hiç tanımamışsın, Mirsad! Pınar kim ki? Ben asıl, burada hiç telefon çekmiyor demeni kabul edemiyorum."

"Bunu yapmak zorundaydım." dedi hiç tereddütsüz. "Sana başka türlü sesimi duyuramazdım."

"Bana yalan söyledin!" İçimdeki öfke dinmiyordu. Ona inandığım içindi öfkem. Ondan çok kendimeydi öfkem.

"Balım..."

"Balım deyip durma! Üstelik yalanını çarpık bacaklı sevgili müsveddesinin aramasıyla öğreniyorum. Allahım! Tüm bunları biliyordum ama onun tarafından uyandırılmak!"

"Özür dilerim, Miray. Bunun hesabını ondan soracağıma emin olabilirsin."

"Gerek yok. Hata bende ki sana teslim oldum. Ama artık böyle bir şeye bir daha izin vermeyeceğim. Şimdi şu lanet telefonla kimi arayacaksan ara ve gelsinler. Artık seninle bir saniye daha duracak tahammülüm yok!"

"Yapma böyle."

"Yapma mı?" Çileden çıkmak üzereydim. "Neyi yapmayayım? Gitmek istiyorum buradan. Git-mek!"

"Gitmene izin veremem." dedi benim sinirli hâlime inat sakin sesle.

"Sana soran mı var! Eğer hemen şimdi birini aramazsan kar kıyamet dinlemem kendimi dışarı atarım."

"Yapamazsın. Yapmana izin vermem." Sakinliğinden bir milim bile sapmamıştı.

İstemsizce kahkaha attım. "İzin istediğimi hatırlamıyorum."

Tek adımlık mesafeyi saniyesinde kapatıp kollarını belime doladı ve kendine çekti. "Ben istemediğim sürece bir yere gidemezsin." diye yüzüme doğru fısıldadı. Sesindeki yoğunluk nefesimi kesti. Tüm gece kulağıma fısıldadığı aşk ve tutku dolu cümleler bedenimde yeniden hayat bulmuştu. Titremenin önüne geçmek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyordum. Ondan ve etkisinden kurtulmam gerekiyordu. Ellerimi göğsüne dayadım ve kendimden uzaklaştırmak için iteledim. Kayayı yerinden oynatmak ne kadar mümkünse Mirsad'ı kendimden uzaklaştırmak da o kadar mümkündü. Kımıldatamamıştım bile.

"Bırak beni." diye tısladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Asla. Bir daha asla bırakmam."

"Sen yalancısın." diye ısrar ettim. "Yalancılarla işim olmaz."

"Tek gerçeğim sensin."

"Tek bir gerçek var, Mirsad Saygınerler. Seninle bu yola devam edemeyeceğim gerçeği."

"Miray..." diye yeniden yüzüme doğru fısıldadı. "Başka bir yol yok, balım. Tek yol bu. Benden kaçışın yok. Bu defa izin vermeyeceğim."

Yeniden, sabırsız sesle "İzin istediğimi hatırlamıyorum." derken onun aşk dolu boğuk sesine inat tiz ve kavgacıydı sesim. Onun her yatıştırma atağını bertaraf ediyordum. "Beni biraz olsun seviyorsan bırak beni!" derken kendimi kollarından kurtarmak için yeni bir hamle yaptım.

"Seni seviyorum." derken itirazsın kollarını indirdi.

Kalbim bu itirafını kabul etmek istemedi. "Ben seni artık sevmiyorum." dediğimde yeniden uzanmak için kollarını uzattı. "Sakın!" diye uyardım. "Sakın bana dokunma!"

"Miray. Rica ediyorum, böyle yapma. Tüm yaşadıklarımıza rağmen bunu bize yapman doğru değil."

"Doğru değil, öyle mi? Peki, senin bu yaptığın çok mu doğru? Beni buraya kaçırıyorsun... Üstelik telefonlar çekmiyor diye yalan söylüyorsun! Üstüne üstlük Pınar'ına ümit vermekten de geri kalmamışsın."

"Abartma istersen! Ona ümit verdiğim yok!" derken öfkeliydi. "Tek sevdiğim, tek arzu ettiğim kadın sensin. Bunu şu kalın kafana sok artık." Mutfağı öfkeyle adımlayıp duruyordu.

"Ben seni kalbime soktum ama sen oraya sığamadın."

"Kalbinden başka bir yerde değilim zaten, Miray." dediğinde karşımda duruyordu. Buz mavisi gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

"Pınar öyle demiyor ama..." demeye kalmadan "Pınar'ın canı cehenneme! Sana hissettiklerime, hissettirdiklerime bak!"

"Bakıyorum zaten." dedim onun hararetli çıkışına inat sakin sesle. "Hissettiklerinden emin değilim ama hissettiklerimi iyi biliyorum; öfke."

Kumral saçlarını sabırsızca sıvazlarken gözlerini yumdu. Gözlerini açmadan önce "Sana nasıl ispatlamam gerekiyor bütün bunları ikimiz için yaptığımı?" Yumulu gözleri açıldığında gözlerimi buldu. Sorusuna yanıt beklercesine bakıyordu.

"Beni özgür bırak."

"Buradan gidersen bana bir daha geri gelmezsin." dediğinde beni gerçekten iyi tanıyor diye düşündüm. Omuzları düşmüştü.

"Bu noktaya sen getirdin bizi, Mirsad Saygınerler. Sonuçlarına razı geleceksin artık."

Arkamı dönüp yürümeye fırsat kalmadan kolumdan tuttu. Mengene misali dirseğimin üstünden kavradığı yetmezmiş gibi sertçe kendine döndürdü. Sıkılı çenesinin arasından solurcasına "Sakın bir daha bana arkanı dönme!" derken buz mavisi gözleri fırtınaya tutulmuş okyanus gibi kararmıştı.

"Yıllar önce sen sırtını dönmüştün." derken öfkem onunkiyle yarışıyordu. "Üstelik söz verdiğim bir adam var. Ona sırtımı dönmeyeceğim. Senin yaptığını yapmayacağım."

Diğer eli anında çenemi kavradı ve sertçe kendine doğru kaldırdı. Buz mavisi gözleri fırtınadaki okyanus olsa da benim gözlerim ormanın içinde çakan şimşekler gibiydi. Ve biraz sonra büyük bir yıkım yaşanacaktı. "Bir daha o adamı aramıza sokmayacaksın dedim sana, kadın! Sen benimsin ve asla bir başkasının olmana izin vermeyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudakları dudaklarımı sahiplenirken sanki ruhumu da sahiplenmeye çalışıyordu. Bu tatlı işkencesine son vermesi için onu itemiyordum. Kolumu arkaya aldığı için kolumu oynatmam mümkün olmadığı gibi, bedenlerimizin arasında boşluk kalmamıştı. Debelendikçe daha sıkı tutuyordu. Dudaklarının baskısından kurtulmaya çalıştıkça daha fazlasını almak için baskısını artırıyordu. Soluğumun tıkandığını hissettiğim an bıraktı. Gözleri aldığı zevkten dolayı kıyıya vuran dalgalar gibi köpük köpüktü. "Kimse seni benim öptüğüm gibi öpemez! Duyuyor musun beni? Kimse!"

Lanet olsun ki haklıydı. Ama canını yakmak istiyordum. Onun o kibirli çenesine kuvvetli bir yumruk indirebilmek için her şeyimi vermeye razıydım. Ama buna ne gücüm yeterdi ne de cesaretim. İşte o yüzden, onun canını sözlerimle yakmalıydım. "Zorba!" diye soluduğumda kibirle sırıttı. Allahım! Adama her mimik mi yakışırdı! "Belki kendince haklı olabilirsin. Ama bir bana sor bakalım Toprak'ın öpüşünden mi yoksa senin öpüşünden mi zevk aldım?"

İfadesi anında değişti. Gözlerinden alevler fışkırırken dişlerini sıktığını göstermek istercesine elmacık kemikleri bir inip bir kalkıyordu. Yeniden, bu defa iki kolumdan kavradı ve hırsla sarsmaya başladı. "Öldüreceğim onu!" diye soludu hırıltılı sesle. "Benim olana dokunanı parçalarım!"

Histerik bir kahkaha attım. "Adam senden daha iyi öpüyor diye mi öldüreceksin?" diye sorarken sesim söylediğime inanamıyor gibiydi. Yüzü şimdi öfkesinden kireç gibi olurken "Miray!" diye uyarı dolu sesle uludu. "Beni öfkelendirmek için söylediğini biliyorum. Asla onunla öpüşmedin."

"Sen megalomanın birisin! Tüm evrenin senin etrafında döndüğünü mü sanıyorsun? Her şeyin en iyisini sen mi bilir, sen mi yaparsın? Ama unutma! Karşında hiçbir şeyden memnun olmayan Miray, vahşi mi vahşi bir yaratık var. Şimdi çe-

kil önümden ve şu lanet insanlardan kimi arayacaksan ara ve gelsinler. Seninle tartışmaktan sıkıldım."

"Kimseyi aramıyorum!" dedi çenesini dikerek. "Gidebiliyorsan git. Ama biliyor olmalısın buranın kışının ne kadar zor ve çetin geçtiğini. Üstelik dışarıdaki vahşi hayvanları söylemiyorum bile." Sesindeki alay sinirlerimi iyice zıplatmıştı.

"Ben Laz kızıyım, oğlum. Kış şartlarını da iyi bilirim. Vahşi hayvanlara gelince... Ben zaten vahşiyim ya! Bana dokunmazlar. Kimseyi çağırmaya niyetin yoksa başımın çaresine bakmasını bilirim."

Hışımla kapıya gittiğimde ardımdan kıkırtısını duydum. Saf gibi ilk an öfkesinin çabuk dağıldığını düşündüm ama sonra neye güldüğünü fark ettiğimde tüm bedenime ateş bastı. Yataktan çıkarken alelacele giydiğim kıyafetler dışarısı için hiç uygun değildi. Üstelik ayaklarım çıplaktı. Mirsad, buna gülüyordu.

Hırsla döndüm. Kollarını göğsünde bağlamış, eğleniyor ifade yüzüne yerleşmiş hâlde bana bakıyordu. Belki haklıydı benimle eğlenmekte. Ama bilmiyordu buradan gitmek için planlar yaptığımı. Planımı yaparken kibirli hâlini umursamadan kuzineye yöneldim. Mirsad'a hiç bakmıyordum ama beni sessizlikle izlediğini biliyordum. Kısa sürede ısınan güğümlerin birini alıp banyoya geçtim. Muhteşem gecenin tüm izlerini bedenimden arıttım. Kıyafetler yukarıdaydı. Havluyu bedenime sarıp banyodan çıktım.

İlginçtir Mirsad, güğüm elinde banyo kapısının önünde bekliyordu. Yüzüne hiç bakmadan yanından geçip üst kata çıktım. Banyodan çıkana kadar kendimi buradan dışarı atmalıyım diye düşünüyordum.

Giyebildiğim en kalın giysileri üzerime geçirip yeniden aşağı indiğimde Mirsad bıraktığım yerde, bıraktığım şekilde ama duşunu almış olarak buldum. Yüzündeki ifade bile değişmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne çabuk duş almıştı öyle!

İşini erkenden yapması kararlarımı baltalayamayacaktı.

Henüz sabah vaktiydi. Yönümü ağaçlardan yardım alarak bulacaktım. Ağaçtaki yosunlar her zaman kuzeye bakardı ve ben kuzeye, Çamlıhemşin merkezine doğru gidecektim. Yarım saatlik mesafe vardı ve karı da hesaplarsam en geç öğlene orada olurdum. Beni artık burada hiçbir güç tutamazdı.

Hazır olup kararlı adımlarla kapıya yöneldiğimde yüzündeki ifade silindi ve kapıyla arama girdi. Kaşları, yaptığımı doğru bulmadığını anlatırcasına çatılmıştı. "Gitmene izin vereceğimi nasıl düşünebilirsin?" diye sorarken öfkesinden kükrüyordu. Karşısında kedi olacak değildim.

"Düşünmedim ki." dedim alayla. "Seni takmıyorum bile. Şimdi önümden çekil. Zaman kaybetmek istemiyorum artık."

"Neyin zamanını?" diye sorarken yeniden kollarımdan kavradı. "Ona mı gideceksin? Tüm yaşadıklarımızdan sonra ona mı gideceksin? Bebeğimizin olma olasılığına rağmen ona mı gideceksin?"

Kalbim kasılırken karın boşluğumu yumruk atılmış gibi soluğum kesildi. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Ya bebek olduysa? O zaman ne yapacaktım? Nasıl Toprak'ın yüzüne bakardım? Mirsad'la birlikte olmam yeterince tatsız bir durumken bir de bebek olursa Toprak'a dönmeye yüzüm kalmazdı.

Mirsad, bendeki çelişkiyi hemen okudu. "O yüzden bir yere gidemezsin." diye bastırdı. Yetmezmiş gibi kapının kilidini döndürüp anahtarı yeleğinin içindeki gömleğinin cebine attı.

"Aldıracağım." dedim hiç düşünmeden. Kaşları bir an için çatılsa da sonrasında öfkesiyle yer değiştirdi.

"Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye soludu.

"Sana bunu söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" dedim sorusunu soruyla yanıtlarken.

"Sabrımı zorluyorsun, Miray!"

"Asıl sen benim sabrımı zorluyorsun. Yolumdan çekil!"

"Bir yere gidemezsin. İzin vermem! Seni o odaya kilitler yine de buradan gitmene izin vermem."

"O biraz sıkar!"

"Sıkar mı sıkmaz mı şimdi anlarsın." demesiyle bir hamlede kavrayıp omzuna çuvalı sırtlar gibi sırtladı. Yaptığı zorbalık yetmezmiş gibi kalçama kuvvetli bir şaplak attı.

Acısından çok öfkeden kuduruyordum. "Beni hemen yere bırak, hödük! Gitmeme engel olamayacaksın."

"Diyorsun..." derken merdivenlerin başına gelmiştik bile. Yere inmek için omzunda çırpınıp duruyordum. Mirsad ise düşmemem için sıkıca kavramıştı.

Onu nasıl durdurabileceğimi bir an önce bulmalıyım diye düşündüm telaşla. Mirsad'ı ne durdurabilirdi? Ah, evet! "Dışarıdan ses geliyor!" dediğimde durmak zorunda kaldı.

Dışarıdan, çatıdan damlayan kar suyundan başka ses yoktu. O da hiç dikkate alınacak ses değildi. Ama Mirsad için birkaç saniyelik de olsa dikkat dağıtacak ortamı oluşturmuştum. Omzundan kendimi kurtarmak için deli gibi tepindim. Tam düşmek üzereydim ki son anda bileğimden kavradı. "Ne yaptığını sanıyorsun?" derken hazırlıksız yakalandığına şaşırmıştı.

Ayaklarımın üzerinde doğrulurken kolumu kurtardım. "Sadece kendimi senden kurtarmaya çalışıyorum. Çek ellerini üzerimden!"

Yeni bir hamle için atağa geçerken ondan daha hızlı davrandım ve kapıya gidemeyeceğim için kuzinenin yanına doğru kaçtım. Bana doğru yürümeye başladığı an "Sakın bir adım atayım deme!" diye uyardım. Uyarımın hiçbir anlamı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yokmuş gibi yeni bir adım attı. Her adımıyla anbean aramızdaki mesafe küçülürken *sonun geldi* sırıtışı yüzüne yayılıyordu.

"Sana dur dedim! Olacaklardan beni sorumlu tutamazsın artık." diye tehdit savurdum. Ne yapabilirdim ki zayıf yumruklarımla güçlü göğsünü dövmekten başka. Daha kuvvetli ne bulabilirim umuduyla etrafıma bakındığımda duvarda aksesuar görevi gören Lagant tabanca gözüme ilişti. İçinde merminin olmayacağını bilmeme rağmen duvardan alıp Mirsad'a doğrulttum. Bir an için adımları sekteye uğradı. Aklından o kızın geçtiğine her türlü bahse girerdim. Yüzünden gölge geçerken rengi solmuştu. İkinci bir Emily vakası...

Kısa süren bocalamanın ardından yeniden üzerime gelmeye devam etti.

Kabzasından tuttuğum tabancanın tetiğine parmağım dokunurken "Daha ileri gitme!" diye uyardım aklımda Emily varken. Ellerim sinirden ve panikten titriyordu.

"Koy onu yerine. Antikaya zarar vereceksin." derken sesinde alay vardı. Ona verebileceğim zarardan çok silahın zararına endişeleniyordu. O kadar mı zayıf görünüyordum? O kadar mı kendine güveniyordu?

"Olduğun yerde kal dedim sana!" derken istemsizce geriye doğru bir adım attım. İkinci adımım divanın engeline takıldığında durmak zorunda kaldım. Ama silahı asla ona doğrultmaktan vazgeçmemiştim.

"Seni bu kadar severken senden uzak durmam mümkün olmuyor." Bir adım daha attı. "Beni kendine çekmek konusunda çok iyisin. Şimdi akıllı bir kız ol ve o silahı yerine koy. Zarar görmesini istemeyiz."

"Biri zarar görecekse o da sen olacaksın. Olduğun yerde dur ve daha fazla ileri gitme! Olacaklardan sorumlu olmayacağım."

"Senden gelecek her şeye razıyım, ateş saçlım."

Sesi ve gözlerine yansıyan duygu kafamı karıştırdı. Tam da bu sırada Mirsad, elimdeki silaha uzandı.

Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşmişti.

Etkiye tepki...

Mirsad'ın hamlesi, savunma dürtümü ortaya çıkarmış, parmağım tetiğe dokunmuştu. Şarjörde olmaması gereken mermi Mirsad'ın koluna girdi ve diğer taraftan çıkıp karşı duvara saplandı. Silahta mermi olmasına mı yoksa Mirsad'ın vurulmasına mı şaşırmam gerektiğini bilemiyordum. Oysa en az Mirsad da benim kadar şaşkındı.

Sağ kolunun omuz başından kan sızmaya başlamıştı. Silah elimden kurtulup çoktan yeri boylamıştı bile. Yüzü saniyeler geçtikçe değişiyor, soluyordu. Merminin girdiği noktadan kan, anbean kazağına yayılıyordu. Baktığım noktayı, kan sızan noktayı saklama adına elini hemen omzuna bastırdı.

"Be-be-ben... Ben ne yaptım!" Mirsad'ı vurmuştum! Hem de silahla! Emily gibi! Allahım! İçim çekildi. Yer, ayağımın altından kaymaya başladı. Düşmek üzereyken Mirsad, kendi acısını hiçe sayıp bana uzandı. "Aşkım. İyi misin?" diye sorarken sanki vurulan bendim.

"Bana mı soruyorsun?" derken inanamıyordum. "Vurulan sensin. Seni vurdum!"

"Bir kazaydı. Üstelik seni kışkırttım." Beni divana oturttu. Kendisi de yanıma ilişti. Kanayan omzunu benden saklamaya çalışıyordu. Canının yandığını belli etmese de alnına birikmiş ince ter tabakası bunu ispatlıyordu.

"Canın yanıyor."

"Sadece sıyırdı, Miray. Küçük bir kesik gibi düşün."

"Kanı durdurmalıyız. Çok kan akıyor."

Sesi beni sakinleştirmeyi başaramıyordu. "Basit bir sıyrık." derken nefes alıp verişi oldukça şiddetliydi. Acı çekiyordu!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yarasını görmeliydim. "Bakmam gerekiyor." dedim ısrarla. Gözlerini sabırsızca devirdi. "Sen burada otur. Banyoda bir şeyler görmüştüm. Ben şimdi hallederim. Seni telaşlandıran kan. İnan bana, estiği kadar gürlemiyor."

Beni olduğum yerde bırakıp banyoya gitti. Ardından gitmeme rağmen banyonun kapısını yüzüme kapatmıştı. Titrek sesle "İzin ver, ben de yardım edeyim." diye yalvarsam da bir yanıt yoktu. "Mirsad! Endişeleniyorum." İçeriden sesler geliyordu ama bunlar beni rahatlatan sesler değildi. İçeride ne yapıyordu? Basit bir kesik değildi ki kendi kendine uğraşıyordu. Mermi yaralanmasıydı. Peki, ben niye burada basiretim bağlanmış gibi dikiliyordum? O bekle dediği için mi? Evet, elim ayağım birbirine dolanmıştı. Kriz karşısında zayıf kalmıştım.

Toparlanmalı, emin bir şekilde banyo kapısına dayanıp sevdiğim adamın yarasıyla ilgilenmeliydim. Bunu yapacak kadar gücüm olmalıydı. Ama korkuyordum. Kapıyı açtığım anda göreceklerimden dolayı yere yığılmaktan korkuyordum.

Banyodaki şangırtı, kendimc acımaktan vazgeçmem gerektiğini söylüyordu. Bu bir düşme sesiydi. Sesle birlikte kapı kolunu aşağı indirdiğim hâlde açamadım. Oysa kilitlediğini duymamıştım. Bunda bir yanlışlık vardı. Yeniden denerken "Mirsad?" diye gayri ihtiyari seslendim. Ne kapı açılıyordu ne de Mirsad içeriden yanıt veriyordu.

Evet. Yanlışlık kapıda değildi. Yanlışlık Mirsad'ın olduğu yerdi. Kapının ardındaydı. Büyük bir güç kullanarak kapıyı zorladıkça Mirsad'ın yere yığılı bedeni anbean ortaya çıkıyordu. Bayılmıştı.

Allahım!

Kendimi içeri atabilecek kadar kapıyı araladım ve tüm gücümü kullanarak içeri girdim. Boylu boyunca uzanmıştı. Kendinde değildi. Yaralı kolunun üzerine düşmemesi büyük

bir mucizeydi. Üstelik sol kolu boydan boya kana bulanmıştı. Yetmemiş, düşerken başını banyo tezgâhına çarptığı için şakağının kenarındaki dört santimlik yarıktan da kan sızıyordu.

"Mirsad!" Bilinçsizce yerde yatan sevdiğim adamın üzerine çöktüm ve uyanması için defalarca seslendim. Ama ses vermediği gibi bir kıpırtı bile yoktu bembeyaz olmuş dudaklarında. Panik duygusu her geçen saniye beni içine çekiyordu. Uyanmamasını neye yormalıydım, bilmiyordum. Elleri buz gibiydi. Gerçi bu soğukta başka ne beklenirdi ki!

Ama yine de bu soğukluk yanlıştı. Alnındaki ince ter tabakası artık inceliğini kaybetmiş, saçları ıslanmaya başlamıştı. Boynu ve başı alev almışçasına yanarken teri buz gibiydi. Ne yapmam gerektiğini bilemediğim için birkaç dakika öylece baktım.

Başındaki yaradan sızan kan, güzel saçlarına doğru yol almaya başlamışken kolundaki kurşun yarasından sızan kandan dolayı yeşil kazağı siyahla bordo arası bir renge dönüşmüştü. Panik duygusunu bastırmaya çalışarak yeniden seslendim. Tüm bedeni su dolu balon gibi sarsılırken hiçbir tepki yoktu.

Bu böyle olmayacaktı. Kafamı toplamak için birkaç defa derin soluklar aldım. Önceliğim, kanı durdurmaktı. Kurşunun delip geçtiği omzuna tampon yapmalıydım. Dolabın içinden, el havlularından birkaçını aldım. Omzuna bastırdım. Yeni bir havlu alarak diğerinin üzerine bastırdım. Diğer bir havluyla de şakağını temizlemeye çalışıyordum. Yarası en az yaralı kolu kadar kötüydü. Kan, durmak bilmiyordu. Dakikalar boyunca her iki yarasına tampon yaparak kanı durdurmaya çalıştım. Şakağındaki kan hızını yitirirken, kolunda hiç umut yoktu. Kan sızdıkça bedeni soğuyordu.

Tam donanımlı bir hastaneye ihtiyacı vardı. Oysa bu dağ başında mahsurduk. Bunun suçlusu ise yerde hareketsiz yatan sevdiğim ilk ve tek erkeğimdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mirsad! Aşkım! Lütfen, aç gözlerini! Beni korkutuyorsun. Ne olur cevap ver."

Mirsad, derin uykudan uyanmaya hiç niyetli görünmüyordu. Üst kata çıkıp bir çarşaf aldım ve aynı hızla geri döndüm. Çarşafın bir kenarından yırtıp tampon yaptığım havlunun üzerinden sıkıca bağladım. Şakağındaki kan akışı durmuş olsa da bu geçici bir durumdu. Biraz zorlarsa yeniden kan sızabilirdi. Dikiş şarttı. Ecza dolabında bulduğum gazlı bezle yarasını sardım. Kolunu görmem gerekiyordu. Tamponu kaldırırsam kan akmaya devam eder miydi bilmiyordum. Yardım çağırmam gerekiyordu. Bunu nasıl yapmam gerektiğini elbette biliyordum; Mirsad'ın telefonu.

Yeniden üst kata çıkıp çekmeceye attığım telefonu çıkardım. Elbette ekran kilidi vardı. Ne olabileceğini tahmin etmek güçtü. Ama karşı taraftan yeni bir arama gelene kadar deneme yapmalıydım. İlk önce kendi doğum tarihini denedim. Sonra sırasıyla bildiğim bir kaç tarih denemesi yaptım. Sonuçsuz kaldım.

"Bu lanet telefonuna neden şifre koyarsın ki!" Öfke ve çaresizlikle söylendim. Mirsad, yattığı yerde hafif bir inleme ile kımıldanınca elimdeki telefonu kenara koyup üzerine eğildim. "Mirsad! Mirsad, aşkım. Uyan aşkım." Yeni bir inleme dudaklarından çıkarken bir öncekinden daha güçlüydü. Tampon işe yaramıştı. Alnındaki teri silip solgun yanaklarını okşadım. "Lütfen aç gözlerini, aşkım."

Ağzından aldığı soluğunu burnundan geri verirken alev püskürtüyor gibiydi. İçten içe yanıyordu.

"Mirsad! Beni duyuyor musun? Cevap ver, lütfen!"

Yeni bir inleme dudaklarından kurtulurken uzun kirpikleri aralanmaya başlamıştı. Buz mavisi gözlerinin feri kalmamıştı.

"Ağlama be kadın!" diye homurdanırken başını yana çevirdi.

"Mirsad!"derken yeni bir hıçkırık atağı boğazımdan yol almak için fırsat kolluyordu. O söyleyene kadar ağladığımı bilmiyordum. Onun için, çaresizliğim için ve en önemlisi onu kaybedeceğime olan inancımdandı bu yaşlar. Onsuz yapamayacağımı bir defa daha anlarken buradan sağ salim kurtulduğunda her isteğini yerine getireceğime dair içimden yemin ettim. Ama önce onu buradan çıkarmam gerekiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İçmiş gibi..." derken espri yapmaktan geri kalmıyordu. Bu çabası daha fazla korkmamam içindi.

İnleyerek elini yarılmış başına götürdü. Suratı ekşirken "Düşerken başını vurmuşsun." diye açıkladım. "Yaralarına tampon yaptım. Buradan çıkmamız gerekiyor. Ayağa kalkabilir misin? Divana kadar gitsek, en azından bu taşlı zeminden kurtulurdun."

"Korkuttum, değil mi?"

"Başını görseydin korkmakta haklı olduğumu anlardın. İç kanama olup olmadığını bilemeyiz."

"Bana bir şey olmaz." derken dudakları zoraki yana kıvrıldı. Kendi hâliyle eğlenmek istiyordu ama hiç başarılı değildi.

"Böyle dediğinde ben daha çok endişeleniyorum. Kendini hiç düşünmeyen biri varsa o da sensin. Şimdi daha iyi misin?"

"Bana zaman ver." dedi dakikalar sonra aksi sesle. "Anın tadını çıkarmak istiyorum."

"Anın?"

"Bana böyle titizlenmen..." dedi gülmeyi bastırmaya çalışır sesle. "Evlendiğimizden beri ilk defa karılık vazifeni icra ediyorsun. Bulunmaz bir an."

"Mirsad!" diye söylendim. Sesim biraz rahatlamış biraz da öfkeliydi. Öfkem sadece onun daha fazla gevşememesi içindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diğer kolu yeterince sağlam olmalıydı ki geri çekilmeme fırsat vermeden sıkıca bileğimden kavradı. "Senin beni terk etme olasılığın şu anki acımdan daha fazla canımı yakıyor. Az önceki teklifin hâlâ geçerliyse şu yaralarımı bir gözden geçirelim." Her kelimesi yokuş tırmanır gibi soluk soluğaydı.

"Önce yardım çağırmamız gerekmiyor mu? Gece olmadan bizi buradan almaları gerekiyor. Kolunda kurşun yarası var. Başındaki derin kesiği söylemiyorum bile! Mide bulantısı var mı? Baş dönmesi?"

"Ben iyiyim. Sadece kan tuttuğu için içim geçti. Abartacak bir durum yok."

"Kan mı tuttu?"

Bütün bu yaşadıkları bundan mıydı?

"Hani sen askerde komandoydun? Nasıl komandoydun sen?"

"Kan tutması komando olmama engel değildi. Kapatalım artık bu konuyu. Bu soğuk taştan kalkmama yardım edecek misin yoksa başımın çaresine bakayım mı?"

"Niye böyle aksisin ki?" diye homurdanırken doğrulmaya çalışan Mirsad'a yardım ediyordum.

Büyük bir direnç gösterip ayağa kalktı. Kolunun altına girdim. Yaralı koluna dikkat ederek banyodan çıktık. Divana kadar olan mesafe sanki asırlar gibi gelmişti. Boğazını yırtan solukları canının yandığını haykırırken beni parça parça ediyordu. Pişmanlık, çaresizlik beni kahrediyordu.

"Kendi aksiliğin bulaşmış olabilir mi?" derken kendini divana bıraktı. Tam ona cevap vermek için ağzımı açtığımda kapalı gözleriyle başını yastığa bıraktı, lafımı yutmak zorunda kaldım. Acı çekiyordu ve hırçınlığı bundandı.

"Şu telefonunun ekran kilidini söyle de yardım isteyeyim. Hastaneye gitmen gerekiyor."

"İyiyim ben." derken bile yüzü acıyla gerilmişti.

"İlaç alman gerekir. En azından bir ağrı kesici..."

"Ben iyiyim dedim, kadın! Sadece birkaç dakika huzur ver bana."

Adamdaki inat sinirlerimi zıplatmıştı. "Ne hâlin varsa gör o zaman. Birkaç saat sonra yine böyle diretebilecek misin, göreceğiz. İnatçı hödük!"

Gözleri kapalı "Dırdırcı kadın!" derken sesi acısına rağmen eğlenir çıkmıştı. Kızamadım. "Aklımdayken..." Sağlam olan elini uzattı, "Telefonumu rica edebilir miyim?"

Sinirle soluyup telefonu olması gerekenden daha şiddetli eline bıraktım. Çapkın gülüşü dudağına dokunduğunda arkamı döndüm. "O telefon bir şekilde elime geçecek." diye homurdandım. Yeni bir kıkırtı duydum ama arkamı dönmek yerine mutfağa yöneldim.

***

Sıvı bir şeyler hazırlamam gerekiyordu Mirsad için. Gözleri kapalı olsa da uyumadığını biliyordum. Uyumaması iyiydi. Daha az endişeleniyordum.

Mirsad'ın avladığı takorme[5] avluda duruyordu. Sıcak suyla tüylerini yolup fazlalıklarını kan eşeleyerek toprağa gömdüm. Kan kokusuna yabani hayvanlar gelebilirdi. Güzelce temizlediğim av hayvanını tencereye koyup haşladım. Suyundan çorba yaptım. Kalan kısımdan da pilav yaptım.

Tüm bunları yaparken arada Mirsad'ı yokluyor, bunu yaparken de yardım istememiz gerektiğini söylemekten geri kalmıyordum. Yaralarındaki kan durmuş olsa da açıp göremediğim için son durumunu bilmiyordum. Kontrol etmem için izin vermiyordu. Yine kan tutacağını mı düşünüyordu? Olası görünüyordu. Onun gibi bir erkeği kan tutabileceğini söyleselerdi asla inanmazdım.

5 Takorme: Yaban tavuğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çorbasını içirmek için yanına gittiğimde gözlerini zorla araladı.

"Laz da değilsin. Ne bu inat! Acı çekiyorsun ama inadından yardım çağıramıyoruz."

"Laz'la evliyim ya, bulaştı."

Pes edip yanına çöktüm. Yastığını düzeltip oturur pozisyona getirdim. "İçebilir misin yoksa ben mi içireyim?"

Gözleri neşeyle parladı. "Çok memnun olurum."

Bir kaşık alıp ısısını ölçmek için dudaklarıma götürdüm. Çok sıcak eğildi. Çorba dolu kaşığı dudaklarına götürdüğümde istekle açıldı. Tüm gece olduğu gibi... Dün gece o dudaklar dudaklarımda, tüm bedenimdeydi. Anı hatırlamanın verdi duyguyla elim titredi. Mirsad, bunu hemen anladı ve çapkın gülüşü geri geldi.

"Beni yakmadan içirebilecek misin?" diye sorarken gülüşünü tutmaya çalışıyordu.

"Ağzını boş şeylere açmazsan yakmam." diye homurdandım.

Kıkırdadı. "Sadece uzattığın kaşığa açacağıma söz veriyorum. Acıkmışım. Ayrıca çok lezzetli olmuş... Yine. İzmir'de sana bir mekân mı açsak? Bu kabiliyetini değerlendirmek gerekir. Bak aklıma ne geldi... Eylül'le birlikte yapın bunu. Biliyorsun. En az onun kadar yeteneklisin."

Eylül, nikâh şahidimiz Onur'un çocukluk aşkıydı. Onların bir araya gelmeleri en az bizim hikâyemiz kadar çetrefilli görünüyor. Eylül'le Mirsu'nun doğumuna gittiğimde tanışmıştım. "Benim yerime planlar yapma!" diye uyardım.

"Eylül'le iyi anlaştığınızı sanıyordum." dedi saf saf.

Benimle dalga geçiyordu. "Sorun Eylül değil, sensin." diye homurdandım. "Şu yardımı çağırmazsan geleceğe ait hiçbir planına katılmam!" diye tehdit ettim.

Bir kaşı yukarı kalktı. Ah! Şu kaşını kaldırması beni bitiriyordu. "Bu ne demek şimdi? Oraya geri dönmeyecek, benimle kalacaksın anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Mirsad!" dedim yalvarır tonda. "Ne olur şu yardımı çağıralım."

Bir süre gözlerime baktı. Düşünüyordu. "Eğer buradan kurtulduğumuzda beni terk etmeyeceksen isteğini kabul ederim." diye şart koştu.

"Mirsad! Niye bana bunu yapıyorsun?" dedim isyan eder gibi.

"Tamam diyemiyorsun..." diye homurdandı suçlarcasına. "Seni seviyorum be kadın! Sen de beni seviyorsun. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. İnadından kabul etmiyorsun."

"Ben hiç inkâr etmedim, Mirsad. Ayrıca şimdi bunu tartışmanın zamanı değil. Geç olmadan yardım çağırmalıyız."

"Hayır! Burada kan kaybından öleceğimi bilsem de kimseyi aramayacağım. Senin o inadından vazgeçtiğini görene kadar buradayız."

Elimdeki çorba kâsesini sertçe kenara bıraktım. "Ne hâlin varsa gör! Yaralı olan sensin. Sen canının kıymetini bilmiyorsan buna ben bir şey yapamam."

Arkamı dönüp gidiyordum ki "Benim tek kıymet verdiğim sensin." dedi.

Gözlerime hücum eden yaşları boğazımdan aşağı göndermek için irice yutkundum. Ben de seni seviyorum lanet adam diyemeyecek kadar gururum boyumun üstündeydi. Ve bu gururum, o konuştukça boynumu büküyordu.

Daha fazla konuşmasına izin vermedim. Veremedim. Yenilmekten korkuyordum. Yürüdüm ve üst kata çıktım. Tüm geceyi birlikte paylaştığımız odayı geçip diğer odaya yöneldim. O odaya giremezdim. Bana aşkı, tutkuyu hatırlatıyordu ve her ne kadar inkâr etse de; yalanını.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu noktaya bizi yalanı getirmişti. İşte bu yüzden ona inanmak istemiyordum. Bunun için büyük bir çaba göstersem de ne kadar başarılı olduğum ortadaydı. Kaçmış ve bu soğuk odaya sığınmıştım.

Yine de fazla barınamamıştım bu odada. Mirsad'ın aşağıda acı çekiyor olması huzursuzluğumu hiç eksiltmiyordu. Çaresizce geldiğim gibi akşam olmadan geri indim.

***

İki gün boyunca her fırsatta yardım istememiz konusunda yalvardım. İnadından bir an bile dönmedi ben inadımdan dönmüyorum diye. Ona inandığımı, onu sevdiğimi söylesem bu acıları yaşamayacaktı. Yardım çağırmama konusundaki inadı, acıya dayanabildiğini gösteriyordu. O acıya dayandıkça istediğini vermemekte direniyordum. Çünkü gururum her şeyin üstündeydi. Yıllarca çektiğim aşağılanmayı, küçük düşürülmeyi öteleyemiyordum. Yüreğim buna bir son ver derken beynim inadında ısrarlıydı. Tabii, Mirsad da!

İkinci gün, kabaran inadı yüzünden yarasına bakmama izin vermedi. Kendi yapacağını söyleyip beni yanından kovdu. Ben de ılık su ve temiz bezleri yanına bırakıp odun yarmak için ağıla indim. Bu işler bana kalmıştı.

Dakikalar sonra yarılmış odunlarla geri döndüm. Yarasını temizlediği bezler yerde yığın hâlinde duruyordu. Yarasından aldığı eski beze, olmaması gerektiği kadar kan ve iltihap bulaşmıştı. Yarası mikrop mu kapmıştı?

Gözleri kapalı yatıyordu. Uyanık olup olmadığından emin değildim. Yaklaştıkça sık sık yükselip alçalan göğsünü fark ettim. Bu, durumunun hiç iyi olmadığının bir işaretiydi.

"Mirsad?" Rüyadan uyanır gibi gözlerini araladı. Buğulu gözleri, odağını kaybetmişti. "Mirsad!" derken sesim daha endişeliydi. Havanın kararmasına çok az zaman kalmıştı. Te-

lefonu ilk defa gözümün önünde, başucundaydı. İki gündür lanet telefonu ortaya çıkarmadığı gibi hiç kimse de aramamıştı. Çaresizlik içime çöreklenmişti. "Mirsad... Şu telefonu ver, lütfen."

"Bırakma beni." derken bileğimden kavramıştı. Şuurunu kaybetmişti gibiydi.

"Mirsad! Korkutuyorsun beni." derken beni duyduğundan şüpheliydim.

Haklıydım, bilincini kaybediyordu. Yeni bir pişmanlık altında ezilirken sarsmaya başladım. Bileğimi bırakmayınca yeni bir gerçekle yüz yüze geldim; yanıyordu! Dişlerini sıkıyor, alnı yeniden ter tabakasıyla kaplanıyordu.

Bileğimi kurtaramadığım için hareketlerim kısıtlıydı. Yeni değiştirmiş olmasına rağmen kolundaki tampon artık işlevini yitirmiş gibi kana bulanmıştı.

Neler oluyordu böyle? Sadece yarım saat yoktum yanında. Ama sanki kendine zarar vermiş gibi kolu yeniden kanamaya başlamıştı.

Yeniden kendini kaybederken bileğimi sıkan parmakları gevşedi. İlk işim banyoya gidip yeni tampon malzemesi almak oldu. Sardığı kolunu açtığımda yaranın etrafının nar gibi kızardığını, yaranın içinden de iltihap sızdığını gördüm. Çaresizlik yüreğimi sıkıştırırken omzundaki sargıları yenisiyle değiştirdim. Bedeni cayır cayır yanıyordu. Ateşini düşürecek tek bir ilaç yokken ne yapacağımı düşünüyordum. Annemin bir defa karla ateşimi düşürmeye çalıştığını hatırladım. İşe yarayacağına emin olmasam da acele dışarı çıkıp kovaya kar doldurup aynı hızla geri döndüm.

Ellerini, yüzünü karla ovaladıkça teni kızarmaya başlamıştı. Ama yine de dakikalar geçse bile ateşini düşüremedim. Üzerindeki yorganı atıp çoraplarını çıkardım. Kolları üşüyormuş gibi bedenini sardığında bunu ateşten yaptığını biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu defa ayaklarını karla ovalamaya başladım. Ah, keşke sirkemiz olsaydı diye aklımdan geçirdim. Sonra içimden kendime güldüm. Sirke için hayıflanacağıma telefonunu almaya odaklansaydım bunları yaşamak zorunda kalmayacaktım, dedim.

Sarsmamaya dikkat ederek kalın eşofmanını bacaklarından sıyırdım. Yeni bir kova kar ile bu defa karnını ve bacaklarını ovaladım. Çabam sonuç veriyordu. Ateşi düşüyordu. Alnına koyduğum kar dolu poşet başını yana doğru döndürdüğünde düştü. Hemen poşeti düzelttim.

Titremesi tamamen geçtiğinde üzerine bu defa battaniyeyi örttüm. Eşofmanı giydirmekte güçlük yaşayacağım için hiç uğraşmamıştım. Telefonu elime aldım.

Huzursuz uykusundaki Mirsad'a bakarken gözlerim doluydu. Bu adamı seviyordum. Çok seviyordum. İlk günkünden çok daha fazla seviyordum. Onu ilk gördüğüm anda belki albenisine aldanmıştım ama tanıdıkça, gerçek karakterini gördükçe onu gerçekten sevmeye başlamıştım. Tüm o yaptığım haşarılıklar onun tarafından fark edilmek içindi. Ama boşuna olduğunu şimdi öğrenmiştim. O zaten söylediği gibi bana *vurulmuştu*.

Peki, şimdi neyi bekliyordum her şeyin yoluna girmesi için?

Mirsad'ı bir an önce bir sağlık kuruluşuna teslim etmekle başlamalıydım. Tüm inadına rağmen!

Duygusallıktan sıyrılıp telefonda Alo Jandarma 156'yı tuşladım. Telefon çekimi yoktu ama acil arama her durumda aktifti. Karşıdan telefon ilk çalıştan sonra açıldı.

"İyi akşamlar, efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyen genç bir adamın sesi beni karşıladı. Bu sesi duyduğuma o kadar mutlu olmuştum ki dolu olan gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Biz... Biz mahsur kaldık." diye başladım. Elimde olmadan kekeliyordum.

"Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Miray... Miray Saygınerler."

Hiç tereddüt belirtisi göstermeyen ses "Yerinizi ve kaç kişi olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Pokut... Pokut yaylasındayız. Eşim yaralı."

"Nasıl bir yaralanma? Ne zaman oldu? Yabani hayvan saldırısı mı?"

"Hayır... Silahlı yaralanma. İki gün oldu."

"Nerede yarası? İlk yardım yapıldı mı?"

"Yaptım. Kurşun kolunu sıyırdı. Yani... Sadece tampon uygulayabildim. Bir de düşerken kafasını vurdu. Şakağı açıldı."

"Hasta şu an nasıl? Bilinci açık mı?"

Adam tüm soruları soğukkanlılıkla sorarken ben kekeleyerek cevaplıyordum.

"Değil." dediğimde elimde olmadan hıçkırdım. "Yarası iltihap kaptı. Ateşi var. Karla masaj yaparak düşürmeye çalıştım. Şu an ateşi yok ama uyanmadı. Lütfen çabuk olun!"

"Hanımefendi. Sakin olun. Ben sizinle konuşurken yardım yola çıktı bile. Hava kararadığı için yerinizi bulmakta sıkıntı yaşayabiliriz. Sizden tek ricam, telefonunuzu açık tutmanız. En kısa sürede yanınızda olacağız."

"Tamam." derken hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmiyordu. Telefonu açık şekilde bırakıp Mirsad'ın yanına gittim. Alnına dokundum. Fazla ateşi yoktu. Yine de yardım gelene kadar rahatlayabileceğimi sanmıyordum.

Bir saat sonra uğultuyu duyduğumda dünyalar benim olmuştu. Ki helikopter korkumun yerinde yeller esiyordu. Önceliğim Mirsad'ın kurtulmasıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk yardım ekibi açıklık alana indi. Dakikalar sonra Mirsad, güvenli bir şekilde helikoptere bindiriliyordu. Tabii ben de yanında.

Rize'nin ilçelerindeki hastanelerin hiçbirinde helikopterin iniş noktası olmadığı için Rize merkeze götürülmüştük.

***

Mirsad, iyi olacaktı.

Doktor Aysel Hanım, tüm gerekli tetkikleri yaptıklarını ve akabinde antibiyotik tedavisine başlandığını söylemişti. Gün ağarana kadar başucunda kaldım. İlaçların etkisinden olsa gerek deliksiz uyuyordu. Onu uykusunda seyretmeye hiç doyamayacaktım. Ama her güzel şey gibi bu da bitmeye mahkûmdu.

Çok istesem de Mirsad'ın yanında kalamayacaktım. İzmir'i aramış, durumu haber vermiştim. Herkes telaşlanmıştı.

Sabah, gün ağarırken amcam ve Şenol hastaneye giriyorlardı.

Öğlene doğru Mine teyzem ve Ömer eniştem, annem ve babam geldiğinde artık burada durmam için bir sebebimin kalmadığına karar verdim.

Teyzemlere görünmeden amcam ve Şenol ile eve döndüm. Oğullarını nasıl bu hâle getirdiğimin hesabını verecektim ama şu an buna hazır değildim.

***

Teleferiğin olduğu bostandaydım. İlk sürgünün başlamasına çok kalmamıştı. Yengemle amcam da yeni hasada hazırlık için bahçedeki yabani otları temizliyorlardı. Sedat ağabey, kendi gibi öğretmen eşi Feride ile Trabzon'dan benim için gel-

mişti. Tatlı mı tatlı kızları İlkay ile güzel bir aile olmuşlardı. Sedat ağabeyim, kızının isminin ismimle bağdaşması elbette tesadüf değildi. Yıllar önce belki anlamamıştım ama şimdi geçmişe gittikçe anlayabiliyordum. Sedat ağabeyim, beni sevmişti. Onunki, karşılığı olmayan bir sevdaydı.

Şenol ise yakında askere gidecekti, gün bekliyordu.

Yağmur her an yağacakmış gibi gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı. Babaannemim canı lahana yemeği çekmişti. Yağmur bastırmadan lahanayı toplayayım diye acele ediyordum. Teyzemin yanıma kadar geldiğini fark etmemiştim.

"Merhaba..." diyen çekimser ses, yaptığım işten kopmam için yeterliydi. Teyzem, ayağıma kadar mı gelmişti? Burada olduğumu Sedat ağabey söylemiş olmalıydı. "Geçmişin özrü olur mu bilmiyorum, kızım." diye başladı Mine teyzem. Oğlunun uyandığını gördükten, iyi olduğuna ikna olduktan sonra gelmeye karar vermiş olmalıydı. Dün gelmişlerdi İzmir'den. "Seni kabul edememenin altında yatan tek neden, babama olan öfkemdi. Sen, benim yeğenimsin. Benim... Gelinimsin. Daha da önemlisi Mirsad'ın âşık olduğu tek kızsın."

Mirsad'a verdiği değerle bana verdiği değerin yerini göstermeye çalışıyordu. Evet. Mirsad gözbebeğiydi. Kendi elleriyle şekil verdiği evladıydı. İnkâr edilemez şekilde mükemmel bir evlat yetiştirmişti. Bunun için onu tebrik etmeliydim.

Şu anki tavrına bakılırsa, bana kızgın değil gibiydi. Oysa oğlunu vurmuştum. Her ne kadar Mirsad, emniyet yetkililerine silahı temizlerken oldu dese de.

Geçmişin yaralarını bu sözleriyle iyileştirebileceğine inanmış gibiydi. Gözlerinde gördüğüm umut, bunu anlatıyordu. "Bana niye bunları anlatıyorsunuz, teyze? Ne değişecek?" diye sorduğumda içinde yaşattığı umut söndü. Titreyen elleriyle toprak zeminde oturmak için kendine yer açıyordu. Amcamla yengem, yaptıkları işi bırakmışlar, endişeli, biraz da merakla yukarı, olduğumuz yere bakıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun gibi giyimine titizlenen bir kadının ota toprağa bulanmayı umursamıyor olması beni şaşırtmıştı. Daha çok titreyen bedenini dindirme umuduyla yere çöküyor gibiydi.

"Mirsad'ın acı çekmesine dayanamıyorum." diye başladı otların içine iyice yerleştikten sonra. Ben de dedim içimden. "Yıllarca sabretti. Senin kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadın olmanı bekledi. Seni çok seviyor, Miray. Bütün bu yaşadıklarınız bundandı."

"Bana kızgın değilsiniz yani oğlunuzu vurdum diye?" Kızgın olmasını umuyordum.

"O senin kocan, kızım. Kim bilir ne yaptı sana ki böyle bir şey yaşandı."

Kafası üstüne mi düşmüştü buraya gelirken? Şehirlilerin burada yürümesi biraz zordu. Olası görünüyordu. Bu davranışına başka bir açıklama bulamıyordum.

"Mirsad anlattı demek." Başını sallarken olanlar için üzgünüm der gibi bakıyordu. Kesin kafa üstü düşmüş, on metre de yuvarlanmıştı. "Bir soru sorabilir miyim?" Bu anı değerlendirmeliydim.

"Elbette." derken ellerini iki yana açtı. "Tüm içtenliğimle yanıtlayacağım."

Bundan şüphem kalmamıştı. "Neden bunca zaman Pınar'ı gözüme sokar gibi yanınızda tuttunuz? Hadi tüm yaşadıklarınızdan beni sorumlu tuttunuz. Öfkenizi benden çıkarırken Pınar'ın niye sürekli Mirsad'ın etrafında olmasına izin veriyordunuz?"

Bir süre tereddütle gözlerime baktı. Anlatmakla anlatmamak arasında gelgitler yaşıyordu. Bir sırrı vardı ve benim bilmemin uygun olup olmadığından emin değil gibiydi. Sabırsız soluğumu duyduğunda aceleyle söze girdi. "Öncelikle şu resmiyeti ortadan kaldıralım. Ben senin teyzenim. Soruna gelince... Bize şantaj yapıyordu."

Toplayıp göğsümde sıkıştırdığım lahana demetleri yere saçıldı. Soluksuz kalmışçasına "Şantaj mı?" Pınar, neyle tehdit ediyordu bunları?

"Pınar... Ömer babanla konuşmamızı dinlemiş bir gün." diye başlarken yanına çöktüm. Ellerini ovuşturup duruyordu. "Mirsad, bizim öz evladımız değil..." diye en büyük sırrını ifşa ederken gözlerime endişeyle baktı. Sanki büyük bir günahmış da bana söylemeye utanıyor gibiydi. İfademin değişmediğini görünce şaşkınlıkla yüzü değişti. "Sen bunu biliyorsun!" derken daha da şaşırmıştı. "Annen mi anlattı?" diye sorduğunda da sesi bu defa hoşnutsuzlukla gerilmişti.

"Hayır, teyze. Kendi ağzınızdan duydum." dediğimde şüpheyle kaşları çatıldı. "İzmir'e annemle ilk gelişimizde bahçedeki konuşmalarınıza ister istemez şahit olmuştum."

"Yani..." Sesi boğulur gibiydi. "Yani sen en başından beri biliyor muydun?" Başımı sallayınca gözleri irileşti. İnanamıyor gibiydi.

"Mirsad'ın bildiğini biliyor muydunuz?" diye sordum.

"Mirsad biliyor mu?" diye sorarken ölüyor gibiydi. Bakışları şüpheyle yer değiştirirken "Sen mi söyledin?" diye sordu. Gözlerimi devirmemek için kendimle mücadele ederken "Hayır, teyzeciğim." dedim. Teyzemin bana olan güvensizliğini yıkabileceğime olan umudum kalmamıştı.

"Çok önceden öğrenmiş. O gece sizin konuşmalarınıza tanık olduğumu o da görmüş. Bildiğimi biliyordu ama bunu bana geçen gün söyledi."

"İnanamıyorum." derken bayılacak gibiydi. "Mirsad öğrenmiş mi?" derken kendi kendine konuşuyordu.

"Bu vasiyeti ve hisseleri size olan minnetinin karşılığı olarak kabul etmiş. Hesap etmediği şeyler gelişince..." Devam etmeye utanmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teyzem, ne hissettiğimi anlamış gibi bakışlarını yüzüme çevirdi. "Seni çok seviyor, Miray! Sana yaşattıklarımı hatırladıkça şimdi daha çok utanıyorum. Geçmişteki tavırlarımın hiçbir affı olamaz. Ama beni affetmesen de seni anlarım. Sana asla sitem etmem. Yeter ki oğlumun yanında ol. O seni gerçekten çok seviyor."

"Biliyorum, teyze. Sadece tüm yaşadıklarımı sindirmem için zaman istiyorum. Mirsad'ı en baştan beri sevdim. Ben ona çekildikçe beni itti. Şimdi hiçbir şey olmamış, hiçbir acı yaşamamışız gibi..."

"Seni anlıyorum kızım ama beni de sen anla. Onu üzgün, hırçın ve perişan görmeye dayanamıyorum. Onu doğurmamış olmam bir şey ifade etmiyor. O benim canım. Onu öyle görmek..." Cümlesini bitiremedi. Gözlerine dolan yaşlarla mücadele ediyordu.

Onu tanıdığımdan beri ilk defa içimde uyanan şefkate uyarak uzandım ve elini tuttum. "Teyze. O benim de canım. Ama bana biraz zaman verin." dediğimde başını salladı. "Şimdi bana Pınar'ın sizi nasıl tehdit ettiğini anlatacak mısın?"

Diğer elini elimin üzerine koymadan önce yanağından süzülen yaşını sildi. "Mirsad'ın annesi Gözde, biz Ömer'le evlenme arifesindeyken Narlıdere'de askerlikten yeni terhis olan bir adamla kaçtı." Tıpkı annem gibi, diye düşündüm. İlginç bir tesadüf ki ikimizin de annesi askerden terhis olan adamla kaçmıştı. "Annenle kardeş olmamızla birlikte sırdaş ve arkadaştık. Annenle geleceğimize dair hayaller kurardık. Çocuklarımızın isimlerinin ne olacağına dair konuşurduk." İsimlerimizin uyumları buradan geliyordu demek. "Ben doğurmadım ama adını ben koydum. Sevgimle büyüttüm. O kadar güzel bir bebekti ki... Ömer'le birlikte nüfus müdürlüğüne gidip pusetin içindeki Mirsad'ı bizim bebeğimiz diye nüfusumuza geçirirken mutluluktan ayaklarım yere basmıyordu. Babam, Mirsad'ı çok seviyordu. Hayal ettiği oğlu gibiydi. Hayatımız düzene girdi derken annen babanla kaçtı. Babam, aynı şey onun da başına gelecek diye önce çok endişelendi. Annenin de Gözde gibi elinden kayıp gittiğine inanıyordu. Ömer buraya geldi, geri dönmesi için. Annen, kararından dönmedi. Babam da onu mirasından çıkararak cezalandırmayı seçti. Ama biliyordum, babamın bir gözü buradaydı. Kendi kanından erkek torunları olmuştu ama gururu geri adım atmasını engelliyordu. Biliyorsun işte..." Buruk gülümseme yüzüne yerleşirken elini salladı havayı döver gibi. "Kendi ölümünü kurgulamış."

"Son zamanlarda Ömer baban, Mirsad'a gerçekleri anlatmamızın vaktinin geldiğini söyleyip duruyordu. Ben ise aklını karıştırmaktan öteye gitmeyeceğini söylüyordum. Sonuçta düzenli ve huzurlu bir hayatı vardı. O anlardan birinde Pınar, Ömer babanla konuşmalarımıza denk gelmiş. Pınar ya Mirsad'la evlenmelerini ayarlamamızı ya da her şeyi Mirsad'a anlatacağını söyleyerek tehditlerine başladı. O sırada babam öldü. Daha doğrusu... Biliyorsun işte! Vasiyet açıklandığında rahat durmadı Pınar. Biz de ona beş yıl sabrederse Mirsad'la evleneceklerinin sözünü verdik. Çünkü başka türlü onu durduramazdık. Mirsad'a da anlatamıyorduk Pınar bizi tehdit ediyor diye. Tabii Mirsad'ın sana âşık olabilme olasılığını hesaba katmamıştık." derken sonuçtan memnun gülümseme yüzüne oturmuştu.

Seneler boyunca aksini gördüğüm ifadesi bana yabancı geliyordu. Sessizliğime daha fazla dayanamıyor gibi "Benimle gelecek misin?" diye sordu. "Oğlumun sana ihtiyacı var."

"Benim de ona ihtiyacım var, teyze."

Bir umut "Hemen gidelim mi? Seni görünce çok mutlu olacak." derken heyecanlanmıştı. Biliyordum. Ama halletmem gereken şeyi halletmeden Mirsad'a gidemezdim. "İznin olursa teyzeciğim, halletmem gereken bir konu var. Mirsad'a

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiçbir şey söylememeni rica ediyorum. Haftaya İzmir'de görüşürüz."

"Anladım." dedi kabullenir sesle. "Nasıl istiyorsan öyle olsun, kızım. Seni gerçekten seviyorum. Sevgimden asla şüphe etme. Her ne kadar geçmişte canını yakmış olsam da..."

"Bağışlamak elbette ki Allah'a mahsustur. Benden yana hiç endişen olmasın. Biz bir aileyiz, teyzeciğim."

Gözlerinin yaşla dolmasını gizleme gereği duymadan baktı. "Sen yüce gönüllü bir kızsın. Mirsad çok şanslı."

"Ben de çok şanslıyım, teyze. Güzel bir ailem var."

Teyzem uzanıp kollarını boynuma doladı. "İşlerini bir an önce yola koy ve eve gel. Seni evimizde görmek istiyoruz yine."

"Teşekkür ederim, teyze.

***

Adana şehir merkezinin ortasındaki Varlı Holding giriş katındaydım. Lobideki sekreter hiç tereddüt etmeden Toprak'ı arayıp geldiğimi haber verdi.

Dakikalar sonra Toprak'ın odasının önündeydim. Kapısını açmadan önce defalarca derin soluklar aldım. Cesarete müthiş ihtiyacım vardı. Ama ne kadar çabalasam da biraz sonra yaşatacaklarımdan dolayı suçluluk hissimi bastıramıyordum.

Kapı aniden açıldı. Uzun ve yapılı bedeni kapıda kalmıştı beni gördüğünde. Gelişimin gecikmesine endişelenmiş gibi yakışıklı yüzü gergindi. Beni gördüğünde, yüzündeki gerginlik kaybolmadan önce beni baştan ayağa süzdü. Anormal bir durumun olmadığını anladığında yakışıklı yüzü mutlulukla aydınlandı. Kalbime giren hançerin sızısı soluğumu kesti. Az

sonra yaşatacaklarım için lanetlenecek, Mirsad'la mutluluğu asla yakalayamayacaktım.

"Miray! Sonunda!" derken iki adımda aştığı mesafeden sonra güçlü kolları beni sardı. O kadar uzundu ki boyu, başımın tepesine kondurduğu hasret öpücükleri pişmanlığımı katmerliyordu.

Göğsüne gömülü yüzüme rağmen "Toprak..." diye adını mırıldandım.

Kolları omuzlarımı kavramışken geri çekilip yüzüme baktı. Kahverengi gözleri mutluluktan yıldızları kucaklamış gibiydi. "Söyle, Laz Viking'im. Haftalardır sana ulaşmaya çalıştım." Kapının eşiğinde çalışanlarının önünde olduğumuzu yeni fark etmiş gibi elimden tutup odasına doğru çekiştirdi ve kapıyı seyircilerimizin yüzüne kapattı.

"Toprak... Sana söylemem gerekenler var." derken sesim vicdanımın ağırlığı altında eziliyordu. "Dinliyorum canım. Söyle." Bir yandan da ferah odasındaki şık ve rahat koltuklarını çekiştiriyordu. Koltuğa kendimi bıraktım. Karşıma geçti, elimi hiç bırakmamıştı.

"Biliyorsun... Ben evliyim." diye başladığımda suçlu gibi ellerimi bıraktı. Başını sallarken güzel kaşları ardından ne gelecek dercesine çatılmıştı. "Beni sevmediğini defalarca söylediğim bir kocam vardı." diye devam ettim. İfadesiz yüzle arkasına yaslandı. Anlatacağımın uzun olacağını, hoşuna gitmeyeceğini hissetmiş gibi yüzü ifadesizleşmişti.

"Bunun olacağını biliyordum." dedi kendi kendine mırıldanır gibi.

"Nasıl yani?"

"Geçenlerde kocan olacak adam, buraya geldi ve seni geri kazanmak için her şeyi yapacağını söyledi."

"Mirsad, buraya mı geldi?" diye sordum hayretle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geldi." derken sesi bezgindi. "Dersini iyi çalıştığı belli ki şu an karşımda kıvranıyorsun."

Hedefi bulmasına şaşırırken "Yaşadıklarımı sana en başından anlatmak istiyorum." dedim aceleyle. "Babaannemin hastalandığını haber aldığımda beraberdik." dediğimde onayladı. "Hasta değilmiş." derken gözlerimi kaçırdım. Yeniden anlatmaya başladığımda sanki dakikalar geçmiş gibiydi. "Mirsad'ın kurgusuymuş." dedim telaşla. Ne tepki vereceğini görmek için dikkatle baktım. Ama yüzünde hiçbir ifade barınmıyordu. "Beni kaçırdı." dediğimde bir kaşı bak sen der gibi kalktı. "Özür dilerim."

Dakikalar süren sessizliğinden sonra "Sen neden özür diliyorsun? Kaçtım demedin ki, kaçırıldım diyorsun. Bilmem gerekeni söyle artık ve kurtul bu ıstıraptan." Ellerini göğsünde birleştirirken "Konuyu nereye bağlayacağını biliyorum." dedi duygusuz sesle. Sustum. Başımı, suçlu gibi önüme eğdim. Suçluydum. Az önceki coşkusunun yerini öfkesi almıştı.

"Özür dilerim." diye başlamak istediğimde "Birine âşık olduğun için özür dileme. Senin tarafından sevilmek ne büyük değer bilemezsin. Bu değeri hiç tadamayacak olmam çok acı."

"Seni seviyorum, biliyorsun." diye itiraz ettim.

"Biliyorum. Bir arkadaşını sever gibi. Bundan sonra ben de seni aynı duygularla sevmeye çalışacağım."

"Toprak... Çok üzgünüm bu noktaya getirdiğim için."

"Sen bir şey yapmadın, Miray. Sadece kalbinin sesini dinledin. Doğru olan buydu. Çok yüce bir kadınsın. Duygularımı önemsedin. Başkası olsa, senin bu yaptığını asla yapmazdı. Arkasına bakmadan yoluna devam ederdi. Fakat sen... Senin kocanı sevdiğini her anında gözlerinden okuyordum. Beni de öyle sevmeni umdum. Ama..." Ellerini iki yana açtı. Gözlerine ulaşamayan gülümseyişi dudaklarının kıyısına takılmıştı. Kalbim acıyla sızladı.

"Bana kırgınsın." derken onaylamasını beklercesine yüzüne baktım.

"Biraz..." diye itiraf etti. "Daha çok kendime öfkeliyim. Seni mutlu edemediğimi düşünüyorum."

"Bunu kendine yapma, Toprak! Sen beni iyileştirdin."

"Yine eski hâline gelmeyeceğine eminsin, değil mi?" diye sordu. Övülmeyi istemiyordu.

"Eminim. Kocamın yanında olmak bana iyi gelecek."

Başını salladı. "Anlıyorum. Bir soru sorabilir miyim?" Kısa bir an durakladı. "Nasıl başardı? Senin kalbini nasıl iyileştirdi?"

"İtiraf etti. Neden kendini benden uzaklaştırdığını anlattı. Biraz zor oldu ama ikna etmeyi başardı."

"Tahmin edebiliyorum zorluğunu." derken Mirsad'a acır gibi güldü. "O hâlde sana mutluluklar."

"Teşekkür ederim, Toprak. Çok iyi ve anlayışlı bir erkeksin. Umarım senin karşına da seni gerçekten sevebilecek bir kadın çıkar."

"Dileğin için teşekkür ederim. Unutmadan söyleyeyim; dostun olarak hep yanındayım."

"Teşekkür ederim."

"Müsait misin? Yemek yemeye vaktin var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mirsad

Kokusunu özlemek dahi acı veriyordu. Ruhuma kadar işleyen kokusu her geçen günümü daha çekilmez hâle getiriyordu. Çalışma masamın çekmecesini açtım ve ezbere bildiğim köşesinden ona ait yemeniyi aldım. Hiç bekletmeden yüzüme tuttum.

Miray... Ateş saçlım... Burnumda tütüyordu. Otuz gün, on iki saattir onu görmüyordum. Gitmişti benden. Başaramamıştım. Onu yanımda tutamamıştım. Toprak denen adam kazanmıştı. Geçen hafta aldığım habere göre Miray, Toprak Varlı'nın yanına gitmişti. Her şeye rağmen ona gitmişti.

Acınacak hâldeydim. Zavallıydım. Oysa bir an için onu kazandığımı sanmıştım. Ama Pınar denen sürtüğün zamansız telefonu tüm amacıma balta vurmuştu.

Uzun bir hazırlıktı Pokut yaylası. En baştan itibaren planım mükemmel işlemişti. Tüm ihtiyaçlarımızı daha kar düşmeden tamamlamıştım. Bunun için Engin'in ve Onur'un yardımı gerekmişti. Aylarca bizi idare ettirecek tüm ihtiyaçların biri de telefondu. Felaketim de o telefon olmuştu. Pokut yaylasında kaldığımız süre boyunca işleri idare edebilmek için telefona ihtiyacım vardı. Yayla evinin bazı noktalarında telefon çekmiyordu, daha önce tecrübe etmiştim. O yüzden özellikle ava gidiyorum diye çıktığımda telefonumda maillere bakıp yanıt veriyordum. Elektriğin olmadığı yerde Powerbank'le

şarj ettiğimi Miray öğrenmiş olsaydı canıma okurdu. Üstelik bir düzine Powerbank ile!

Miray'ın da dediği gibi ipi göğüslemiştim ama ardından yaşadığım fiyaskoydu. Yalanımı yakalamıştı. Üstelik Pınar'dan çok, yalan söylediğime kırılmıştı. Haksız değildi. Yalanı ben de sevmezdim. Ama durum bunu gerektirmişti. Oysa o telefon çalmamış, Miray açmamış olsaydı her şeyi anlatacaktım. Ama fırsatım olmadığı gibi o saatten sonra açıklayacağım hiçbir şey Miray'ı yatıştırmayacaktı.

Sonra ikinci defa bir kız tarafından silahla vurulmuştum. Emily, hasta olduğu için, beni kendine çekmek için silah doğrultmuştu. Miray ise kendini benden korumak için silah doğrultmuştu. En az onun kadar şaşkındım o antika silahta kurşun olduğuna. Gözlerinde gördüğüm korku, tüm çektiğim acıları yok etmişti. Vurulmak hoş değildi ama Miray'dan gelecek her şeye razıydım.

Vurmuş olmasına rağmen, yalanlarımı unutup beni şefkatli elleriyle hemen sarmıştı.

Polis veya jandarmanın, işe karışmasına izin veremezdim. Silahı temizlerken oldu demiştim emniyet birimlerine. Beni hastaneye bıraktıktan sonra bir daha yanıma gelmeyen Miray'a bunu iletme görevi Şenol'a düşmüştü. Bu olayın yaşanmasına sebep olan bendim ve bu yüzden Miray için ceza söz konusu olamazdı.

Şimdi yine onun şefkatli ellerine ihtiyacım vardı. Hem de iflah olmaz bir şekilde.

Teklifsizce odaya giren dedem elimdeki yemeniyle görünce yüzüne bilmiş gülümseme yerleşti. Telaşsızca yemeniyi yerine koydum. "Nasılsın dede?"

Sıradan bir ses tonuyla "Bugün daha iyiyim. Son kemoterapiyi bu sabah aldım. Dua et, artık bu son olsun. Bakalım tahlillerimiz ne diyecek." derken masamın önündeki koltuğa kendini bıraktı. Bir süre yüzüme baktı. Elini masama hafifçe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vururken "Ne olacak bu senin gönül işin? Anneannenin söylediğine göre yine o adama gitmiş."

"Biliyorum." diye homurdandım.

"Biliyorum deyip bekleyecek misin? Seni böyle mi yetiştirdim? Mücadeleci tarafın nerene kaçtı?"

"Miray söz konusu olunca iki defa düşünmek zorunda kalıyorum."

"Bak sen! Seni epey ehlileştirmiş demek ki..." dediğinde yanıtım yoktu. "Gelecek." diye devam etti emin sesle. "Zaman ver."

"Tek umudum zamandı. Ama Adana'ya gittiğini öğrendikten sonra o umudum da kül oldu."

"Gelecek." dedi yeniden.

Yorum yapmadım. Önümde yığılmış dosyalara baktım. İsteksizliğim yüzüme yansımış olmalıydı ki dedem, "Bence biraz ara ver. Dosyalar biraz daha bekleyebilir."

"Bu senin öğretilerinin karşılığı, dede."

"Sen beni asla şaşırtmadın, evladım. Sen, sorumluluk sahibi, mükemmel bir adamsın. Bunu, senden yıllarca sakladığımız sırrı ifşa ettiğimde bir defa daha kanıtlamıştın. Senin yerinde başka biri olsa çok daha farklı tepki verebilirdi."

***

O gün, tüm gerçekleri öğrenmeden dakikalar önce dedemin söylediklerini kapının ardında duyduğumda bir anlam verememiştim. İçeri girdiğimde Avukat Tamer son dosyayı da çantasına yerleştirmiş odadan çıkmak için hazırlık yapıyordu.

Suat Tur'un odaya girmemle çatılı kaşları düzelip yüzü aydınlandı.

"Her şey tamam mı, oğlum?"

"Evet, efendim. Ben de bunu bizzat yanınıza gelerek bildirmek istedim."

"Güzel. Ben hafta sonu olmayacağım ve bir hata istemiyorum."

Avukat Tamer Bey selam verip çıktı. Kapıyı da kapatmayı ihmal etmemişti. Koltuğu işaret eden dedem "Otur hele. Seninle önemli bir şey konuşacağım." dedi ciddi bir sesle.

Az önce avukatla konuştukları konu mu yoksa işle alakalı mı merak etmiştim. Gösterdiği koltuğa kendimi bırakırken merakla yaşlı adama baktım. Bu aralar hep yorgun ve düşünceli görüyordum. O anda da aynı ifade vardı yüzünde.

"Konu ne, dedeciğim?"

"Ailen..." deyince istemsizce kaşlarım çatıldı. "Bugüne kadar hepimiz senden büyük bir sır sakladık." diye başladı. Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece bakıyordum. Dedem de bir tepki vermemi beklemiyor olmalıydı ki sözlerine devam etti. "Bak, oğlum. Seni çok severim. Sevgimden asla şüphe etmeni istemem. Ama bu anlatacaklarımdan sonra aksini düşünsen de bilmen gerektiğine inanıyorum." Oturduğu lüks koltuk rahat değilmiş gibi kıpırdanıp öne doğru eğildi. Elleri masanın üzerinde açık vaziyetteydi. "Ailem diye bildiğin insanlar senin gerçek ailen değil. Baba diye bildiğin adam, senin dayın."

"Bu... Bu çok anlamsız." derken asıl kelimelerimin anlamsızlığını kavrayamıyordum. Ardından "Neye dayanarak bunları söylüyorsunuz?" derken sesim sertleşmişti.

"Bizzat olayların şahidi olarak..."

"Nasıl yani?"

"Annenle babanın kanını taşımıyorsun. Onların çocuğu değilsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Böyle bir gerçek karşısında önce insanın dünyası başına yıkılır sonra inkâr mekanizması devreye girerdi. Karşındaki insanın söylediklerini bertaraf edecek milyon tane anı sana rehber olurdu. Bana da aynısı olmuştu. Sevgilerinden asla şüphe etmediğim insanlar gerçek anne-babamdı. Aksini söyleyen dedem de olsa buna inanmak istemiyordum.

Dedem, yıllarca saklanan sırrı tek tek, hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatmaya başladı.

Hiç tanımadığım, öldüğü için sadece anılarının anlatıldığı, Gözde hala diye bildiğim kadın annemdi. Henüz on altı yaşındayken dedemin görev yaptığı Narlıdere İstihkâm Birliği'nde komutası altındaki er Ali Boz'a âşık olmuş. İki âşık, dedemin karşısına çıkıp evlenmek istediklerini söylemişler. Dedemse babamın sıradan bir insan olduğunu öne sürerek evliliklerine karşı çıkmış. Evlenmelerine izin verilmeyeceğine inandıkları için kaçarak evlenmişler. Dedem, kızını geri getirmek istemiş. Dayım, yani babam bildiğim adam, onu almaya gittiğinde geri getirmek için geç kalmış. Hamileymiş. Sefil bir hayat sürüyorlarmış. Babam, kardeşini orada bırakmak istemiyormuş ama ayak diretince eli boş dönmek zorunda kalmış.

Gözde hala diye bildiğim kadın anlatılırken bunlardan hiç bahsedilmemişti. Bize sadece böbrekleri iflas ettiği için vefat ettiği anlatılmıştı.

Dedem sözlerini "Sen benim torunumsun. Hiçbir şey bunu değiştiremez." diye bitirdi.

"Babam?" Gerçek babam neredeydi? Annem ölmüşse babama ne olmuştu?

"Gözde, yaşı küçük olduğu için doğumdan birkaç saat sonra hayatını kaybetti. Ömer, babanı ikna ederek seni kendi nüfusuna aldı. Zaten baban, annenden sonra fazla yaşamadı."

Baba bildiğim, dayımdı. Anne bildiğimse beni doğurmamıştı bile. Nasıl bir yalan dünyasında yaşadığımı kavradığımda dünyam başıma yıkılmıştı. Her şey bir yana, dede

bildiğim adam dedem değildi. Mirsu, kardeşim değil, dayımın kızıydı. Doğduğum günden bu yana başkaları tarafından kurgulanmış yalan bir hayatı yaşamıştım.

Dakikalar sonra biraz kafamı toparlarlarken "Bütün bunları şimdi niye anlattınız, dede? Daha önce neden anlatmadınız?"

"Çok istedim. Ama cesaret bulamadım. Artık geride günah bırakmak istemiyorum."

"Geride günah mı? Daha açık konuşsanız..."

Vakurca başını kaldırıp tebessüm etti. "Zamanı gelince anlayacaksın. Umarım beni bağışlarsın, oğlum."

"Anlattıklarınızı sindirmeme izin verin, lütfen." dedim dürüstçe.

"Elbette oğlum."

Konuşmasını sonlandırırken "Bunu öğrendiğini kimse bilmeyecek. Hayatına kaldığın yerden devam edeceksin. Kızımı tanıyorum. Seni çok sevdi. Gerçek evladı gibi sevdi. İşte bu yüzden annen asla öğrenmeyecek bildiğini." diye uyardı.

Sözünü tutmuştum. Ne annem, ne de babam gerçeği bildiğimi öğrenmemişlerdi.

***

"Yine daldın, oğlum."

"Sırrımı anlattığınız anı düşünüyordum."

"Sır." Gözlerine ulaşamayan bir kahkaha attı. "Sırlar, insan aklının yeterince açıklık getiremeyeceği gerçekliktir. Ve sırlar, her daim çözülmek için vardır."

"Benim sırrım açıklığa kavuştu." dedim alayla.

Oturduğu koltukta sarsılarak kahkaha atarken "Asıl sırlar yeni başlıyor, evlat. Kadın, en derin sırdır. Yüreği okyanus-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lara sığmayan sırlar saklar. Eğer becerikli bir adamsan onu oradan tek tek çıkarır ve karının ayaklarına serersin."

"Hele Miray gelsin..."

"Gelecek, evlat. Gelecek."

Miray

Ticari taksinin içinde Gündoğdu meydanını geçiyordum. Havaalanında Mirsu ile konuşmuş, Mirsad'ın şirkette olduğunu öğrenmiştim.

İzmir'i özlemiştim. Mirsad'ı özlemiştim. Neredeyse bir ayı geçiyordu onu görmediğim. Rize'den Adana'ya geçerken işlerimin bir hafta uzayacağını hesap etmemiştim. Rize'de babaannemin yanında kalmak, düşünmek istemiştim. Babaannem ağırlaşınca planlarım sekteye uğramıştı. Şimdi iyiydi çok şükür.

Ama Mirsad'ın kırgınlığı ve öfkesi sınır tanımamıştı. Benden tamamen ümidini yitirmiş gibi etrafı kasıp kavuruyordu. Mirsu, Mirsad'ın her attığı adımı bana aktarırken sesindeki endişe beni huzursuz ediyordu.

Bugün bu fırtına sona erecekti. Taksiden inerken Mirsu'yu şirketin önünde buldum.

"Miraycım! Sonunda!" dedi derin soluk bırakırken. "Şirketteki herkes öfkesinden nasibini almış durumda. Kaçır onu buradan."

"Başarabilirsem yapacağım. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Haberin var mı bilmiyorum, yakında Gökçe'ye kardeş gelecek."

"Mirsu! Çok mutlu oldum ikinizin adına."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkür ederim. Bunu kutlamak için küçük bir kaçamak programı yaptım. İkna edebilirsem Rize'ye götüreceğim Cüneyt'i." Onlara imrendim. İkinci bebekleri olacaktı.

"Rize?" Elimde olmadan kahkahalarla gülerken "Kanarya adaları neyinize yetmiyor?" diye sordum.

Mirsu, sırıttı. Gözlerinde gördüğüm muziplik kalbimi zıplattı. "Cüneyt'in anlattığına göre Rize, Mirsad'da derin izler bırakmış. Çok merak etmiş Cüneyt. Sizin kaldığınız yere gideceğiz. Pokut yaylası." derken kıkırdadı. Elimde olmadan kızardım. "Hadi, gel. Kocalarımızı biraz gevşetelim. Belki bilmiyorsun, bu aralar yeni bir iş üzerindeler."

"Öyle mi?" Mirsu'nun koluna girip şirketten içeri girdim. Yönetici katına çıkan asansöre birlikte bindik. Mirsu'nun nasihatleri eşliğinde yukarı çıktık. Kapı açıldığında Cüneyt'i misafirini yolcu ederken bulduk. Adamı asansöre bindirene kadar eşlik etti. Sonra arkasına döndü. Karısına bakan gözleri hayranlıkla parlıyordu. İki adımda yanımıza gelip karısının beline sarıldı. Kendine çekerken "Bu güzel sürprizi neye borçluyuz, hayatım."

Kocasının yanağına öpücük kondururken "Miray'ı bilmem ama ben seni kaçırmaya geldim."

"Fikir çok cazip, hayatım. Nereye?" diye sorarken gözlerinde gördüğüm arzu onları daha fazla izlememem gerektiğini söylüyordu.

Arkamı dönüp Mirsad'ın odasına yürürken "Pokut Yaylası'na ne dersin?" diye sordu Mirsu. Kalbim, yoğun duyguları yaşadığım o ana gittiği için zıpladı. Mirsad'ın bana yaşattığı...

Cüneyt'in cevabını duymadım. Odağım kapının ardındaki sevdiğim adamdaydı. Kapıyı hafifçe vurdum. Sert, otoriter bir ses "Girin." diye buyurdu.

Kapıyı araladığımda masanın ardında dosyalara gömülmüş adamı gördüm. Süzülmüş gibiydi. Belki yüzünü kaplayan sakallarından öyle görünüyordu. Kolunda yaralanmayla

ilgili bir emare yoktu. Şık takım elbisesinin ceketini oturduğu koltuğun arkasına asmıştı. Açık kumral saçları ensesine, buz mavisi gömleğinin yakalarına dökülmüştü. Yıllar önce onu ilk gördüğüm gün gibi.

"Ne bulunmaz dosyalar bunlar!" diye hışımla başını kaldırdı. Sekreteri Gülay Hanım'ı bekliyor olmalıydı ki beni gören güzel buz mavisi gözleri şaşkınlık ve mutlulukla açıldı. "Miray!" Sonra aklına ne geldiyse kaşları çatıldı. "Ne istiyorsun? Niye geldin?" diye kaba sesle homurdandı.

"Açık konuşmamı mı istersin?" diye sorarken odanın ortasına doğru yürüdüm. Kapıyı kapatmam dikkatinden kaçmamış gibi kaşları şüpheyle çatılmıştı.

Düz bir sesle "Sen hep açıktın." dedi.

"Adana'dan geliyorum." dediğimde elindeki kalemi öfkeyle masaya fırlattı.

"Boşanma kâğıtlarını da hazırlattın mı?" diye sordu tıslarcasına.

Öfkeli çıkışını görmezden geldim. Öfkesinde haklıydı Adana'ya gittiğimi bildiği için. "Mirsu, Cüneyt'i Pokut Yaylası'na götürüyor." dedim sıradan sesle. Kaşları, nereye varmaya çalıştığımı anlamak istercesine çatıldı. "Bundan haberin var mı?" diye sordum.

"Yok." diye kestirip attı. "Bana ne! Kim nereye gitmek isterse gider. Ayrıca, sana ne?"

"Oraya gidemezler!" dedim onun gibi hararetle. Kaşları birleşirken devam etmem için gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Orası sadece bize ait!"

Ayağa kalktı. Varmak istediğim noktayı görüyor ama inanmakta güçlük yaşıyordu. "Miray?" şüpheyle. "Ne anlatmak istiyorsun?"

"Seninle en özel anlarımızı yaşadığım yeri başkalarıyla paylaşmak istemiyorum. Orası sadece bize ait!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yine bize ait." derken sesindeki heyecan muhteşemdi. İki adımlık arayı bir solukta kapatıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Miray? Bana mı geldin?" diye sorarken vereceğim cevabı korkuyla bekliyordu.

"Hiç gitmemiştim ki Mirsad! Ben hep sendeydim." derken elim kalbinin üzerindeydi. Kalbinin atışı parmak uçlarımdaydı. "Sana aşkla geldim."

Dudakları dudaklarımı bulduğunda yine dünyam durmuştu. Kolları bedenimi mengene gibi sıkarken dudakları hayat veriyordu bedenime. Çöle dönmüş yüreğime hayat veriyordu öpüşüyle.

"Miray!" Dudağı tenimin bir yerinden bir yerine kayarken adımı fısıldıyordu. "Seni tamamen kaybettiğimi sanmıştım. Teyzem... Adana'ya gittiğini söylediğinde tüm umutlarım yerle bir oldu."

Mirsad'ı kendimden uzaklaştırıp gözlerine baktım. Yaşadığı acı gözlerine ulaşmıştı. "Oraya gitmeliydim. Ona olan biteni anlatmalıydım. O çok iyi biri, Mirsad. Bu kadarını hak ediyordu." Yüzü hoşnutsuzlukla asıldı. "Seni sevdiğimi biliyordu. Bunu ondan hiç saklamadım."

"Miray..." İrice yutkundu. "Seni seviyorum, Miray. İflah olmaz şekilde seni kıskanıyorum. Bir erkeğin sana benim gözümle bakmasına dayanamıyorum. Ne kadar iyi biri olursa olsun, onu öldürme arzumun önüne geçemiyor."

"Beni anlıyor olman ne güzel..." dedim.

"Pınar..."

"O kadının adını benim yanımda bir daha asla anma!" diye araya girdim dişlerimi sıkarken. Keyifle kıkırdadı. "Aynı paydada buluşmamız ne güzel. Birbirimizi anladığımız anlamına geliyor olmalı."

"Tamam." derken derin bir soluk aldım. Bu adamın yanında Toprak'ın adını anmayacaktım Pınar'ın adını duymak istemediğim sürece.

"Pınar yoksa Toprak da yok. Şimdi anlaştık mı?"

Parmağını dudağıma dokundurup "Bir dakika bekle, aşkım." dedi ve kapıya yöneldi. Bedeninin yarısı dışarı uzanırken "Pokut Yaylası'na bizim için de yer ayarlayın." diye koridordaki Cüneyt ile Mirsu'ya neşeli sesle talimat verdi.

"Sabah erkenden yola çıkacağız. Trabzon havaalanında helikopter bizi bekleyecek." diye Cüneyt onu yanıtladı.

Helikopter mi? Bedenim korku ve heyecanla titrerken kendimi koltuğa bıraktım. Mirsad bu sırada odaya geri dönmüştü.

"Helikoptere binmek zorunda mıyız?"

Çabucak yanıma geldi. Endişelenmişti. "Değiliz elbette. Sen nasıl istersen öyle gideriz."

Biraz rahatlamıştım. "Mirsad..." derken mavi, güzel gözlerine baktım.

"Söyle aşkum?"

"Beni evimize götür."

Derin bir soluk aldı.

"Sen iste yeter."

***

Gecenin ilerleyen saatinde sevdiğim adamın göğsünde dinleniyordum. Evde kimseler yoktu. Teyzem ve Ömer baba, çalışanlara da izin vererek evi bize bırakmışlardı. Nereye gittiklerini bilmiyordum, umursamıyordum da. Sevdiğim, beni seven adamın huzur veren koynundaydım. Daha ne isterdim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki. Yıllarca kanayan acıların kabukları artık iyileşmeye başlıyordu. Artık kimse kanatamayacaktı.

Mirsad "Uyumalıyız." derken dudakları bedenimde geziniyordu. Sabah erkenden Pokut Yaylası'na gitmek için havaalanında olacaktık. Yaz ayı olduğu için Mirsad cip kiralamıştı.

"Söylediğinle yaptığın hiç uyuşmuyor." dedim kıkırdayarak.

"Bilmiyor musun? Hocanın söylediğini yapacak, yaptığını yapmayacaksın."

"Bak sen!" derken yeniden kıkırdadım. Bu gece ne çok kıkırdıyordum. Bu kıkırdamamın bir karşılığı olacaktı. Mirsad tarafından yeni bir cennet yolculuğu.

***

"Uyuyor musun?"

Gecenin karanlığında fısıltıyla sorulan soru yüreğimi beklentiyle zıplattı.

"Hayır."

"Ben de uyuyamıyorum. Sana doyamıyorum ki."

"Ben de..." derken yüzümü göğsüne sakladım.

Yatakta kayarak benimle aynı hizaya geldi. Nefis nefesi yüzüme vuruyordu. "Sen de ne?"diye bastırdı. Yaşattığı zevkten dolayı ilk an cevap veremedim. "Ben de doyamıyorum." dedim dakikalar sonra. Boynumun çukuruna dudaklarını bastırırken "Doyma sakın!" diye homurdandı.

"Asla!" diye söz verdim.

Sonra beni vadettiği cennete ulaştırdı...

Mirsad

Çalışma odasından mutfağa yöneldim. Karım, -cümlenin bende yarattığı etkiden memnundum- yardımcımız Elif Hanım'la büyük bir hazırlık içindeydi. Eylül Bozoğlu, onur konuğumuzdu. Karım, misafirimize zarif elleriyle, Laz böreği yapıyordu. Beş aylık karnı, sanki yedi aylık gibi öne fırlamıştı. Yeşil hamile elbisesi, menekşe gözleriyle birleşince güzelliğine güzellik katmıştı. Ona her giydiği yakışıyordu. Hele son aylarda daha bir güzelleşmişti.

Karımı her zaman yaptığı gibi kızıl saçlarını tülbendinin içine hapsetmiş buldum. Çok zaman değil, daha sabah o saçlar bedenime dolanmıştı.

Mutfağa girmemle "Aşkum! Eylül'ü iyi tanır mıydın?" diye sordu.

İki gündür konumuz Eylül'dü. Kısa bir süreliğine İzmir'e gelen Eylül'ü ağırlamak istemiştim. Gayem, eskileri yâd edebilmek ve Onur için bir umut olabileceğini kendi gözümle görmekti.

Her şeyi öğrenmek istediği için günlerdir sorularının ucu görünmüyordu. Hâliyle bu sorusundan bir mana çıkaramadım. "Bize geliyor ya!" dedi sabırsız sesle. "Biraz tedirginim. Nelerden hoşlanır, seçici midir falan..."

Tedirginliği yüzüne yansımıştı. Misafirini memnun edememe kaygısıydı yüzündeki. Tülbendinden firar eden bir tutam saçı geri sıkıştırırken "Evet, aşkum. Unutma, yalnız gel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miyor. Funda'yla geliyorlar. Ama endişelenme, adam yemez. Yani... Ben daha hiç duymadım." dediğimde yüzü düştü.

"Bu ne demek şimdi! Ben onu mu demek istedim. Aşk olsun!"

Kızdırmak hoşuma gidiyordu ama şu anki durumu şaka yapma hevesimi kursağımda bırakıyordu. "Elbette aşk olacak. Şaka yapmak istedim. Şöyle anlatayım; biz çok iyi beş arkadaştık. Tabii, Onur ile Eylül, arkadaştan öte muhteşem bir çiftti."

"Geçmiş zaman kullanıyorsun."

Evet. Geçmiş zaman kullanıyordum. Onların birbirlerine duydukları aşkı çok defa kıskanmıştım. Artık böyle bir durum söz konusu değildi ama şimdi onların arasına dağlar, ovalar, ülkeler hatta denizler girmişti.

"Biliyorsun. Ayrılar. Tekrar bir araya gelirler mi, bilemiyorum."

"Belki bir mucize olur ve tekrar bir araya gelirler."

İçimde yaşattığım umut bu olsa da "İhtimal vermiyorum." demek daha sağduyulu bir yaklaşımdı.

"Ben veriyorum. Var mısın iddiaya?"

"Sen Eylül'ü tanımıyorsun bile! Nasıl onun için iddialaşırsın?"

"Sen anlattın ya nasıl birbirlerini sevdiklerini. Seven kadın asla unutmaz. Mutlaka geri gelir."

"Hafıza kaybı bu, aşkım."

"Alzaymır değil ya! Mutlaka hatırlaması için bir tetikleme yeterlidir."

"Ne yapacaksın, aşkum. Yemekte başına köyden getirdiğin lahana ezme tokmağıyla mı vuracaksın? Ölür kalır bir de işin yoksa seni hapishane köşelerinde besleyip kolonya ile çamaşır taşı!"

Kızacağına şakama eşlik etti. "Üçer paket de çocuk bezi, aşkum. Artık sıpalarımızı hapishane köşelerinde doğururum. Seni vurduğum cezayı da eklerler, değil mi?"

"Miray! O konuyu açma, lütfen!" Miray'ın o yıkılmış, perişan hâlini asla unutmayacaktım. Onu o hâle ben getirmiştim.

"Tamam, kapattım bile. Ama Eylül'le ilgili planlarımı dinleyecek misin?"

Elimde olmadan gözlerimi devirirdim." Sen ve Laz inadın!"

"Ben ve Laz inadım olmasa bugün burada senin kollarında olmazdım."

Haklıydı. Eğer pes etseydi şu an karşısında onu odamıza taşımak için sabırsız olmazdım. Yeniden kollarıma almak için içimde büyüyen isteği öteleyemedim. "Bak bunda haklısın. Elif Hanım? Karım bugün çok çalıştı, değil mi? Biraz molayı hak etti."

Mesajı alan Elif Hanım "Doğru diyorsunuz, Mirsad Bey." diye atıldı. "Gerisini ben hallederim, Miray Hanım."

"Başladığım işi bitirmeme izin verin. Akşama memleketlim gelecek. Londra'da Laz böreği bulamamıştır. Özlemiştir bu lezzeti."

"Miray! O bir aşçı. İsterse tepsi tepsi yapar."

"Ama oturup yiyemez! Duymadın mı şu meşhur atasözümüzü? Terzi kendi söküğünü dikemez." En tatlı sesiyle kıkırdadı. "Şunun şurasında dört yufkam kaldı."

Elif Hanım, buzdolabına yönelince muhallebi bulaşmış parmağını ağzıma aldım. "Bir şartla, dört yufkanı sarman için beklerim." dedim kısık sesle. Ne diyeceğimi anlamış gibi gözleri heyecanla parladı.

"Kabul!" dedi daha ağzımı açmadan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha ne diyeceğimi duymadın bile!" dedim şaşkınlıkla. Aklından nasıl bir senaryo geçtiyse "Sen bana kıyamazsın ki..." dedi en tatlı sesle. Haklıydı. Kıyamazdım.

İçimdeki şeytana uyarken kulağına doğru eğildim. "Emin olamazsın." dedim ve arkamı dönüp mutfaktan çıktım.

"Mirsad!" diye arkamdan bağırırken keyifle kıkırdadım.

Kendimi koltuğa bırakmadan önce elimdeki su bardağını sehpaya bıraktım. Arkama yaslanırken karım tepemde, ellerini belinde dayamış hâlde karşıma dikilmişti bile. Keyifle, öfke yumağı olan karımın menekşe gözlerine baktım. "Biliyordum arkamdan geleceğini."

"Bir şartla derken neyi kast ettin?"

"Anladın sen." dedim. "Söylersem yine kızarırsın." dememe kalmadan teni pembeleşti.

"Mirsad! Çok hainsin! Burada işimi yapmaya çalışıyorum ve sen aklıma olmadık şeyler sokuyorsun. Şu tatlıyı bitirmeme izin ver ki arkadaşınız Eylül beğensin."

"Niye beğendirme çabasındasın?" diye sordum. Aklından geçeni biliyordum. Aslında, aylar önce aklına ben sokmuştum. Ama bunu onun ağzından duymak istiyordum. Kısa bir tereddüt yaşadı. "Benden de mi saklıyorsun?" dedim alayla. "Merak etme, mavi gözlerime rağmen sana nazarım dokunmaz."

"Mirsad yaa! Çok hainsin." Biliyordum. Onu sıkıştırmak hoşuma gidiyordu.

"Söylemeyecek misin?"

Yanıma hışımla otururken "Söyleyeceğim elbette. Ama şimdilik aramızda kalacak." diye söz istedi.

"Bunu sana öneren bendim. Unuttun mu?"

Aklındakini biliyor olmama şaşırırken "Ne diye laf ebeliği yapıyorsun deminden beri! Off Mirsad yaa!"

"Bak aşkım..." diye ciddi bir sesle başladım konuşmama. "Eylül'ün kafasından neler geçiyor, bilmiyoruz. Önce onun planlarını duyalım, sonra ona teklifimizi yaparız. Eylül, çok iyi bir aşçı ama sende de müthiş organizatörlük var. İkiniz müthiş ikili olursunuz. Dediğim gibi; Eylül'ün planlarını öğrenmeden bu konuyu açmayacağız."

"Peki." dedi yenilmiş ve sabırsız sesle. "Ama ısrarla söylüyorum; Laz böreğimi bitirmek istiyorum."

"Tamam, karıcığım. Bitir. Ama sıpalarımızın seni çok yormasına izin verme. Normal bir gebelik değil seninki. Üç sıpa bunlar."

"Hepsi de erkek!" derken gözleri parladı.

"Bir de kızımız olsaydı iyi olurdu." dedim özlemle.

Başını göğsüme dayarken "Uzun bir hayat bizi bekliyor. Belki bir kızımız olur." diye fısıldadı. Muhallebi bulaşmış parmaklarını göğsümden alıp tek tek öptüm.

"Aşk dolu uzun bir hayat."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üzerine uzandığım otlar beni el üstünde tutarken, etrafa serpilmiş çiçekler başıma taç, bedenime amber olmuştu. Hele ki göğe uzanan ağaçlar benim için güneşe göz kırpıyordu.

İşte, artık hayatım cennetten ibaretti.

Bu cennet hayatı bana sunan, Mirsad'dı.

-SON-

TEŞEKKÜR...

Geriye baktığımda; hayatıma ne güzel insanlar dâhil olmuş demeden edemiyorum.

İlk eserim, "Hiç Hesapta Yoktun Sen" den son eserim olan, elinizde tutmakta olduğunuz "Bana Aşkla Gel"e kadar olan yolculuğumda pek çok insanla seyahat ettim. Hepinizin kalbimde yeri çok ayrıdır. Yine de isimlerini zikretmekten mutluluk duyacaklarım var. Ama isimsiz kahramanlarım hep yüreğimde.

En, en başta İlknur Çiloğlu'na teşekkürler, değerli desteği doruklardaydı. Neredeyse 7/24 nazımı çekti. Belkıs Tepehan yine olmazsa olmazlarımdan iken Havva Sümer de bu defa sazı eline aldı. Ahretliğim dediğim, can dostum, beni her daim yüreklendiren Nuray Sümer'e ve manevi kızım Müjde Olcayto'ya gönül dolusu teşekkürler.

Wattpad'deki Mirsad ♥ Miray takipçilerimin güzel yüreklerinden öpüyorum. Desteklerinden ötürü sonsuz teşekkürler.

Yeni kapılar açmamı sağlayan Künefezade çalışma arkadaşlarıma ve işverenden çok arkadaş olmayı seçen Sayın Emrah AKER'e, Sayın Aziz Bey ve Sayın Umut Beye, Sait ustamıza verdikleri destekten ötürü teşekkürler.

PAROLA YAYINLARI yayın koordinatörümüz Sayın Ahmet ÜZÜMCÜOĞLU başta olmak üzere, yayın yönetmenimiz Celal COŞKUN'a, yayınevimizin tatlı mı tatlı editörü Sayın Gonca ERKMEN'e, muhteşem kapak tasarımıyla bizler için hünerlerini sergileyen Zelal EDİN'e ve yayınevimizin Sosyal Medyacısı, dünya tatlısı İlknur ŞENTÜRK'e emeklerinden ötürü teşekkürler.

Hep birlikte nice güzel eserleri sizlerle buluşturmak ümidiyle...

Sevgili kitap adminlerim... Unuttuğumu sanmanızı istemem. Destekleriniz ve güzel yüreğiniz için teşekkürler.

Ailem, yaşama sebeplerim... En büyük teşekkürümü onlara adıyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YAZAR HAKKINDA

1971 yılında Rize'nin Pazar ilçesinde doğdum. On yaşımda babamın görevi gereği İzmir'e yerleştik. Özel bir firmada El Halı desinatörlüğünde işe başlayıp sekiz yıl bu sektörde, eşimle evlendikten ve ilk çocuğumuz doğana kadar bilfiil çalıştım. Çocuklarımı yetiştirmek ve onlara iyi bir gelecek hazırlamak için çok sevdiğim işimden ayrılmak zorunda kaldım.

Okulda, Türkçe öğretmenimin teşvikiyle kısa hikâyeler yazarken değişen hayat şartlarım nedeniyle yazmaya ara vermek durumunda kaldım. Evlenip çocuklarım büyüyene kadar hiçbir şey yazamadım. Manevi kızım Müjde Olcayto'nun teşvikiyle tekrar yazmaya başladım.

Hiç Hesapta Yoktun SEN, Ege Güneşi, Karadeniz Güneşi, CAZİ İfrite Karşı Kuşluk Vakti kitaplarının yazarıyım.

1996 yılında evlendiğim eşim ve iki oğlumla İzmir'de yaşıyorum.

Çocukluğumdan bu yana gözlemlediğim kültürüm ve hayatımda yer alan bu muhteşem insanlar; bu ve diğer eserler ortaya çıkmasına vesile oldular.

İsimsiz kahramanlarıma gönül dolusu teşekkürler.

NAZMİYE SÜMER

nazmiye_sumer@hotmail.com

nazmiyesumer1971@gmail.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM